COLECŢIA RÂSUL LUMII

LEONIE SWANN

Turma vede urma

thriller ovin

HUMANITAS

COLECȚIA RÂSUL LUMII

LEONIE SWANN (n. 1975, Dachau) este pseudonimul unei scriitoare germane în plină ascensiune. Misterioasă ca un personaj de roman polițist, autoarea își ocrotește cu grijă identitatea reală, inclusiv contractual. Prin urmare, se știu relativ puține lucruri despre Leonie Swann: a studiat filozofia, psihologia și teoria comunicării la München, a lucrat în jurnalism și relații publice, în prezent trăiește la Berlin, unde pregătește un doctorat în literatură engleză, nu o atrag mondenitățile, dar – în ciuda acestei reticențe – are drum deschis spre celebritate. Argument? *Turma vede urma (thriller ovin)*, primul său roman, publicat când autoarea abia împlinise treizeci de ani, s-a vândut în peste 100 000 de exemplare în primele șase luni de la apariție și s-a tradus în 32 de limbi. Cu ce avem de-a face în cazul acesta, cu un scriitor sau cu un personaj? Biografia lui Leonie Swann pare să reclame un singur răspuns: cu ambele.

LEONIE SWANN

Turma vede urma

Thriller ovin

Traducere din germană de
ADRIANA BIȚOIU

HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta și ilustrația
ANGELA ROTARU

LEONIE SWANN
GLENNKILL

Pentru M., fără de care cartea asta
nu ar fi apărut niciodată.

Dramatis Oves

În ordinea apariției

MAUDE — are miros bun și e mândră de asta.

SIR RITCHFIELD — berbecul-șef, nu mai e în floarea vârstei, îl lasă auzul și memoria, dar are încă ochi buni.

MISS MAPLE — e cea mai deșteaptă oaie din turmă, probabil cea mai deșteaptă oaie din întregul Glenkill și poate chiar din lume. Curioasă, perseverentă, își asumă uneori răspunderea.

HEIDE — e o oaie tânără și plină de viață, care nu gândește de fiecare dată înainte să vorbească.

CLOUD — e cea mai lânoasă oaie din turmă.

MOPPLE THE WHALE — e oaia cu o memorie de elefant: odată ce a memorat ceva, nici nu mai uită vreodată.

OTHELLO — un berbec negru cu patru coarne, de rasă Hebridean, cu un trecut misterios.

ZORA	o oaie abisală cu capul negru, singura oaie cu coarne din turma lui George.
RAMSES	un berbec tânăr cu coarnele încă destul de scurte
LANE	cea mai iute oaie din turmă, gândește practic.
SARA	o oaie-mamă.
UN MIEL	a văzut ceva.
MELMOTH	fratele geamăn al lui Ritchfield, un legendar berbec dispărut.
CORDELIA	îi plac cuvintele ciudate.
MAISIE	o oaie tânără și naivă.
MIELUL NĂSCUT IARNA	un cârcotaș care tulbură ordinea publică.
WILLOW	dintre oile tăcute, pe locul doi în întreaga turmă, și nimeni nu regretă asta.
BERBECUL LUI GABRIEL	o oaie nespus de ciudată.
FOSCO	se consideră deștept și pe bună dreptate.

Cărarea șerpuia încoace și încolo,
Așa cum binevoiseră oile s-o bătătorească.

STEPHEN CRANE, *Tales of Adventure*

1

—Ieri era sănătos tun, spuse Maude, iar urechile îi zvâcniră nervos.

— N-are nici o legătură, o contrazise Sir Ritchfield, cel mai bătrân berbec din turmă, doar n-a murit de vreo boală. Cazmalele nu sunt o boală.

Păstorul zăcea nemișcat în iarba verde irlandeză, lângă șura cu fân, nu departe de cărarea care trecea peste câmp. O cioară singuratică i se așezase pe puloverul gros de lână norvegiană și-i cerceta chipul cu un interes profesional. Lângă el stătea foarte mulțumit un iepure. Iar ceva mai departe, aproape de falează, se întrunise conferința oilor.

În dimineața asta, când își găsiseră păstorul atât de neobișnuit de rece și de țeapăn, păstraseră un moment de reculegere și erau foarte mândre de asta. Bineînțeles că, în groaza primelor clipe, se auziseră câteva lucruri nechibzuite, de genul „Cine o să ne mai aducă acuma fân?" sau „Lupul! Lupul!" Dar Miss Maple avusese repede grijă să nu izbucnească panica. Le explicase că oricum doar niște proaste ar fi mâncat fân în toiul verii pe cea mai verde și mai mănoasă câmpie din Irlanda și că nici măcar cei mai rafinați lupi nu-și omorau victimele cu cazmaua. Or, fără îndoială că tocmai o astfel de unealtă ieșea din mărunțaiele acoperite de rouă ale păstorului.

Miss Maple era cea mai deșteaptă oaie din tot satul Glennkill. Câteva susțineau chiar că era cea mai deșteaptă oaie din lume. Și totuși nimeni nu putea să dovedească acest fapt. E adevărat că în Glennkill se organiza anual un concurs pentru cea mai isteață oaie, însă inteligența sclipitoare pe care o vădea Maple era demonstrată tocmai de faptul că nu participa la astfel de competiții. După ce era încoronat cu o cunună de trifoi (pe care avea voie s-o mănânce ulterior), fericitul câștigător petrecea mai multe zile într-un turneu prin cârciumile din localitățile învecinate. Acolo trebuia să tot prezinte șmecheria care-i adusese titlul, clipind prin norul gros de fum până-i dădeau lacrimile, iar oamenii turnau în el Guinness până nu se mai ținea pe picioare. În plus, din ziua aceea păstorul îl socotea răspunzător pentru fiecare boacănă care avea loc pe pajiște: cel mai isteț era mereu principalul suspect.

Niciodată însă George Glenn nu avea să mai considere vreo oaie răspunzătoare de ceva. Zăcea mort lângă potecă, în timp ce oile lui se sfătuiau ce era de făcut. Se adunaseră pe faleză între cerul albastru ca marea și marea albastră ca cerul, acolo unde nu mai mirosea a sânge, și se simțeau răspunzătoare.

— Nu a fost un păstor prea grozav, spuse Heide, care încă era aproape o mielușică și nu putea uita că George îi tăiase minunata coadă când ieșiseră din iarnă.

— Corect! confirmă Cloud, cea mai lânoasă și mai mândră oaie pe care ți-o puteai închipui. Nu ne-a apreciat munca. Oile norvegiene sunt mai bune! Oile norvegiene au mai multă lână! Și-a comandat pulovere de la oile alea străine din Norvegia – o rușine, arătați-mi alt păstor care să-și fi jignit turma în halul ăsta!

Se încinse o discuție aprinsă între Heide, Cloud și Mopple the Whale. Mopple the Whale insista că un păstor trebuia

apreciat în funcție de cantitatea și de calitatea hranei, și că în această privință nu se putea spune nimic, dar absolut nimic împotriva lui George Glenn. În cele din urmă oile căzură de acord că un păstor bun era cel care nu tăia niciodată cozile mieilor, nu le aducea câini de pază, le aproviziona cu hrană din belșug, mai ales cu pâine și zahăr, dar și cu lucruri sănătoase precum ierburi, nutrețuri concentrate și sfeclă (da, toate știau să se hrănească sănătos), și care se îmbrăca numai și numai cu produsele turmei sale, cum ar fi o sarică de lână care să-l acopere din cap până-n picioare. Ar fi arătat minunat îmbrăcat așa, ca și cum ar fi fost și el tot o oaie. Bineînțeles că le era clar tuturor că o astfel de ființă desăvârșită nu exista nicăieri pe lume. Dar era un gând frumos la care să visezi. Oilor le scăpară mai multe oftaturi înainte să o ia fiecare pe drumul ei, mulțumite nevoie mare că răspunseseră la toate întrebările.

Miss Maple nu se amestecase până atunci deloc în discuție. Acum însă le spuse:

— Nu sunteți deloc curioase să aflați de ce-a murit?

Sir Ritchfield o privi uimit.

— A murit de cazma. Nici tu n-ai fi supraviețuit cu o fierătanie ca aia înfiptă-n tine. Nu-i de mirare c-a murit.

Pe Ritchfield îl treceră câțiva fiori reci pe șira spinării.

— Și de unde era cazmaua?

— Cineva l-a înjunghiat cu ea.

Pentru Sir Ritchfield asta lămuri totul, dar pe Othello, singura oaie neagră din turmă, îl cuprinse deodată interesul pentru problemă.

— Nu poate fi vorba decât de un om – sau de o maimuță foarte mare.

Othello petrecuse o tinerețe zbuciumată la Grădina Zoologică din Dublin și nu pierdea niciodată ocazia să le amintească de asta.

— Un om, aprobă Maple, mulțumită că numărul suspecților se restrângea rapid. Cred c-ar trebui să aflam ce om a fost. Îi datorăm măcar atât bătrânului George. Când un câine sălbatic îl sfâșia pe vreunul dintre micii noștri, el încerca mereu să-l găsească pe vinovat. În plus, a fost unul dintre noi. A fost păstorul nostru. Și nimeni n-are dreptul să înfigă o cazma în el. E o nemernicie, e o crimă!

Acum oile se speriaseră de-a binelea. Vântul își schimbase și el direcția și purta în adieri fine, dar ușor de adulmecat, mirosul proaspăt de sânge spre mare, până la ele.

— Și ce facem când îl găsim pe asasin? întrebă Heide nervoasă. Ei, ce facem atunci?

— Dreptate! behăi Othello.

— Dreptate! behăiră și celelalte oi.

Și cu asta rămase stabilit că oile lui George Glenn aveau să facă lumină în cazul morții brutale a singurului lor păstor.

*

Mai întâi, Miss Maple se duse să cerceteze cadavrul. Nu-i făcea deloc plăcere. Sub soarele de vară irlandez, George începuse deja să răspândească un miros de putrefacție, iar duhoarea era de ajuns ca să-i dea fiori reci pe spinare oricărei oi.

La început îi dădu ocol păstorului la o distanță respectuoasă. Cioara croncăni disprețuitoare și se îndepărtă fâlfâind din aripile negre. Maple se încumetă mai aproape, examină atentă cazmaua și adulmecă hainele și fața păstorului. În cele din urmă – pe când oile care se strânseseră una într-alta la o distanță apreciabilă stăteau cu răsuflarea tăiată – își vârî chiar botul în rană și-i răscoli carnea. Sau cel puțin așa li se păru oilor de la distanță. Cu nasul însângerat, făcu apoi cale întoarsă la ele.

— Ei, bine? întrebă Mopple, care nu mai suporta încordarea.

Mopple nu suporta niciodată prea bine încordarea.

— E mort, răspunse Miss Maple.

Deocamdată nu păru că vrea să spună mai multe. Apoi aruncă o privire spre poteca de pe câmp.

— Trebuie să fim pregătite. Mai devreme sau mai târziu o să vină oameni aici. Trebuie să observăm ce fac, să fim cu ochii-n patru la ce povestesc. Și n-ar trebui să stăm toate la grămadă, să nu dăm de bănuit. Ar trebui să ne purtăm ca de obicei.

— Dar ne purtăm absolut normal, interveni Maude. George e mort, a fost ucis. Ce, ar trebui să pășteam în preajma lui, acolo unde încă sunt picături de sânge pe iarbă?

— Da. Exact asta ar trebui să facem.

Othello cel negru păși hotărât în mijlocul lor. Strânse din nări când văzu fețele îngrozite ale celorlalte.

— Stați liniștite, mă ofer eu. Mi-am petrecut tinerețea lângă cușca animalelor de pradă, așa că n-o să mă deranjeze puțin sânge acolo.

În clipa aceea lui Heide îi trecu prin minte că Othello era un berbec cât se poate de curajos și hotărî ca pe viitor să pască mai des lângă el, bineînțeles, după ce George avea să dispară, iar pajiștea avea să fie spălată de o ploaie răcoroasă de vară.

Miss Maple făcu repartiția pentru pază. Sir Ritchfield, care încă avea ochi buni, în ciuda vârstei înaintate, fu postat pe colină. De acolo se vedea peste tufișuri până la șosea. Mopple the Whale nu vedea prea bine, în schimb, avea o memorie excelentă. El urma să stea lângă Ritchfield și să țină minte ce vedea acesta din urmă. Heide și Cloud supravegheau cărarea care trecea de-a curmezișul peste pajiștea lor: Heide își ocupă postul la poarta dinspre sat, iar Cloud se opri în locul unde drumul dispărea după un povârniș. Zora, o oaie cu capul negru, care nu se temea de înălțimi, se așeză pe o stâncă mai înaltă de pe peretele

abrupt al falezei, urmând ca de acolo să țină sub observație plaja. Zora susținea că avea printre strămoși o oaie sălbatică de munte și, când o vedeai cât de dezinvolt se mișca deasupra prăpastiei, aproape că-ți venea s-o crezi.

Othello dispăru în umbra dolmenului, aproape de locul unde cazmaua îl țintuise pe George la pământ. De acolo putea să iasă oricând, prefăcându-se că paște. Miss Maple nu lua parte la supraveghere. Rămăsese lângă jgheabul cu apă, încercând să-și spele urmele de sânge de pe nas.

Iar restul oilor își făcură de lucru ca de obicei.

*

Puțin mai târziu apăru și Tom O'Malley, nițel cam amețit, urcând pe cărarea ce ducea de la Golagh la Glennkill, cu gândul să onoreze cu prezența și cârciuma de aici. Aerul proaspăt, verdele câmpiei și albastrul cerului îi făceau bine. Pescărușii cu strigătele lor ascuțite se roteau amenințători în jurul prăzii – atât de repede, că-l luă amețeala. Iar oile lui George pășteau pașnice pe acest fundal pitoresc. Superb. Ca într-un pliant al unei agenții de turism. O oaie se avântase departe de tot și trona acum ca un leu mic și alb chiar în fața povârnișului. Oare cum ajunsese acolo?

— Hei, oiță, spuse Tom, vezi să nu pici. Ar fi păcat să cadă o frumusețe ca tine.

Oaia îl privi disprețuitoare și deodată Tom se simți ca un dobitoc. Și dobitoc, și beat. Dar de-acum gata. Avea să-i reușească și lui ceva. În domeniul turismului. În turism stătea viitorul sătucului Glennkill. Trebuia să discute neîntârziat despre asta cu băieții la cârciumă.

Dar înainte să plece se gândi să-l cerceteze îndeaproape pe acel berbec negru minunat. Patru coarne. Era într-adevăr neobișnuit. Oile lui George aveau pe bună dreptate ceva aparte.

Negriciosul însă nu-l lăsă să se apropie suficient, ci îi scăpă cu ușurință de sub mână, fără să-și dea prea multă osteneală.

Atunci văzu Tom cazmaua.

O cazma bună. Nu i-ar fi stricat și lui una ca asta. Și nu era nimeni pe-acolo căruia să pară că i-ar aparține. Hotărî că de-acum încolo va considera că era cazmaua lui. Mai rămânea s-o ascundă sub dolmen, iar la noapte avea să se întoarcă s-o ia. Nu prea îl atrăgea să meargă noaptea la dolmen. Circulau tot felul de povești. Dar Tom era un om modern, și apoi asta era o cazma minunată. Însă tocmai când dădu s-o apuce de coadă, lovi cu piciorul în ceva moale.

Iar în această după-amiază, la Mad Boar, pentru prima oară după mult timp, lumea îl ascultă din nou cu atenție pe Tom O'Malley.

La scurt timp după aceea, Heide văzu câțiva oameni urcând în fugă pe drumul dinspre sat. Behăi o dată scurt, apoi lung și încă o dată scurt, iar Othello apăru fără tragere de inimă sub dolmen.

În față mergea un om slab ca un fus, pe care oile nu-l cunoșteau. Îl priviră cu luare-aminte. Cel din frunte e mereu important.

După el venea măcelarul. Oilor li se tăie respirația. Măcelarul era înspăimântător. Doar ce-i simțeau mirosul și le tremurau genunchii. Măcelarul mirosea a moarte chinuitoare. A țipete, a durere și a sânge. Chiar și câinii păreau să se teamă de el.

Oile îl urau pe măcelar. Dar îl iubeau pe Gabriel, cel care mergea la câțiva pași în spatele lui. Era un om mărunțel, cu o barbă zbârlită și țepoasă și o pălărie cu boruri mari. Iuțise pasul, ca să nu fie lăsat în urmă de namila din fața

lui. De ce-l urau pe măcelar, oile știau și încă foarte bine. În schimb, habar n-aveau de ce-l iubeau pe Gabriel. Era pur și simplu irezistibil. Câinii lui făceau cele mai grozave șmecherii. Gabriel câștiga în fiecare an cu ei marea întrecere de câini ciobănești din Gorey, iar oamenii îl respectau foarte mult pentru asta. Se spunea chiar că putea să stea de vorbă cu animalele, deși nu era adevărat. Oile cel puțin nu înțelegeau nimic din ce mormăia Gabriel în velșa lui. Dar se emoționau, se simțeau flatate și în cele din urmă seduse ori de câte ori trecea pe pajiștea lor, prilej cu care se înghesuiau cu mic cu mare să-i tropăie prin preajmă.

Oamenii aproape că ajunseseră acum la cadavru. Cele mai curajoase dintre oi uitară pentru o clipă să se poarte ca de obicei și-și întinseră curioase gâturile. La câteva salturi de miel de cadavrul lui George, conducătorul slăbănog rămase țintuit locului. Silueta lui înaltă se clătină un moment ca o creangă în bătaia vântului, dar ochii îi rămaseră ațintiți spre locul de unde cazmaua se ridica din mărunțaiele lui George. Gabriel și măcelarul se opriră și ei la o oarecare depărtare de cadavru. Măcelarul rămase o clipă cu ochii n pământ, iar Gabriel își scoase mâinile din buzunare. Atunci slăbănogul își dezlipi ochii de pe George și își trase cu inima strânsă căciula de pe cap. Măcelarul bolborosi ceva. Mâinile lui cărnoase se încleștară în pumni.

Othello trecu păscând cu vitejie pe lângă ei.

Apoi apăru suind pe cărare și Lilly, cu fața roșie ca racul și părul vâlvoi, gâfâind din greu, și odată cu ea veni și un damf ieftin de liliac. Când îl văzu pe George, scoase un țipăt scurt și ascuțit. Oile o priviră cu un calm imperturbabil. Lilly trecea uneori pe la orele înserării pe pajiște și scotea de fiecare dată țipete scurte și ascuțite. Când călca în vreo grămăjoară de căcăreze de oaie. Sau când i se agăța rochia în vreun mărăcinis. Ori când George spunea ceva ce nu-i convenea. Oile se obișnuiseră deja cu asta. Apoi, de îndată

ce George și Lilly dispăreau pentru scurt timp în rulotă, se instala iar liniștea. Așa că țipetele ciudate ale lui Lilly nu le mai înspăimântau de mult.

Deodată, un țipăt jalnic și prelung despică văzduhul. Mopple și Cloud se pierdură cu firea și o luară la goană spre colină, unde începură rușinate să pască spre a mai salva cât de cât aparențele.

Fără să-i mai pese de iarba udată de ploaia de azi-noapte, Lilly căzuse în genunchi lângă mort și scotea acum acele urlete înfiorătoare. Mâinile ei alergau ca două gâze ametite peste puloverul și haina lui George, trăgându-l zadarnic de guler.

Măcelarul se apropie pe neașteptate de ea și o trase grosolan de braț înapoi. Oile își ținură respirația. Măcelarul se mișcase iute ca o pisică. Acum comenta ceva. Lilly îl privea ca și cum atunci s-ar fi trezit brusc dintr-un somn adânc. Ochii îi erau plini de lacrimi. Își mișcă buzele, dar nici un sunet nu tulbură liniștea câmpiei. Măcelarul răspunse ceva. Apoi o prinse pe Lilly de mânecă și o trase deoparte, la o distanță apreciabilă de ceilalți doi bărbați. Slăbănogul îl bătea la cap pe Gabriel, căutând să-l convingă de ceva.

Othello privi în jur după ajutor: dacă rămânea cu ochii pe Gabriel, atunci avea să i scape ce se petrecea între măcelar și Lilly – și invers. De fapt, cele mai multe oi își dăduseră seama de situație, însă nimeni n-avea chef să se apropie prea mult de cadavru sau de măcelar, ținând cont că dubneau amândoi a moarte.

Noroc că tocmai atunci apăru dinspre jgheabul cu apă, tropăind cu pași repezi, Miss Maple, care preluă supravegherea măcelarului. Mai avea o pată roșiatică și suspectă pe nas, dar se tăvălise prin mocirla și acum arăta doar ca o oaie ciufulită și murdară.

— … respingător, tocmai îi spunea măcelarul lui Lilly. În orice caz, poți să ne scutești de scene. Crede-mă, drăguță, acum ai cu totul alte griji.

O apucase cu degetele lui butucănoase de bărbie și-i ridicase puțin capul, ca să-l privească direct în ochi.

Lilly zâmbi împăciuitoare.

— De ce m-ar bănui cineva pe mine? îl întrebă ea, încercând să-și elibereze capul. Doar eu și cu George ne-am înțeles bine dintotdeauna.

Măcelarul o ținea neînduplecat de bărbie.

— V-ați înțeles bine. Exact. Pentru ei, ăsta e un motiv suficient. Cine altcineva s-a mai înțeles bine cu George? Stai să se deschidă testamentul, atunci o să vedem cât de bine v-ați înțeles. Nu prea te scalzi în bani, nu-i așa? Cosmeticalele nu-ți aduc tocmai o avere și nici cu farmecele tale nu prea faci mare brânză pe aici. Da' vino la Ham și n-o să mai trebuiască să-ți faci griji pentru mizeriile astea.

Gabriel strigă ceva. Ham se întoarse brusc și se înapoie lângă ceilalți. Pe Lilly o lăsă acolo. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze. Își strânse mai tare șalul în jurul umerilor și se scutură. O clipă păru gata să plângă. Maple o înțelegea pe deplin. Să fii înșfăcat de un măcelar – era ca și cum te-ar fi tras moartea de urechi.

Cei patru oameni mai schimbară câteva cuvinte, însă oile erau prea departe să înțeleagă ceva. Apoi se lăsă o tăcere stânjenitoare. Gabriel se întoarse și o luă agale spre sat pe urmele slăbănogului. Lilly păru să se gândească o clipă, apoi plecă și ea cu pași repezi după cei doi bărbați.

Ham nu mai era atent la ceilalți. Acum stătea chiar lângă George. Unul dintre degetele lui de măcelar, groase ca niște cârnați, se ridică încet, plutind ca o muscă deasupra cadavrului. Apoi degetele măcelarului pictară prin aer două linii deasupra lui George. Una lungă, care se întinse de la capul acestuia până la burtă, și o alta mai scurtă, de

la un umăr la altul, astfel încât cele două linii se intersectară. Abia când Gabriel îl mai strigă o dată, se îndreptă și măcelarul cu pași greoi către sat.

*

Mai târziu veniră trei polițiști să facă poze. Aduseseră cu ei și o jurnalistă parfumată, care făcuse mai multe poze decât polițiștii. Se dusese chiar până la stânci și o fotografiase pe Zora pe tancul ei, iar apoi pe Ritchfield și Mopple, care păsteau în fața dolmenului. Oile erau obișnuite cât de cât cu atenția turiștilor cu rucsacuri în spate, dar interesul presei le scoase repede din sărite. Mopple își pierdu primul cumpătul și fugi behăind din toți rărunchii pe colină. Celelalte se molipsiră și-l urmară panicate. Până și Miss Maple și Othello se speriară. În câteva clipe se strânseră toate pe colină, numai că acum începuse să le fie rușine.

Polițiștii nici nu se uitară la oi. Scoaseră cazmaua din George, îl puseră pe mort într-un sac mare de plastic, mai cercetară puțin pământul și apoi dispărură într-o mașină albă. La scurt timp după aceea începu să plouă. Nu peste multă vreme pajiștea arăta ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată acolo.

Oile hotărâră că era mai bine să se adăpostească în șură. Așa că o luară la pas împreună, tropăind încetișor, pentru că acum, atât de repede după moartea lui George, șura le părea cam întunecată și înspăimântătoare. Doar Miss Maple mai rămase câtăva vreme afară în ploaie, ca să se spele de noroi și de pata de sânge.

Când intră în șură, oile erau strânse în jurul lui Othello. Îl asaltaseră cu întrebări, însă berbecul aștepta tăcut. Heide behăi neliniștită:

— Cum ai rezistat atât de aproape de măcelar? Eu aș fi murit de frică, da' și așa aproape c-am murit când l-am văzut urcând pe cărare!

Miss Maple dădu ochii peste cap. Era totuși de apreciat că Othello rămăsese absolut nepăsător la admirația înflăcărată a turmei sale. Foarte lucid, se întoarse spre Miss Maple.

— Primul a vorbit măcelarul. „Porcii!", asta a spus.

Oile se priveau uimite. Nu văzuseră porci până atunci pe câmpia lor. Din fericire! Cuvintele măcelarului nu aveau nici un sens. Dar Othello era foarte sigur pe ceea ce auzise.

— Mirosea a furie. Și a teamă. Dar mai ales a furie. Slăbănogului i se făcuse frică de el. Nu și lui Gabriel.

Othello păru să se gândească o clipă la curajul lui Gabriel. Apoi continuă:

— Lilly n-a spus absolut nimic rațional. Doar „George" și „Ah, George", „De ce tocmai acum" și „De ce mi-ai făcut asta". Vorbea cu George. Cred că nu se prinsese că era mort. Măcelarul a apucat-o apoi de braț și a tras-o înapoi. „Nimeni nu-l atinge", a spus el. Și ca, abia șoptit, mai mult înspre ceilalți decât spre măcelar: „Vă rog, vreau doar să rămân un moment singură cu el". Dar nu i-a răspuns nimeni, a vorbit doar măcelarul. „Dacă are cineva dreptul ăsta, atunci aceea e Kate", i-a zis el. Părea foarte dușmănos, iar apoi a tras-o la o parte.

Oile dădură aprobator din cap. Chiar și de departe, oile își dăduseră seama cum stăteau lucrurile. Bănuielile se îndreptară imediat către măcelar, din simplul motiv că fiecare oaie din turmă îl vedea în stare că căsăpească o ființă vie cu o cazma. Miss Maple clătină însă nerăbdătoare din cap, iar Othello vorbi mai departe.

— De îndată ce măcelarul s-a îndepărtat suficient de mult, slăbănogul a început să-l bată la cap pe Gabriel. Mirosea ciudat, a whisky și Guinness, dar nu ca și cum ar fi băut. Se simțea mai mult pe corp și pe haine. Și în special pe mâini.

— El a fost! behăi Ramses, un berbec foarte tânăr, cu o imaginație vie. Și și-a turnat whisky pe mâni, pentru că nu mai suporta mirosul de sânge!

— Poate, spuse Miss Maple șovăind.

Maude, care avea cel mai bun miros din toată turma, clătină din cap:

— Oamenii nu sînt sângele ca noi. Nu stau prea bine cu mirosul.

— În plus, nu știm dacă criminalul avea sânge pe mâini, adăugă Miss Maple. De fapt, nu știm aproape nimic.

Și îi aruncă o privire întrebătoare lui Othello.

— „George mai avea multe de gând, era cu capul plin de planuri nebunești", i-a șoptit apoi slăbănogul lui Gabriel. „Da' acu s-au dus toate pe apa sâmbetei, nu?" A vorbit foarte repede, atât de repede, că n-am apucat să reținu tot. Oricum, a vorbit tot timpul de planurile lui George. Cred că voia să-l tragă de limbă pe Gabriel. Dar Gabriel n-a spus nimic.

Othello își înclină gânditor capul.

— Aș zice că slăbănogul l-a enervat. De aceea l-a strigat Gabriel înapoi pe măcelar. Cum s-a apropiat el, slăbănogul n-a mai zis nici pâs. Apoi au vorbit toți odată. Lilly a spus „Cineva ar trebui să-i anunțe soția", Gabriel „Ar trebui să chemăm poliția" și măcelarul „Eu rămân până atunci cu el." Apoi slăbănogul a îngăimat repede: „Nimeni nu rămâne singur aici." Ceilalți l-au fixat o clipă pe măcelar, poate puțin cam amenințător, așa cum se privesc berbecii între ei înaintea duelului. Măcelarul s-a făcut roșu ca racul. Dar apoi a dat din cap.

La sfârșit, Miss Maple le întrebă dacă existau nelămuriri. Fiecare oaie trebuia să spună ce nu înțelesese sau dacă ar mai fi vrut să știe ceva. Miss Maple se așezase la mijloc lângă

oaia ei preferată, Mopple the Whale. Dacă vreo întrebare i se părea mai interesantă, atunci îi făcea repede un semn cu ochiul lui Mopple și berbecul cel grăsuț o memora. Odată memorat ceva, nici că mai uita.

— De ce ne-au făcut poze? începu Maude.

— De ce a plouat? întrebă Cloud.

— De ce a ieșit George noaptea pe pășune? zise și Heide.

Maple îi făcu semn lui Mopple, iar Heide se uită mândră la Othello.

— De ce a venit măcelarul aici? continuă Maude.

— Și ce treabă are măcelarul cu Lilly? întrebă Othello.

Miss Maple dădu iar din cap.

— Ce e un testament? adăugă Lane.

Miss Maple îi făcu semn lui Mopple.

— Or să-l aducă pe George înapoi? întrebă Heide.

— Când o să se mai poată paște acolo unde a fost George? o descusu Cloud.

— O să crească porci pe câmpia noastră? vru să știe Maude.

— De ce cu o cazma? Putea să-l împingă de pe stânci, spuse Zora.

Miss Maple clipi spre Mopple.

— Și ce-i cu lupul? întrebă Sara. E periculos pentru miei sau pentru noi?

Miss Maple ezită o secundă, dar de data asta nu-i mai făcu semn lui Mopple.

— De ce nu-l omoară nimeni pe măcelar? se miră Cloud.

Câteva oi behăiră încântate, dar Miss Maple nu se clinti.

— De când era pe pășune? zise Mopple the Whale.

Miss Maple îl aprobă, iar chipul lui Mopple strălucі de bucurie.

Un miel făcu un pas în față. Nici măcar nu i se dăduse încă un nume. Oile primeau unul abia după ce treceau de prima iarnă din viața lor.

— O să se întoarcă spiritul lui George? întrebă el timid.

Cloud se aplecă spre el cu o privire caldă și-l mângâie cu lâna ei pufoasă și bogată.

— Nu, micuțule, spiritul lui George nu se mai întoarce. Oamenii nu au suflet. Nici suflet, nici spirit. Chiar așa.

— Cum poți să spui așa ceva? protestă Mopple. Până la urmă, n-avem nici cea mai mică idee dacă oamenii au și ei un suflet sau nu. Nu pare plauzibil, dar nici exclus.

— Orice miel știe că sufletul stă în miros. Iar oamenii n-au un miros grozav, argumentă Maude.

Ea însăși avea un excelent simț al mirosului și cugetase adesea la raportul „nas-suflet".

— Dacă așa stau lucrurile, o să vezi doar un spirit micuț de tot. Deci n-ai de ce să te temi de el.

Othello se aplecă puțin amuzat spre miel.

— Dar l-am văzut deja! behăi mielul. Era înfiorător. Foarte mare, mult mai mare ca mine, am mirosit bine asta. Mare și mițos. Și a dansat. La început am crezut că e un spirit-lup, dar acum știu că George e mort, deci trebuie să fi fost spiritul lui. Mi-a fost atât de teamă, că azi-dimineață m-am gândit că poate visasem.

Miss Maple îi aruncă o privire iscoditoare mielului.

— De unde știi că George era deja mort?

— L-am văzut.

— L-ai văzut pe George mort și nu ne-ai spus nimic?

— Nu, n-a fost deloc așa, se smiorcăi mielul. Am văzut cazmaua, doar cazmaua. Dar George era sub ea, nu-i așa?

Părea îngândurat.

— Sau crezi că a căzut mai târziu peste cazma?

Mai multe nu putură să scoată de la miel. Se strecurase noaptea afară din șură – de ce anume, nu știa să spună; văzuse cazmaua la lumina lunii și spiritul mițos al lupului, pe care nu era în stare să-l descrie prea bine; fugise înspăimântat înapoi și adormise imediat de frică.

Acum se lăsase tăcerea. Oile se înghesuiră mai aproape una într-alta. Mielul își vârî adânc capul în lâna lui Cloud, pe când celelalte oi își plecară încurcate privirile. Miss Maple oftă.

— O nouă întrebare pentru Mopple: Cine este spiritul-lup? Și unde e Tess?

Oile se uitară una la alta. Chiar așa, unde era Tessy, bătrânul ciobănesc al lui George, însoțitorul lui fidel, singurul lui prieten, cel mai blând câine ciobănesc care avusese grijă de ele vreodată?

*

După ce toate celelalte oi adormiră, Miss Maple mai șopti o întrebare. Îi spuse lui Ramses că nu știa dacă criminalul avea sânge pe mâini. Adevărul era că nu știa nici măcar dacă avea mâini. Chipul lui George îi păruse liniștit, mirosind puțin a Guinness și a ceai, hainele afumate, câteva flori printre degete. Lucru ciudat, pentru că George nu prea le avea cu florile. Punea mai mult preț pe legume.

Dar mai găsise ceva acolo. Ceva care o făcuse să ridice puțin cu nasul puloverul însângerat al lui George. Acolo, pe abdomenul palid al lui George, puțin mai sus de locul unde fusese înfiptă cazmaua, se vedea amprenta unei copite de oaie – una singură și atât.

2

În ziua următoare, oile descoperiră o lume nouă, fără păstor și fără câine. La început ezitară până să se hotărască să iasă din șură. În cele din urmă se încumetară totuși afară, în frunte cu Mopple the Whale, pe care-l răzbise foamea. Era o dimineață minunată. Noaptea zânele dansaseră pe iarbă și lăsaseră în urmă mii de perle de apă. Marea arăta de parcă fusese linsă de curând, albastră, clară și netedă, iar pe cer se odihneau câțiva norișori pufoși. Dacă era să ne luăm după legendă, norii ăștia erau oi care săriseră într-o bună zi de pe stânci și pribegiseră tot înainte, niște oi alese, care păsteau acum pe cer și nu fuseseră niciodată tunse. În orice caz, erau un semn bun.

Pe oi le cuprinse o voioșie nebună. Ieri stătuseră atât de mult pe loc, că le duruseră tendoanele de atâta încordare. Așa că azi se porniră să zburde neastâmpărate pe pășune ca niște miei. Galopau în viteză spre stâncile abrupte, se opreau brusc pe marginea prăpastiei și o luau înapoi la goană spre șură. În scurt timp își pierdură toate suflul.

Apoi Mopple the Whale le propuse să meargă în grădina de legume. În spatele șurii cu fân se afla rulota ciobanului, o mașină ca vai de ea, cu care George Glenn călătorise odinioară prin țară împreună cu o altă turmă. Acum își mai ținea acolo câteva lucruri, iar uneori mai petrecea aici

câte o noapte. În spatele rulotei se afla o mică grădină de legume pe care le plantase chiar George, niște salată, mazăre, ridichi, năsturel, roșii, andive, gălbenele și câteva fire de praz.

Grădina se afla pe pășune, însă oile nu aveau voie acolo, așa că George o împrejmuise cu un gard. Interdicția li se părea dură, mai ales că gardul în sine n-ar fi fost o problemă prea mare pentru ele. Dar gardul, interdicția și vigilența lui George le împiedicaseră până atunci să se bucure de paradisul legumicol așa cum se cuvenea. Acum George murise și odată cu el și interdicția. Așa că după ce Lane împinse zăvorul cu botul ei îndemânatic, Maude se năpusti asupra gălbenelelor, Cloud se duse țintă la mazăre și Heide la roșii. În câteva minute nu mai rămase nimic din straturile frumos aranjate de legume.

Încetul cu încetul se făcu liniște. Rușinate, oile își ridicară privirea și tropăiră spășite una câte una, înapoi pe pășune. La poartă stătea Othello, singurul care nu luase parte la atacul asupra legumelor. Acesta îi făcu semn lui Miss Maple, iar ea îl urmă în spatele rulotei, unde se afla de obicei cazmaua cu care George lucra în grădină. Azi însă nu mai era nimic acolo, în afară de un perete alb și câteva muște înșirate la soare. Othello își ațintì cercetător ochii asupra lui Miss Maple.

Iar Maple îi răspunse cu o privire gânditoare.

Restul amiezii oile îl petrecură căindu-se. Mopple mâncase odată cu salata atât de mulți melci, că i se făcuse rău. Un mîel călcase cu copita pe o așchie ascuțită și acum șchiopăta. Și toate oile se gândeau la George.

— S-ar fi supărat rău de tot, spuse Ritchfield.

— Ar fi știut să-i vindece copita, zise Cloud.

— Ne citea povești, își aminti și Cordelia.

Așa era. George își petrecea mult timp pe câmpie. Apărea dis-de-dimineață, când ele, îngrămădite laolaltă, încă

dormeau liniștite somnul dulce al oilor. Tess, el însuși cu ochii lipiți de somn, trebuia să le mâne afară pe pășune. În acest timp, George râdea.

— Turmă leneșă! striga el. La muncă!

În fiecare dimineață se simțeau puțin jignite. Apoi începeau să pască, iar George dispărea cu Tess după rulotă, lucra prin grădină sau mai aranja câte ceva pe ici, pe colo.

Până după-amiază le trecea supărarea. Atunci se adunau uneori în fața scărilor rulotei, iar George le citea. Odată o poveste cu zâne, din care aflaseră cum apare roua pe pășune, altădată dintr-o carte despre bolile oilor, când le băgase în sperieți, sau dintr-un roman polițist pe care nu-l înțeleseseră. Nu-l pricepuse nici George, pentru că aruncase cartea cât colo după ce trecuse de jumătate și nu mai aflaseră niciodată cine era criminalul.

De cele mai multe ori însă bătrânul George le citea romane de dragoste, volumașe din hârtie cenușie, în care toate femeile se numeau Pamela și aveau părul roșu „ca un apus de soare în Pacific". George nu citea romanele astea pentru că era un tip romantic și nici pentru că i-ar fi lipsit gustul literar (deși, fără îndoială, cartea cu bolile oilor fusese de o îndrăzneală nemaiauzită), ci doar ca să aibă ce critica. Citea cum Pamela cea roșcată juca pe degete tot felul de pirați naivi, medici sau baroni, se înfuria peste măsură și le înjura pe toate roșcatele din lume, dar mai ales pe nevastă-sa.

Oile ascultau uimite cum George le dezvăluia detalii intime. Pamela lui fusese cea mai frumoasă femeie din partea locului și la început abia realizase ce noroc dăduse peste el. Dar abia se căsătoriseră că Pam (care de fapt se numea Kate) începuse să facă o mimumăție de plăcinte cu mere și să se îngrașe. George rămăsese slab și devenise din ce în ce mai morocănos. Visase să călătorească prin Europa cu o turmă de oi, iar plăcintele cu mere nu-i aduceau nici o

câte o noapte. În spatele rulotei se afla o mică grădină de legume pe care le plantase chiar George, niște salată, mazăre, ridichi, năsturel, roșii, andive, gălbenele și câteva fire de praz.

Grădina se afla pe pășune, însă oile nu aveau voie acolo, așa că George o împrejmuise cu un gard. Interdicția li se părea dură, mai ales că gardul în sine n-ar fi fost o problemă prea mare pentru ele. Dar gardul, interdicția și vigilența lui George le împiedicaseră până atunci să se bucure de paradisul legumicol așa cum se cuvenea. Acum George murise și odată cu el și interdicția. Așa că după ce Lane împinse zăvorul cu botul ei îndemânatic, Maude se năpusti asupra gălbenelelor, Cloud se duse țintă la mazăre și Heide la roșii. În câteva minute nu mai rămase nimic din straturile frumos aranjate de legume.

Încetul cu încetul se făcu liniște. Rușinate, oile își ridicară privirea și tropăiră spăsite una câte una, înapoi pe pășune. La poartă stătea Othello, singurul care nu luase parte la atacul asupra legumelor. Acesta îi făcu semn lui Miss Maple, iar ea îl urmă în spatele rulotei, unde se afla de obicei cazmaua cu care George lucra în grădină. Azi însă nu mai era nimic acolo, în afară de un perete alb și câteva muște înșirate la soare. Othello își ațintì cercetător ochii asupra lui Miss Maple.

Iar Maple îi răspunse cu o privire gânditoare.

Restul amiezii oile îl petrecură căindu-se. Mopple mâncase odată cu salata atât de mulți melci, că i se făcuse rău. Un miel călcase cu copita pe o așchie ascuțită și acum șchiopăta. Și toate oile se gândeau la George.

— S-ar fi supărat rău de tot, spuse Ritchfield.

— Ar fi știut să-i vindece copita, zise Cloud.

— Ne citea povești, își aminti și Cordelia.

Așa era. George își petrecea mult timp pe câmpie. Apărea dis-de-dimineață, când ele, îngrămădite laolaltă, încă

dormeau liniștite somnul dulce al oilor. Tess, el însuși cu ochii lipiți de somn, trebuia să le mâne afară pe pășune. În acest timp, George râdea.

— Turmă leneșă! striga el. La muncă!

În fiecare dimineață se simțeau puțin jignite. Apoi începeau să pască, iar George dispărea cu Tess după rulotă, lucra prin grădină sau mai aranja câte ceva pe ici, pe colo.

Până după amiază le trecea supărarea. Atunci se adunau uneori în fața scărilor rulotei, iar George le citea. Odată o poveste cu zâne, din care aflaseră cum apare roua pe pășune, altădată dintr-o carte despre bolile oilor, când le băgase în sperieți, sau dintr-un roman polițist pe care nu-l înțeleseseră. Nu-l pricepuse nici George, pentru că aruncase cartea cât colo după ce trecuse de jumătate și nu mai aflaseră niciodată cine era criminalul.

De cele mai multe ori însă bătrânul George le citea romane de dragoste, volumașe din hârtie cenușie, în care toate femeile se numeau Pamela și aveau părul roșu „ca un apus de soare în Pacific". George nu citea romanele astea pentru că era un tip romantic și nici pentru că i-ar fi lipsit gustul literar (deși, fără îndoială, cartea cu bolile oilor fusese de o îndrăzneală nemaiauzită), ci doar ca să aibă ce critica. Citea cum Pamela cea roșcată juca pe degete tot felul de pirați naivi, medici sau baroni, se înfuria peste măsură și le înjura pe toate roșcatele din lume, dar mai ales pe nevastă-sa.

Oile ascultau uimite cum George le dezvăluia detalii intime. Pamela lui fusese cea mai frumoasă femeie din partea locului și la început abia realizase ce noroc dăduse peste el. Dar abia se căsătoriseră că Pam (care de fapt se numea Kate) începuse să facă o mimunație de plăcinte cu mere și să se îngrașe. George rămăsese slab și devenise din ce în ce mai morocănos. Visase să călătorească prin Europa cu o turmă de oi, iar plăcintele cu mere nu i aduceau nici o

alinare. Când povestea ajungea aici, oile se amărau și își coborau de cele mai multe ori capetele. Le-ar fi plăcut să se plimbe prin Europa, pe care și-o închipuiau ca pe o pajiște înverzită, plină de meri.

— Acum n-o să mai mergem niciodată în Europa, spuse Zora.

— N-o să mai ajungem niciodată pe cealaltă pășune, adăugă Heide.

— Azi era iar timpul să ne luăm pastila.

Lane era singura care regreta că George nu mai era aici ca să le bage pe gât pastila săptămânală de calciu. Îi plăcea la nebunie gustul. Celelalte însă se scuturau.

Mopple se înduioșase.

— N-ar trebui să-l uităm, vorbi el. Și n-ar fi trebuit să mâncăm legumele. S-ar cuveni să îndreptăm lucrurile.

Zora rămăsese cu privirea pierdută spre mare.

— De ce nu? spuse ea absentă.

Mopple începu să rumege cu poftă ultima foaie de salată care-i rămăsese. De fiecare dată când Zora spunea ceva, rămânea ca trăsnit.

— Cum vrei să îndrepți lucrurile? îl întrebă Cloud.

După o scurtă dezbatere, hotărâră să renunțe la un petic din pajiștea lor în cinstea lui George. Nu la grădina de legume, acolo oricum nu mai era nimic de salvat. Totuși, la poalele colinei dădură peste un loc cu multe ierburi care le plăceau – unde pe viitor nu mai avea voie să pască nici o oaie – și-l botezară *George's Place*. Dintr-odată se simțiră ușurate.

Din depărtare, Miss Maple observă cum turma ei întemeia *George's Place*. Se gândi la George, la felul cum le citea povești, dar și la faptul că acest lucru se petrecea mai rar în ultimul timp. Adeseori George nu mai venea deloc la ele pe pășune, ci doar trecea repede pe acolo cu vechitura lui de mașină. Tess sărea de pe locul de lângă șofer și le

scotea dimineața pe pășune, iar seara cei doi se mai întorceau o dată să numere oile. În rest, nu erau de găsit toată ziua. La început, George încercase să-l învețe pe Tessy să aibă grijă de oi în absența lui, dar nu reușise. Ciobănescul era convins că George era cel pe care trebuia să-l păzească înainte de toate. Pe oi le veghea doar ca să-i facă lui plăcere.

Miss Maple se întreba unde dispăruse Tess. Oare fugise? Dacă da, atunci probabil că George murise într-un fel absolut îngrozitor. Câinele era devotat ca o oaie pentru micii și curajos la nevoie. Pentru George ar fi făcut totul. Dar George murise, iar Tess dispăruse fără urmă.

Deodată, Mopple se desprinse cu mișcări neobișnuit de iuți din grupul care admira *George's Place* și care, încet-încet, începuse să pofticească tocmai la ierburile care creșteau acolo. Gonea spre Miss Maple, când deodată Sir Ritchfield îi blocă drumul. Maple n-ar fi putut să spună de unde apăruse așa deodată. Ritchfield îl privi amenințător pe tânărul berbec, iar Mopple se retrase din calea lui, însă nu înapoi la *George's Place*, ci spre stânci. Acolo își plecă gânditor privirea spre mal.

Ritchfield i se alătură lui Maple.

— Ce ți-e și cu tineretul din ziua de azi, trebuie să i se mai spună din când în când ce înseamnă respectul, spuse el. Altfel, sfârsesc ca Melmoth.

Miss Maple nu-i răspunse. Nici o oaie nu semăna mai puțin cu Melmoth decât Mopple.

Treptat, se potoli și entuziasmul pentru *George's Place*. Oile se întoarseră iar la treburile lor obișnuite, adică la păscut. Miss Maple le urmărea cu privirea. Era bine că se liniștiseră. Când aveau să fie satule și mai puțin agitate, aveau să devină iarăși curioase și s-ar putea să caute mai departe pe ucigaș în stilul lor, întrerupându-se din când în când de foame și de teamă, dar neîndurătoare. Maple le cunoștea

pe toate; le văzuse pe cele tinere crescând, cu cele mai în vârstă crescuse ea însăși. Pe vremea când încă era doar un miel, Ritchfield și Melmoth ținuseră turma în tensiune cu escapadele lor. Ritchfield nu mai vorbise de fratele lui geamăn de atâta timp, încât Maple era aproape convinsă că-l uitase. Acum însă se simțea neliniștită. Aerul era proaspăt, o briză răcoroasă adia dinspre mare, iar mirosmele florilor se înălțau pe tot cuprinsul pajiștii. Și totuși, deodată, începu să miroasă din toate părțile a moarte, a moarte proaspătă și a moarte de demult, aproape uitată. Maple începu să pască.

*

După-amiază, oile avură iarăși oaspeți dintre oameni. Dinspre sat sosiră o femeie dolofană și un bărbat îmbrăcat în negru, cu un guler tare și un nas deosebit de lung. Femeia era îmbrăcată și ea în negru, dar cu părul roșu ca focul, ochii albaștri și obrajii trandafirii, le părea colorată oilor. Mirosea așa de bine a mere, că de data asta se oferiră cât ai zice pește cinci voluntari care să fie cu ochii pe cei doi: Miss Maple, Othello, Heide, o oaie tânără pe nume Maisie și Mopple the Whale.

Oamenii se opriră în fața dolmenului.

— Aici a fost? întrebă femeia.

Bărbatul dădu din cap. Roșcata privi în pământ. Ploaia șterse urma cazmalei, așa că nu se uita unde ar fi trebuit.

— E îngrozitor, spuse ea cu o voce pițigăiată. Cine-ar face așa ceva, cine?

Oile ciuliră urechile. Poate că bărbatul înalt, îmbrăcat în negru, avea să-i dea chiar acum răspunsul. Bărbatul rămase însă tăcut.

— Nu mi-a fost mereu ușor cu el, adăugă femeia.

— Nimănui nu i-a fost ușor cu George, observă năsosul. Era un suflet pierdut, un miel rătăcit, dar Domnul l-a primit la el în nemăsurata lui bunătate.

Oile se priviră cu gura căscată. Cloud behăi confuză.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc puțin mai bine, continuă femeia. În ultimul timp era tare ciudat. Credeam că doar vârsta e de vină. Se ducea cu mașina și primea scrisori pe care nu aveam voie să le deschid. Și – se întinse puțin pentru a-i șopti ceva lunganului la ureche, dar oile reușiră s-o audă – am descoperit că citește pe ascuns romane, romane de dragoste, știți dumneavoastră.

Se înroși. Îi stătea bine. Bărbatul o privi curios.

— Într-adevăr? întrebă el.

O luară agale spre rulotă. Oile începură să se agite. Aveau să descopere în scurtă vreme ce făcuseră din grădina lui George.

Ochii femeii treceră peste rulotă, peste straturile roase de verdețuri și vrejurile rupte ale roșiilor.

— E frumos aici, oftă ea.

Oilor nu le venea să-și creadă urechilor.

— Poate c-ar fi trebuit să mai trec și eu pe aici, pe la el. Dar nu voia. Nu m-a primit niciodată. Aș fi putut să-i aduc măcar o prăjitură. Acum e prea târziu, zise ea cu lacrimi în ochi. Nu m-au interesat niciodată oile. George aducea lâna, iar apoi mă ocupam eu de ea. O lână minunată și moale…

Femeia scoase un sughiț.

— Ce o să se întâmple cu turma, Kate? întrebă năsosul. E o bucată bunicica de pământ aici, și cineva mai trebuie să aibă grijă și de animale.

Kate privi în jur.

— N-ai spune că ar trebui să aibă cineva grijă de ele. Par mulțumite.

— O turmă are nevoie de un păstor, mormăi el acru. Ham ți le-ar cumpăra cu siguranță, dacă ai vrea să nu mai ai nici o bătaie de cap cu ele.

Oile încremeniră de groază, însă femeia dădu din umeri.

— Ham numai păstor nu e, spuse ea. N-ar avea grijă de ele.

— Există mai multe feluri în care te poți îngriji de cineva. Cu dragoste și cu severitate, cu vorba sau cu sabia. Domnul ne-a învățat asta. Important e să domnească ordinea.

Nasul lung al bărbatului îmbrăcat în negru păru că se îndrepte plin de reproșuri spre chipul femeii.

— Dacă nu vrei să vorbești tu cu Ham, pot s-o fac eu pentru tine, adăugă el.

Femeia clătină din cap, iar oile răsuflară ușurate.

— Nu, Ham iese din discuție. Dar nici măcar nu știu dacă toate astea îmi aparțin sau nu. Există un testament. George l-a făcut la un avocat din oraș. Trebuie să fie un testament foarte neobișnuit, a căutat mult până a găsit avocatul potrivit. Acolo scrie cui îi aparțin toate astea. Eu nu le vreau. Sper doar că nu i-a lăsat nimic *ei*.

Deodată, păsunea nu păru s-o mai încânte.

— Mergem?

Bărbatul dădu din cap.

— Curaj, copilă. Domnul e păstorul meu, n-o să duc lipsă de nimic.

Plecară, trecând cu pași greoi chiar prin *George's Place* și strivind în picioare câteva mlădițe tinere.

*

Othello scrâșni din dinți.

— Eu sunt al naibii de bucuros că Domnul nu e păstorul meu.

Celelalte îl aprobară.

— Înainte să ne vândă măcelarului, eu mă car, behăi Mopple.

Oile rămaseră cu gura căscată. Mopple nu era prea viteaz. Dar avea dreptate.

— Iar eu o să sar de pe stânci, completă Zora.

Celelalte știau însă că Zora spera pe ascuns să se numere printre oile alese care deveneau nori.

— Ba o să rămâneți aici, le spuse Miss Maple cu blândețe. Acum măcar știm ce este un testament. Hotărăște cui o să-i aparțină de aici înainte lucrurile și oile lui George.

— Da! E la un „ocat" în oraș, adăugă Heide. Și o să-i spună năsosului că George nu ne-ar fi vândut niciodată măcelarului.

Se simțeau într-adevăr ușurate.

— Să sperăm că o să-l găsească în curând, oftă Lane.

— George nici nu era un miel, comentă Heide.

— Și femeia era oricum prea bătrână să fie copilul năsosului, interveni și Mopple.

— A mințit, spuse Othello. Lunganului nu-i plăcea de George, da' absolut deloc. Sincer, nici mie nu îmi place de *el*. Și nici de celălalt domn de care a vorbit.

— Domnul, ăsta a fost! izbucni deodată Heide. El l-a luat pe George. Și atunci s-a petrecut tot: s-au certat, mai întâi cu vorba, apoi cu sabia. Doar că n-avea nici o sabie la îndemână, așa că a luat cazmaua. Nasosul aproape că a mărturisit, nu?

Mopple confirmă.

— Probabil că s-au certat din cauza ordinii. George nu era prea ordonat, în afară de grădina de legume.

Berbecul privi rușinat spre *George's Place*, apoi continuă:

— Acum mai trebuie să aflăm cine este Domnul ăsta.

Maple îl privi sceptică.

Cloud nu scoase până atunci nici un cuvânt.

— Domnul este un miel, începu ea deodată.

Celelalte o priviră consternate, cu ochii cât cepele. Cloud însăși păru la rândul ei surprinsă.

— Ba e un păstor, o contrazise Heide. Un păstor foarte prost, mult mai prost decât George.

Cloud clătină din cap.

— Nu, nu. Lucrurile stau cu totul altfel. Dacă mi-aș putea aminti mai bine…

Cloud se uită țintă la un smoc de iarbă de lângă copitele ei, însă oile își dădură seama că se gândea la cu totul altceva.

— Pe omul ăsta… îl cunosc deja. A mai fost o dată la noi pe pășune, cu mult timp în urmă. Pe atunci eram încă un micuțel. George mă ținea în brațe, tocmai îmi tăiase copitele. Totul mirosea a … a pământ și a soare… ca o ploaie de vară. Un miros atât de frumos și apoi… apoi am simțit ceva amar. Am știut imediat că lui George nu-i plăcea de individ. Venise să-l invite undeva pe George, dar vocea nu-i era deloc prietenoasă. Voia să binecuvânteze animalul. Nu știam ce înseamnă a binecuvânta, dar suna la fel ca a căsăpi. Știam că eu eram animalul – George tocmai mi-o spusese, când nu voiam să stau locului. Mi s-a făcut frică. George a izbucnit în râs. Dacă te referi la Ham, îl binecuvântezi în fiecare duminică, i-a zis el. Celălalt s-a enervat. Nu mai știu exact ce-a spus, dar a vorbit mult despre Domnul și de faptul că El avea să-i judece pe oameni și să-i separe, așa cum un păstor bun separă oile de capre.

Oile trebuiră să admită că nu era o idee rea.

Cloud privea gânditoare spre smocul ei de iarbă. Abia când Zora o împinse ușor cu nasul în coaste, vorbi mai departe, încet și sovăielnic:

— La un moment dat, s-a enervat și George. M-a luat și m-a pus în brațele năsosului. Binecuvântează-l pe dobitocul ăsta, a spus el. Celălalt mirosea urât și mi s-a făcut frică. Nu știa cum să mă țină, dar până la urmă m-a luat cu el. Casa lui era cea mai mare din sat, la fel de mare și

de ascuțită ca el. M-a închis în grădina lui. Singură-singurică. Era și un măr acolo, dar îl împrejmuise, iar merele căzuseră și putreziseră pe pământ.

Câteva oi behăiră revoltate. Pe Cloud o trecură fiorii.

— Apoi au năvălit deodată mulți oameni în casă. Au venit cu câini, cu oi străine și cu un porc. A trebuit să intru și eu. Era o hărmălaie îngrozitoare, dar năsosul avea o voce puternică și l-a auzit toată lumea. Bine ați venit în Casa lui Dumnezeu! Asta a spus. Asta și alte lucruri.

Cloud făcu o pauză, ca și cum s-ar fi gândit la ceva.

— Atunci înseamnă că-l cheamă Dumnezeu, spuse Sir Ritchfield.

Othello se strâmbă.

— Dumnezeu?

— Poate, spuse Cloud nesigură. Dar apoi am descoperit că i se închinau unui miel. Mi-a plăcut ideea. Toți oamenii ăștia slăveau un miel, dar unul deosebit. Îl numeau „Dommul". Apoi s-a auzit muzică, așa, ca de la radio, doar că... suna mai fals. M-am uitat puțin în jur și m-am speriat îngrozitor. Pe perete atârna un bărbat, un bărbat dezbrăcat, și deși sângera din mai multe răni, nu mirosea a sânge.

Apoi Cloud se opri și nu vru să le povestească mai departe.

— Iar în el era înfiptă o cazma, nu-i așa? întrebă Sir Ritchfield triumfător.

— Dumnezeu ăsta mi se pare destul de dubios, spuse Mopple. După câte se pare, are mai mulți oameni pe conștiință. Și treaba cu mielul e, probabil, doar un pretext. Doar ai văzut și tu că nu știe să se poarte cu mieii.

— E foarte puternic, adăuga Cloud, care se cam fâstâcise. Toți oamenii au căzut în genunchi în fața lui. Iar el a spus că știe totul.

Maude rumega gânditoare câteva fire de iarbă.

— Acum îmi amintesc, spuse ea. Cloud dispăruse o zi întreagă. Mama ei a căutat-o ca... mă rog... ca mama ei.

— Și de ce nu ne-ai zis niciodată nimic despre asta? întrebă Zora.

— N-am înțeles ce s-a întâmplat de fapt, răspunse Cloud încet.

Arăta puțin confuză și începu să-și frece încurcată nasul de umul dintre picioarele din față.

Oile se gândeau mai departe la Dumnezeu.

— Nu știe tot, behăi Othello. Nu știa că George citește romane cu Pamela.

— Citea, spuse Sir Ritchfield sec.

— Ucigașul se întoarce mereu la locul faptei, își dădu cu părerea Mopple the Whale. Iar năsosul *s-a întors* la locul faptei.

Mopple privi în jur cu mândrie. Era singurul indiciu pe care-l reținuseră din romanele polițiste ale lui George. Mopple îl memorase, bineînțeles.

— Ce crezi? o întrebă el pe Miss Maple.

— E suspect, aprobă ea. Nu-i plăcea de George și nici lui George nu-i plăcea de el. Îl preocupa ce avea să se întâmple cu noi și cu pășunea. Iar când s-au aflat în fața dolmenului, el s-a uitat acolo unde trebuia, exact în locul unde a fost George.

Oile tăcură impresionate. Maple continuă:

— Poate să fie însă o simplă coincidență. Până la urmă, a stat tot timpul cu ochii în pământ. Sunt prea multe semne de întrebare acum. Din ce discuție a ieșit Ham? Cine este *ea*, cea căreia Kate speră ca George să nu-i fi lăsat nimic? Care-i treaba cu Lilly, cu Ham și cu George?

— Nu e ușor să-i înțelegi pe oameni, încheie Maude.

*

Oile își plecară capetele. Păscuseră niște iarbă, iar acum mai rumegau câteva gânduri.

Mopple se gândea că nu-l înțelesese mereu nici măcar pe George, deși George era ușor de înțeles – atâta cât putea fi un om. Era preocupat de grădina lui de legume și le citea oilor romane cu Pamela. Plăcintele cu mere, în schimb, nu-l interesau. Dar în ultimul timp, chiar și George mai făcea câte ceva neobișnuit. Uneori își lua ținta cu el.

Când George mărșăluia pe pășune în cizmele lui de cauciuc, cu ținta rotundă și vopsită în toate culorile sub braț, Mopple se refugia într-un loc sigur. Și singurul loc sigur, de unde nu se mai vedea ținta, se afla în spatele rulotei, exact lângă grădina de legume. Acolo îl găsea George, când ieșea pentru a doua oară din mașină, cu pistolul lucios în mână. Îndrepta acel lucru îngrozitor spre Mopple și începea să urle:

— *In flagranti, in flagranti*, mâinile sus!

Mopple fugea de fiecare dată în zigzag pe pajiște, mâncând pământul, iar George murea de râs. Apoi cobora treptele și, puțin mai târziu, ținta începea să se clatine, în timp ce Mopple tresărea și el în același ritm.

Mai demult zgomotul era insuportabil, însă între timp George cumpărase un amortizor de zgomot și nu se mai auzea decât un plescăit ușor, ca și cum o oaie ar fi mușcat dintr-un măr. Sunetul ăsta era, pe lângă frica lui Mopple, singurul rezultat concret al trageriilor la țintă. Zelul lui George era complet lipsit de sens. Mopple ar fi făcut cu cea mai mare plăcere același zgomot, bineînțeles, cu mere reale, însă George nu voia cu nici un chip să renunțe la țintă.

Miss Maple se gândea cum trecuseră mâinile lui Lilly peste haina lui George, căutând ceva ca niște insecte.

Zora era, în schimb, preocupată de cât de puțin suportau oamenii înălțimile. De îndată ce se apropiau prea mult cu pașii lor nesiguri de stânci, se albeau la față ca varul și se împleticeau și mai tare. Când era vorba de stânci, orice oaie era mult superioară unui om. Nici măcar George nu

mai avea ce să facă atunci când Zora se așeza pe colțul ei preferat de stâncă. Păstorul se mulțumea să rămână la o distanță sigură și, cum știa că n-avea rost să-și piardă timpul cu drăgălășenii, se punea pe înjurat. Când se plictisea, începea să arunce în ea cu diverse lucruri, la început doar cu smocuri murdare de iarbă, după aceea și cu căcăreze uscate de oaie.

Uneori vântul aducea ca răspuns din vale câte-un blestem stins, care abia răzbătea până sus. Asta îi îmbunătățea dispoziția lui George cât ai bate din palme. Se lăsa în patru labe, se târa spre stânci și trăgea cu ochiul peste margine. Vedea apoi turiști sau săteni, pe care-i nimerise în cap cu proiectilele lui. Bineînțeles că Zora îi vedea și ea. Apoi se priveau unul pe altul, păstorul întins pe burtă, cu rânjetul pe buze, și Zora, care trona pe stânca ei precum caprele sălbatice. Iar în clipa aceea se înțelegeau bine.

Zora se gândea că oamenii ar avea multe de câștigat dacă s-ar hotărî și ei să meargă în patru labe.

Ramses medita la povestea cu tigrul evadat, pe care Othello o mai povestea din când în când câte unei turme nimite de mici.

Heide era cu gândul la drumul spre cealaltă pășune, la bâzâitul insectelor, la huruitul mașinilor care treceau pe lângă ele mirosind urât și la întinderea netedă ca oglinda a mării. Primăvara aerul mirosea a pământ reavăn, vara stolurile de vrăbii treceau prin lanuri ca niște frunze bătute de vânt, iar toamna trebuia să te ferești de ghindele care cădeau cu zgomot peste oi când se scuturau copacii. Iarna chiciura desena modele ciudate pe asfalt. De fiecare dată drumul fusese minunat, până soseau în locul unde le păndeau oamenii verzi. Oamenii verzi aveau căciuli și arme, și nu te puteai aștepta la nimic bun din partea lor. Când ajungeau la ei, până și George devenea nervos. Le vor-

bea totuși cu prietenie și avea grijă ca nu cumva câinii lor să se apropie prea mult de oi. Fără George n-ar fi reușit niciodată să treacă nevătămați de oamenii în verde. Heide se întreba acum dacă aveau să mai revadă vreodată cealaltă pășune.

Cordelia se minuna cum puteau oamenii să inventeze cuvinte, să lege apoi cuvintele astea inventate unele de altele și – înșirate așa – să le mai și noteze. Era magie curată. Până și cuvântul ăsta Cordelia îl știa doar pentru că George le explicase ce era magia. Când George întâlnea în timp ce citea vreun cuvânt pe care credea că oile nu-l vor înțelege, se oprea și le explica. Uneori le deslușea cuvinte pe care oricum le știa deja orice oaie, cuvinte precum „profilaxie" sau „antibiotic". Profilaxia era înaintea bolii, iar antibioticul în timpul ei. Și amândouă aveau gust amar. George nu părea să se descurce prea bine în domeniul ăsta. Se încurca în explicații încâlcite, în care era vorba mai ales despre rolul principal pe care-l jucau niște animăluțe. În cele din urmă, se dădea bătut înjurând.

Cu alte explicații însă se declara mulțumit, deși oile nu pricepuseră o iotă. În cazurile astea, se străduiau să nu-i dea deloc de bănuit lui George cât de nedumerite erau în realitate, ceea ce le și reușea de cele mai multe ori.

Dar uneori chiar le învăța ceva nou. Cordelia iubea explicațiile lui George. Îi plăcea la nebunie să afle cuvinte care desemnau lucruri pe care încă nu le văzuse sau nici măcar nu se puteau vedea. Cuvintele astea le memora întocmai.

„Magia", le spusese odată George, „e ceva neobișnuit, ceva ce nu există de fapt. Dacă pocnesc din degete și Othello devine deodată alb, atunci e magie. Dacă iau o găleată cu vopsea și-l vopsesc în alb, atunci nu mai e nici o magie." Râsese și o clipă arătase ca și cum ar fi avut într-adevăr chef să pocnească din degete sau să aducă o găleată. Apoi

continuase: „Tot ce pare magie e de fapt doar o șmecherie. Nu există magie."

Cordelia păștea cu gura plină. Era cuvântul ei preferat, un cuvânt pentru ceva ce nici măcar nu exista. Apoi se gândi la moartea lui George. Era tot ca o magie. Cineva îl înjunghiase pe păstor cu o cazma pe pășunea lor. George trebuie să fi țipat îngrozitor și totuși, nici una dintre oile lui nu auzise ceva, deși șura era destul de aproape. Iar un miel văzuse chiar un spirit, un spirit care dansase fără să facă vreun zgomot. Cordelia clătină din cap.

— E o șmecherie, murmură ea.

Othello își aminti iar de clovnul acela înfiorător.

Lane se gândea la acei oameni ciudați care-l vizitau din când în când pe George. Veneau mereu noaptea. Lane avea un somn ușor și auzea scrâșnetul cauciucurilor când coteau de pe strada asfaltată pe cărare. Atunci se ascundea în umbra dolmenului și-i urmărea pe ascuns. Era ceva la care-i plăcea să se uite, ca un spectacol care-i aparținea doar ei. Farurile mașinilor tăiau clipind întunericul sau se încâlceau licărind în ceața care se înfășura atunci ca un nor alb în beznă. Erau mașini mari, cu motoare care torceau ca niște pisici când urcau pe cărare, și nu miroseau nici pe departe ca automobilul lui George, pe care-l botezase el însuși „Anticristul". Apoi luminile se stingeau și una sau două umbre în paltoane lungi și întunecate se apropiau de rulotă. Mergeau cu băgare de seamă pe întuneric, străduindu-se să nu calce în căcărezele proaspete de oaie. O mână ciocănea în lemn. O dată, de două ori, încă o dată. Ușa rulotei se deschidea brusc și desena o tăietură roșiatică și luminoasă în întuneric. Străinii stăteau pentru o clipă în prag ca niște corbi uriași, apoi intrau repede. Lane nu reușise niciodată să le vadă fețele. Și totuși, între timp îi deveniseră aproape familiare…

*

Deodată, ceva întunecat urcă pe cărare spre pășune. Oile începură să se agite. Galopară cu mic, cu mare pe colină, de unde nu-l mai scăpară din ochi pe intrus. Dumnezeu se întorsese. Gonea pe câmpie încolo și încoace ca un câine de vânătoare, cu nasul lui lung îndreptat spre pământ.

Mai întâi înconjură dolmenul, apoi merse pe cărare până la stânci. Cât pe-aici să cadă în prăpastie, dacă nu și-ar fi ridicat iute nasul în ultima clipă, ca să vadă albastrul nesfârșit din fața lui. Brusc, trupul lui mare și negru se opri pe margine. Un oftat de ușurare trecu prin întreaga turmă. Urmăriseră cu încordare mișcările nasului, din momentul în care Dumnezeu se îndreptase spre stânci.

Omul îmbrăcat în negru se uită scurt la ele. Othello își coborî amenințător coarnele, însă Dumnezeu o luase deja înapoi pe cărare spre sat. După ce făcu câțiva pași, auzi ceva. Încremeni locului, ciuli urechile, apoi se întoarse brusc și, cu chipul palid și încruntat, o luă la fugă pe pășune.

Oile auziră și ele acum un zgomot nedeslușit, fosnitor. Semăna oarecum cu zgomotul pe care-l făcuseră ele însele când se năpustiseră în grădina de legume a lui George. Se apropia din ce în ce mai mult. Începură să distingă voci omenești și câini care lătrau. Apoi oile descoperiră ce-l gonise pe năsos: pe pășune trecea cu pași grei o turmă – o turmă cum oile nu mai văzuseră până atunci.

3

Lui George nu-i plăcuseră oamenii. Doar rareori venea cineva pe pășune, câte un țăran sau vreo bătrână cu chef de vorbă. George se înfuria atunci. Vâra o casetă zgomotoasă în casetofonul său cenușiu și se furișa în grădina de legume, unde se apuca de o treabă cât mai mizerabilă, până când oaspetele își lua tălpășița.

Până atunci, oile nu mai văzuseră o turmă întreagă de oameni și erau prea uimite ca să mai intre iar în panică. Mopple avea să afirme mai târziu că ar fi văzut în total șapte oameni, dar Mopple era miop. Zora numărase douăzeci, Miss Maple patruzeci și cinci, iar Sir Ritchfield foarte mulți, în orice caz, mai mulți decât putea să numere. În plus, pe memoria lui Ritchfield nu dădeai două parale, mai ales când era agitat. Uita mereu pe cine numărase deja, așa că îl număra pe fiecare de câte două sau chiar trei ori. În plus, îi socoti și pe câini.

Mopple își mijise ochii și se zgâia morocănos la oamenii din fața lor. N-aveau decât să lase baltă teoria cu criminalul care se întoarce la locul faptei. Se întorseseră *toți* la locul crimei, iar ucigașul se ascundea cu siguranță printre ei. Oile priveau curioase cum mergea turma de oameni. Nu era condusă nici de cel mai puternic, nici de cel mai deștept, ci de Tom O'Malley. Apoi veneau copiii, femeile și abia la

final bărbații, care rămăseseră puțin în urmă și își țineau rușinați mâinile în buzunare. În spate de tot mai pășeau câțiva oameni foarte bătrâni, care înaintau încet, cu picioarele tremurânde.

Tom adusese cu el o cazma, o cazma jalnică, ruginită și veche. O înfipse în pământ, la cel puțin zece pași depărtare de locul unde fusese George. Oamenii, care merseseră până atunci ca orice turmă ascultătoare în spatele conducătorului, se traseră înapoi, de parcă Tom i-ar fi stropit cu apă rece, și formară respectuoși un cerc la o oarecare distanță.

— Aici a fost! tună Tom. Exact aici. Până aici a sărit sângele, zise el și făcu doi pași mari spre dolmen, iar aici – făcu iar trei pași în altă direcție – aici am stat eu. Mi-am dat imediat seama că bătrânul George și-a găsit sfârșitul. Sânge peste tot. Fața îi era schimonosită îngrozitor, iar limba îi atârna albastră în afară.

Nu se potrivea nimic. Pe Miss Maple o surprinse cât era de ciudat. De fapt, așa ar fi trebuit să arate, cum spusese Tom. Mult sânge și o față chinuită de durere, din cauza luptei cu cazmaua. Dar George era lungit pe pășune ca și cum s-ar fi întins doar să doarmă puțin.

Turma de oameni se mai dădu înapoi câțiva pași și scoase un sunet ciudat, de parcă ar fi tras aer în piept, ceva între spaimă și uimire. Tom urlă mai departe:

— Dar Tom al vostru și-a păstrat cumpătul. S-a dus imediat la Mad Boar ca să cheme poliția…

O voce răgușită îl întrerupse:

— Da, Tom al nostru găsește drumul spre cârciumă și cu ochii închiși!

Oamenii izbucniră în râs. Capul lui Tom coborî rușinat. Începu iar să vorbească, de data asta atât de încet, încât oile nu mai reușiră să-l înțeleagă de pe colină. Dacă înainte turma de oameni mai păstrase cât de cât ordinea, acum se risipiră care încotro. Copiii alergau încoace și încolo,

iar adulții se tot adunau în grupulețe și bebăiau neîntrerupt. Vântul aducea până la ele doar frânturi de cuvinte.

— Împăratul spiridușilor! Împăratul spiridușilor! Împăratul spiridușilor! cântau copiii.

— …probabil c-a lăsat totul bisericii! se auzi un țăran cu fața roșie.

— Lilly a avut o cădere nervoasă, când l-au găsit! ciripi o femeie tânără, cu obrajii bucălați.

Cel care stătea lângă ea o ținea de mână și râdea.

Un barbat scund dădea din umeri.

— A fost un păcătos, la ce vă așteptați?

— Și tu ești la fel de păcătos, Harry, rânji o bătrână cu un dinte lipsă. Eu zic doar atât: Lonely Heart Inn. Mătușa ta dragă se poate considera într-adevăr fericită că are un nepot atât de grijuliu.

Omul păli și nu mai scoase nici un cuvânt.

— A strâns o avere. Afaceri necurate, spuse un bărbat mai burtos.

— George avea datorii, toată lumea știe asta, adăugă un altul.

— …s-a simțit puțin prea atras de oile lui, le povestea un băiat tânăr celorlalți doi cu care stătea de vorbă. Știți voi la ce mă refer.

Și făcu o mișcare cu mâinile. Ceilalți doi râseră.

— Crimă din gelozie printre oi, sigur! țipă cel mai slab dintre ei, atât de tare, încât câteva femei întoarseră capul.

Râsetele neplăcute ale celor trei se auziră din nou.

— Probabil că l-a luat prin surprindere, zise un bărbat care mirosea puternic a transpirație. Iar George era al naibii de greu de surprins.

— O catastrofă pentru turism, spuse altul cu o voce piți-găiată, George știe într-adevăr cum să ne încurce socotelile.

— ...voia să-i vândă tot lui Ham, oile, pământul, totul! comentă o femeie fără gât.

— Dracul și-a băgat coada, le explică o femeie cu fața ascuțită ca a unui șoarece celor doi copilași blonzi.

— Dumnezeu să-l ierte! exclamă o alta cu vocea tremurată.

Oile o cunoșteau. George o numea „Beth cea milostivă". Beth apărea cu regularitate în fața rulotei, ca să-l convingă pe George să facă tot felul de „fapte bune". Oile nu prea știau ce erau faptele bune și se gândeau că George trebuia să lucreze undeva într-o grădină de legume. George avea însă grădina lui. Și oile înțelegeau de ce încerca George mereu să scape de Beth. Era evident însă că femeia nu înțelegea. După fiecare refuz, îi punea în mână lui George un teanc de cărțulii ca să-i salveze sufletul păcătos. Ce se petrecea cu sufletul lui George (dacă avea așa ceva) nu s-ar fi putut spune. Dar cărticelele îl bucurau nespus, deși nu le citea niciodată. Iar în seara următoare aveau la masă de fiecare dată cartofi, pe care George îi cocea la un foc mic și strălucitor.

*

Deodată, dușmanul sări printre oi – dușmanul dintotdeauna, din fața căruia nu le rămânea decât să fugă. Până de curând fuseseră doar câțiva care adulmecaseră pe pășune. Stăpânii lor îi mai chemau când și când înapoi cu câte un fluierat – atunci trebuiau să se așeze, însă încercau iar să se îndepărteze cu următoarea ocazie. Nimic neobișnuit. Dar cu cât grupurile oamenilor se strângeau mai aproape de dolmen, cu atât mai departe se aventurau câinii. Nimeni nu mai era atent la ei. Acum se adunaseră într-o mică haită trei câini ciobănești, urmați iute de un al patrulea. Ochii ciobăneștilor străluceau, iar blana lor pestriță scânteia pe pajiște. Lungiți, se furișară spre colină. Oile

behăiră agitate. Acum câinii aveau să le mâne și să le apere, gonindu-le care încotro și aducându-le iar împreună cu mișcările lor, asemenea unor animale de pradă cărora nu li se putea opune nici o oaie. Nu le era într-adevăr teamă, mai fuseseră duse de mii de ori până atunci, însă ca de obicei nu se simțeau în largul lor.

Apoi văzură mișcările celuilalt câine și nervozitatea li se transformă în teamă. Aparent, câinele-lup cenușiu se comporta exact ca ceilalți. Se lungise, așteptase, apoi se apropiase din ce în ce mai mult. Dar ceva nu era în regulă. Nu lătrase deloc, nu ezitase. Era ca și cum doar ar fi imitat dansul câinilor ciobănești, un joc la care lua parte fără să respecte regulile. O clipă, întreaga turmă își ținu răsuflarea: erau vânate pentru prima dată în viața lor. Câinele se năpusti.

Printre oi izbucni o panică de nedescris. Mioarele țâșniră înspăimântate în toate direcțiile, iar câinii ciobănești se luară buimăciți după ele. Mopple fugi exact prin mijlocul grupului de oameni și-l răsturnă pe Harry Păcătosul. Zora se salvă pe colțul ei de stâncă. De acolo, era singura oaie care mai putea să observe ce se întâmpla.

Colina se golise. La poalele ei, lângă *George's Place*, se aflau două siluete întunecate, Othello și câinele. Amândoi încercau să se ridice în picioare. Othello reuși primul și atacă. Până atunci, Zora nu mai văzuse niciodată o oaie atacând. Othello ar fi făcut mai bine să fugă. Othello *ar fi trebuit* să fugă. Câinele ezită. Îi trebui o secundă să-și recunoască prada în Othello, care tocmai se repezise la el. Apoi tăbără. Cu puțin timp înainte de impact deveni nesigur, se opri și, în ultimul moment, reuși să se tragă din calea berbecului. Othello își schimbă imediat direcția și, întorcându-se împrejur, galopă iar spre câine. Zora se uită cu neîncredere spre colină. Îi era clar acum că Othello era mai rapid decât câinele. Și se părea că și câinele înțelesese

asta. Se tupilă la pământ, arătându-și colții, încât să-l atace pe berbec de jos.

*

Zora închise repede ochii și încercă să se gândească la altceva. Se gândea mereu la asta în momentele mai urâte ale vieții. Era ziua când aduse pe lume primul miel și își aminti durerile și supărarea care urmaseră. Mielul rămăsese maroniu ca pământul, chiar și după ce-i linsese atent sângele de pe blăniță. Maroniu ca pământul și cu fața neagră. Mai târziu lâna aceea pământie devenise albă și pufoasă, dar Zora nu avea de unde să știe asta atunci. Se mirase doar de ce, dintre toate oile de pe pașune, ea era singura care aduse pe lume un miel întunecat. Dar apoi mielul behăise, mic și pamântiu, cu o voce mai frumoasa decât a tuturor celorlalți miei. Și mirosea bine, mai bine decât toate lucrurile care se puteau mânca. Iar Zora știuse atunci că avea să aibă grijă de el și să l apere împotriva lumii întregi, pământiu sau nu. Și chiar în aceeași zi îl dusese la stânci ca să-i arate marea și pescărușii.

Zora se liniști. Până acum dăduse să sugă la trei miei, care deveniseră cele mai curajoase și mai destoinice oi pe care ți le puteai închipui. Anul ăsta însă nu mai adusese nici un miel pe lume, și nici dintre celelalte oi nu mai era vreuna gestantă. Zora înțelese de ce în ultimul timp abia mai putuse medita, cocoțată acolo pe stânca ei, și de ce era în continuare mai departe ca oricând de a deveni o oaie-nor. Era din cauza mieilor care-i lipsiseră întreaga vară. Doar două oi tinere și prostuțe aduseseră pe lume miei, entuziasmate și neîndemânatice, iar George înjurase de fiecare dată. Apoi mai era bineînțeles și mielul ăla care se născuse iarna… Zora strâmbă disprețuitoare din nări. Ciuli urechile. Ce i-ar mai fi plăcut să audă acum niște

mieluşei behăind, dar totul era îngrijorător de liniştit, în afară de ţipetele pescăruşilor pe care Zora nu-i mai lua de mult în seamă. Iar oamenii zumzăiau în depărtare ca un nor de insecte.

*

Deodată, Zora auzi un ţipăt înfricoşător. Ochii i se deschiseră larg, deşi ea încerca să-i ţină închişi. Fără se vrea, îşi îndreptă iar privirea spre colină. O siluetă întunecată era lungită pe pământ. Picioarele i se zbăteau în aer, ca şi cum ar fi vrut să fugă. Zora se cutremură. Câinele îi venise de hac lui Othello. Abia o clipă mai târziu observă că la pământ era de fapt câinele-lup. De Othello, nici urmă.

Câinele miţos se chinuia în zadar să se ridice. Stăpânul lui, unul dintre tinerii cu râs neplăcut, se apropie de el. Era palid şi, neştiind ce să facă, îi dădu câinelui un picior. Un ţăran trebui apoi să vină să-l ridice şi să-l ia de acolo.

Oamenii mormăiau agitaţi. Nici unul nu putea să-şi explice ce păţise dintr-odată câinele acela frumos şi puternic. Când îi văzură blana însângerată de pe burtă, câteva femei începură să ţipe. Cuvintele „Satana" şi „Împăratul spiriduşilor" erau iar pe buzele tuturor. Femeile îşi chemară micii lângă ele. Pe bărbaţi îi treceră apele şi clătinară îngrijoraţi din cap.

Câinii răniţi păreau să declanşeze printre oameni aceeaşi panică pe care o provocau cei sănătoşi printre oi. Turma omenească se îndepărtă grăbită, la fel de brusc cum apăruse.

În urmă rămase doar cazmaua.

*

Zora stătea neclintită pe steiul ei de stâncă, întrebându-se dacă nu cumva visase. Asta trebuie să fi fost. Iarba din jurul

ei era catifelată ca botul unei oi în plus, aici creşteau ierburi la care nu putea ajunge nimeni altcineva. „Ierburile abisului", aşa le numea Zora, şi i se păreau mai gustoase decât orice altceva era de mâncat pe câmpie. Briza mării adia răcoroasă şi sărată spre înălţimi, iar deasupra apei se roteau pescăruşii. Era un sentiment plăcut să vezi acele păsări albe şi zgomotoase zburând sub tine, era plăcut să fii singur. Aici era în siguranţă.

Se uită la celelalte. Încet-încet, turma se liniştise din nou şi începuse să pască. Othello rumega în mijlocul lor. Nici o oaie nu părea să-i dea atenţie în mod deosebit. Zora se gândi cât de puţin ştiau de fapt despre Othello.

George aducea uneori oi străine cu el. De cele mai multe ori erau miei abia înţărcaţi şi turma îi primea ca şi cum s-ar fi născut acolo. Din cât îşi amintea Zora, doar două oi mature fuseseră aduse din altă parte: Othello şi Mopple the Whale. Mopple le fusese adus în urmă cu două ierni cu maşina zgomotoasă a lui George, cu care acesta transporta oile pe banchetа din spate. Acolo îl văzuseră pentru prima dată, un berbec tânăr şi grăsuţ, care privea nedumerit pe geamul maşinii şi mesteca harta lui George. Acesta îl aşezase în faţa lor şi le ţinuse o scurtă cuvântare. Mopple era o „rasă de carne", dar nu trebuia să le fie frică, aici nu ajungea nimeni „sub cuţit", era vorba doar de o „mică împrospătare a sângelui". Oile nu-l înţeleseseră şi la început se temuseră puţin de Mopple. Dar tânărul berbec era mereu prietenos şi puţin cam fâstâcit, iar când Sir Ritchfield îl provocase la duel, constataseră pentru totdeauna că nu aveau a se teme de Mopple.

Othello nu fusese niciodată provocat la duel de Ritchfield. Şi nici o oaie nu se mirase vreodată de asta. Mai ciudat era însă că nici Othello nu-l provocase pe Ritchfield. Ceva din persoana lui Sir Ritchfield părea să-i inspire respect lui Othello, şi cu cât Ritchfield devenea mai surd şi

mai uituc, cu atât mai puțin puteau celelalte oi să-i înțeleagă reținerea.

Nici o oaie nu văzuse când venise Othello. Pur și simplu apăruse acolo într-o dimineață – un berbec matur, cu patru coarne răsucite și periculoase. *Patru coarne!* Nu mai văzuseră niciodată o oaie cu patru coarne. Oile-mamă fuseseră impresionate, iar berbecii îl cam invidiau pe ascuns. Nu trecuse mult timp de atunci, iar Zora își amintea bine toate astea. Pe Othello George nu-l mai prezentase. În schimb, păstorul cântase, fluierase și dansase, emoționat cum nu-l mai văzuseră oile până atunci. George cântase în limbi străine pe care nici o oaie nu le înțelegea și-l unsese pe berbec cu temuta alifie pentru arsuri pe rana ce i se întindea într-o fâșie strâmtă, dar impresionantă, pe toată fruntea. Oile se cutremuraseră, însă Othello nu se clintise. George sărise apoi atât de mult de pe un picior pe altul, că trebuise să-și dea jos puloverul de lână.

Zora se hotărî să se întoarcă la celelalte oi. Avea de gând să le întrebe dacă Othello răpusese într-adevăr un câine mare și sur. I se părea puțin probabil, dar ceea ce se întâmplase îi depășea puterea de înțelegere. O întâlni pe Maude, care păștea lângă *George's Place*, atât de aproape, încât Zora abia se abținu să-i zică ceva.

Maude rumega dusă pe gânduri.

— Maude, începu Zora, ai văzut cum s-a luptat Othello cu câinele?

Maude o fixă cu privirea fără să înțeleagă ceva.

— Othello e o oaie, îi răspunse ea.

Apoi adăugă amabilă:

— Iarba de-aici este excelentă.

Zora se întoarse cu spatele. Voia s-o întrebe pe Maple sau, și mai bine, pe Mopple. Dacă exista o oaie care să-și amintească lucrurile mai neobișnuite, atunci aceea era Mopple the Whale.

Când își ridică botul, încercând să adulmece unde era Mopple, îl observă pe Othello, care apăruse printre celelalte oi și păștea acum aproape de ea. Arăta ca întotdeauna. Zora își afundă iar capul în iarbă și începu să pască. Cel mai bine era ca o oaie să uite cât mai repede lucrurile imposibile și năucitoare, înainte ca lumea să-i fugă de sub copite.

*

Oile nu sunt de obicei prea vorbărețe. Și asta din pricină că, de cele mai multe ori, au gura plină de iarbă. Însă și din cauză că uneori au și în cap tot iarbă. Dar toate oile apreciază poveștile bune. Cel mai mult le place să asculte și să se minuneze, mai ales pentru că pot să asculte și să rumege în același timp. Iar de când nu mai era George, care să le citească povești, simțeau că le lipsea ceva. Astfel se întâmpla că uneori o oaie începea să le depene câte o poveste celorlalte oi. Oaia asta era adeseori Mopple the Whale, din când în când Othello și doar rareori o oaie-mamă. Oile-mame vorbeau cel mai mult de odraslele lor, ceea ce nu prea le interesa pe celelalte. Bineînțeles că existau și mici legendari, cum fusese odată și Ritchfield, dar mamele lor își țineau cu înțelepciune gura.

Când povestea Othello ceva, toate oile erau captivate, deși nu prea îl înțelegeau. Othello le povestea despre lei, despre tigri și girafe, despre animale ciudate din țări arzător de fierbinți. Și adeseori se luau la harță, pentru că fiecare oaie își imagina altfel aceste vietăți. Oare girafele miroseau a fructe stricate, aveau urechi stufoase sau măcar puțină lână? Poveștile lui Othello nu erau niciodată mai mult decât simple descrieri, însă erau de ajuns pentru ca oilor să li se furnice pielea pe spinare. În schimb, despre oameni Othello nu vorbea niciodată.

Când povestea Mopple, era vorba mai mereu despre oameni. Mopple le spunea poveștile pe care le spusese odată George. Memorase totul și povestea acum aproape la fel de frumos ca George pe treptele rulotei. Singura deosebire era că poveștile nu erau la fel de lungi. La un moment dat, lui Mopple i se făcea foame și atunci se termina cu povestea. Și cu cât era mai frumoasă, deci cu cât era mai mult vorba despre câmpii, pajiști și iarbă, cu atât se termina mai repede. Iar oile se întrebau încordate nu cum avea să se termine toată povestea, ci când avea să se oprească Mopple din vorbit.

Iar astăzi lucrurile nu stăteau bine deloc. Mopple tocmai le spunea povestea cu zâne. Și în nici o altă poveste nu se vorbea atât de mult despre pajiști înverzite, iarbă și fructe ca în aceasta. Mopple ajunsese la balul pe care-l țineau zânele noaptea, pe câmpia de pe malul lacului, iar ochii îi sclipeau de poftă. Le istorisi cum niște spiriduși invidioși începuseră să arunce cu mere în zânele care dansau, iar ochii i se umeziră. Apoi le descrise cum apăruse Împăratul spiridușilor din iarba înaltă. Împăratul spiridușilor, cel care putea să-i scoale pe morți din morminte și să-i hăituiască pe cei vii. Atunci se petrecu ceva neobișnuit. Cineva îl întrerupse pe Mopple.

— Oare chiar a fost Împăratul spiridușilor? întrebă timid Cordelia.

Toate oile înțeleseră că se referea la moartea lui George. Mopple rupse un smoc de iarbă cu iuțeala fulgerului.

— Sau Satan? adăugă Lane.

— Prostii, fornăi Ramses nervos. Satan n-ar face așa ceva niciodată.

Câteva oi behăiră aprobator. Nici una nu-l credea pe Satan în stare de așa ceva. Satan era doar un măgar bătrân, care păștea uneori pe pășunea din apropiere și scotea niște

țipete de ți se făcea părul măciucă. Vocea îi era într-adevăr îngrozitoare, în rest însă li se păruse mereu inofensiv.

— Eu tot mai cred că „Dumnezeu" ăla l-a omorât, spuse Mopple cu gura plină. Beth crede și ea la fel.

Oile o respectau într-o oarecare măsură pe Beth, întrucât crezuse mereu cu tărie într-un lucru atât de îndoielnic precum sufletul lui George.

— Și de ce ar fi făcut așa ceva? întrebă Maude.

— Nebănuite sunt căile Domnului, o lămuri Cloud.

Celelalte o priviră uimite. Cloud înțelese că spusese ceva ciudat.

— El singur spune asta, explică ea.

— Atunci minte!

Othello părea furios. Ochii oilor-mame străluceau plini de admirație. Numai Miss Maple nu se lăsă impresionată.

— În noaptea în care a murit George, a fost flux sau reflux? întrebă ea deodată.

Preț de câteva clipe tăcură toate. Cugetau.

— Flux! behăiră apoi Mopple și Zora într-un glas.

— De ce întrebi? o descusu Maude.

Maple începu să alerge preocupată încoace și încolo.

— Dacă ar fi aruncat cadavrul lui George peste stânci, atunci nimeni n-ar mai fi știut vreodată ceva de el. Marea l-ar fi dus de aici, poate chiar până în Europa. Și nimeni n-ar fi bănuit nimic. Așa pe pajiște putea fi găsit de oricine, ba chiar era imposibil să *nu*-l găsească cineva. Criminalul a vrut ca George să fie găsit. De ce? De ce ar vrea cineva cu orice preț ca altcineva să fie găsit?

Oile prinseră iar să cugete îndelung.

— Pentru că vrei să-i faci cuiva o bucurie? întrebă ezitând Mopple.

— Pentru că vrei să avertizezi pe cineva? spuse Othello.

— Pentru că vrei să-i amintești cuiva ceva? își dădu cu părerea și Sir Ritchfield.

— Exact! exclamă Miss Maple mulțumită. Acum trebuie doar să mai descoperim cine se bucură, cine este avertizat și cine își amintește. Și ce anume își amintește.

— Dar nu putem să aflăm asta, oftă Heide.

— Ba poate că da, zise Miss Maple.

Și fără să mai rostească vreun cuvânt, oile începură să pască. O vreme tăcură toate, gândindu-se emoționate la sarcina măreață care le stătea înainte.

Deodată, un miel behăi puternic de teamă și de furie. Sara, mama lui, îi ținu revoltată isonul. Oile își întoarseră curioase privirile spre cei doi. Sara se tot scutura încoace și încolo, ca și cum ar fi vrut să-și alunge o insectă insistentă și supărătoare din blană. Lângă ea stătea mielul cu o față plângăcioasă. Apoi ceva mic și ciufulit se strecură printre picioarele Sarei și o zbughi mâncând pământul de acolo.

Ăla micu'. Hoțul de lapte. Mielul care se născuse iarna.

Profitase de acele clipe, când toată lumea căzuse pe gânduri, ca să fure laptele Sarei. Câteva oi-mame behăiră indignate.

Orice oaie știe că un miel care se naște iarna nu poate însemna nimic bun pentru turmă. În afara timpului propice, micii născuți iarna vin pe lume în frig, cu o fire sucită și un suflet mic și răutăcios. Pieze rele, din cauza cărora prădătorii înfometați dau târcoale turmelor înghețate. Miei lacomi, nepăsători și la fel de reci precum ziua când au văzut lumina palidă a acestei lumi. Și niciodată nu existase un miel mai rău ca acesta, care bântuia prin turma lor de anul trecut. Se născuse în cea mai întunecată noapte. În aceeași noapte îi murise mama. Se așteptaseră ca mielul să moară și el. Dar, șontâc-șontâc, se ținuse scâncind după turma care se tot ferea în silă de el. Două zile fusese așa. Iar în cea de-a treia zi crezuseră că în sfârșit o să moară. Dar George le stricase socoteala cu sticla lui cu lapte. Când îl behăiseră pline de reproș, păstorul mormăise cuvântul „curajos" și mielul crescuse mare, împotriva oricărei logici:

un hoț de lapte care acționa fără nici o remușcare, disproporționat ca o capră, mult prea mic pentru un miel de vârsta lui, dar rezistent și rafinat. Iar acum încercau să-l ignore, atât cât se putea.

De aceea, nici de data asta nu se agitară în mod deosebit. După ce se convinseră că mielul fugise până la marginea pajiștii și stătea acum pitulat după copacul unde sălășluiau de obicei niște ciori, începură să se poarte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Restul zilei îl petrecură așa cum se cuvenea pentru niște oi. Rumegară îndelung (peste tot, în afară de *George's Place*), leneviră apoi toropite în ultimele raze ale soarelui și tropăiră în cele din urmă la șura cu fân, după ce Cloud le dăduse de veste că avea să fie o noapte ploioasă.

Acolo se înghesuiră una într-alta, cu micii la mijloc, oile mai bătrâne în jur, iar berbecii mari la exterior și căzură imediat într-un somn adânc.

Miss Maple avu un vis tulbure, un vis în care nu putea să vadă iarba nici măcar sub nasul ei de oaie.

În fața ei se înălța dolmenul, mai mare și mai turtit decât în realitate, iar pe el se aflau trei umbre. Erau oameni, mai multe nu-și dădu seama după miros. Maple le simți privirile ațintite asupra ei. Oamenii ăștia vedeau pe întuneric.

Deodată, unul dintre ei se îndreptă spre Maple. Silueta sa neclară luă forma măcelarului. Maple se întoarse cu spatele și o luă la goană. Cazmaua, pe care o ținuse cumva cu o copită din față, căzu cu un zgomot înfundat pe pământ.

În urmă auzi vocea măcelarului. „O turmă are nevoie de un păstor", murmura el. Dar Maple știa acum că nu de un păstor avea ea nevoie, ci de o turmă. Behăi și alte oi îi răspunseră din întuneric. Tot poticnindu-se, fugi înainte, găsi turma și se ascunse în mijlocul ei, din ce în ce mai adânc în ghemul lânos și liniștitor.

Ceva însă nu-i dădea pace. Era turma ei, fără îndoială, dar nu mirosea așa cum ar fi trebuit. De ce, Maple nu ar

fi știut să spună. Îl auzi pe măcelar apropiindu-se și înlemni, iar turma încremeni și ea în jur. Apoi se porni o rafală de vânt care risipi întunericul de parcă ar fi fost ceață. În lumina lâncedă, Miss Maple observă că toate oile din turma ei erau negre. Ea era singura oaie albă în toată turma. Măcelarul se îndreptă fix spre ea, ținând în mâini o plăcintă cu mere.

Deodată, în jur se întunecă, iar Miss Maple se trezi. Răsuflând ușurată, vru să se afunde mai adânc în lâna lui Cloud, vecina ei preferată de somn. Dar ceva nu era în regulă. Mirosul. Oile din jur miroseau ca turma ei, și totuși diferit. Putea s-o adulmece pe fiecare oaie în parte: Mopple, care mai mirosea puțin a salată, Zora cu parfumul ei proaspăt de mare, izul rășinos de berbec al lui Othello. Dar era ca și cum printre ele s-ar fi amestecat și alte oi – oi cu mirosuri străine și ciudate, oi care nu dezvăluiau nimic din personalitatea lor, oi și nu prea. Miss Maple privi confuză și obosită în jur, dar în șură era la fel de întuneric ca în visul ei. Nu știa ce să mai creadă. Afară răpăia ploaia, iar alte zgomote nu se mai auzeau. Totuși, Maple fu dintr-odată sigură, că zărise ceva mișcându-se la poarta șurii. O împinse pe Cloud ușor într-o parte. Cloud începu să behăie încetișor în somn, iar alte oi i se alăturară. Miss Maple își pierdu pentru o clipă orientarea în norul de oi care behăiau. După câteva secunde, behăitul se stinse și Maple auzi iar ploaia. Merse mai departe, cu chiu cu vai, spre ieșire.

Afară noaptea era rece și umedă. Maple se afundă în noroi până la genunchi. Lâna i se îmbibă toată de apă și în scurt timp i se păru de două ori mai grea decât de obicei. Se gândi îngrozită la miel și hotărî să meargă la dolmen, când auzi un zgomot puternic, ca și cum s-ar fi prăvălit niște pietre. Venea dinspre stânci. Maple suspină. Stâncile erau cu siguranță ultimul loc unde ar fi vrut să se întâlnească

într-o noapte ploioasă și neagră ca smoala cu spiritul-lup. Totuși, se urni într-acolo.

Pe stânci nu era atât de întuneric cum se temuse. Marea reflecta frânturi de lumină, iar plaja, deși neclară, se vedea până departe. Nu era nimeni acolo. Oricine ar fi produs zgomotul, probabil că se prăbușise de pe stânci. Maple păși grijulie cu copitele umede pe povârnișul alunecos și privi cu luare-aminte în jos. Bineînțeles că nu văzu nimic, nu văzu nici măcar cât de adâncă era prăpastia. Vru să se dea înapoi și observă că nu avea să-i fie ușor. Iarba era udă și alunecoasă, iar pământul afânat devenise mocirlos. I se întinsese o capcană, iar Miss Maple, cea mai deșteaptă oaie din Glennkill și poate chiar din lume, căzuse în ea fără să bănuiască nimic. Maple se gândi că deșteptăciunea nu prea-ți mai era de mare ajutor când visaseși urât și aștepta ca o mână sau un bot să-i dea un brânci delicat, dar hotărât, în hău.

Aștepta mult și bine. Când își dădu seama că nu era absolut nimeni în spatele ei, se enervă. Cu o săritură lui oasă, ajunse iar pe pământul cât de cât solid și tropăi înapoi spre șură cu pași șovăitori. Se opri în fața porții și trase adânc aer în piept. Mirosea doar a turma ei și a nimic altceva. Maple răsuflă ușurată și observă că-i tremurau picioarele. Începu s-o caute pe Cloud, care încă behăia încetișor undeva în întuneric, adâncită poate într-un vis fără măcelari și plăcinte cu mere, doar cu un câmp întins și verde de trifoi.

Deodată, copita care încă îi tremura se afundă într-un lichid cald, un lichid care picura din Sir Ritchfield. Bătrânul berbec stătea nemișcat, cu ochii închiși, ca și cum ar fi dormit bușteanu. Era însă ud ca o oaie care fusese ținută mult timp în apă. Miss Maple își culcă capul pe spatele pufos al lui Cloud și se adânci în gânduri.

4

În ziua următoare nu se simțea nici o adiere, iar peșcărușii nu mai țipau ca de obicei. O ceață groasă și cenușie plutea peste câmpie. Nu se vedea mai departe de două oi puse una lângă alta. Rămaseră vreme îndelungată în șură, unde era uscat și bine. De când Tess și George nu le mai scoteau cu noaptea-n cap, deveniseră mai pretențioase.

— E ud pe jos, spuse Maude.

— E rece, îi ținu isonul Sara.

— E o obrăznicie, zise Sir Ritchfield.

Și cu asta fu spus totul. Bătrânul berbec ura ceața. Atunci nu-i mai erau de nici un folos ochii ageri. De auzit, nu mai auzea prea bine și în plus uita repede din ce direcție venise.

Dar mai exista un motiv pentru care toate oile se codeau să iasă. Ceața li se părea azi nefirească. Ca și cum în spatele aburului alb s-ar fi perindat umbre ciudate.

Așa că rămaseră în șură până la prânz. Le cuprinseră pe rând plictiseala, mustrările de conștiință și în cele din urmă foamea. Dar își amintiră cât de mult se supăraseră pe George și pe Tess în astfel de zile și nu se clintiră. Capetele gânditoare și albe ale oilor rămaseră cu privirea ațintită în negură, în timp ce Mopple încerca de zor să se strecoare afară printr-o gaură în peretele din spate al șurii.

*

Aşchii de lemn din scândurile uscate i se agăţară de lână şi-i intrară în pielea lui sensibilă de oaie. Lui Mopple îi scăpă un vaiet. După ce trecu pe jumătate, începu să se întrebe dacă ideea cu gaura fusese într-adevăr inspirată.

„Dacă a trecut capul, atunci merge şi restul", spusese George mereu. Dar abia acum îi căzu fisa lui Mopple că George se referise la şobolanii care reuşeau cumva să intre în rulotă şi apoi se năpusteau la conservele găurite de rugină.

Mopple nu văzuse niciodată un şobolan de aproape, dar deodată nu mai era aşa de sigur dacă arătau într-adevăr ca nişte oi mai mici. Mama lui Mopple îi povestise asta pe când mai era un miel mititel şi grăsuţ, iar el se temea de mişcările lunecoase şi de atingerile moi, ca o adiere, ale şobolanilor. Mama îi spusese că şobolanii ar fi doar nişte oi foarte mici şi pufoase, care treceau în turme prin şuri, ca să le aducă vise oilor mai mari. Iar de nişte oi mici şi pufoase nici măcar Mopple nu mai putea să se teamă.

Când se făcuse berbec mare, se întrebase de ce alte oi dădeau uneori în micile oi-şobolani şi ajunse la concluzia că erau, probabil, dintre cele care visaseră urât. Mopple nu putea să se plângă de visele lui. Nu era prea mare lucru de capul lor, dar măcar erau liniştite.

Acum Mopple se gândi pentru prima oară cum arătau oile. De exemplu, Zora: un nas elegant, chipul negru şi catifelat, coarne arcuite graţios (Zora era singura oaie cu coarne din turma lui George şi-i stăteau minunat), trupul mare şi lânos şi patru picioare lungi şi drepte cu copite delicate. Capul era, probabil, cea mai frumoasă parte a corpului unei oi, dar cu siguranţă nu cea mai mare.

Mopple se mişca încurcat încoace şi încolo, ferm hotărât să nu intre în panică – în orice caz, nu imediat. Oare fusese cinstit să încerce să o şteargă aşa printr-o gaură, pe ascuns, fără să le spună nimic celorlalte oi? Avea el motivele

lui, dar erau niște motive întemeiate? Uneori pur și simplu i se făcea foame mai repede și mai des decât celorlalte oi. Nu era un motiv neîntemeiat. Mopple își lungi gâtul, reuși să apuce cu dinții un smoc de iarbă și se mai liniști.

Celălalt motiv era ceva mai complicat. Era legat de Sir Ritchfield, de memoria lui Mopple, de Miss Maple sau chiar de toți trei împreună. Un indiciu. În romanele polițiste ale lui George fuseseră multe indicii, dar George aruncase cartea. Miss Maple ar fi știut însă ce era de făcut cu un indiciu. Iar Ritchfield încerca să-l împiedice pe Mopple să i-l dezvăluie lui Maple. Așa că Mopple trebuia neapărat să iasă, ca să i-l spună pe ascuns lui Miss Maple. Și cum ea nu era în șură, trebuia să fie pe undeva pe-afară. Sau nu?

Înainte totul i se păruse cât se poate de simplu, dar acum pe Mopple îl înțepa o așchie ascuțită în coaste și se temea îngrozitor ca nu cumva să se rănească și să se golească aidoma lui Sir Ritchfield. Oile împărtășeau părerea că Sir Ritchfield avea pe undeva o gaură, prin care amintirile i se scurgeau în neant. Bineînțeles că n-ar fi îndrăznit să spună așa ceva cu voce tare, doar dacă Ritchfield ar fi fost suficient de departe încât să nu le audă. Între timp însă, nu mai trebuia să te duci prea departe pentru ca Sir Ritchfield să nu audă.

Mopple încercă să-și tragă burta. Nu-l mai înțepa așa de rău. Respiră ușurat și imediat simți iar într-o parte așchia înțepându-l. Aproape că își pierdu cumpătul. Mopple simțea panica suflându-i în ceafă ca un animal de pradă, iau faptul că nu se putea întoarce s-o vadă era și mai rău. Avea să se golească mai mult decât Sir Ritchfield, avea să uite totul, chiar și faptul că voia să iasă pe gaura asta. Și atunci avea să rămână înțepenit aici pe veci și să moară de foame Să moară de foame tocmai el, Mopple the Whale!

Mopple se strânse atât de mult, încât văzu stele verzi și începu să dea panicat din picioarele din spate.

*

Othello își petrecuse aproape toată noaptea afară pe pășune, ud până la oase și agitat nevoie-mare. Oare *el* avea să se întoarcă? Din momentul în care Othello îl văzuse pe Sir Ritchfield, începuse să spere pe ascuns. Și să se teamă. Iar acum se întâmplase ceea ce aștepta de atâta vreme. Amintirea unui miros amețitor și inconfundabil persista în nările lui Othello. Gândurile îi împresurau ca un vârtej coarnele. Bucurie, supărare, furie, o mie de întrebări, stânjeneală și un gol în stomac.

Dar Othello învățase să-și potolească vârtejul din cap. Adulmecă prin aburii de ceață în direcția șurii: un miros acru de agitație și buimăceală. Turma fusese cuprinsă de neliniște. Și pe bună dreptate. Chiar și lui Othello i se părea că azi ceața avea ceva neobișnuit.

Ritchfield încă nu-și lăsase oile afară din șura uscată. Cu atât mai bine. Othello se întreba ce spera să obțină berbecul-șef cu asta. Oare știa Ritchfield cine venise azi-noapte pe pășunea lor? Încerca să le ascundă asta celorlalte oi? Și de ce?

Berbecul negru se gândi o clipă în ce direcție s-o apuce. Cea mai improbabilă direcție, bineînțeles. Se îndreptă spre stânci. Ploaia din noaptea trecută și aerul încețoșat risipiseră aici orice miros. Othello își înclină puțin capul și căută cu ochii după urme, așa cum ar fi făcut, poate, un om. Și asta îl făcu să se rușineze puțin.

Aproape surd și aproape fără miros, auzi el în sine vocea bine cunoscută, puțin batjocoritoare. O voce din amintiri, însoțită de foșnetul aripilor negre ale ciorilor. *Dacă vrei să știi ce știu oamenii, atunci trebuie să te gândești la ce nu știu. Pentru ei contează doar ceea ce văd cu ochii. Nu știu mai multe decât noi, știu mai puțin și de aceea sunt atât de greu de înțeles, dar…* Othello scuturâ din cap, ca să alunge vocea. Erau

sfaturi bune, fără îndoială, sfaturi nepreţuite, dar vocea obişnuia să-i ţină discursuri confuze, iar el trebuia acum să se concentreze.

Într-un loc pământul nu era doar noroios, ci de-a dreptul răscolit. Fusese, probabil, Miss Maple. *El* nu ar fi lăsat o asemenea dezordine în urmă. Othello căuta un indiciu cât mai discret. Ceva mai departe văzu un pin gârbovit, singurul de prin împrejurimi. *Prieteni ai copacilor veşnic verzi, păzitori de secrete, înţelepţi cu rădăcini.* Pinul îl atrăgea pe Othello.

Înconjură copacul firav de mai multe ori, până când acesta păru să se încline sfios într-o parte. Nimic neobişnuit. În afară de gaură, bineînţeles, dar Othello nu dădea doi bani pe poveştile care se spuneau despre gaură. Gaura de lângă rădăcinile pinului care trecea de-a curmezişul prin stâncă. Zi şi noapte auzeai marea vuind pe acolo, şopotind şi învolburându-se ca un râs batjocoritor din adânc. Se zvonea că pe lună plină pe acolo ieşeau târându-se din mare nişte creaturi care atingeau şura cu fâu cu degetele lor alunecoase. Othello ştia totuşi că dungile lucitoare care se vedeau a doua zi dimineaţa pe scândurile şurii erau de fapt doar dâre de melci. În principiu, celelalte oi o ştiau şi ele. Doar că le plăceau poveştile. Şi în unele zile vedeai câte trei sau patru oi tinere mai îndrăzneţe strânse în jurul pinului, ascultând sunetele care se auzeau prin gaură şi speriindu-se una pe alta ca să se distreze.

Acum Othello îşi aţinti şi el privirea prin gaură, pentru prima dată cu un oarecare interes. Peretele era abrupt, fără îndoială, dar nu suficient de abrupt pentru un om care ştia să-şi folosească mâinile şi nici prea abrupt pentru o oaie foarte curajoasă. Othello ezită. *Ceva ce nu e gustos de prima dată când îl rumegi nu se face mai bun nici la a zecea rumegare!* îl tachină vocea. *Aşteptarea e hrana temerilor,* adăuga ea apoi, ceva mai nerăbdătoare, când berbecul rămase în continuare neclintit locului. Dar Othello nu mai dădea

atenție vocii. Ca vrăjit, privea țintă ceva întunecat și sclipitor de la picioarele lui. O pană lucioasă, neagră și liniștită ca noaptea. Othello fornăi. Mai întoarse o dată capul în direcția șurii, apoi dispăru prin gaură.

*

Deodată, respirând greu și tremurând din toate încheieturile, Mopple reuși să iasă. Se rănise la coaste, iar într-un loc simțea o durere ascuțită și înțepătoare. Ca să se liniștească, Mopple pronunță cele mai grele cuvinte pe care le învățase: „Operațiunea Polifem". George spunea uneori chestia asta și nici o oaie nu-l înțelesese vreodată. Iar Mopple se număra printre puținele oi care puteau să-și amintească și lucrurile pe care nu le înțelegeau. După aceea se simți ceva mai curajos și chiar puțin mai hotărât.

Întoarse capul ca să admire, nu lipsit de mândrie, gaura mică prin care el, Mopple the Whale, tocmai se strecurase. Dar peretele de lemn al șurii dispăruse deja în ceață. Era o ceață nefirească de deasă, atât de densă și zemoasă, că Mopple se simți aproape tentat să muște din ea. Se stăpâni însă și rupse în schimb câteva fire de iarbă.

Pentru Mopple ceața nu era o problemă prea mare. Vedeai mai prost prin ceață, de acord, dar Mopple oricum vedea prost. Îl deranja mai mult faptul că din cauza stropilor reci de apă care-i umpleau acum nările nu mai putea să adulmece prea bine. Dar în rest se simțea protejat, așa ascuns cum era în ceață. Își închipui că păștea prin lâna ușoară ca fulgul a unei oi uriașe și gândul îl încântă. Apoi, fără să-și mai facă vreo grijă, se puse pe păscut. Acum era sigur că măcar primul motiv fusese bun. Lui Mopple îi plăcea la nebunie iarba împresurată de ceață, cu un gust clar și curat ca apa, spălată de orice alte mirosuri neplăcute. Pe Miss Maple putea s-o caute și mai târziu, de fapt, poate

că avea să fie și ea atrasă la un moment dat de foșnetul ierbii pe care o mesteca. Se plimbă agale încolo și încoace, până când își mai potoli foamea.

Deodată, își lovi nasul de ceva rece și tare. Îngrozit, Mopple făcu un salt înapoi, cu toate cele patru picioare dintr-odată. Acum însă nu mai văzu ce-l speriase așa. Mopple ezită. În cele din urmă, curiozitatea învinse. Făcu un pas în față și privi în jos. Se lovise de cazmaua în jurul căreia Tom O'Malley adunase turma de oameni. Nu fusese suficient de adânc înfiptă în pământ, se înclinase într-o parte și apoi căzuse pe pământ. Mopple se uită urât la cazma. Lucrurile oamenilor ar fi trebuit să stea în magazia cu unelte, nu aruncate aiurea pe pășune. Cazmaua nu mirosea deloc cum ar fi trebuit să miroasă în mod normal un lucru omenesc: a sudoare, a furie și a lucruri înțepătoare. Pe cazmaua asta se mai simțea doar vag amintirea unui miros de om; în rest, mirosea la fel de curat ca o piatră de cremene.

Dar dacă miroseai mai atent, constatai că acel iz devenea încet-încet mai puternic, mai înțepător și mai clar: apă cu săpun, whisky și soluție de curățat cu oțet. Mopple adulmecă miasma unei bărbi scurte și unsuroase și a unor picioare nespălate. Destul de târziu, își dădu seama că nu cazmaua mirosea atât de puternic, ci un om în carne și oase, care mergea pe undeva prin ceață în imediata lui apropiere. Ridică iute capul și văzu o siluetă, conturul alb și cețos al unei persoane care se îndrepta în pas de melc spre el din lateral. Arăta înspăimântător. Mopple se gândi la spiritul-lup, la cazma și la dolmen, la profanarea grădinii de legume și la faptul că și George avusese uneori picioarele nespălate. Își pierdu cumpătul și o șterse de acolo prin ceață.

Nu era o idee bună să fugi prin ceață, iar Mopple the Whale știa asta. Dar mai știa și că nu putea să rămână pur și simplu pe loc. Picioarele care altădată îl purtau fără

împotrivire cu pași molcomi spre ierburile sălbatice și covoarele înmiresmate de iarbă nu-l mai ascultau nicidecum. Parcă toată ceața din lume s-ar fi adunat în capul lui Mopple, care cel mai mult și-ar fi dorit s-o uite pur și simplu, să devină tot numai picioare și să fugă din calea tuturor, să fugă de George, de spiritul-lup, de Miss Maple, de câinii răi, de Sir Ritchfield, de amintirea lui și mai ales de moarte. Una dintre copite îl durea din cauza puterii neobișnuite cu care picioarele sale loveau pământul, iar asta îl ajută să mai scape puțin de ceața din cap. Încerca să se gândească la ceva, la orice, și brusc îi trecu prin minte cel mai neplăcut lucru: ceea ce trebuia să se întâmple din moment în moment.

Nu putea să fugă așa la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, un obstacol avea să-i iasă înainte. Puteau foarte bine să fie stâncile sau șura cu fân. Sau rulota lui George. „De-n-ar fi rulota", își zise Mopple. Gândul de-a se întâlni la grădina cu legume, locul nelegiuirii sale, cu spiritul furios al lui George, care agita amenințător o salată mâncată, îl înfricoșa cel mai mult.

Apoi Mopple the Whale se izbi de ceva mare, moale și cald. Berbecul își pierdu echilibrul și se răsturnă cu un horcăit. Mirosea înțepător, și înainte ca Mopple să-și dea bine seama ce era, picioarele i se îmmuiară de frică. Se așeză în fund și, amețit de zdruncinătură, se holbă în ceață cu ochii bulbucați. Horcăitul se transformă într-o înjurătură, cuvinte pe care Mopple nu le mai auzise niciodată în viața lui și pe care totuși le înțelese imediat. Apoi din ceață se ivi măcelarul; mai întâi doar mâinile lui uriașe și roșii, apoi burta rotundă și în cele din urmă ochii mici, înspăimântători și sticloși. Îl măsurară pe Mopple fără să se grăbească, părând chiar să se bucure de ceva. Și, fără vreo altă avertizare, măcelarul se repezi la Mopple. Nu încercă să-l apuce, nu-l lovi și nu făcu nici măcar un singur

pas. Pur și simplu se propulsă cu tot corpul asupra berbecului grăsuț ca și cum ar fi vrut să-l strivească sub greutatea propriului trup.

Următorul lucru pe care-l observă Mopple fu că, într-un fel sau altul, reușise să-i scape. Și nu doar o dată, ba chiar de mai multe ori. Măcelarul căzuse de fiecare dată în mocirlă, iar coatele, burta, genunchii și jumătate din față îi erau acum negre de noroi. Pe obrazul stâng i se lipiseră niște fire verzi de iarbă ca o bărbuță, iar pentru ochii miopi ai lui Mopple măcelarul arăta ca un tigru mare și rău. Restul feței care nu se murdărise încă, mai ales fruntea și pielea din jurul ochilor, era roșie ca o limbă inflamată de oaie. Gâtul îi era și el la fel de roșu, neobișnuit de gros și de umflat. Mopple tremura din tot corpul. Era la capătul puterilor, prea obosit ca să-i mai poată scăpa încă o dată măcelarului.

Se lăsase o liniște deplină. Măcelarul observă și el că Mopple era sfârșit. Una dintre mâini se strânse într-un pumn uriaș și lovi în palma celeilalte cu un zgomot răsunător, după care palma se închise în jurul pumnului. Ca și cum palmele măcelarului s-ar fi contopit într-o minge de carne crudă. Oasele mâinilor i se albiră, iar Mopple auzi un sunet stins și răutăcios, un trosnet îndepărtat, ca și cum un os s-ar fi rupt undeva înăuntru. Neajutorat, berbecul rămase cu privirea ațintită la măcelar, în timp ce rumega mecanic ultimul smoc de iarbă pe care-l rupsese în vremuri mai îndepărtate și mai fericite. Nu avea nici un gust. Mopple nu-și mai amintea de ce păscuse. De fapt, nu mai știa nici măcar ce rost avea ca o oaie să pască pe lumea asta, atâta timp cât existau măcelari. Măcelarul se dădu cu un pas mic înapoi, fără îndoială cu intenția de a face ceva foarte rău și definitiv. Apoi parcă îl înghiți deodată pământul.

Mopple rămase buimac locului și rumegă mai departe, până când termină și ultimul firicel de iarbă din gură. Nu

se gândea la nimic – doar la faptul că trebuia să rumege mai departe. Atâta timp cât mesteca, nu avea să i se întâmple nimic. I se părea un lucru cam prostesc, să rumege așa cu botul gol, dar nu îndrăznea să rupă alt smoc de iarbă.

Vântul mai risipi perdeaua de ceață și deodată pe Mopple îl izbi o briză de aer proaspăt. Ca o fereastră prin care Mopple avea ocazia să vadă. Și chiar văzu – cerul. Lumea înceta exact în fața copitelor lui Mopple. Berbecul stătea chiar pe marginea prăpastiei, mai aproape decât s-ar fi încumetat vreodată de bunăvoie. Așa că încetă să se mire unde dispăruse măcelarul. Mopple se cutremură. Cu cea mai mare grijă, făcu un pas înapoi. Și încă unul. Apoi Mopple the Whale se întoarse și dispăru iar în ceață.

Până acum, lui Mopple îi plăcuse întotdeauna ceața. Încă de când era un mielușel, într-o bună zi ciobanul îi interzisese să mai sugă de la mama lui. Fusese o zi proastă pentru Mopple. Se îngrășa prea repede și prea mult, spusese păstorul. Și din ziua aceea, de la mama lui supsese ciobanul cu un aparat. Și păstorul era gras, dar nici o oaie nu putea să-i interzică ceva. Mopple primise apoi o băutură din lapte cu apă și-i plăcea să se uite cum se amestecă laptele cu apa, ba chiar mai aștepta puțin înainte să bea. Fire albe de lapte curgeau ca o broderie prin apă, până se forma o țesătură delicată și densă. Pânza ca ceața, îngroșându-se mereu, însemna pentru Mopple promisiunea că avea să se satură și că totul va fi bine. Mopple înțelesese însă astăzi că ceața nu era lâna unei oi uriașe și, dacă totuși era, atunci oaia asta avea niște purici înfiorători, asemenea unor măcelari cu mâinile de carne crudă, transformând tot ce atingeau în aceeași carne crudă.

Treptat, începu și el să se mire de urletul brutal, care părea să se ridice de undeva din adânc, acoperind pășunea ca un corp masiv. Era un urlet furios și disperat, cum nu mai auzise niciodată și care-l umplu de groază pe Mopple

până în vârful coarnelor lui ascuțite de berbec. Începură să-l doară dinții și copitele, dar nu mai încercă să fugă. Știa acum că nu putea s-o șteargă așa, pur și simplu, nici măcar la celelalte oi care erau la rândul lor doar un fel de ceață și puteau să se evapore la fel de repede. Îi mai văzuse o dată dispărând pe toții frații săi, pe amicii de supt și pe prietenii de lapte, când se întorsese acasă doar ciobanul, gras și indiferent, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Mopple privi în pământ și dădu cu ochii de iarba care era la fel de verde ca înainte. Iarba îl salvase. Poate că trebuia să se ghideze după iarbă. Fără să-și ridice privirea din pământ, Mopple nu se mișcă din loc. Așeză cu băgare de seamă o copită înaintea celeilalte, cu ochii la iarbă, indiferent unde l-ar fi dus.

*

Othello se înfurie. Gaura nu fusese mare lucru, ba chiar era ușor de trecut, odată ce te încumetai prin ea. Nici nu se aștepta la altceva din partea lui! *Problemele nu se află în picioare, nici în ochi sau în gură. Problemele se află mereu în cap*, îi șoptea vocea. Othello își cerceta acum gândurile, atent cum numai o oaie care rumega ar fi putut. Și totuși, nu știa ce să facă mai departe. Mersese deja o bucată bună pe plajă, fără să găsească nici cea mai mică urmă. Simțea nisipul alunecând ușor, dar în același timp leneș și vicleau sub copite. Și deodată se mai auzise și urletul ăsta.

Nu se distingea suficient de aproape ca să-l neliniștească într-adevăr pe Othello, dar era tare și enervant. Ce ar fi putut oare să scoată sunetul ăla? Era curios. Și în orice alte condiții, s-ar fi întors s-o vadă pe ființa care urla. Dar ceea ce avea poate să găsească aici îl interesa și mai mult. Probabil că se afla aproape de sat. Othello știu că era timpul să dispară de pe plajă.

Berbecul privi în sus spre stânci. Aici panta era mai lină, iar în unele locuri stâncile erau chiar netede și acoperite cu nisip. Acolo unde vântul formase mici dune, creșteau ierburi cu frunze aspre. Nu erau prea bune de mâncat, dar măcar te puteai cățăra pe ele. Othello se cățără în sus pe colină. Odată ajuns sus, văzu și mai multe ierburi țepoase și o cărăruie strâmtă, care șerpuia în nenumărate bucle prin praf. Buruienile se întindeau la fel de plictisitor în toate direcțiile și nu-i dezvăluiau nimic. *Când nu știi ce să faci mai departe, ori renunți, ori lași lucrurile așa cum sunt*, vorbi batjocoritor vocea, *așa că iese cam același lucru.* Othello se încăpățână să rămână pe loc. Porneau de aici o sumedenie de drumuri pe care ar fi putut să apuce o oaie, dar pe unul cu siguranță nu l-ar fi ales nici una. Adica aproape nici una. Othello o luă pe cărarea spre sat.

Drumul coti nehotărât de câteva ori când într-o direcție, când într-alta, apoi ajunse la un zid din piatră brută și o luă pe lângă el tot înainte, drept ca un picior de oaie. Zidul era atât de înalt, încât Othello nu reuși să vadă nimic, chiar dacă se ridică pe picioarele din spate.

Îi păru rău, pentru că după zid se întâmplau lucruri stranii. Se auzeau mai multe voci murmurând pe un ton neobișnuit de scăzut, și asta nu doar pentru că ar fi fost înăbușite de ceață. Othello simți o agitație puternică și o liniște nefirească în același timp. Iar oamenii rareori se străduiau să facă liniște. Asta însemna ceva. Othello ajunse la o poartă mică din fier forjat. Apăsă pe clanță cu copita din față, iar ușa ceda cu un scârțâit înfricoșător. Berbecul negru se strecură ușor ca o umbră și, cu băgare de seamă, închise iar ușa cu capul. Nu era pentru prima dată când îi erau de folos timpurile urâte petrecute la circ.

La început, Othello avu impresia că nimerise într-o uriașă grădină de legume. Oriunde-ți întorceai privirea, domnea o ordine desăvârșită: drumuri drepte și parcele

pătrate, miros de pământ proaspăt și plante îngrijite. Fără îndoială, cineva plantase ceva aici. Doar că nu mirosea chiar apetisant. Făpturi omenești treceau cu pași mărunți pe drumuri. Păreau să sosească din toate părțile, atrași magic de un punct spre care se îndreptau șușotind din toate direcțiile.

Othello se ascunse în spatele unei pietre așezate în picioare. Se simțea neliniștit, dar nu din cauza oamenilor. Mirosul era de vină. Othello știa acum cu siguranță că nu se afla într-o grădină de legume. Poate că era tocmai opusul unei grădini de legume. Un miros greu plutea împreună cu ceața peste drumurile pietruite, peste parcele și peste sumedenia de pietre. Othello se gândi la Sam. Sam fusese un angajat de la Grădina Zoologică atât de prost, încât până și caprele își băteau joc de el. Apoi Sam fusese numit de administrația Grădinii Zoologice supraveghetor la cușca leilor. Cușca era în țara nimănui, în spatele țarcului cu elefanți, iar Othello înțelesese încă de pe când era micuțel de ce pleoapele elefanților atârnau mereu atât de roșii și de grele. Orice animal de la Zoo știa de cușcă. Când Sam se întorcea de acolo, caprele îl lăsau în pace, iar ochii animalelor care mâncau cadavre se îngustau. Când Sam ieșea din cușca leilor, mirosea a moarte.

.

Othello participa pentru prima oară la o înmormântare, dar se comportă exemplar. Stătea negru și serios printre pietrele de mormânt și mai rupea din când în când câte o panseluță, în timp ce asculta cu urechile ciulite muzica și vocile oamenilor. Văzu lada maronie coborând și mirosi imediat cine se afla înăuntru. Îl mirosi și pe Dumnezeu, chiar înainte ca acesta să se ivească din ceață, legănându-se ceremonios. Dumnezeu vorbi despre el însuși, iar Kate cea

dolofană începu să plângă. Negri precum corbii, ceilalți oameni se strânseră murmurând în jurul ei. Se părea însă că la bietul George, care zăcea acum în lada aceea, nu se gândea nimeni. Doar Othello.

Othello își aminti de ziua când îl văzuse pe George pentru prima dată, scrutând prin fumul de țigară cu care Othello era obișnuit în acele zile. De undeva îi curgea sânge în ochi și era atât de slăbit, încât abia se mai ținea pe picioare. Câinele de lângă el murise, dar asta nu însemna mare lucru. Venea mereu altul. Principala grijă a lui Othello era să nu cadă și să rămână cu ochii deschiși. Și îi era greu, foarte greu. Ar fi vrut să clipească și să îndepărteze sângele din ochi, dar când îi închise o dată, așa rămaseră, închiși. Câteva clipe nu fusese nimic altceva decât un întuneric divin, apoi, mult mai târziu, auzise vocea. *Prin ochii închiși vine moartea*, îi spunea ea. Othello n-avea nimic împotrivă să moară; totuși, deschisese ascultător pleoapele și privise drept în ochii verzi ai lui George. Ciobanul se uita la el atât de atent, încât Othello se agățase de privirea lui până când picioarele încetaseră să-i tremure. Apoi se întorsese spre ușa prin care intrau câinii și își coborâse coarnele.

Puțin mai târziu, era întins sângerând pe banchета din spate a mașinii învechite a lui George. George era pe scaunul din față, dar mașina stătea locului, iar noaptea împresura curioasă ferestrele. Bătrânul păstor se întorsese spre el, iar în ochii lui nu se mai citea acum doar atenția, ci și triumful. „Mergem în Europa", îl anunțase el.

Dar George se înșelase. Nu mai ajunseseră în Europa. „Dreptate", își zise Othello. „Dreptate."

5

Oile avuseseră o zi mizerabilă. Niciodată în viața lor nu se mai simțiseră atât de neprotejate. Mai întâi ceața, apoi sentimentul neplăcut că prin această ceață se mișca ceva necunoscut, niște plescăituri îndepărtate și adieri palide de mirosuri dușmănoase.

Mielul de iarnă îi atrăsese sub un pretext oarecare pe ceilalți doi miei într-un colț întunecat al șurii cu fân, iar acolo îi speriase atât de rău, încât cei doi o luaseră la goană de frică, izbindu-se de perete. Unul se lovise la cap, celălalt la unul dintre picioarele din față. Ritchfield nu văzu nimic, nu auzi nimic și rămase neînduplecat. Apoi răsună urletul acela groaznic, iar bătrânul berbec-șef trebui și el în sfârșit să admită că era ceva în neregulă. Părea aproape ușurat, probabil pentru că acum auzise și el ceva.

Urletul fu prea de tot pentru oi. Țâșniră pe pășune și alergară prin ceață zvâcnind din urechi, prea agitate ca să mai pască. În cele din urmă se făcu liniște, dar liniștea le înspăimântă deodată și mai mult. Se adunară pe colină, strânse una într-alta. Maude zvârli nervoasă din picioare și-l nimeri pe Ramses în nas. Domnea o proastă dispoziție generală și așteptau cu nerăbdare vântul ca să risipească ceața, și odată cu ea și liniștea aceea apăsătoare. Se

întâmpla ceea ce nici unei oi nu i-ar fi trecut vreodată prin cap: le lipseau țipetele pescărușilor.

Spre prânz începu să bată vântul, iar pescărușii se făcură auziți din nou. Zora se cățără pe stânci, apoi începu să behăie și în scurt timp toate oile se buluciră pe marginea prapastiei, atât de aproape pe cât puteau îndrăzni, și se holbară în adânc. Jos, printre stânci, pe un petic mic de nisip, era prăbușit măcelarul. Era întins pe spate și părea uimitor de turtit și de lat. Ritchfield afirmă chiar că vedea un fir de sânge în colțul gurii, dar azi oile n-aveau chef să discute cu el și nu credeau nici un cuvânt. Măcelarul ținea ochii închiși și nu se mișca. Oile sorbeau din ochi priveliștea. Apoi, deodată, ochiul stâng al măcelarului se deschise, iar buna dispoziție a oilor dispăru cât ai bate din palme. Ochiul spălăcit al măcelarului le privi pe fiecare în parte, iar oilor începură să le tremure genunchii chiar acolo sus, pe stânci. Ochiul căută ceva, dar nu găsi și se închise la loc. Atente, oile se traseră înapoi de pe marginea prăpastiei.

— O să-l ia apa, spuse Maude cu optimism

Celelalte nu erau chiar așa de sigure.

— Trece mereu câte un om tânăr cu câinele pe plajă, oftă Cordelia.

Câteva oi dădură din cap. Știau asta din romanele cu Pamela.

— Câinele îl găsește pe om. Tânărul e vrăjit și-l ia cu el, completă Cloud, care ascultase mereu cu cea mai mare atenție. Dar măcar după aia n-o să mai fie acolo, adăugă ea.

Oile știau însă că nu era același lucru. „Marea nu dă nimic înapoi", spusese mereu George noaptea la flux, când arunca lăzile din rulota sa peste stânci. În schimb, tinerii se plictiseau repede de pradă. Chiar și de Pamelele frumos mirositoare, așa că-ți dădeai seama repede cât de

iute avea să reapară măcelarul cu degetele lui ca niște cârnăciori.

— Mopple the Whale ar trebui să ne spună povestea cu Pamela și pescarul, își dădu cu părerea Lane.

Celelalte behăiră aprobator într-un glas. Le plăcea la nebunie povestea cu pescarul, pentru că era vorba despre o căpiță uriașă de fân. Mopple știa să povestească foarte frumos, iar când termina, rămâneau toate fără glas, închipuindu-și ce ar face *ele* în căpița de fân.

Dar Mopple nu era acolo. Îl căutară mai întâi în grădina de legume, apoi la *George's Place*. Locul era teafăr și nevătămat. Le părea puțin rău că-l crezuseră pe Mopple în stare de așa ceva. Oile tăcură, neștiind ce să facă mai departe. Apoi Zora tropăi înapoi la stânci, fluturându-și neliniștită coada, să vadă dacă nu cumva se zărea undeva pe plajă și vreun ghemotoc alb de lână. Din fericire, Mopple nu era acolo jos. În schimb, se convinse că oile avuseseră dreptate. Nu unul, ci trei tineri îl ridicau pe o targă pe măcelarul împietrit, bineînțeles ca să-l ia acasă cu ei. Zora clătină din cap, nemulțumită de atâta lipsă de judecată. Behăi din nou spre celelalte oi, însă nimeni nu se mai încumetă să vină să-i vadă pe cei trei tineri care-l cărau anevoie pe măcelar. Își aminteau de ochiul lui și le înghețа sângele-n vine.

Încet-încet, se prinseră că Mopple nu era de găsit pe pășune. Nu mai înțelegeau nimic.

— Poate c-a murit, spuse abia șoptit Lane.

Zora își scuturâ capul cu hotărâre.

— Dacă cineva e mort, nu înseamnă că trebuie să și dispară.

George murise și el, și totuși, era acolo. Într-un fel, se bucurau că lucrurile stăteau altfel în cazul lui Mopple.

— A devenit o oaie-nor, behăi Ramses entuziasmat. A reușit.

Oile își întoarseră capetele în sus, dar cerul era cenușiu și spălăcit ca o băltoacă murdară.

— Nu se poate să fi dispărut, zise Cordelia. E ca și cum lumea ar fi găurită. Parc-ar fi magie.

Heide se scărpină cu un picior după ureche.

— Poate că pur și simplu a plecat, își dădu cu părerea Maude.

— Nu poți să pleci așa, pur și simplu, o contrazise Ramses. Nici o oaie n-ar face așa ceva.

O vreme îndelungată tăcură toate. Se gândeau la același lucru.

— Melmoth a plecat, spuse Cloud în cele din urmă.

Heide își pierdu echilibrul și se răsturnă într-o parte. Celelalte oi își întoarseră privirile.

Cunoșteau toate povestea lui Melmoth, deși nici unei oi nu-i plăcea s-o povestească sau s-o asculte. Nimeni nu amintea ceva în gura mare. Era o poveste pe care oile-mame o șopteau uneori mieilor la ureche, ca să-i avertizeze. Era o poveste fără măcar o căpiță de fân, o poveste imposibilă, care le înspăimânta pe toate.

— Melmoth e mort, interveni deodată Sir Ritchfield

Oile tresăriră. Vorbiseră foarte încet și nimeni nu-și făcuse griji că tocmai Ritchfield ar fi putut să audă ceva.

— Melmoth e mort, repetă el. George l-a căutat. Cu câinii măcelarului. Și când s-a întors, George mirosea a moarte. L-am așteptat. Am rămas singur lângă rulotă, într-a cincea noapte. L-am așteptat și am mirosit moartea. Nici o oaie n-are voie să părăsească turma.

Nimeni nu îndrăzni să-l contrazică. Oile își coborâră rând pe rând capetele și începură să pască mecanic. Nu mai încăpea îndoială că era o zi foarte proastă pentru ele.

Ar fi întrebat-o cu plăcere pe Miss Maple despre soarta lui Mopple, dar Miss Maple lipsea. L-ar fi întrebat cu plăcere pe Othello dacă există ceva dincolo de pășune, un

loc unde s-ar fi putut duce, pentru că Othello cunoștea lumea și Grădina Zoologică. Dar Othello intrase și el în pământ. Acum chiar că erau în încurcătură. Începură să se întrebe dacă nu cumva se strecurase un hoț în turmă, alegându-și cea mai grăsuță, cea mai puternică și cea mai deșteaptă oaie. Un hoț pe care nu-l puteai mirosi. Poate că spiritul-lup, Împăratul spiridușilor sau Domnul, oricine ar fi fost el. Nu era un gând prea plăcut.

Sir Ritchfield se hotărî să numere oile. Era o procedură anevoioasă. Sir Ritchfield știa să numere doar până la zece, și nici măcar atât întotdeauna. Așa că oile se văzură nevoite să formeze câteva grupulețe. Apoi se iscară certuri: oile susțineau că nu fuseseră numărate niciodată până atunci, în timp ce Ritchfield era convins că, dimpotrivă, le numărase deja. Toate oile se temeau să nu fie uitate la numărătoare și apoi să dispară. Câteva încercară chiar să se furișeze în alte grupe, ca să fie numărate de două ori. Ce-i în mână nu-i minciună. Ritchfield behăi și formăi, iar în cele din urmă rezultă că pe pajiște erau în total treizeci și patru de oi.

Apoi se priviră încurcate. Abia acum se lămuriseră că nu știau de fapt câte oi ar fi trebuit să fie pe câmpie. Numărul la care ajunseseră atât de greu se dovedea a fi complet inutil.

Erau dezamăgite. Speraseră că aveau să se simtă mai în siguranță după numărătoare. George era mereu nespus de mulțumit când termina de numărat. „Țineți-o tot așa", le spunea el apoi, însă uneori se mărginea la câte un „aha". În cazul ăsta, ori se ducea la stânci, ca să arunce cu gunoi în Zora, ori în grădina de legume, unde un miel cu tupeu își băga gâtul prin gardul cu ochiuri mari, întinzându-și limba cât putea de mult.

George știa mereu ce era de făcut după numărat. Iar ele habar n-aveau.

Ramses o împinse supărat pe Maude cu capul. Maude behăi revoltată. Heide îi ținu isonul. Zora o ciupi pe Heide de spate. În mod ciudat, Heide nu-i dădu atenție. În schimb, Lane, Cordelia și cele două tinere oi-mame începură să behăie într-un glas. Ritchfield scormoni iarba cu copitele, iar Lane îi dădu un ghiont lui Maisie, cea mai naivă oaie din toată turma. Luată prin surprindere, Maisie aproape că se răsturnă, apoi o mușcă ușor de ureche pe Cloud. Aceasta dădu din copite și o nimeri pe Maude într-unul dintre picioarele din față. Toate oile erau jignite și behăiau enervate. Brusc amuțiră, de parcă le-ar fi făcut cineva un semn – toate, în afară de Sir Ritchfield, care împărțea copite în toate părțile și behăia de zor să se facă liniște și disciplină.

Othello tocmai cobora pe cărare. Le măsură nimic și puțin amuzat, apoi trecu pe lângă ele și se duse drept la stânci. Oile se priviră nedumerite. Cloud îi linge a împăcuitoare urechile lui Maude, în timp ce Ramses îi rontăia piciorul Cordeliei. Berbecul negru privi în jos spre plaja, la forma pe care o lăsase în nisip măcelarul, și-și înclină capul. Oile l-ar fi întrebat mai multe, dar deodată nimeni nu se mai gândi să-l deranjeze. Le era de ajuns să știe că oile dispărute se mai și întorceau. Începură iar să pască, pentru prima oară cu o oarecare poftă în acea zi.

*

Trei bărbați se întâlniră sub tei. Unul mirosea a transpirație, celălalt a săpun, iar al treilea abia mai respira. Frica le dădea târcoale cu ochi scăpărători.

— Dacă Ham dă acum ortul popii, spuse transpiratul, atunci *garantat* urmăm la rând.

— Ce prostie, îngăimă cel cu respirația întretăiată. Ce risc aiurea. George – cine știe? Dar Ham păstrează totul la avocat, nu? Așta nu amenință fără să se bazeze pe ceva.

Frica îi dădu dreptate.

— Ce idiot a putut să fie, oftă transpiratul.

— Ham?

O adiere cu miros de săpun dădu de știre că spălatul făcuse o mișcare largă.

— Și crezi că n-a fost un accident?

— Eu așa cred, șopti transpiratul, iar apele îl trecură și mai tare.

— Accident? râse vocea întretăiată. De ce să cadă Ham de pe stânci? Un individ atât de sigur pe el ca Ham! De ce s-ar fi plimbat pe-acolo? Ei bine, nu! L-a momit cineva acolo, niște parfum de viorele pe o scrisoare, și Ham, vită proastă cum e, bineînțeles că s-a dus.

— Dar n-a murit, spuse transpiratul. Tare ca fierul, așa a fost mereu. Slavă Domnului. Și are șanse destul de mari, așa spun doctorii. De mers, probabil că n-o să mai poată. Dar până la urmă contează că trăiește.

— Poate c-a și uitat. După un asemenea accident…

Vocea spălatului suna aproape optimist.

— Ham ține minte, spuse cel care horcăia. Nu știe el prea multe, da' odată ce i-a intrat ceva în cap, nu-i mai iese așa ușor. Când l-a îmbătat Josh, în seara dinaintea nunții lui George…. Mai știți?

Ceilalți dădură din cap și încercară să zâmbească. Bineînțeles că știau. Josh îi pusese în față lui Ham un pahar după altul, iar Ham, care în rest abia dacă punea gura pe băutură, le dăduse pe gât unul după altul. Ce mai râseseră atunci. Nu mai putea să zică nici măcar cum îl cheamă, iar la sfârșit i se pusese o muscă în ochi, iar el nici măcar nu clipise.

— Josh și-a primit banii pentru fiecare pahar, ba chiar mai mult... În orice caz, mie nu mi-ar plăcea să-și bată cineva joc de mine așa.

Cel transpirat chicoti. Îi călca pe nervi pe ceilalți doi.

— Când o să se trezească Ham, o să-și amintească, spuse cel cu răsuflarea tăiată. Atunci o să-nceapă iar distracția!

Tăcere. Cei trei dădură din cap, apoi se îndepărtară, fiecare în altă direcție. Frica zâmbi, se întoarse cu o mișcare elegantă, iar coama îi flutură în jurul bătrânului tei. Apoi îi urmări pe fiecare dintre ei până acasă.

Teiul era foarte bătrân. Mai demult se aflase în mijlocul satului, iar oamenii se obișnuiseră să danseze în jurul lui. Îi aduseseră jertfe sângeroase, iar teiul crescuse parcă și mai frumos. Odinioară poate mai apucase să vadă și lupi, însă zărise cu siguranță câinii-lup cu care noii domni vânau animale sălbatice, vite și oameni. Azi rămăsese singur. Satul îl lăsase în urmă. Dar tot îi mergea bine. Trunchiul îi era mai înalt decât două oi luate împreună, iar în spatele acestui trunchi se ascundea acum Mopple the Whale. Venise aici pentru că se simțea în siguranță la adăpostul teiului. Era ca într-un staul. Iar când apăruseră cei trei bărbați, nu mai fugise. Mopple știa acum că nu avea rost să fugă. Stătuse pur și simplu liniștit pe loc și rumegase mai departe, memorând fiecare cuvânt.

Mopple căzu pe gânduri. Nu medita la cei trei bărbați, nici măcar la măcelar – orice, în afară de măcelar! Mopple se gândea la frică. Nu-i văzuse pe oameni și nu știa prea multe despre ei, în afară de aromele și de sunetele care se strecuraseră până la el prin frunzișul puternic mirositor al teiului. Dar Mopple văzuse frica, fiecare gest al ei, atât de clar, de parcă trunchiul bătrânului tei ar fi fost făcut din apă. Era mai mare decât o oaie și mergea pe patru picioare. Un animal de pradă mare și puternic, cu blană mătăsoasă

și ochi inteligenți. Lui Mopple nu i fusese teamă de această frică; în fond, nu-l mai privea pe el.

O pasăre începu să cânte. O pasăre de noapte. Încet-încet, se făcea seară. Mopple se gândi la celelalte oi și încetă să rumege. Deodată, i se făcu atât de dor de turma lui, că începu să-l furnice lâna groasă din spatele urechilor. Era timpul ca o oaie anume să-l scarpine pe ceafă, asta era mai important decât animalele sălbatice și măcelarii furioși. Mopple își amintea drumul pe care-l străbătuse azi prin ceață, iar urechile i se legănară bucuroase încoace și încolo, în timp ce tropăia agale spre casă.

*

Mopple ajunse abia la apus. Părea mai gânditor ca de obicei, iar oilor li se păru chiar că slăbise. Nu atât de mult încât să se vadă, dar destul încât să se miște altfel. Câteva oi alergară să-l întâmpine behăind bucuroase. Abia acum, când lipsise, își dăduseră seama cât de mult țineau de fapt la Mopple the Whale. Mirosea nespus de bine, așa cum doar o oaie sănătoasă tun și cu o digestie perfectă poate să miroasă, și știa cele mai frumoase povești. Îl asaltară cu întrebări, dar Mopple era tăcut cum nu mai fusese niciodată până atunci. O bănuială îngrozitoare plutea în aer, bănuiala că Mopple nu-și mai amintea bine ce i se întâmplase. Dar nimeni nu îndrăzni să spună ceva. Mopple se duse lângă Zora, iar aceasta, pierdută în gânduri, dar nu lipsită de afecțiune, îl scărpină pe ceafă.

Se întunecă, însă oile rămaseră afară. O așteptau pe Miss Maple, dar nici urmă de ea. Abia când o lună mare și rotundă se înălță sus pe cer, se văzu în depărtare silueta mică a unei oi care se apropia. O umbră lungă și întunecată îi mergea înainte. Era Maple. Părea extenuată. Cloud o linse pe față în semn de bun-venit.

— Hai, în șură cu voi, spuse Maple.

În șură, toate oile se strânseră în jurul ei. Pe ferestruica îngustă de aerisire, razele lunii cădeau molatic pe fețele curioase ale oilor. Miss Maple se sprijini de Cloud, afundându-se în lâna ei pufoasă.

— Unde ai fost? o întrebă Heide nerabdătoare.

— Am făcut cercetări, îi răspunse Miss Maple.

Oile știau ce erau cercetările, cunoșteau cuvântul din romanele polițiste. În timpul cercetărilor, detectivul își băga nasul în lucruri străine și dădea de necazuri.

Miss Maple le povesti cum bătuse singură drumul până la casa lui George. Chiar prin mijlocul satului, unde fusese cât pe-aici s-o calce o mașină, iar un câine mare și roșu o alergase lătrând. Apoi se ascunsese sub grozama din fața ferestrei lui George și trăsese cu urechea la ce vorbeau ei dinăuntru. Oile fură uimite de curajul lui Maple.

— Și nu ți-a fost deloc frică? o întrebă Heide.

— Ba da, recunoscu Miss Maple. Îngrozitor de frică. De-aia mi-a luat atât de mult, pentru că nu mai aveam curaj să ies din tufișul de grozamă. Dar am auzit o sumedenie de lucruri.

— Mie nu mi-ar fi fost frică! declară Heide, uitându-se cu coada ochiului la Othello.

Celelalte oi erau însă mai interesate să afle ce auzise Maple.

Miss Maple le povesti cum încă de la amiază mai mulți oameni trecuseră pe la Kate, nu toți în același timp, ci în grupuri mici sau singuri. Toți spuseseră același lucru. Că trebuia să fie îngrozitor. O nenorocire teribilă. Că acum Kate trebuia să fie puternică. Kate abia răspunsese, doar câte un „da" și „nu" și „ah", și plânsese tot timpul într-o batistă mare. Dar apoi, seara, târziu de tot, mai bătuse cineva la ușă. Era Lilly. Atunci Kate nu a mai plâns. „Ce tupeu ai!", i-a spus ea lui Lilly. „Voiam doar să-ți spun că-mi pare

rău", a șoptit Lilly. „Măcar nu l-ai luat *tu*", s-a zbârlit Kate și i-a trântit lui Lilly ușa în nas. Ca o pisică rea, spuse Miss Maple. Exact ca o pisică rea.

Oile nu erau prea surprinse. Și Pamelele din romane aveau adesori un comportament urât și de neînțeles. Își pierdură repede interesul pentru istorioara care părea s-o fascineze atât de mult pe Maple. Până la urmă, aveau alte griji pe cap.

— Ați avut o zi frumoasă? întrebă Maple oftând, când observă că nimeni nu-i mai dădea atenție.

Oile făcură niște fețe dezorientate. Apoi îi povestiră ce se întâmplase în acea zi.

— Avea un ochi deschis, începu Lane.

— Măcelarul era întins pe plajă, o completă Maude.

— Mopple nu ne-a spus nici o poveste, adăugă și Heide, uitându-se urât spre berbec.

— Arăta foarte turtit, comentă Sara.

— Ne-am certat, spuse Cordelia.

— Sir Ritchfield ne-a numărat, o informă Ramses.

— L-au luat niște tineri cu ei, zise Zora.

Miss Maple oftă.

— Să-mi povestească Mopple, ceru ea.

— Mopple a fost plecat, o anunță Cordelia.

Maple păru surprinsă.

— Othello n-a fost nici el! suspină Heide.

Miss Maple îl privi întrebătoare pe Othello.

Othello le spuse despre grădina ciudată și despre George, pe care-l îngropaseră într-o ladă. Un murmur trecu prin turmă.

— N-au o groapă anume, dar nici morții nu putrezesc așa, pur și simplu. Seamănă mai mult cu o grădină. Nu cu o grădină de legume, dar cu o grădină, și totul e foarte ordonat. Și știți cum se numește grădina? întrebă Othello, uitându-se în jur cu ochi scăpărători. Ogorul lui Dumnezeu!

Oile se priviră revoltate. O grădină în care se semănau morți!

— El a fost, murmură Ritchfield.

Maple se uită la berbec. Arăta bătrân, mai bătrân ca de obicei, iar coarnele lui răsucite ca niște șuruburi păreau să atârne prea greu pentru el.

— Nu erau prea triști oamenii, continuă Othello. Agitați da, foarte agitați, dar nu triști. Nervoși. Întunecați și vorbăreți ca niște corbi, și știm cu toții ce mănâncă de obicei corbii.

Oile dădură din cap cu fețele sobre.

— Măcelarul nu era acolo, s-au mirat toți de asta. Acum probabil că nu se mai miră nimeni. În rest, erau toți acolo, Kate și cu Lilly și Gabriel, Tom, Beth, Dumnezeu și mulți alții pe care nu-i cunoaștem. Pe omul ala uscățiv, care a venit cu ceilalți trei la George prima oară, îl cheamă Josh Baxter. El e cârciumarul.

Toate privirile se îndreptară spre Miss Maple. Dar inteligenta oaie își freca gânditoare nasul de unul dintre picioarele din față. Oile erau dezamăgite. Își închipuiseră că va fi palpitant să-l caute pe criminal, că va merge mai simplu și mai ales mai iute. Ca în romanele cu Pamela, unde, la scurt timp după orice moarte misterioasă, obișnuia să apară un străin la fel de misterios, cu chipul prelung și plin de cicatrici, sau cu ochii neliniștiți și reci. De multe ori o voia pe Pamela pentru sine și, după cel mult două-trei pagini, un tânăr chipeș îi venea de hac într-un duel. Aici însă povestea păruse să devină polițistă și George aruncase repede cartea. Pe atunci fuseseră tare dezamăgite, dar acum se întrebau dacă nu cumva fusese mai bine așa decât să-și bată capul degeaba în fiecare zi.

— Trebuie să aflăm ce fel de poveste-i asta, spuse Cordelia.

Celelalte o priviră nedumerite.

— În fiecare poveste e vorba de alte lucruri, le explică ea pe îndelete. În romanele cu Pamela e vorba despre

pasiune și despre Pamela. În povești e vorba despre vrăjitorii. În cartea cu bolile oilor despre bolile oilor. În romanele polițiste despre indicii. Dacă am ști ce fel de poveste e asta, ne-am da seama la ce anume trebuie să fim atente.

Oile se priviră cam încurcate.

— Să sperăm că nu-i o poveste despre bolile oilor, behăi Maude.

— E o poveste polițistă, behăi Miss Maple, sigură pe ea.

— E o poveste de dragoste, behăi Heide pe neașteptate. Nu vedeți? Lilly, Kate și George. E *exact* ca în romanele cu Pamela. Lui George nu-i plăcea de Kate, ci de Lilly. Dar lui Kate îi plăcea de George. Și apoi, gelozie și crimă. Până la urmă, e foarte simplu!

De entuziasm, Heide țopăi ca un miel.

— Da, spuse Miss Maple prevăzătoare. Dar atunci Lilly e cea care-ar trebui să fie moartă, nu George. Ar fi avut loc un duel, iar concurenții ar fi încercat să se omoare. În plus, nu omori pe cine vrei să ai, ci pe cel care vrea să ți-l ia! Dar, adăugă ea, când văzu dezamăgirea care-i umbrise chipul lui Heide, m-am gândit și eu la asta. Într-un fel, toată afacerea asta miroase a așa ceva. Și totuși, nu prea are sens.

— E o poveste de dragoste, repetă Heide încăpățânată.

— Și dacă George a fost unul dintre rivali? întrebă Othello. Pentru Lilly? Sau poate că a apărat-o pe Kate.

Miss Maple își înclină gânditoare capul. Dar păru că deocamdată nu voia să mai comenteze nimic despre subiectul ăsta.

*

Mult mai târziu, când celelalte oi ațipiseră deja, Mopple, care pentru prima oară în viața lui nu reușea să doarmă, văzu prin ușa întredeschisă a șurii umbra unei oi care stătea

nemișcată pe stânci, privind în jos spre mare: Maple, Mopple se urni din loc. La început stătura tăcuți unul lângă altul. După o vreme, Mopple începu să-i povestească despre grozăviile din acea zi, în timp ce Maple îl asculta liniștită.

— Nu mă simt în largul meu, spuse ea în cele din urmă.

Mopple oftă.

— Uneori mă înspăimântă puțin. Eu n-aș rezista să mă uit atât de mult la mare – vreau să spun, atât de mult ca Zora.

— Nu mă refer la mare, Mopple, spuse Maple cu o voce caldă, mă refer la toate. S-au întâmplat foarte multe lucruri. Mai demult abia trecea câte-un om pe aici. În afară de George, bineînțeles, dar el nu era doar un om, era păstorul nostru. Și asta e cu totul altceva.

Miss Maple se gândi puțin.

— Și deodată, vin în turmă. Au ajuns să se strecoare până și dimineața prin ceață. Măcelarul și încă cineva. Nor mai că toate se leagă. Oare chiar l-au adeverit pe măcelar aici? Cine? Și de ce? De ce le era frică oamenilor de sub tei să nu moară, deși nu le plăcea de el? Trebuie să fim cu ochii-n patru, Mopple. Iar tu trebuie să reții tot.

Mopple își ridică încet capul. Era mândru că avea cea mai bună memorie din toată turma. Apoi își aduse aminte de ce se strecurase dimineața pe furiș din șura cu fân.

— Am reținut deja ceva, spuse el.

Mopple îi istorisi lui Maple cum stătuse cu Ritchfield pe colină și memorase tot ce văzuse bătrânul berbec. Aproape tot. Când cei patru oameni – Gabriel, Josh, Lilly și măcelarul – o luaseră iar spre sat, Ritchfield era cu ochii pe ei și observase cum cineva rămăsese puțin în urma celorlalți și se aplecase. Ridicase ceva? Pusese ceva jos? Sau rupsese ceva? Apoi pe Ritchfield îl apucase strănutatul. De cinci ori la rând. Iar când terminase, uitase *cine* se aplecase și *ce* avusese în mână.

— A uitat complet! suspină Mopple plin de milă. Într-o clipă. Incredibil! În schimb, acum știe că a uitat ceva și încearcă să mă intimideze, ca să nu spun nimănui, zise el și își înclină capul. Nici n-aș fi spus nimănui. Îmi place de Ritchfield. E berbecul-șef. Dar cred că avem un indiciu.

O privi întrebător pe Maple, care rămăsese cu privirea pierdută asupra mării întunecate.

— Un indiciu, spuse ea gânditoare. Dar pentru ce anume? Nu e stilul lui Ritchfield să intimideze alte oi dacă spun adevărul.

Tăcu.

— Și totuși, e ciudat, adăugă ea după câteva secunde.

Se gândea iar. Apoi păru să fi ajuns la o concluzie.

— Ești în stare să taci mâle, Mopple? întrebă ea.

Mopple the Whale tăcea.

Maple îi povesti despre urma de copită de pe pieptul lui George.

— Una dintre oi s-a suit pe pieptul lui George, spuse ea. Sau a călcat pe el. E greu de spus. Întrebarea e, când? Înainte să moară? Poate. Dar nu cu mult timp înainte, urma era evidentă. Asta înseamnă că…

Mopple o privea curios.

— Asta înseamnă că o oaie a fost în preajma lui George cu puțin înainte sau după moartea lui. Sau *în timp ce* murea. O oaie puternică. Sau una grea.

Îi aruncă o privire fugară lui Mopple.

— Dar de ce să calce o oaie pe George? S-a apărat împotriva lui? Ca atunci când ne dădea tableta de calciu?

Mopple se gândi la tableta de calciu și mișcă din urechi.

— Dar lucrul cel mai ciudat, continuă Maple, e că oaia asta nu ne-a spus nimic despre episod. De ce? Sau a uitat tot…

— Ritchfield! behăi Mopple.

Apoi se fâstâci. Promisese totuși să tacă. Dar Miss Maple era prea concentrată ca să-l ia în seamă.

— ...sau nu vrea să ne povestească. Mopple, spuse Maple și se uită serioasă la el. Trebuie să ne gândim bine dacă nu cumva o oaie ar putea avea legătură cu moartea lui George. Nu numai oamenii se poartă ciudat. Și unele dintre noi. Sir Ritchfield. Othello. E adevărat că ne-a povestit despre grădina morții. Dar de ce s-a dus acolo, nu știm. De fapt, știm teribil de puțin despre Othello. Nu știm ce făcea seara cu George în spatele rulotei. Trebuie să luăm în calcul toate variantele, Mopple.

Berbecul înghiți în sec. Nu mai spuse nimic.

Când se întoarseră amândoi puțin mai târziu în șură, toate oile erau treze. Neliniștea plutea în aer.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Miss Maple.

Oile tăcură îndelung. Apoi Maude făcu un pas în față. Lumina lunii i se așternea pe nas, alungindu-l înspăimântător de mult.

— Heide a găsit un lucru! anunță ea.

6

Așa începu noaptea când se petrecură toate acele întâmplări despre care oile aveau să behăie multe luni după aceea. Începu pe când Heide stătea retrasă într-un colț, mută de rușine, cu ochii întregii turme ațintiți neîncrezători asupra ei.

— Un lucru? izbucni deodată Mopple.

— Un lucru? îl îngână încet Cordelia.

— Ce este un lucru? întrebă un miel. Pot să mănânc și eu un lucru de ăsta? Doare?

Mama lui tăcu încurcată. Cum să-i explici unui miel atât de mic ce era un lucru?

— De fapt… nu e chiar un lucru, murmură Heide.

Lăsase capul în jos și nu părea prea dispusă să le asculte pe celelalte oi.

— E frumos.

— E de mâncat? întrebă Mopple.

Când era vorba de lucruri, Mopple the Whale putea fi la fel de sever ca oricare altă oaie.

— Nu cred, zise Heide și își pleoști abătută urechile.

— Trăiește? întrebă Zora.

— Eu… Probabil!

Pe chipul lui Heide se putea citi că abia acum îi trecuse prin minte posibilitatea asta.

— Am vrut să văd dacă trăiește. Când cade lumina pe el, se mișcă ceva. E tare frumos. La fel de frumos ca apa. Voiam doar să-l țin ca să pot să-l privesc la nesfârșit…

— Heide!

Sir Ritchfield făcu un pas înainte. Mergea mândru, cu bărbia ridicată, iar coarnele lui, care se răsuciseră deja pentru a treia oară, aruncau în lumina lunii o umbră plină de reproș la picioarele lui Heide. Othello îl privi ciudat. Înțelegeai dintr-odată de ce Ritchfield încă era berbecul-șef.

— La tot ceea ce e cu adevărat frumos poți să te uiți la nesfârșit. Cerul. Iarba. Oile-nor. Razele de soare licărind în lână. Astea sunt lucrurile care contează. De avut, nu poți să le ai.

Ritchfield vorbea cum i-ar fi vorbit unui mielușel abia născut. Spunea lucruri pe care de altfel le știau deja cu toate. Oile erau însă mișcate.

— De avut, poți să ai doar ce trăiește. Un miel, o turmă. Când stăpânești ceva, te stăpânește. Dacă trăiește și e o oaie, atunci e bine. Oile ar trebui să se aibă una pe alta. Turma trebuie să rămână împreună, oile-mame cu micii și berbecii. Nici o oaie nu are voie să părăsească turma… O prostie, o mare prostie… Ar fi trebuit să-mi țin gura, ce bine era dacă mi-aș fi ținut gura…

Pe Ritchfield îl luase gura pe dinainte. Mai aruncă o privire spre Heide și mormăi ceva pentru sine. Pe chipul lui Heide apăruse iar expresia aceea încăpățânată pe care o aveau uneori oile tinere, și tocmai voia să se strecoare pe furiș printre celelalte oi, când o voce spartă răsună din cel mai întunecat ungher al șurii. O voce răgușită ca o creangă putrezită și aruncată la mal.

— Nu e bine să ai, se auzi vocea. Nu e bine să ai lucruri.

Toate își întoarseră nasul spre Willow, care stătea în umbră, în spatele ieslei goale. Ochii ei îmbătrâniți străluceau

ca două picături de rouă. Heide își plecă ușor capul, copleșită de rușine.

— Mamă, murmură ea.

În mod normal, oile-mame și micii lor sunt legați unul de altul ca tulpinile de ovăz de pământul nisipos. O oaie-mamă care-și dojenește propria odraslă de față cu toată lumea e ceva nemaivăzut. Dar Willow nu spusese până atunci nimic împotriva lui Heide, și asta pentru că pur și simplu nu vorbea. Cel puțin asta susțineau oile mai răsărite. Dintre oile tăcute, Willow era pe locul doi în întreaga turmă. Ultima oară vorbise la scurt timp după nașterea lui Heide, când făcuse o observație fără importanță și exagerat de pesimistă despre vreme. Nici o oaie nu regreta însă că Willow nu se număra printre oile vorbărețe. Se zvonea doar că păscuse în tinerețe o brazdă întreagă de măcriș. Altfel nu ți puteai explica acreala ei notorie. Dar de data asta chiar nu exagerase.

— E rușinos! exclamă Cloud.

— E scandalos, întări Zora și culese liniștită un pai uitat în ieslea goală.

— E lipsit de demnitate, adăugă Lane.

— E prostesc, spuse Maude.

— E omenesc, încheie Ritchfield, care își luase iar fața serioasă de berbec-șef.

Și cu asta fusese spus totul. Heide arăta ca și cum avea să se preschimbe dintr-o clipă în alta într-un animal tare mic și prostuț.

Miss Maple își înălță curioasă urechile.

— Ce fel de lucru e ăsta de fapt? întrebă ea.

— E...

Heide se opri. Voise să spună „frumos", dar încet-încet îi devenise clar cât de nepotrivit era să vorbească așa despre lucruri. Se gândi ce ar mai fi putut să spună de bine despre acel lucru.

— Nu are sfârșit, zise ea în cele din urmă.

— Toate au un sfârșit, suspină Sara.

— Dacă un lucru nu ar avea sfârșit, atunci n-ar mai exista nimic altceva, nici măcar o oaie pe lume, spuse Zora, care-și punea adesea astfel de întrebări, în timp ce medita pe stânca ei.

Oile se priviră melancolic.

Însă Heide se încăpățână.

— Sunt două semne pe el, semne ca acelea din cărți. Până la urmă, poate că nici măcar nu e un lucru, ci o poveste. Și mai seamănă puțin cu un lanț, cu lanțul lui Tessy, doar că e mai scurt și fără sfârșit. Poți să te uiți la el ore în șir și tot nu-i vezi capătul.

— Și te-ai chiorât la el ore în șir, behăi Maude. Îți miroase deja nasul a lucru omenesc. Am simțit-o imediat.

Heide mărturisi tot. Găsise lucrul pe pășune, la scurt timp după moartea lui George, și se lăsase vrăjită de el. Rostogolise deasupra lui un pietroi ca să-l protejeze. Abia azi îl luase între buze și-l ascunsese sub dolmen, în timp ce Ritchfield număra oile. Acum regreta. Nu voia să mai vadă vreodată lucrul ăla.

Oile hotărâră să trimită fără întârziere o expediție la dolmen, ca să scoată lucrul o dată pentru totdeauna din viața lor. Aveau să-l învețe unde îi era locul: în lumea lucrurilor, pe pământ, departe de oile respectabile. Expediția era fără îndoială o chestiune de onoare. Se gândiră cine ar fi trebuit să participe. Lui Cloud i se puse dintr-odată vechiul junghi la încheietură, Sara trebuia să-și alăpteze mielușelul, iar pe Lane o apucă strănutatul. Și toate aflară cu surprindere că Mopple nu vedea pe întuneric.

Toate oile se temeau să meargă noaptea la dolmen, la atât de puțin timp după ce acolo fusese văzut dansând spiritul unui lup. În cele din urmă, expediția fu alcătuită din Sir Ritchfield, Othello, Miss Maple, care era fără îndoială

curioasă să afle ce era cu lucrul acela, Maude, căreia nu-i pica niciodată la timp o scuză, și Zora, care era prea mândră să-și găsească una. Iar Mopple se văzu obligat să le însoțească. Degeaba făcu câțiva pași prin șură și intră într-un stâlp, ca să le convingă pe celelalte ce orb era noaptea. Mopple era oaia cu o memorie de elefant. Și trebuia să meargă cu ele, dacă voiau să scape repede de lucrurile trădătoare.

Afară le aștepta o noapte caldă și plăcută, cu lună. De la rulotă se vedea tocmai până la stânci, dar adulmecatul era îngreunat de miresmele tari ale nopții.

Cu Ritchfield în frunte, tropăiră cu pași iuți spre dolmen. Maude era cu ochii-n patru ca să depisteze imediat, cu nasul ei fin, spiritele-lup care ar fi putut să apară. Celelalte oi își vârâră capetele sub acoperișul de piatră, Mopple și Zora dintr-o parte, restul din cealaltă. Cu câteva lovituri de copită, Othello scormonise pământul și scosese lucrul afară. Se strânseseră toate buluc, aruncându-și umbrele pe mormânt, așa că la început nu văzură nimic. Aproape acoperit de parfumurile nopții, un miros omenesc se ridica spre ele din pământ. Un miros de mâini transpirate, metal și un iz iute, care le gâdila nările și pe care oile nu-l cunoșteau. Maple îl convinse pe Mopple să facă doi-trei pași înapoi, iar când berbecul grăsuț se trase la o parte, nițel cam jignit, o rază mare de lună lumină lucrul.

Erau dezamăgite. Toate speraseră pe ascuns să descopere ceva destul de frumos (bineînțeles, atât de frumos pe cât putea fi un lucru), dar chestia aruncată în praf în fața lor era doar un fel de lănțișor subțire de care era legată o bucată de metal. Într-adevăr, nu avea nici un sfârșit, pentru că forma un cerc. Dar la asta se rezuma toată nesfârșirea lui. Se holbară pline de dispreț la lucrul acela omenesc.

— Chiar sunt niște semne pe el, constată Sir Ritchfield, care se simțea penibil că până atunci bătuse câmpii.

Acum putea să-și recâștige respectul celorlalte datorită ochilor săi ageri.

— Primul semn e ascuțit ca un cioc de pasăre îndreptat în sus, spuse el, și în mijloc are o liniuță. Iar celălalt semn e ca o burtă pe două picioare. Înseamnă că reprezintă un om. Cred că e un semn rău!

Ritchfield le privi cu importanță pe celelalte oi.

Mopple voia să arunce lucrul de pe stânci.

Zora nici să n-audă. Spunea că ar fi fost păcat de stânci să le strice cu lucrul acela.

Maude behăi surprinsă, dar nimeni n-o luă în seamă.

Sir Ritchfield credea că era mai bine să-l îngroape, dar nu voia nicicum să-l atingă.

Maude behăi iar.

Mopple n-ar fi avut nimic împotrivă să-l atingă, dar nici nu era de acord să-l îngroape și să pască vreodată mai târziu deasupra lui.

Miss Maple îi surprinse pe toți.

— O să-l păstrăm, spuse ea. E un indiciu. A apărut după moartea lui George. Poate că l-a pierdut criminalul. E ca gunoiul, adăugă ea, când Sir Ritchfield o privi cu ochi mari fără să înțeleagă.

— Nu miroase a gunoi, se băgă și Mopple în seamă.

Maude behăi alarmată.

Maple clătină nerăbdătoare din cap.

— Mi-a mai trecut asta prin cap în staul. Oamenii țin la lucruri. Și lucrurile se țin de oameni. O să-l găsim pe criminal dacă o să cercetăm cu atenție lucrurile.

În acea clipă, Maude se înghesui lângă celelalte oi sub dolmen, iar câteva secunde mai târziu o rază de lumină goni pe lângă ele. Trei oameni o urmăreau îndeaproape. Raza de lumină se opri la rulota lui George și alunecă în sus pe pereți. Căuta, probabil, o ascunzătoare.

— Închide odată lanterna aia nenorocită, spuse o voce. E lumină suficientă să alegi boabele de grâu, și Tom O'Malley vine cu lanterna!

Între timp, raza de lumină găsise evident o deschizătură, pentru că deodată dispăru.

— Dacă ne mai trâmbițezi numele pe-aici, chiar că nu mai știu de ce ne-am tras tâmpeniile astea de ciorapi pe față, se plânse o altă voce.

Oile o mai auziseră cu o zi înainte. Era Harry Păcătosul.

Tom O'Malley chicoti. Oile remarcară că nu mirosea a băutură. Din cauza asta, aproape că nu-l recunoscuseră.

— Hai, spuse el, hai, las-o mai moale. Că nu facem nimic rău. Facem ce trebuie făcut – pentru Glennkill!

— Pentru Glennkill, murmură Harry.

— Pentru pielea noastră, spuse și vocea pe care o auziseră la început și care era a lui Josh Slăbănogul. Acu' ori cântăm *Where Glennkill's Bonny Hills So Bright*, ori deschidem naibii odată rabla asta și căutăm lucrul după care am venit.

Nimeni n-avea chef să cânte. Oile răsuflară ușurate. Cele trei umbre se îndreptară cu pași apăsați spre ușa rulotei – două mai rotofeie, una subțire și lungă cât o prăjină. Se părea că până la urmă raza de lumină nu putuse să-i păcălească. Metalul sclipi în lumina lunii, iar cheile zornăiră. Și zornăiră așa mult timp.

— Nu se potrivește, se enervă Harry Păcătosul.

Slăbănogul se izbi de trei ori de ușă.

— Să te fut, George! Ei, asta a fost.

Își turti nasul de cele două ferestre mititele ale rulotei. Era așa de înalt, că nici măcar nu trebuise să se ridice pe vârfuri.

— Și-acu' ce facem? întrebă Tom.

— Trebuie să luăm iarba, spuse Harry. O să spargem usa.

— Ai înnebunit? spuse Josh. Asta n-o mai fac. E ilegal!

— Dar să sustragi dovezi e legal, nu? comentă Harry ironic. Dacă găsesc aici droguri, ne-am ras. Nu tu dolmenul elfilor. Nu tu ponei. Nu tu centrul cultural celt. Nu tu specialități de whisky. Și tu poți să-ți iei gândul și de la hotelul tău de pe plajă.

— Poate că nici măcar nu sunt droguri, spuse Josh.

— Ce altceva să fie? Cum crezi că s-a ținut la suprafață tot timpul bătrânul George? Cu alea câteva oi amărâte? Mă faci să râd! I-a mers rău? A vrut vreodată să vândă terenul? Ți-a râs în față, când te-ai dus cu banii la el. A prăpădit priveliștea asta minunată pe oile lui, și acum, că în sfârșit a murit, vrei să apară Glennkill în ziar ca un cuib de drogați?

Oilor le tremurau genunchii de nervi.

— Harry are dreptate, Josh, zise Tom, care se legăna din obișnuință pe călcâie. A aruncat cu gunoi în turiști, n-a lăsat pe nimeni pe-aici și chiar ne-a amenințat cu pistolul, ca să bage frica-n noi. Și de ce? te întreb. Ar fi putut să transforme pământul ăsta într-o mină de aur. Păi, pentru că pământul *era* deja o mină de aur, ăsta e răspunsul. Noaptea veneau bărcile la mal, apoi ascundea totul în rulotă, iar a doua zi traversa la bordul rablei.

Josh clătină mai departe din cap.

Dar pe Tom îl luase valul și acum striga în toiul nopții pe câmpie.

— Să nu care cumva să crezi că George a fost un mielușel nevinovat! L-au văzut copiii seara – cu un berbec negru. Perversul! Nici nu vreau să mă gândesc la ce-o să mai găsim înăuntru.

Niște capete albe apărură cât ai zice pește în gura șurii. Fiecare oaie de pe pășune asculta acum cu urechile ciulite. Și nu doar oile. Maude trăgea de mai mult timp neliniștită aer pe nări. De aici nu putea să-i mai miroasă pe oamenii cu ciorapi, mirosmele nopții învăluind îngăduitoare

transpirația nervoasă a intrușilor. Și totuși, la fiecare răsuflare venea un damf omenesc, de mâncare gătită, pe care abia îl simțea, mai mult inconștient. Mai întâi crezuse că venea de la acel lucru, dar acesta se afla pe pământ. Mirosul de om venea în schimb de undeva de sus.

Înălță capul în aer și adulmecă. Acum era sigură. Cineva se afla pe acoperișul dolmenului.

Un vânător iscusit, Maude se convinse imediat. O mânca gâtul – o senzație pe care n-o mai trăise și care-i amintea totuși de văgăuni stâncoase și strâmte, și de hoți care se ascund. „Lupul!", își zise ea. „Lupul!"

Când o oaie se gândește la lup, în mod normal behăie și o ia la goană cât de repede o țin picioarele ei de oaie. Dar Maude nu se clinti. Dușmanul era prea aproape, iar acum că-l descoperise, mirosul lui o înconjura din toate părțile. Nu se apropia, era deja *acolo*. Maude nu știa ce era de făcut. Rămase pe loc ca hipnotizată și continuă să respire adânc neajutorată.

E uimitor cât de ușor poate trece teama de la o oaie la alta. Maude nu se mișcase și nu scosese nici un sunet. Și totuși, toate cele cinci oi știură imediat de prezența lupului. Răsuflarea întretăiată a lui Maude le dădea de știre cât de aproape era dușmanul, iar mirosul ei sărat cu nuanțe amare le vorbea de fugă și de capcană. Le bătea inima să le sară din piept. Totuși, pentru că Maude nu se clintea, și celelalte oi rămaseră nemișcate. Maude era oaia lor de avertizare și știa cel mai bine despre pericolul care le pândea. Ceea ce făcea ea aveau să facă toate oile.

Maude era conștientă de responsabilitatea pe care-o purta pe umeri. Incapabilă să fugă, încercă măcar să-l adulmece pe vânătorul de pe acoperiș pe cât de bine putea: mirosea a fum.

Era un om, asta era sigur. Mâncase ceapă de curând. Doar din cauza mirosului de ceapă îi fusese atrasă atenția

asupra lui la început. Maude auzea cum stomacul omului se strângea din cauza cepelor păcătoase.

Slăbănogul izbi iar în ușa rulotei. Se auzi un zgomot slab și temător – poate că era raza de lumină care se afla înăuntru și căreia i se făcuse frică. Bărbatul de pe dolmen se încordă. Maude știu atunci că omul nu le vâna pe ele, ci pe cei trei bărbați de lângă rulotă. Simți o undă de ușurare.

Între timp, la rulotă se terminase discuția interesantă despre George și Othello.

— Ați căutat și prin mașină? întrebă Tom. Nimic n-au făcut, absolut nimic. Nici o anchetă, nici o întrebare. Musamalizați, uitați și îngropați, asta e deviza pe-aici. Sunt toți în aceeași oală, poliția și mafia drogurilor. Toți sunt cumpărați!

În vocea lui Tom se simțea o urmă de dezamăgire că nu-și dăduse nimeni osteneala să l cumpere și pe el.

— Așa e! confirmă slăbănogul, care se enervase. Și-a tunci de ce trebuie să dăm buzna aici, când oricum nu se interesează nimeni de chestia asta?

Tăcură. Harry se mai împinse o dată în ușă fara tragere de inimă. Înăuntru nu se auzea nimic. Tom deschise gura și o închise la loc. Se întoarse cu spatele la ceilalți doi și dădu să plece spre șosea. Apoi încremeni.

— O mașină! zise Tom și înjură.

Oile o auziseră demult. O mașină mare fără lumini venea huruind încet pe șosea. Se opri și zgomotul încetă. Cei trei oameni intrară în panică și fugiră care încotro ca potârnichile. Harry Păcătosul își schimbă de câteva ori direcția ca să-și piardă urma, în timp ce lunganul se gârbovise ca să poată alerga mai repede. Oile rămaseră cu gura căscată. Până acum nu le trecuse prin cap cât de speriоși puteau fi oamenii. Erau mândre de ele că-și păstraseră cumpătul la sosirea mașinii. Apoi bărbații descoperiră dintr-odată șura cu fân. Goniră repede într-acolo, se năpustiră înăuntru pe lângă oi și urcară pe scară în pod.

Oile o zbughiră afară ca niște picături de lapte spre bărbatul care venea dinspre șosea. Dar acesta nici nu le luă în seamă. Și nici nu păru să se mire de oile care behăiau amețite, alergând haotic încoace și încolo pe câmpie. Fără să se grăbească, se îndreptă cu pași mărunți spre rulotă.

Doar șase oi stăteau nemișcate sub dolmen. Maude rezistase cu tărie spaimei generalizate. Rămase mai departe cu atenția ațintită asupra vânătorului de deasupra lor. Acesta se întinsese cât era de lung, lipindu-se de piatră. Cepele din stomac începuseră iar să bolborosească. Respira agitat. Maude înțelese că și vânătorului îi era frică.

Bărbatul de lângă rulotă nu se izbi de ușă. Ciocăni. O dată scurt, de două ori lung și încă o dată scurt. Așteptă. Apoi se apucă să mesterească în tăcere la broască. Inima vânătorului bătea acum la fel cu a unei oi când trebuia să înghită o tabletă de calciu. Dar nu se mișcă nici el. Nu *îndrăznea* să se miște. Un clinchet fin, metalic, răsună deasupra câmpiei ca țipătul unui greier. Dar ușa rămase închisă. În cele din urmă, bărbatul se întoarse și se îndepărtă iar, urcând spre cărare.

Un motor hurui.

Liniște.

7

Bineînțeles că în această noapte se mai întâmplară și alte lucruri, dar nu la fel de spectaculoase precum cele de la rulota lui George. Bărbatul de pe dolmen dispăru fără să scoată vreun sunet, nelăsând în urmă nimic altceva decât un iz de ceapă. Ceva mai târziu, cei trei bărbați ieșiră morți de frică din șura cu fân. Cu cât încercau să facă mai puțin zgomot, cu atât erau mai gălăgioși. Fără să scoată o vorbă, se întoarseră în sat. Ușa rulotei le devenise dintr-o dată indiferentă.

Oile observară cu maximă atenție toate aceste evenimente și mai stătură o vreme cu urechile ciulite. La un moment dat, pe pajiște se lăsă liniștea. Oile rămaseră împrăștiate pe pajiște ca niște nori albăstrii și mirați, pe când Othello semăna cu un nor fumuriu de furtună. O pală de aer le risipi încet teama. De somn însă nu mai putea fi vorba. Își îndoiră gâtul și începură să pască.

Se păștea uimitor de bine pe întuneric. Insectele de noapte zumzăiau prin iarbă, stârnindu-le apetitul, și totul mirosea a ierburi umede și parfumate. De ce oare lăsase să le scape până acum această plăcere? George era de vină. George insistase mereu să petreacă noapte de noapte în șura aia plictisitoare cu fân, în timp ce lumea de afară era

atât de apetisantă. Fusese un păstor rău și n-avusese nici cea mai mică idee despre arta păscutului.

Dacă știa cineva ceva despre păscut, atunci ele erau acelea. Bineînțeles că aveau loc nenumărate controverse, dar asta doar făcea lucrurile mai interesante. Miss Maple prefera trifoiul dulceag și florile, iar Cloud se delecta cu plantele cu petale mai aspre, dar picante. Maude era leșinată după o iarbă cam fadă, laptele-cucului, cum o numeau oile. Era convinsă că făcea bine mirosului, când de fapt era exact pe dos: doar o oaie cu un miros excelent putea să adulmece o buruiană atât de șterșă dintr-un covor înmiresmat de ierburi apetisante. Sir Ritchfield mânca mai ales plantele atrăgătoare, cu frunze mari, și nu-l deranja prea mult dacă mai nimerea și măcriș printre ele. Sarei îi era groază de măcriș. Lane adora ierburile iuți ca urechea-iepurelui și ștevia, Cordelia, căreia nu-i prea plăcea să se aplece, rumega mai întâi spicele înalte de ovăz, iar Mopple rădea tot, fără deosebire. Când se întorceau pe pășunea cealaltă după o absență mai lungă, se putea spune cu ușurință, după urmele proaspete, cine și unde păscuse.

Zora savura păscutul la lumina lunii. Se simțea binedispusă, vioaie și totuși într-o dispoziție filozofică, meditativă și gata de acțiune deopotrivă. Dispoziția ideală pentru povești. Zora era singura oaie căreia îi plăcea nu numai să asculte povești, dar și să inventeze unele din când în când. Nu povești complicate, doar câteva gânduri înșirate. De fapt, nici nu conta prea mult ce se întâmpla, mult mai important era cum priveai lucrurile. Poveștile o ajutau pe Zora să priceapă cum făcea lumea față evenimentelor. O interesa să înțeleagă totul cât mai precis cu putință, fiecare aspect, fiecare detaliu. Zora era convinsă că poveștile ei erau un exercițiu bun pentru a-și înfrânge teama de abis. În plus, îi făceau plăcere.

Zora își spuse o poveste cu Mopple. Poveștile cu Mopple the Whale se numărau fără îndoială printre favoritele ei. „Mopple the Whale vrea să mănânce ierburile abisului, dar Mopple the Whale nu se încumetă", își zise Zora. Nu-i ușor să te concentrezi pe o poveste în care ți-e clar doar ce *nu* se întâmplă. Dar Zora avea exercițiu. Mopple se proptise fix lângă stânci, la câțiva metri de steiul Zorei. Se prefăcea, bineînțeles, că-l interesează doar priveliștea. Vântul bătea dinspre țărm, așa că Zora adulmeca mirosul plăcut al lui Mopple. Apoi își fixă atenția asupra vântului: rafale puternice fâșâiau prin blana lui Mopple și lâna începuse să-i fluture ca niște flăcărui albe. Curentul îl împingea cu blândețe spre stânci, iar Mopple devenea din ce în ce mai agitat. Vremea însă era frumoasă. Zora nu-și mai făcea de mult griji despre asta și orice vreme i se părea acum frumoasă. Pescărușii țipau (normal, doar erau legați de abis precum vântul de mare). Încet, se lăsa seara. George stătea pe treptele rulotei și pufăia dintr-o pipă. Fără ca păstorul să-i fi observat, doi turiști se plimbau pe mal, încovoiați sub niște rucsacuri imense. Unul dintre ei o zări pe Zora pe stânci și-o arătă celuilalt. Turiștii se bucurară. Mopple se prefăcu brusc interesat de acei oameni cu rucsacuri și mai făcu un pas mititel spre prăpastie. Restul turmei păștea la o oarecare distanță. Apoi Othello se opri din păscut, cu ochii ațintiți asupra lui Mopple, vizibil amuzat. „Othello e isteț", își zise Zora din poveste, „poate nu chiar atât de deștept ca Miss Maple, dar isteț. Othello e foarte atent!" Astea erau gândurile Zorei din poveste. La ce se gândea în schimb Othello, n-ar fi știut să zică. Undeva departe păștеau Lane și Cordelia. Iar hăt în spatele lui Lane era… Zorei nu-i venea să-și creadă ochilor. Acolo unde pășunea se învecina cu asfaltul străzii, se afla măcelarul, care nu mirosea a nimic. Avea un singur ochi, așezat drept în mijlocul

frunții, iar ochiul acela îl fixase neîndurător pe Mopple the Whale.

Zora scutură din cap. Categoric, nu era genul de poveste care să ajute o oaie să-și înfrângă teama de adânc. Oare ce căuta măcelarul în povestioara ei liniștită?

Ridică privirea și observă că se trezise la timp din gânduri. Ajunsese la marginea lui *George's Place*, tocmai bine ca s-o apuce într-altă direcție. Zora se uită cu un ochi critic. I se părea că între timp locul se mai micșorase.

Chiar când voia să se întoarcă, observă în întuneric o oaie care stătea de cealaltă parte a lui *George's Place* și o privea. În mod normal, Zora n-ar fi dat prea multă atenție acestui lucru. La păscut era consecventă: trebuia să se concentreze asupra lucrurilor importante și să nu se lase distrasă de orice mărunțiș. Dar ceva nu era în regulă cu oaia asta. Părea chiar puțin amenințătoare. Zora ridică adulmecând capul, dar vântul își schimbase acum direcția și nu-i dezvălui nimic. Miji ochii. O pereche de coarne răsucite. Sir Ritchfield. Zora răsuflă ușurată. O clipă se temuse... nu știa prea bine de ce. Behăi prietenoasă spre Sir Ritchfield, însă berbecul nu-i răspunse. Zora își aminti cât de mult surzise Ritchfield în ultimul timp și behăi mai tare.

Ritchfield întoarse capul și se uită spre dolmen.

— A plecat, nu? șopti el.

Zora era surprinsă cât de blând suna vocea lui Ritchfield când vorbea încet. În mod normal, tuna și fulgera, și cu cât devenea mai bătrân, cu atât era mai rău. Zora se întrebă la cine se referise. La vânător? La George? Deodată înțelese cu certitudine că la George trebuie să se fi referit.

— Nu se mai întoarce, nu-i așa? insistă Ritchfield.

— Nu, îi răspunse Zora. Nu se mai întoarce.

I se făcuse frig în răcoarea nopții și nu-și dorea nimic mai mult decât să fie iar în șura cu fân, înghesuită cu celelalte oi la căldură.

— Iar Ritchfield nebunul a stat și s-a uitat, spuse Ritchfield, aproape înveselit.

Zora se holbă la el. Avu deodată impresia că privește într-un abis mai mare și mai periculos decât cel pe care-l vedea de pe stânci. Închise o clipă ochii, ca să se adune. Când îi deschise iar, Ritchfield dispăruse de la locul lui. Zora căută cu ochii în jur. Îi pierise cheful de păscut. Apoi îl descoperi pe Ritchfield lângă dolmen și tropăi spre el. Stătea în firea Zorei să cerceteze abisurile acestei lumi.

— Cum adică „a stat și s-a uitat"? îi șopti ea lui Ritchfield.

Berbecul o privi uimit.

— Ce? behăi el.

— Cum adică „a stat și s-a uitat"? murmură Zora ceva mai tare.

— Mai tare! țipă Ritchfield.

Zora clătină din cap și se întoarse gânditoare la stâncile ei.

Ceva mai târziu trecu și Miss Maple pe lângă *George's Place*. De când era interzis să mai pască aici, locul le atrăgea pe oi într-un mod misterios. Maple ridică ușor capul și tocmai voia să se întoarcă, când văzu ceva scandalos.

— Mopple! fornăi ea.

Chiar prin mijloc trecea o brazdă proaspătă de păscut, mare și nerușinată. Când se mai uită o dată, Maple își dădu seama că-l nedreptățise pe Mopple. Nu toate ierburile fuseseră mâncate. Pe peticul rămășit se mai înălțau, subțiri și răspândind un miros dulceag, câteva brândușe. Le gâdilau plăcut la nas când le mâncai și se numărau printre cele mai iubite plante. Prin urmare, era de neconceput ca Mopple să le fi iertat.

Maple se gândi cărei oi din turmă nu-i plăceau brânduşele. Nu-i veni nimeni în minte. Şi totuşi, îi sărise în ochi la un moment dat. Încercă să-şi amintească mai bine. În zadar. Se enervă că nu avea memoria lui Mopple. Dacă o oaie păscuse intenţionat în *George's Place*, atunci era lucru serios. Însemna că nu-şi amintea cu plăcere de George. Era o insultă.

Miss Maple cercetă locul cu privirea. Nimic ieşit din comun. Cele mai multe oi rupeau ritmic smocuri de iarbă şi doar câteva îşi ridicaseră capetele. Lui Miss Maple îi pierise foamea. Neobişnuită să mănânce la o oră atât de târzie, iarba îi picase greu la stomac. Hotărî să se ocupe mai îndeaproape de rezolvarea crimei. Dar mai întâi existau câteva chestiuni practice de rezolvat şi Maple o luă la pas spre dolmen.

La puţin timp după aceea, oile o văzură îndreptându-se în direcţia şurii cu *lucrul* în gură. Arăta mulţumită şi puţin tantoşă.

— Ce vrei să faci? o întrebă Cloud.

— Trebuie să-ncepem să ne gândim ce-o să facem când o să-l găsim pe criminal, explică Miss Maple şi trecu mai departe.

Cloud o urmă până la intrarea în şură. Acolo se opri. Miss Maple dispăru în întuneric. Când se întoarse, nu mai avea nimic în gură şi părea şi mai mulţumită. Ochii îi străluceau de încântare.

— Am rezolvat o problemă, spuse ea.

Celelalte oi nu păreau prea fericite.

— Mi-a luat *lucrul*! behăi Heide.

— Rău a făcut! spuse Willow, care se număra de obicei printre cele mai tăcute oi din turmă, într-un atac subit de logoree.

Maple îşi măsură turma cu privirea. Toate oile se uitau acum ţintă la ea şi doar câteva cu ochi buni. Cloud părea spăsită, Heide era geloasă, Maude doar îngrijorată, iar

Ritchfield sever. Doar Mopple păștea fericit mai departe și când trecu pe lângă ele rumegând pierdut în gânduri, radia mai multă căldură lânoasă decât întreaga turmă la un loc.

Miss Maple oftă.

— Nu vreau *lucrul* pentru mine. E pentru oameni. V-ați gândit vreodată până acum ce-o să se întâmple când o să-l găsim pe criminal? Credeți c-o să-l trăsnească fulgerul așa, din senin? Avem nevoie de dovezi!

— Asta nu-i o dovadă, behăi Maude. E un *lucru*.

— Dar poate c-o să fie o dovadă, spuse Maple nerăbdătoare.

Nu știa nici ea prea bine ce rol putea să joace *lucrul* la demascarea ucigașului.

— N-o să-l găsim noi pe criminal, oftă Lane.

— Ne ajunge să știm că George a murit de cazma, voi bi Sir Ritchfield împăciuitor.

— Exact! behăi și Maude.

Treaba cu cazmaua era oricum tot ce se înțelegea din crima asta.

— Exact, îi tinură isonul celelalte oi.

— Gata cu ancheta!

— Gata cu gânditul!

Miss Maple își privi dezamăgită turma.

— Dar sunt atât de multe întrebări, spuse ea. Voi singure le-ați pus pe unele dintre ele. Unde-i Tess? Cine e spiritul-lup? Ce-a căutat Dumnezeu pe pășune? Care-i treaba cu Lilly și cu Kate? De ce a venit Hans aici? Ce are a face George cu drogurile? Și de fapt ce sunt drogurile? Cine este vânătorul? De ce a fost aici? A fost un vânător pe câmpia noastră și nu vreți nici măcar să știți de ce?

— Exact! Contează să nu se mai întoarcă, behăi Maude, iar câteva oi behăiră aprobator. Și chiar dacă o să mai vină, îl adulmec eu iar, adăugă Maude, nu lipsită de mândrie.

Mopple trecu iar pe lângă ele, rumegând și strălucind de mulțumire, dovada vie că fericirea pământească există și puteai ajunge la ea pe căi simple. Celelalte oi îl priviră puțin invidioase.

— Vezi, zise Sir Ritchfield, așa ar trebui să-și petreacă ziua oile. Păscând! Nu punându-și întrebări! Oricum nu putem să găsim răspunsuri. De-asta a dat George de pământ cu romanul polițist. A înțeles că nu poți să afli tot. Și ar trebui să înțelegi și tu asta, Maple!

Miss Maple răscolea nerăbdătoare cu copita firele de iarbă amestecate cu pământ.

— Dar nu putem să ignorăm ce s-a întâmplat, spuse ea încăpățânată. Trebuie să existe un sfârșit. Dacă George ar fi citit cartea până la capăt, am fi știut cum se termină. Iar eu vreau să știu. Și vreți și voi la fel de mult. Sunt convinsă că sunteți curioase. Doar că nu vreți să vă bateți prea tare capetele voastre de oi.

— E prea mult pentru noi, constată încurcată Cordelia. Sunt multe lucruri omenești pe care nu le putem înțelege. Și nu mai avem pe nimeni care să ne explice cuvintele.

Celelalte nu mai scoaseră un cuvânt. Unele se uitau pierdute la iarba din fața copitelor, ca și cum ar fi vrut să vadă cum crește. Altele căutau cu ochii oile-nori de pe cerul nopții.

— Ar trebui să uităm pur și simplu, șopti încet Cloud. Ar fi mult mai ușor dacă am uita tot.

Din nou se auziră behăituri de aprobare. Uitarea era o rețetă verificată din bătrâni împotriva grijilor. Cu cât o întâmplare era mai neobișnuită și mai zguduitoare, cu atât trebuia uitată mai repede. Oare de ce nu le trecuse prin cap până acum?

Maple o privi neîncrezătoare.

— Dar dacă uităm tot, atunci n-o să mai existe povești, spuse ea. E ca o poveste, nu înțelegeți?

Nimeni nu-i răspunse.

— Nu vreți! zise ea consternată.

Celelalte o priviră jignite.

— Ba vrem, o lămuri Cloud cu o gravitate solemnă. Doar că nu în același fel ca tine.

— Ba da, spuse Maple. Doar că nu știți asta! E foarte simplu. Acolo afară e un lup. Numai că nu știm cine e. Cum să ne păzim de el dacă nu putem să-l recunoaștem? Nici măcar nu mai avem un păstor care să aibă grijă de noi. Cineva l-a sfâșiat pe George și voi încă mai credeți că totul e-n ordine!

N-o mai văzuseră până atunci pe Maple așa de furioasă. Dacă se gândeau bine, n-o văzuseră *niciodată* furioasă.

— Nici măcar nu v-ați da seama dacă s-ar strecura lupul în turmă. Nu vă mai amintiți de povestea cu lupul în blana de oaie?

Era cea mai înfiorătoare poveste pe care o auziseră vreodată de la George. Nu era cinstit să le amintească de ea acum, în toiul nopții

— Ori îl găsiți voi pe lup, ori vă găsește el pe voi. Simplu Toate poveștile au un sfârșit. Și nu folosește la nimic să arunci cartea la mijloc doar pentru că nu înțelegi ceva! fornăi Maple. Dacă voi nu vreți să-l aflați, atunci o să-l aflu singură.

Cloud, care nu prea suporta diferențele de opinie, o privi cu ochii umezi.

— Avem nevoie de un păstor, murmură ea.

Dar Maple nu o luă în seamă. Dădu disprețuitoare din coadă, iar apoi se duse sub copacul unde își făceau veacul ciorile, cât mai departe de celelalte oi. Ajunsă acolo, rămase cu privirile pierdute în întunericic.

— Dreptate! behăi ea.

Othello fu singurul care-i răspunse.

— Dreptate! behăi și el.

Celelalte oi se priviră confuze. Apoi începură iar să pască. Doar așa, ca să-i facă în ciudă. Voiau să-i demonstreze lui Miss Maple cât de minunată putea fi existența simplă și banală a unei oi. Doar Othello mai mormăia dus pe gânduri.

— Dreptate, behăia el încetișor, dreptate.

— Ce e dreptatea?

Deodată, mielul născut iarna se ivi în fața lui Othello, cu trupul lui mic și ciufulit, cu capul parcă prea mare și ochii scăpărători.

— Ce e dreptatea?

Othello stătu să se gândească. De fapt, era mai înțelept să nu aibă de-a face cu mielul ăsta. De cele mai multe ori când deschidea gura, le aducea numai necazuri.

— Ce e dreptatea?

Și totuși. Lui Othello îi plăcea uneori de mielul născut iarna. Era exact genul de oaie care l-ar fi pus în încurcătură pe clovnul înfiorător de la circ. Așa că Othello hotărî să-și asume riscul.

— Dreptatea…, începu el.

Mielul făcu ochii mari. Până atunci, berbecul negru nu mai vorbise niciodată cu el.

— Dreptatea, repetă el.

De fapt, ce era dreptatea? La Zoo, câteva oi erau luate din când în când din țarc. Pentru animalele de pradă, deși nimeni nu vorbea despre asta. Nici cele mai slabe și nici cele mai proaste. Oricare. Și nu era drept. Iar apoi Lucifer Smithley îl cumpărase pe Othello pentru numărul său cu aruncatul cuțitelor. Pentru că arăta cum arăta, negru și aparent periculos cu cele patru coarne ale sale. Pentru că în blana neagră nu se vedea sângele, când Lucifer nu mai nimerea cu siguranța lui drăcească, așa cum scria pe afiș. Nici asta nu fusese drept. Apoi Smithley crăpase. Asta fusese drept, dar Othello ajunsese apoi în mâinile acelui clovn groaznic și fusese obligat să facă trucuri prostești în arenă.

Nu fusese *deloc* drept! Apoi Othello se înfuriase, iar câinele ăla mizerabil al clovnului nu supraviețuise. Asta fusese iarăși ceva drept, dar clovnul îl vânduse apoi pe Othello unui măcelar. Nedrept! Iar măcelarul îl dusese la luptele cu câini. Nedrept! Nedrept! Nedrept!

Othello formăi, iar mielul își ridică neîncrezător ochii spre el. *Gândește te la dâra pe care o lasă melcul în iarbă, gândește te la ce te așteaptă*, îl avertiză vocea.

Berbecul își adună gândurile.

— Dreptatea este când poți să te duci unde vrei și să paști unde vrei. Când poți să mergi pe drumul tău. Când poți să lupți pentru drumul tău. Când nu-ți fură nimeni drumul. Asta e dreptatea!

Dintr-odată, Othello devenise sigur pe el.

Mielul își înclină capul prea mare. Nările îi fremătau a batjocură ori poate a admirație.

— Iar lui George i-au furat drumul? întrebă el.

Othello dădu din cap:

— Drumul spre Europa.

— Dar poate că și George a vrut să ia drumul cuiva, și atunci s-au bătut. Asta ar fi drept!

Othello rămase surprins cât de bine îl înțelesese mielul. Se gândi atent.

— George n-ar fi furat niciodată drumul cuiva, răspunse el apoi.

— Și totuși, poate că asta s-a întâmplat, insistă mielul. Poate că n-a avut de ales. Uneori trebuie să furi, pentru că nimeni nu-ți dă ceva de bunăvoie. Cine-i de vină că nimeni nu dă nimic de bunăvoie?

— Dumnezeu! exclamă Othello, fără să stea pe gânduri nici măcar o clipă.

— Năsosul? întrebă mielul. Cum așa?

Dar Othello se întorsese înapoi în trecut și nu-l mai auzea. Era înconjurat de garduri, mereu altele. Și apoi, fulgi de

zăpadă. Prima zăpadă a lui Othello. N-avusese însă timp să se mire, pentru că trebuia să tropăie în urma clovnului și să încerce să-i fure o batistă din buzunar. Apoi clovnul se împiedicase. Așa, din senin. Fără să fie nimeni de vină. Copiii cu hainele și căciulile lor călduroase începuseră să râdă. Și Othello știa ce credea clovnul când râdea lumea de el.

Șutul pe care i-l dăduse clovnul când se ridicase iar în picioare nu făcuse parte din spectacol.

— De ce trebuie să muncească oaia de Crăciun? întrebase o voce de copil. Nu e drept!

O femeie râsese.

— Bineînțeles că e drept. Domnul a făcut animalele ca să le slujească oamenilor. Așa stau lucrurile.

Othello fornăi furios. Așa stăteau lucrurile. Lângă el fornăi și mielul, imitându-l puțin batjocoritor în furia sa. Apoi dădu cu obrăznicie din copite și se îndepărtă țopăind pe pajiște. Othello privi în jur.

La orizont, cerul se înroșise ca botul unui miel abia născut. Deodată, privind în direcția satului, Othello descoperi silueta întunecată a unei oi. Încremeni. Câteva clipe mai târziu, alte câteva oi se profilară pe cerul dimineții. Iar printre ele se zărea limpede un om cu o pălărie mare pe cap. Păstorul Gabriel își aducea turma pe pășunea lor.

8

Un fluture alb, o picătură de lapte care dansa jucăușă în văzduh, o fărâmă de abur mătăsos își luă zborul. Mătasea se făcea din omizi, din turme uriașe de viermi trecători și umili. Erau fierți și li se fura pielea, în timp ce oile erau tunse. Nu te mai gândeai că purtai pe propria piele suc de viermi sau lână, atâta vreme cât era albă și-ți ținea de cald. Toți voiau să fie albi ca mieii, și totuși nu rezistau, o vopseau și miroseau urât. Dar goliciunea rămânea, ăsta era secretul, secretul gol-goluț. Goi în fața lucrurilor, așa stau oamenii, la voia lucrurilor, trădați de ele și trădându-le.

Ce fusese de data asta? O cazma, nu-i așa? O cazma! Amintirea ei îl cutremură. De râs. Totuși, o urmă de tristețe i se strecură în copita stângă și-l cuprinse încet-încet pe de-a-ntregul.

Era o zi frumoasă, iar el se afundă liniștit în verdele ierbii. Peticul alb care zburda prin aer deasupra lui nu avea nici o șansă cu atâta verde. Miresmele pluteau deasupra lui, îl împresurau, iar fluturele se adânci supus în marea de verde. Verdele se întindea până la orizont și până la cer. Verdele era cântecul nebuniei. Să crești, să crești mereu, fără sens sau rațiune, și să le insufli tuturor creaturilor pofta de a face la fel. Iar ele făceau la fel. Verdele era cea mai frumoasă poruncă din lume.

Domol, aproape fără ca el s o observe, o altă voce apăruse la orizont: o mică pată roșie își revărsa cântul în nebunia lumii, o floare

călătoare de mac, o pală fierbinte de aer venea cu pași apăsați pe drumul de țară, chibzuită, hotărâtă. Doar un nebun ar fi ignorat mica pată de roșu. Se ridică în picioare fornăind și se uită atent prin iarba înaltă. Cioara de pe spatele lui porni în zbor.

O femeie cobora pe drum. Fața îi era acoperită de o pălărie de pai cu borduri largi, care își arunca umbrele ascuțite până pe gât. Se vedea însă că era o femeie tânără. Avea un geamantan în mână și-l ducea cu ușurință. Doar o femeie tânără ar fi îndrăznit să poarte o rochie de un roșu atât de aprins, roșie ca sângele, de la umeri până la coapse. Răspândea un miros proaspăt și puternic, amestecat cu izul aspru al pământului și cu transpirația ei sănătoasă. Un miros de care să te îndrăgostești.

Tânăra femeie rămase locului. Își lăsă geamantanul jos, în mijlocul drumului. Nu era o idee bună. Din depărtarea verde putea să apară oricând o mașină și să-i verse rochia roșie ca sângele pe asfalt. El însuși mergea prudent pe străzi. Deșerturi pe care umblai, abisuri care înghițeau orice sunet. Tinerei femei nu părea să-i pese de toate astea. Dar era, bineînțeles, înaltă și vedea peste întinderea verde. Rațiune și foc. Iarba avea să i se plece înainte. În jurul încheieturii de la mâna dreaptă avea înfășurată o batistă. Se șterse cu ea peste obraji. Apoi privi spre cer, iar el îi zări fața. Doar pentru o clipă, apoi umbra îi întunecă iar ochii și chipul până la roșul rochiei. Se aplecă și luă ceva din geamantan. O hartă. Era deci o străină, nu se întorcea acasă. Sau puteai să te întorci acasă într-un loc necunoscut? De fapt, puteai oare să te întorci acasă? Aparținea acestui loc ca stăpână a nesfârșitului verde, asta era clar. Dar ce aveau să spună oamenii palizi? Oamenii palizi care locuiau în sat și tocau amintiri?

Femeia înjură. Tare frumos înjura, ca unul care mână vitele. Apoi izbucni în râs. Ce ciudat era râsul! Strident ca un behăit, fără să fie adresat nimănui. Un sunet nefiresc.

Femeia își ridică iar geamantanul cu o mișcare iute, așa că ți dădeai seama că l-l lăsase jos nu de oboseală, ci pentru că trebuia

să chibzuiască. O femeie chibzuită. Apoi, în mod cu totul surprinzător, părăsi strada.

Cât pe-aici să dea de el prin iarba înaltă. Să iasă de pe asfalt fără să fluture din gene și fără să-și dea ochii peste cap! Cei mai mulți oameni ezită înainte să-și schimbe drumul. Sunt neîncrezători și temători, ca și cum pământul ar fi plin de gropi de care să se împiedice, iar primii pași îi fac de parcă ar călca prin noroi. Femeia ieșise de pe drum ca o oaie: hotărâtă, urmându-și cu încredere nasul. Își urma nasul și acum, când se îndrepta spre sat isteață ca o oaie. Nu se lăsase înșelată de stradă, era o femeie deșteaptă. Avea să-i facă să joace pe acei oameni palizi după cum voia ea, asta era cert. Acum avea motive de bucurie.

*

Oile trăiseră mereu cu convingerea că Gabriel era un păstor minunat. Măcar după îmbrăcăminte. Gabriel purta și iarna, și vara un cojoc din lână de oaie nevopsită. Câteva afirmau chiar că ar fi fost din lână nespălată. Gabriel mirosea pe atât de asemănător cu o oaie pe cât putea un om să-i semene unei oi. Mai ales când vremea era umedă.

În plus, Gabriel știa cum să-i facă un compliment oii. Nu prin cuvinte, așa cum obișnuia uneori George (mult prea rar), ci doar privind-o cu ochii lui albaștri, fără să clipească măcar o dată. Un astfel de gest îi încălzea sufletul oii și-i înmuia genunchii.

Oile își puneau multe speranțe în Gabriel.

Până acum nu se întâmplase totuși mare lucru. Câinii lui Gabriel le adunaseră, iar păstorul le numărase. Totul fără ca nimeni să scoată vreun sunet. Câinii lui Gabriel nu lătrau. Niciodată. Doar se holbau la oi și asta era de ajuns ca să le furnice teama de lup până în măduvă.

Mai apoi li se păru chiar că nu fuseseră mânate de câini deloc. Un scurt moment de jenă, și erau deja adunate toate

în fața lui Gabriel, ca aduse de o mână nevăzută. La un semn, câinii dispăruseră.

Gabriel stătuse în fața rulotei, nemișcat și tăcut ca un dolmen, și le privise cu ochii lui albaștri, pe fiecare în parte, una după alta, ca și cum ar fi vrut să descopere ceva. Apoi își înclinase scurt capul în fața fiecărei oi, aproape imperceptibil.

Cele mai multe oi erau sigure că fusese un gest de recunoaștere. Gabriel le verificase și le găsise bune. Era palpitant. Se simțeau puțin mândre, până când Othello le strică buna dispoziție.

— Ne-a numărat, formă el iritat, doar ne-a numărat. Nimic altceva.

Spre deosebire de restul turmei, Othello nu se bucurase că aveau un nou păstor. Stătuse deoparte, iar mintea îi era frământată de gânduri negre.

Un dresor. În ochii lui Othello fierbea o furie mai veche. Îl recunoscuse imediat: aceleași gesturi scurte, aceeași plictiseală în ochi. Aceeași viclenie în spatele unei amabilități înșelătoare. Și acel clovn crud fusese tot un dresor, cu zahăr, înfometare și un chin lent. Sădise în Othello o furie aprigă, iar Othello era surprins să găsească această furie la fel de proaspătă și nealinată după atâta vreme.

Dar nu avea să-i cedeze furiei atât de repede. Se schimbase. Se gândi la ziua când învățase cum să-și potolească furia și să aibă răbdare.

Fusese ziua când clovnul nu închisese imediat ușa de la staul. În schimb, se aplecase peste lada de recuzită, cu spatele la Othello. Acesta își vârâse înfometat nasul în fân, dar ochii nu i se dezlipiseră nici o clipă de pe spatele clovnului.

Uitase de fân.

Își coborâse coarnele.

Atunci auzise pentru prima dată vocea. O voce neobișnuit de adâncă și de blândă, care ascundea multe.

— Fii atent, berbecule negru, îi spunea vocea din spatele lui, furia ți-a coborât deja în coarne, te face să vezi roșu în fața ochilor, și dacă nu ești atent, o să te ia pe sus.

Othello nici măcar nu se întorsese.

— Da, și? fornăise el. Și? De ce nu? O merită.

Afară pe fereastră fâlfâise o cioară.

— Nu-i de nasul tău, îl tachinase vocea. Împotriva cui crezi să-ți îndrepți furia? Doar nu împotriva lui, cel care se hrănește cu temeri, cel care stă cu biciul pe voi. Împotriva ta ți-ai îndreptat furia, o furie turbată, și n-o să-i reziști odată ce se pornește.

Othello fornăia.

Cu coarnele plecate, cu ochii ațintiți la clovn.

Dar nu se avântase.

— Da, și? mai fornăise el o dată.

Vocea tăcea.

Othello se întorsese. În spatele lui stătea un berbec cu lâna argintie și coarnele puternice. Un berbec în floarea vârstei. Un berbec-șef: mușchi, tendoane și grație sub o blană mițoasă. Ochii lui de culoarea chihlimbarului scăpărau drăcesc în întunericul staulului. Othello își îndreptase încurcat privirea într-o parte.

Clovnul reapăruse din lada de recuzită, trântise ușa de la staul și dispăruse. Lui Othello îi fugise lumea de sub picioare de dezamăgire. Deodată, berbecul străin apăruse lângă el și-l înghiontise cu nasul. Mirosea ciudat, a multe lucruri pe care Othello nu le înțelegea.

— Ei și, îi murmurase berbecul cenușiu la ureche, acum te simți plouat? Păi de ce? Dacă ți-ai fi lăsat frâu liber furiei, și-ar fi dat seama ce hram porți, din coarne prin ochi până în inimă. Așa, habar n-are. Avantajul tău. Tot ce nu știe e în avantajul tău. *Trebuie să-i găsești punctele slabe.* Asta-i șmecheria.

Deodată, berbecul păruse amuzat.

Othello zvâcnise din urechi să alunge șirul nesfârșit de cuvinte care începuseră să i se învârtă haotic prin minte în întuneric. Dar berbecul nu-i lăsase timp să-și revină.

— Uită de furie, repetase el. Gândește-te la dâra pe care o lasă melcul în iarbă, gândește-te la vremurile care te așteaptă.

— Dar sunt furios, răspunsese Othello doar ca să spună ceva.

— Atunci luptă! zisese berbecul.

— Cum să lupt, dacă mă ține mereu închis? exclamase Othello.

Acum, când lucrurile începeau să-l intereseze, berbecul devenise deodată taciturn ca o mamă-oaie prost-dispusă.

— Nu-mi e nimic de ajutor!

— *Dacă gândești, te ajută*, îl îndemnase berbecul.

— Gândesc, spusese Othello. Gândesc zi și noapte.

Nu era întru totul adevărat, noaptea dormea de cele mai multe ori epuizat într-un colț al staulului. Dar voia să se impună în fața acelui berbec străin.

— Atunci te gândești la ce nu trebuie, îi răspunsese acesta, puțin impresionat.

Othello tăcea.

— La ce te gândești? îl întrebase cenușiul.

— La fân, recunoscuse Othello abătut.

Cum era de așteptat, berbecul clătinase dezaprobator din cap.

— Gândește-te la sclipirea din blana cârtiței, la foșnetul vântului prin frunze și la senzația pe care o ai în stomac când o iei gonind la vale pe un povârniș. Gândește-te cum miroase drumul care ți se așterne înainte, gândește-te la libertatea pe care ți-o suflă vântul în față. Dar nu te mai gândi niciodată la fân.

Othello îl privise pe berbecul argintiu. Își simțea stomacul ciudat și asta nu pentru că i-ar fi fost foame.

— Dacă vrei să-ți fie simplu, adăugase el, gândește-te la mine.

Othello se gândi la el, iar furia se răsuci înapoi în cele patru coarne ale sale, acolo unde trebuia să rămână. Scutură din cap, ca să-și alunge gândurile de altădată. Oile din turmă încă îl priveau uimite.

— Ne-a numărat, repetă el morocănos, doar ne-a numărat.

Acum, după ce le spusese Othello, începuseră și ele să-și dea seama că așa fusese. Erau dezamăgite. Dar dispoziția li se îmbunătăți rapid. Dacă la Gabriel chiar și număratul era atât de agreabil și de misterios, atunci ce palpitante trebuiau să fie lucrurile cu adevărat importante, precum umplerea ieslei cu hrană, împrăștiatul paielor sau adusul sfeclei. Sau cititul. Oile fierbeau de nerăbdare să vadă ce avea să le citească Gabriel.

— Poezii, suspină Cordelia.

Nu știau prea bine ce erau poeziile, dar erau cu siguranță ceva foarte frumos, pentru că Pamelei din romane i se citeau uneori poezii la lumina lunii de către bărbați; iar George, care nu avea niciodată o părere prea bună despre Pamela, înceta atunci să înjure și începea să ofteze.

— Sau ceva despre trifoi! exclamă Mopple plin de speranță.

— Despre mare, despre cer și despre curaj, spuse Zora.

— În orice caz, nu despre bolile oilor, adăugă și Heide. Tu ce spui, Othello?

Othello tăcea.

— O să ne citească tare, tare și clar, așa cum se cuvine, zise Sir Ritchfield.

— O să ne explice multe cuvinte noi, behăi Cordelia.

Erau din ce în ce mai curioase. Oare ce avea să le citească Gabriel? Abia așteptau să vină orele după-amiezii.

— De ce nu le întrebăm pe ele? își dădu Cloud cu părerea.

„Ele" erau celelalte oi, turma lui Gabriel. Câinii păstoruhui le adunaseră la marginea pășunii, iar Gabriel tocmai era ocupat să le împresoare cu un gard de sârmă ghimpată. Oile lui George nu mai știau ce să creadă despre asta. În orice caz, pajiștea le era astfel mncșorată considerabil.

— Tocmai acolo unde crește laptele-cucului, mormăi Maude.

Celelalte nu erau supărate din cauza buruienii ăleia. Le deranja ideea în sine.

Pe de altă parte, se bucurau că oile lui Gabriel nu aveau să alerge așa, de capul lor, printre ele. Cu picioarele scurte și trunchiul alungit, cu nasurile lungi și fără haz, ochii neliniștiți și lâna de o culoare palidă, neobișnuită, li se păreau puțin cam ciudate. Plus că miroseau neplăcut. Nu păreau bolnave, dar emanau un iz de nervi și de apatie. Iar lucrul cel mai neobișnuit la ele era că nu aveau practic lână, ci doar un puf cârlionțat și des. Și se vedea că nu fuseseră tunse de curând. De ce avea Gabriel niște oi atât de nevolnice? La ce erau bune? Gabriel trebuie să fi fost foarte prietenos, dacă se ocupa de niște oi atât de inutile.

Își închipuiau ce fericit era acum Gabriel, fiindcă dăduse în sfârșit peste o turmă lânoasă. În scurt timp nu avea să-și mai poată explica ce găsise la celelalte oi și avea să le dea. Iar până atunci trebuiau să se împace într-un fel cu ele. Și cea mai bună cale de împăcare cu oile lui Gabriel era să le ignori. Dar acum începuse să le roadă curiozitatea.

— Eu parcă le-aș întreba ce le citește, spuse Maude, dar mă gâdilă nările dacă mă apropii de ele prea mult.

Toate privirile se îndreptară spre Sir Ritchfield. Ca berbec-șef, era de datoria lui să ia legătura cu cealaltă turmă. Dar Ritchfield clătină din cap.

— Răbdare! formăi el enervat.

Mopple nu se încumeta. Brusc, Othello nu mai părea interesat de problemele literare, iar celelalte oi erau prea mândre ca să discute cu o turmă nedorită.

În cele din urmă, Zora acceptă să meargă ea. Reflectase îndelung sus pe stâncă și ajunsese la concluzia că mândria, oricât ar fi fost de îndreptățită, nu trebuia să împiedice o oaie să afle cât mai multe lucruri despre lume. Prinse momentul când Gabriel era ocupat cu un colac de sârmă ghimpată în spatele rulotei și o luă repede la pas.

Oile lui Gabriel pășteau. Primul lucru care o izbi pe Zora fu cât de aproape stăteau unele de altele, umăr la umăr. Cu siguranță, nu era prea comod să pască așa înghesuit. Nimeni nu-i dădu atenție Zorei, deși o simțiseră probabil de mult după miros. Zora se opri la marginea turmei și aștep politicoasă ca cineva să-i vorbească, dar nu se întâmplă nimic. Uneori câte o oaie își mai ridica întâmplător capul, uitându-se nervoasă în jur. Dar nimeni nu păru s-o observe pe Zora, de parcă ar fi fost invizibilă. Zora stătu o bună bucată de vreme și le privi, mai degrabă mirată decât supărată. Apoi își pierdu răbdarea și slobozi spre turma străină un behăit tare și limpede.

Toate gurile se opriră din păscut. Oile își ridicară gâtul. Capetele se întoarseră ca la un semn în direcția ei. Un șir nesfârșit de ochi apoși o fixau din priviri. Zora aștepta. Nu-i era deloc frică. Avea cerul, marea și mai ales stâncile. Zora era obișnuită să se uite într-un abis. Stătea în fața lor ca în fața unei furtuni și le ținea piept.

Poate că era un test. O probă de curaj. Ca să mai destindă situația, Zora dădu zglobie din urechi și rupse în joacă vreo câteva fire de iarbă. Dar nu se întâmplă nimic.

La celălalt capăt al turmei, câteva oi își coborâră capetele, iar un zgomot monoton de rumegat dădu de știre că începuseră iar să pască. Totuși, cei mai mulți ochi rămaseră în continuare îndreptați spre Zora. Trebui să admită că toți acești ochi o nelinișteau. În ei tremura o lumină ca fâșiile de raze care licăreau uneori pe cer în zilele urâte. În astfel de zile, o oaie abia reușea să-și păstreze capul limpede.

În scurt timp se lămuri că nu avea la ce să se aștepte din partea celorlalte oi. Absolut deloc. Dacă avea să se întâmple ceva aici, atunci va fi doar datorită ei. Zora aruncă o privire în spate spre propria turmă. Și aici unele capete erau ațintite în direcția ei. Un moment i se păru Zorei că propriile oi o priveau și ele la fel de ciudat. Observă apoi că se înșelase. Sir Ritchfield se cocoțase pe colină și părea sobru și atent. Cloud, Maude, Lane și Cordelia se lipiseră una de alta, numai ochi și urechi. La câțiva pași în fața lor se afla Mopple, care își mijea și el ochii spre ea. Zora știa că la o asemenea depărtare Mopple nu mai vedea prea multe din ea, doar o pată albă cu negru. Era emoționată. Și deodată nu i se mai păru deloc greu să discute cu oile astea străine.

— Buna ziua, începu ea.

Se hotărâse să încerce cu ceva ușor.

— Vă place iarba aici? le întrebă ea.

Își dădu seama prea târziu că celorlalte oi s-ar putea să li se pară o răutate ceea ce spusese, o aluzie la faptul că se năpustiseră aici la mâncarea altora. Despre asta puteau discuta și mai târziu, când atmosfera avea să se mai destindă.

— Nici vremea nu e rea, continuă Zora.

Era greu s-o dai în bară când abordai subiectul ăsta. Cerul era cenușiu și cald, aerul umed și răcoros, iar pășunea răspândea miresme care de care mai îmbietoare.

Oile străine tăceau mâlc. Câteva dintre capetele care se apucaseră între timp de păscut se ridicară iar. Și mai

mulți ochi apoși erau ațintiți spre Zora. Poate că erau doar niște oi mai profunde. Poate că nu le plăcea să vorbească despre mărunțișuri. Cine știe ce lucruri importante le citise deja Gabriel?

— Am putea să vorbim despre cum poți să ajungi în cer, le propuse Zora.

Oile lui Gabriel nu scoaseră nici un sunet.

— Cumva tot e posibil, adăugă Zora. Până la urmă, vedem cu toate oile-nori. Dar cum? Oare există vreun loc pe unde te poți cățăra pur și simplu la cer? Sau trebuie doar să paști mai departe prin aer?

Zora le privi curioasă pe celelalte. Nimic. Ba da, o ușoară schimbare. Zorei i se părea acum că sticlirile iritate din ochii apoși ai oilor se întețiseră.

Zora își pierdu răbdarea.

— Mi-e indiferent ce credeți. Ca să fiu sinceră, sunt convinsă că are legătură cu felul cum îți depășești teama de abis. Dar nu de-asta am venit aici.

Se hotărî să le vorbească deschis.

— E vorba de Gabriel. E păstorul vostru de mult timp. Am vrea să știm ce vă citește.

Oile se holbau mute la ea. Oare nu înțelegeau? Imposibil. O oaie nu putea să fie atât de proastă. Zora fornăi.

— Păstorul! Ce nu înțelegeți? Gabriel! Gabriel!

Își întoarse capul în direcția lui și văzu că acesta aproape terminase de pregătit cel de-al doilea colac de sârmă ghimpată.

Era timpul să dispară.

Își mută iar ochii spre turma lui Gabriel și constată că tot nu se schimbase nimic. Gata, era de ajuns!

Chiar în fața Zorei, la doar câțiva metri depărtare, apăru un berbec străin. Zora îi aruncă o ultimă privire furioasă – și se opri. Oare stătuse acolo tot timpul? Zora nu-și mai amintea. Apoi observă că oile astea străine nu erau deloc

atât de mici cum i se păruseră. Aveau într-adevăr picioarele cam scurte, însă erau mai mari și mai masive. Berbecul din fața ei îi făcea o impresie puternică. Ceva îi amintea Zorei de măcelar. Și nu-i plăcea deloc. Voise să spună ceva acid și disprețuitor la plecare, dar acum i se părea mai indicat să dispară cât mai repede. Berbecul o privi și Zora avu deodată impresia că sclipirile ciudate din ochii lui se stinseseră. Pentru prima dată, simți că cineva îi dădea atenție. Berbecul clătină încetișor, aproape imperceptibil, din cap.

Zora se întoarse și o porni întins spre stânca ei.

*

Către prânz, Gabriel terminase deja gardul. Se așeză pe treptele rulotei, acolo unde altădată stătuse mereu George, și-și aprinse o pipă. Oile trăseră pe nări rotocoalele fine de tutun. Mirosea neobișnuit, misterios. În spatele vălului de fum se ascundea adevăratul Gabriel, într-un loc unde nici o oaie nu putea să-l adulmece. Până și Maude trebui să admită că n-ar fi putut spune prea multe despre Gabriel, îmbrăcat în blana lui de oaie și împresurat de mirosul de tutun.

Prânzul era tihnit cum nu mai fusese de mult. Cu siguranță și datorită soarelui de un galben blând, pitit pe jumătate după niște nori. Marea se întindea la nesfârșit, albastră și calmă, iar insectele zumzăiau prin tufișuri. Dar cea mai importantă era mulțumirea că un păstor atât de iscusit ședea acum pe treptele rulotei. Și bucuria la gândul că Gabriel avea să le citească în orele amurgului.

Deodată, un om goni nebunește cu bicicleta spre ele și pacea oilor dispăru într-o clipită. Oile nu aveau încredere în bicicliști. Preventiv, se retraseră iute pe colină. Dar omul de pe bicicletă nici nu le luă în seamă și se îndreptă direct spre Gabriel.

Aflându-se acum la o distanță sigură, oile se mai liniștiră întru câtva și ciuliră urechile spre rulotă. Omul se dădu jos de pe bicicletă și se așeză drept în fața lui Gabriel. Acum îl recunoscură. Era același bărbat care venise cu Lilly, cu Ham și cu Gabriel, ca să vadă primii cadavrul lui George, același slăbănog înalt care își lipise nasul de fereastra rulotei în noaptea trecută: Josh. Mirosea a săpun și a picioare nespălate. Mopple se ascunse în spatele dolmenului, aruncând priviri furișe și temătoare printre pietre.

Oile curajoase, precum Othello, Cloud și Zora, tropăiră curioase mai aproape.

— Josh, se auzi spunând Gabriel, fără să scoată pipa din gură.

Ochii săi albaștri îl fixau pe slăbănog. Oile știau cum trebuia să se simtă acum lunganul. Cu o expresie măgulită pe chip și genunchii înmuiați.

Slăbănogul scotoci nervos în buzunarul de la haină. Găsi o cheie și i-o întinse respectuos lui Gabriel

— De la Kate. Până l-a urmă a găsit-o. Într-o cutie cu biscuiți de ovăz. Închipuie-ți! Biscuiți de ovăz!

Începu să râdă. Oile înțeleseră acum de ce era așa nervos. Probabil că mâncase toți biscuiții cu ovăz.

— Kate crede că trebuie să fie pe undeva prin rulotă, zise el. În casă sigur nu e.

— Bine, răspunse Gabriel.

Luă cheia și o aruncă nepăsător pe treaptă lângă el.

— Gabriel? zise slăbănogul.

Tăcere. O coțofană zbură curioasă peste acoperișul rulotei.

— Ce se întâmplă dacă nu găsim nimic?

— Atâta timp cât nici altcineva nu găsește nimic…, spuse Gabriel.

Ochii lui albaștri căutau marea la fel de albastră. Nori de fum îi ieșeau din gură.

— Gabriel, știi ce se spune?

Gabriel arăta ca și cum n-ar fi știut și nici n-ar fi avut chef să afle. Totuși, slăbănogul vorbi mai departe.

— Se spune că nu e-n rulotă. Că totul e trecut în testament.

— Dacă-i așa, atunci o să aflăm duminică, spuse Gabriel.

Slăbănogul scoase un zgomot scurt, nervos. Apoi își trase capul între umeri și se întoarse la bicicletă. Când ajunse cam la trei pași, Gabriel îl chemă înapoi.

— Hei, Josh!

— Gabriel?

— S-au petrecut destule prostii pe-aici, da? Ar trebui să ai grijă să nu se mai repete.

— Prostii? Cum adică?

Josh părea înspăimântat.

— De exemplu, plimbările nocturne la rulota lui George. Ce vrea să însemne asta? Reușiți doar să speriați oile.

Cloud era mișcată. Chiar și acum, Gabriel se gândea la ele.

Josh nu părea să aibă chef să discute despre noaptea trecută.

— Da' ce fel de oi sunt astea? întrebă el.

Cârciumarul se uită aspru la oile lui Gabriel și vorbi repede:

— Oricum, arată destul de ciudat. Nici n-am mai văzut oi ca astea până acum.

— E o rasă nouă de carne, spuse Gabriel din colțul gurii.

Îl privi pe Josh cu ochii lui albaștri. Cârciumarul nu se mai simți în stare să rostească nici un cuvânt. Tăcură o vreme.

Josh oftă.

— Afli tot, nu?

Gabriel mormăi ceva în velșa lui și oile se întrebară dacă nu cumva avea o a doua limbă în gură.

— N-a mers altfel, se văicări Josh. Tom și Harry s-ar fi dus oricum, idioții. Să găsească iarba, să evite scandalul, să nu dăuneze turismului, mereu aceeași placă. Ca și cum despre *asta* ar fi vorba… Habar n-au. Așa că m-am gândit c-ar fi bine să fiu și eu cu ei, înțelegi? Le-am dat o cheie falsă, ca să nu aducă nici o unealtă și să fiu sigur că nu intră înăuntru.

Gabriel dădu din cap plin de înțelegere. Josh răsuflă vizibil ușurat. Deodată, i se păru că-i venea mult mai ușor să vorbească.

— Dar știi ce? N-am fost singuri. Mai era cineva. Un străin. Unul dintre ăia cu drogurile, dacă mă-ntrebi. Așa că are legătură și cu treaba asta. Dac-o găsesc *ei* înaintea noastră…

O coțofană trecu iar în zbor deasupra lui Gabriel și a lui Josh. Nu s-ar fi putut spune cu siguranță dacă era aceeași. Descrise un cerc elegant și ateriză croncănind pe acoperișul rulotei.

— N-o s-o găsească, îl asigură Gabriel. Habar n-au de casetă. Le pasă doar de marfa lor și-atât. În plus, acum sunt eu aici. Tu ar trebui să ai grijă la cârciumă și să-i mai liniștești puțin pe oameni.

Josh îl aprobă plin de entuziasm. Oile îl înțelegeau bine. Era pur și simplu o bucurie să-i faci pe plac lui Gabriel.

— Gabriel?

Josh dădu iar să plece, dar se mai întoarse o dată.

Gabriel își mută pipa din colțul drept al gurii în cel stâng și-l privi întrebător pe celălalt.

— Ți-ai aranjat la fix aici.

Josh făcu un gest larg, care îl cuprinse pe Gabriel, rulota, oile și întreaga pășune.

Gabriel dădu din cap.

— Oile trebuie supravegheate puțin, măcar până apare testamentul. Cei de la administrație chiar mi-au fost

recunoscători. Protecția animalelor, regulile de igienă, tot balamucul. În plus, mai economisesc din mâncare pentru ale mele.

Un zâmbet cuceritor îi luminează fața.

— Și, bineînțeles, pot să stau aici cât vreau, adăugă el, ciocănind cu mâna în treptele rulotei.

Josh zâmbi ușurat. Își luă rămas-bun, se avântă pe bicicletă și o luă zdrăngănind spre sat.

De îndată ce Josh dispăru după o cotitură a drumului, mâna arămie a lui Gabriel coborî pe treapta rulotei. Dar Gabriel pipăi în zadar. Cheia nu mai era acolo. Strălucea și zornăia sus pe acoperiș, în ciocul coțofenei.

*

În grija lui Gabriel, oile deveniseră mai ambițioase ca oricând. Pășteau conștiincioase, mergând cu pași mari și regulați, își arcuiau grațios gâtul în jos, deveniseră „animale cu randament bun la îngrășare" și rumegau cu plăcere până și ierburile uscate, mai puțin gustoase. Chiar și atunci când se odihneau în umbra vechii șuri, își țineau capetele drepte și-l cercetau pe Gabriel cu coada ochiului. Gabriel nu le studia deloc. Topăia ca un miel tânăr și neastâmpărat după o coțofană, din tufiș în copac, din copac într-un arbust, pe pășune, în lung și-n lat…

9

—De exemplu, Glendalough, spuse străina. Se retrage câte-un sfânt de-ăsta în pustie și cum află oamenii, abia dacă mai poate scăpa de pelerini. Cel mai mare loc de pelerinaj din Evul Mediu, și pentru ce? Oamenii sunt ca o turmă, se iau unii după alții. Trebuie doar să-i lași să creadă că toată lumea vine aici, și dacă ajung să creadă asta, atunci sigur vine toată lumea. Simplu.

Mușcă dintr-un fursec și zâmbi. Rochia îi era roșie ca f[illegible]ii.

În fața ei era așezat un coș întreg cu fursecuri, acoperit cu un șervețel, ca să nu intre muștele, dar oile le adulmecară. Femeia înmuie fursecul mai întâi în frișcă, apoi într-un gem roșu. Dintr-un ceainic își turnă ceai într-o cești cuță de plastic, aruncă două cubulețe de zahăr brun și mai turnă niște frișcă. Fursecuri, gem, ceai, zahăr și frișcă, toate așezate ordonat pe o pătură uriașă în carouri colorate. În plus, mai erau înșirate acolo o sticlă cu suc de portocale, cașcaval, niște prăjiturele pentru ceai, pâine prăjită, un borcănaș cu maioneză și o salată de roșii cu pătrunjel. Pătura ca atare acoperea doar o mică porțiune din pajiștea oilor, aproape de stânci, acolo unde, din fericire, ierburile mai interesante fuseseră mâncate deja. Culorile tari le întărâtau pe oi, care oricum erau deja enervate; Gabriel plecase și

le lăsase singure, după ce umblase aiurea pe pășune după o coțofană.

Miresme nebănuite pluteau deasupra pășunii și le seduceau nările. Oile rămaseseră la o distanță sigură, dar priveau cu o poftă nebună coșul cu fursecuri și salata de roșii.

La un capăt al păturii ședea Beth cea blândă, un morman negru de sfială, cu încheieturile mâinilor fine și o coafură îngrijită, străduindu-se să ocupe cât mai puțin loc cu rochia ei înfoiată. Nu mânca nimic, dar uneori își ducea mâinile la piept și le strângea în jurul unui obiect mic și lucios. De fiecare dată când făcea asta, borcănelul cu maioneză se clătina.

— Credința, suspină ea acum, credința nu e niciodată ceva simplu. Nu propria credință. Credința altora – dimpotrivă.

Străina râse. Un al doilea fursec primi botezul în frișcă.

— Dar luați și dumneavoastră, spuse ea.

Beth clătină din cap fără să rostească o vorbă. Ochii îi rătăciră spre dolmen.

— Ar trebui să mâncați, zise femeia, e bun. Văd că nici în rest nu prea mâncați, adăugă ea, privind brațele slăbănoage și păroase ale lui Beth.

— Da, răspunse Beth cu o voce hotărâtă, nici în rest nu prea mănânc. Locuiesc lângă un *take-away*. Când vezi în fiecare zi cum oamenii se îmbuibă fără cap, în loc să aibă grijă de sufletul lor, îți piere pofta de mâncare.

Femeia nu păru impresionată și mușcă pofticioasă din fursec.

— Știți ce e într-adevăr ciudat? continuă ea, stârcind cuvintele pentru că nu terminase de mestecat. Știți cum ajunge lumea să creadă că toți vin aici? Trebuie să-i convingi că locul e pustiu. *Asta* îi convinge. Toată lumea caută singurătatea. Dacă un loc e pustiu, atunci vin toți să se bucure de el.

Beth privea țintă înainte. Borcănașul cu maioneză se clătina. Maude reflectă cât de neplăcut mirosea Beth. Iute și dulceag. Mirosea a foamete. Mirosea a moarte timpurie. Îi strica lui Maude aromele seducătoare care se ridicau de pe pătura colorată.

— Totuși, nu înțeleg de ce vă faceți griji.

Pe femeia în roșu nu părea s-o deranjeze că Beth mirosea urât și tăcea.

— Aici e un loc de vis. Orice om s-ar simți bine aici.

— Eu nu, spuse Beth. De fapt, nimeni din Glennkill nu s-ar simți bine aici. S-au întâmplat lucruri îngrozitoare. N-ar trebui să spun asta, doar am interesul să vă conving. Și totuși, o spun. Nu mă mai las intimidată. Domnul e cu mine.

— Lucruri îngrozitoare? întrebă femeia liniștită. Cu atât mai bine. Oamenilor le plac lucrurile îngrozitoare. A fost torturat un creștin de către păgâni? Minunat! Un păgân a fost aruncat de creștini în mare? Și mai bine! Când e vorba de fărădelegi, nimic nu e mai căutat în turism.

Femeia în roșu se descurca bine cu vorbele. Cordelia o asculta plină de admirație. Străina era plină de povești.

Beth sughiță. Se auzi ca un chicotit înfundat, dar cine privea chipul lui Beth își dădea seama că fusese un sughiț ascuns cu disperare.

Femeia observă și deveni serioasă.

— A, vă referiți la crimă? Mă scuzați, n-am știut că aici s-a petrecut.

Puse fursecul din care mușcase înapoi pe pătură.

— Aici s-a întâmplat, spuse Beth cu o voce de mormânt.

Borcănelul cu maioneză se clătină din nou.

— Era rudă cu dumneavoastră? Prieten?

Vocea femeii în roșu era acum caldă.

Beth se scutură.

— N-a fost rudă. Și cu siguranță nici prieten. Ar fi râs la gândul ăsta. A râs mereu de mine. Dar am fost împreună

la școală, la școala primară de aici, din sat. A fost o moarte îngrozitoare, o moarte păgână.

— Am citit în ziar despre ea, spuse cealaltă gânditoare. Ucis cu o cazma. N-a fost prea frumos. Totuși, nu trebuie să vă îngrijorați în legătură cu turiștii. Deși bineînțeles că ar prinde bine o arestare. Există deja vreun suspect?

Femeia se întinse după salata de roșii. Un oftat surd străbătu turma de oi. Salata de roșii le interesa cel mai mult de pe toată pătura. În adâncul sufletului, speraseră că femeia avea să se îndoape cu fursecuri și să nu se mai atingă de salată. Acum lucrurile stăteau prost.

— Unii spun că ar fi vorba de bani, de droguri sau de alte lucruri și mai rele, zise Beth și se înroși. Dar nu ăsta e cel mai grav lucru. Cel mai grav e că aici în Glennkill circulă în libertate un om…

Vocea îi deveni atât de pițigăiată, încât nu mai părea deloc a ei. Oile se strânseră aproape una de alta și dădură nervoase din urechi.

— Din afară e un om ca toți ceilalți, dar înăuntru e un animal sălbatic, măcinat de o cumplită boală a sufletului, de o mare lipsă de credință, de o disperare…

Beth fixă ochii străinei, iar cealaltă îi susținu privirea fără teamă pentru câteva clipe. Apoi înfipse furculița în castronul cu salată și ridică o roșie mică, întreagă. Oile făcură ochii cât cepele. Nu mai văzuseră până acum roșii atât de mici. Chiar și roșiile cele mai amărâte din grădina lui George (care nu prea avusese niciodată succes cu roșiile) erau uriașe în comparație cu roșioara asta. Dar mirosea la fel ca una mare. Mirosea – și apoi dispăru cu o repeziciune înfricoșătoare între dinții strălucitori ai femeii îmbrăcate în roșu.

Acum, că Beth se pusese pe vorbit, nu mai era chip s-o oprești.

— Vedeți dumneavoastră, nu-i o crimă practică. Nu din cele cum vezi la televizor. Unde e vorba de bani sau de putere. M-am gândit mult la asta. Eu așa simt, pur și simplu. Împart cărțuliile astea, știți, niște texte minunate despre Bunavestire, și dacă faci asta suficient de mult timp, începi să-i cunoști pe oameni. Puteți să râdeți de mine, dar îi simt.

Vocea lui Beth, care devenise de nerecunoscut, tremura. Mâna femeii, care tocmai ducea la gură o furculiță încărcată cu *două* roșii micuțe, nu tremura deloc.

— Aș putea să vă povestesc niște lucruri… Asta e o crimă la care e vorba despre suflet, atâta măcar pot să spun. Despre vină. Cine a făcut așa ceva știa ce e bine și ce nu, dar n-a avut puterea să facă binele. Și ăsta e lucrul îngrozitor, să nu ai puterea să faci ce e bine – atât de îngrozitor, că ai vrea să-ți retezi propria slăbiciune cu cuțitul. Cu cuțitul… Dar slăbiciunea rămâne, iar la un moment dat nu mai vezi nici o altă ieșire decât să distrugi ceea ce e mai puternic decât tine. Să distrugi ce nu poți să atingi – ăsta e cel mai rău păcat al omului. Doamne-ajută!

Beth vorbise uitându-se spre cer, cu capul ridicat, ca și cum ar fi uitat complet de femeia în roșu. Dar acum cele două se priviră din nou. Ochii femeii se îngustaseră și o furculiță cu alte două roșioare plutea uitată în fața buzelor ei aprinse. Ochii lui Beth erau rotunzi și larg deschiși precum ochii copiilor. Zâmbi tristă. Oile uitară pentru o clipă de roșii. N-o mai văzuseră niciodată pe Beth zâmbind. Era drăguță. În orice caz, îi stătea bine.

— Cred că vi se pare ciudat. Eu îi simt pe oameni, doar v-am spus.

Femeia în roșu clătină din cap. Vru să spună ceva, dar Beth i-o luă înainte. Era ceva cu totul neobișnuit ca Beth să nu lase pe cineva să vorbească.

— Vedeți dumneavoastră, am vorbit cu poliția. Apropo, am fost singura. Închipuiți-vă: un sat întreg și eu sunt

singura care întreabă. O să murim cu toții aici sufocați de tăcere.

Beth inspiră adânc.

— Poliția, deci. Cei de-acolo spun că George a fost mai întâi otrăvit. A adormit liniștit. Abia *apoi* a fost lovit cu cazmaua. După ce murise, înțelegeți? Și te întrebi de ce, iar poliția din oraș probabil că nu-și bate prea mult capul cu asta. Dar eu am mers cu cărțuliile mele din ușă-n ușă ani întregi. Știu ce păgâni sunt de fapt oamenii ăștia de-aici.

Două buze roșii se închiseră, înghițind două roșii la fel de aprinse.

— Știți, circulă o veche superstiție. Când a murit cineva, n-ai voie să te apropii de persoana respectivă în prima oră. Se spune că acolo stau de pază câinii diavolului, ca să înghită sufletul mortului. Iar sufletul lui George aparținea diavolului! Vă puteți închipui ce groază trebuie să fi simțit acest om pierdut, venit lângă cadavru cu cazmaua? Cât i-a trebuit ca să-și învingă groaza? Dumneavoastră spuneți că pentru turism crima nu are nici o importanță. Dar eu simt că Glenmkill o să poată trăi iar abia după ce oaia asta neagră o să plece din turma noastră.

Beth se ridică brusc, cu o mișcare surprinzător de elastică. Othello se uită urât la ea. Pe două picioare, Beth își pierdu repede bruma de eleganță.

— Dacă aveți întrebări, despre turism, vreau să spun, treceți vă rog pe la casa parohială… Zilnic de la zece la douăsprezece, miercurea de la nouă.

Vru să se întoarcă, dar cealaltă o prinse cu blândețe de mânecă. Ochii îi erau la fel de îngustați.

— Și dacă am întrebări despre George? îi șopti ea lui Beth.

O voce adâncă. Gravă și frumoasă. O voce de povestitor.

Beth înmărmuri. Ochii ei căutară iar albastrul imaculat al cerului. Când își coborî în cele din urmă privirea spre femeia în roșu, urma unui zâmbet îi stăruia pe buze.

— Atunci, murmură ea, veniți diseară la mine. Casa albastră de vizavi de biserică. În față e un *take-away*. Eu locuiesc în spate.

Beth se întoarse și în scurt timp nu se mai văzu decât o siluetă neagră care se micșora din ce în ce mai mult pe cerul după-amiezii. Străina privi în urma ei nemișcată. În castronul cu salată odihnea uitată o ultimă roșie.

*

Othello se alesese cu ultima roșie. Stătea gânditor acolo, privind cum dispărea iar, rând pe rând, în coș tot ce mai era de mâncat. Apoi femeia în roșu se îndepărtă, pășind îngândurată pe lângă stânci în direcția satului. Acum Othello era înconjurat de chipuri de oi care mai de care mai invidioase. De unde știa el mereu ce era de făcut? Cine l învățase să se descurce așa de bine cu oamenii? Să se așeze pur și simplu în fața femeii, nu cu insistență, dar nici cu timiditate, tocmai în momentul când aceasta voia să pună la loc castronul de salată? Femeia începuse să râdă cu glasul ei bun și grav ca al lui George, dându-i castronul lui Othello. Iar Othello se delectase fără grabă cu ultima roșioară.

Acum domnea proasta dispoziție. Nimeni n-ar fi îndrăznit ce îndrăznise Othello, mai ales că fusese vorba și de o femeie complet străină, dar nici o oaie nu era împăcată cu gândul că el primise roșia. Doar Miss Maple cugeta la altceva. Păștea atât de adâncită în gânduri, că la un moment dat trecu neatentă chiar și pe lângă o tufă falnică de trifoi. După asta îți dădeai seama cât de preocupată era.

— Nu-i proastă, murmură Miss Maple, mai mult pentru sine, Beth nu-i proastă. Se gândește prea mult la suflete și prea puțin la oameni, dar nu-i proastă deloc.

— Nici femeia în roșu nu-i proastă, spuse Othello, puțin cam mândru.

— O, nu, îl aprobă Miss Maple. Femeia în roșu nu-i proastă deloc.

— Nu m-aș fi gândit că George are un copil, interveni Maude. Doar ați mirosit și voi, nu?

Câteva oi se adunaseră atrase de dialogul interesant care se înfiripase între Maple, Othello și Maude. Dădură din cap. Mirosul de familie. Transpirația, pielea și părul. Era, fără îndoială, fata lui George.

— Însă nu știm ce-nseamnă asta, constată Cordelia.

Era adevărat. Pentru oi nu conta cine era tatăl. Dar cine putea spune cât de important era pentru oameni? În romanele cu Pamela exista un tată care își ținea fiica închisă, ca să nu fugă cu un baron.

— Dar Pamela cu merele nu-i în nici un caz mama ei, zise Cloud.

Se uitară iar dezorientate una la alta. Ce putea să însemne asta? Avea vreo însemnătate?

— A spus ceva important, continuă Miss Maple. E la fel ca George, spune lucrurile importante astfel încât să le înțeleagă și o oaie. A spus că oamenii sunt ca o turmă, se iau unii după alții. Mi se pare c-a nimerit-o.

Miss Maple uitase acum cu totul de păscut și tropăia concentrată încoace și încolo.

— Locuiesc cu toții în același loc, în sat. Vin împreună să vadă cazmaua. Se iau unii după alții. Dar de ce…

Miss Maple se opri locului.

— De ce ni se pare așa de neobișnuit? De ce n-am priceput până acum că oamenii se iau unii după alții? Răspunsul e simplu.

Miss Maple cercetă oile din jur. Se vedea pe feţele lor că răspunsul nu era destul de simplu. Dar tocmai când voia să-şi continue gândul, Sir Ritchfield începu să behăie agitat.

— A părăsit turma! George a părăsit turma!

Câteva oi behăiră nervoase, iar Miss Maple dădu din cap aprobator.

— Da, spuse ea, probabil că George a părăsit turma. N-a fost niciodată împreună cu turma de oameni. Sau poate că a fost gonit din turmă. Era mereu supărat pe oamenii din sat, toate ştim asta. Era supărat pentru că fusese gonit? Sau era supărat pe ei dinainte şi de asta a părăsit turma? Se poate să fi rămas singurul neprotejat, pentru că a părăsit turma. S-ar putea chiar ca moartea să fie o *pedeapsă* pentru că a părăsit turma.

Oile tăceau înfiorate. Li se părea îngrozitor că păstorul lor părăsise turma.

— Dar câinii diavolului? şopti Cordelia. Pe asta n-a mai meritat-o.

Lane se cutremură.

— Trebuie să fie nişte câini înfiorători, dacă şi oamenii se tem de ei. Poate că spiritul-lup era de fapt un câine al diavolului.

Gândul la spiritul-lup le dădu fiori reci pe şira spinării, în ciuda vremii însorite, tocmai bună de păscut. Instinctiv, se strânseră mai aproape una de alta. Cloud începu să behăie înfricoşată.

Numai Maude se strâmbă batjocoritor.

— Câinii diavolului nu pot să fie prea *mari*, dacă te gândeşti cât de mici sunt sufletele oamenilor: abia ajung până la genunchiul unei oi – cel mult – aşa cred. Aşa că e suficient un câine destul de mic.

Oile se gândiră la cel mai mic câine pe care-l văzuseră vreodată. Fusese cam cât o sfeclă mai mare, cu blana aurie

și nasul cârn, și lătrase la oi din brațele unei turiste. Oare *așa* arătau câinii diavolului? Sau spiritul-lup? Oile se liniștiră. Nu aveau a se teme de astfel de câini.

Miss Maple clătină nerăbdătoare din cap.

— Dar oamenii *cred* că au suflete mari, spuse ea. Beth avea dreptate. Oamenii își închipuie, probabil, câinii diavolului mari și înspăimântători. Cum se explică în cazul ăsta că nu le-a fost frică să înfigă cazmaua în George?

Oile se gândiră în zadar.

Maple cugetă mai departe:

— Acum știm de ce n-a auzit nimeni țipetele lui George: pentru că n-a țipat. Pentru că era deja mort când au înfipt cazmaua în el. De aici și expresia liniștită de pe chipul lui. De aceea a fost atât de puțin sânge pe câmpie.

Oile rămaseră cu gura căscată. Acum că le spunea Miss Maple, lucrurile erau clare ca o baltă curată.

Miss Maple dădu din urechi ca să alunge câteva muște mai insistente.

— Dar asta tot nu explică nimic. Doar ridică noi întrebări. Până acum, am pornit mereu de la faptul că George a fost omorât cu cazmaua. De ce s-o mai înfigă cineva în el, dacă era deja mort?

Turma tăcu încurcată. Cum să știe o oaie răspunsul la o întrebare atât de grea? Miss Maple nu păru însă deloc descurajată și tropăi iar vioaie încolo și încoace.

— Acum se deschid noi posibilități. Poate că avem doi criminali diferiți, unul care l-a otrăvit pe George și un altul care *a crezut* că-l omoară cu cazmaua. Sau cazmaua era acolo ca să ascundă adevărata crimă. Dar pentru mine – Miss Maple făcu o pauză și rupse câteva fire de margarete, – cazmaua pare o prostie. Ca și cum atât i-a dus capul pe câțiva mici. Poate că ucigașul a avut curajul să se folosească de cazma doar pentru că nu era *singur*.

Mai târziu, după ce celelalte oi se răspândiră deja care încotro pe pășune, mielul născut iarna, care nu primise încă un nume, era tot acolo, de parcă prinsese rădăcini în locul unde discutaseră oile. Auzise tot, afundat în lâna moale a lui Cloud. La început stătuse lângă ea doar pentru că-i era cald. Dar apoi ascultase din ce în ce mai interesat. Și-l apucase tremuratul, pierdut în lâna lui Cloud. Își dorise să aibă curaj, mult curaj, suficient ca să mai poată vorbi și a doua oară în fața acelor oi bătrâne și înțelepte. Dar oare l-ar fi crezut? L-ar fi ascultat măcar? În cele din urmă, nu se mai încumetase.

Ar fi vrut să le spună că greșeau. Că Miss Maple, cea mai deșteaptă oaie din întregul Glennkill și poate chiar din lume, făcuse o greșeală îngrozitoare.

Pentru că spiritul lup nu avea blana aurie. Spiritul-lup era înfiorător, lățos și cenușiu. Mielul știa că spiritul-lup nu trebuia neglijat și nici luat în derâdere. Spiritul-lup continua să vâneze pe colinele sălbatice de dincolo de pășune. Seara, când luna era deja sus, cerul nu se întunecase de tot și toate lucrurile își răspândeau mirosurile adevărate, îl simțeai. Așa cum simțeai întunericul chiar dacă țineai ochii închiși. Era greșit să te lupți cu spiritul-lup doar în gânduri, când el hăladuia pe undeva pe-acolo. Mielul se gândi la felul cum spiritul-lup își întinsese aripile negre la dolmen și-i auzi pentru a doua oară țipătul răgușit.

În jurul lui, celelalte oi păsteau liniștite.

Totuși, cine privea mai atent ar fi observat că seninătatea care domnea pe pajiște era înșelătoare. Încet, dar

sigur, un grup de oi mai îndrăznețe se adunară în spatele rulotei, acolo unde Ritchfield nu avea cum să le vadă.

Iar oile astea se gândeau să părăsească turma.

Miss Maple le instigase.

Ținea cu tot dinadinsul să se strecoare noaptea în sat și să tragă cu urechea la dialogul dintre Beth și femeia în roșu. Dar să se ducă acolo încă o dată singură – la asta nu se mai încumeta. Așa că le strânsese aici pe cele mai curajoase oi din turmă, Zora, Othello, Lane, pentru că puteau să gândească practic ca nici o altă oaie, Cloud, pentru că păștеau mereu împreună, și Mopple, oaia cu o memorie de elefant.

Până acum, propunerea ei nu fusese întâmpinată cu prea mult entuziasm.

— Nici o oaie n-are voie să părăsească turma! behăi Cloud.

Și cu asta i se păru că spusese totul.

— Dar nu părăsim turma, le explică Maple. Dacă pleacă *o singură* oaie, atunci părăsește turma. Aici am greșit. N-o să mai fac asta. Nici o oaie nu rezistă singură, zise Maple și se scutură. Dar dacă e vorba de mai multe oi, două sau trei, atunci n-au cum să părăsească turma. Pentru că formează ele deja o mică turmă!

Le privi triumfătoare pe celelalte.

— Atunci putem să mergem toate, behăi Cloud. Dacă merge toată lumea, atunci merg și eu!

Ochii îi străluciră plini de curaj.

Maple clătină din cap.

— Nu putem să mergem toate. Ar bate la ochi. Toată grădina lui Beth ar fi atunci plină de oi – asta dacă Beth ar avea grădină. Ar intra la bănuieli.

Avea dreptate.

— Trebuie să fie doar câteva oi, continuă Miss Maple. Atunci pot să se ascundă în tufișuri și la umbra copacilor,

iar dacă le vede cineva, o să creadă că s-au rătăcit. Doar mergem până la casa lui Beth, ascultăm ce e de ascultat și ne întoarcem. E simplu.

— Și unde-i casa lui Beth? întrebă Zora. Ar putea fi oriunde.

— E lângă *take-away*. În fața bisericii. Și e albastră, adăugă Miss Maple.

— Dar cum o să găsim *take-away*-ul? Sau biserica? Nici măcar nu știm ce e, ofită Lane.

Oile tăcură dezorientate, puțin dezamăgite, dar și ușurate că nu mai trebuia să plece nimeni în expediția aceea periculoasă. După pauza cuvenită, aveau să se dedice iar păscutului.

Până când se trezi tocmai Mopple the Whale să deschidă gura.

— La *take-away* au cartofi prăjiți, murmură el dus pe gânduri, în timp ce rumega un smoc de iarbă.

Se vedea că nu fusese atent. Abia când își dădu seama de tăcerea celorlalte oi, își ridică brusc capul și se uită direct spre Maple, care-l fixa cu ochi scăpărători.

Mopple era singura oaie din turmă care avea experiența cu cartofii prăjiți. George îi dăduse odată unul dintre bețișoarele acelea galbene și unsuroase, ca să-i demonstreze că nu aveau să-i placă. Gestul eșuase, iar de atunci Mopple știa cum miroseau și chiar ce gust aveau cartofii prăjiți. Și putea deci să-și amintească mirosul.

Astfel, Mopple urma să fie oaia-ghid. Era un plan indestructibil.

10

În centrul sătucului Glenmkill se afla o piață mică și banală: patru copaci neîngrijiți, o bancă, o coloană de marmură cu o inscripție și un tufiș unde o oaie se putea ascunde cu ușurință.

Tufișul arunca pe pământ două umbre: una mată în lumina aurie și o alta precisă, dar mai palidă. Și asta pentru că într-o parte se afla o casă ascuțită, aurie la lumina felinarelor, iar în cealaltă parte ardea neonul rece de la *take-away*.

În spatele restaurantului era întuneric beznă.

Iar în beznă așteptau trei oi.

Maple, Othello și Mopple the Whale porniseră la apus la drum ca să audă dialogul dintre Beth și femeia în roșu. Mopple era supărat. I se promiseseră cartofi prăjiți pentru cooptarea în expediție, dar apoi Maple și Othello îl trăseseră nemiloși din fața ușii acelui *take-away*. Acum se chiora cu ceilalți pe o fereastră în casă și trebuia să asiste cum savura Beth o farfurie plină cu bunătăți: gulie, morcovi, ridichi, țelină și, ca desert, un măr mare și roșu. În plus, ca să poată să vadă ceva, Mopple trebuia să-și țină copitele din față pe un ghiveci cu flori de la fereastră, lungindu-și în același timp gâtul, iar din cauza poziției incomode începuse să-l doară spatele. Viața nu era corectă.

De pe stradă se auzeau zgomote neliniștitoare, zumzet de automobile, râsetele unor bărbați, lătrat de câini. Curtea prindea parcă toate aceste zgomote și le arunca la nesfârșit între peretele casei și zidul golaș al garajului.

După ce termină de mâncat, Beth se ridică de la masă. Pe farfurie rămăseseră un morcov, trei ridichi, un fir de țelină și jumătate din mărul mare și roșu. Mopple reîncepu să spere. Dar Beth luă farfuria din cameră și se întoarse în scurt timp cu mâinile goale. Apoi se lăsă într-un fotoliu și se apucă să se joace cu un lanț de biluțe din lemn. Beth lăsa bilele să-i alunece printre degete, murmurând neîncetat, *Tatălnostrucareleești…*

Când mai apoi se auziră în sfârșit niște pași hotărâți trecând pe lângă *take-away* și intrând în curte, Beth nu păru nici măcar să observe, atât de concentrată era. Dar oile își dădură imediat seama cine venea așa întins după colț, proiectându-și umbra pe pământ la lumina neonului. Mirosea la fel de bine, a pământ, a soare și a sănătate, chiar dacă un iz de țigară întuneca toate aceste mireasme.

Mopple începu să se agite, cu gândul s-o șteargă prin curtea din spate. Dar toate oile rămaseră pe poziții. Repetaseră totul dinainte. Dacă femeia în roșu se oprea la ușa, atunci aici, ascunse în spatele tufișului de grozamă, erau ferite de privirile ei.

Femeia în roșu ciocăni, iar Beth tresări în fotoliu. Puse iute bilele la o parte, își făcu un semn cu degetul mare pe piept și se repezi la ușă. Apoi Beth și străina dispărură din raza de vedere a oilor, care nu mai auziră decât un mormăit neclar. Devenea palpitant. Nu mai văzuseră până atunci interiorul unei case omenești. Se părea că nu se intra direct de-afară.

În cele din urmă, ușa de la cameră se deschise. Femeia în roșu intră, urmată de Beth. Acum nu mai era chiar atât de roșie, pentru că purta pantaloni albaștri și o cămașă verde.

— Rebecca, zise ea. Puteți să-mi spuneți liniștită Rebecca.

Dar Beth nu spuse nimic și amândouă se priviră o clipă fără să scoată un cuvânt.

— N-ați venit aici pentru turism, începu Beth în cele din urmă. Ați venit pentru George.

Era o constatare.

Rebecca dădu din cap.

— Aș dori să aflu cât mai multe despre viața lui. Și despre moartea lui. Dacă pe lângă asta mai ajut și la dezvoltarea turismului, cu atât mai bine.

Zâmbi batjocoritor, dar Beth era prea concentrată ca să observe.

— De ce? Sunteți de la poliție? Dumnezeu știe că era timpul să facă ceva și ei.

Rebecca roși.

— Nu, răspunse ea, sunt aici… din motive foarte personale.

Ochii lui Beth se îngustară.

— Și totuși, nu prea știți nimic despre el, zise ea. Atunci nu prea mai rămân multe posibilități…

Rebecca își coborâse privirile și tăcea.

— Și veniți la mine cu așa ceva!

Vocea lui Beth era puțin agitată, ca odinioară, când îi vâra în mână lui George cărțuliile ei.

— Tocmai la mine! Am crezut că sunteți o persoană onorabilă. Ar trebui să vă dau afară – cu Buna Vestire în mână, dar să vă dau afară. Ce căutați aici?

Rebecca o privea iar. Încă zâmbea, dar acum părea mult mai tristă.

— Dumneavoastră ați numi-o iertare, spuse ea încet.

Ceea ce nu reușise nici unul dintre comentariile otrăvite ale lui George reuși acum cu ușurință răspunsul Rebeccăi. Beth rămase ca trăsnită. O vreme nu mai spuse nimeni nimic. Mâinile fine ale Rebeccăi desenau cercuri pe scrin.

Mopple se plictisi. Își întinse gâtul și degustă una dintre mușcatele din ghiveci, mestecând-o zgomotos. Othello îi aruncă o privire furioasă. Mopple îi răspunse cu niște ochi nevinovați.

În spatele ferestrei, Beth se albise ca varul.

— Dumnezeul meu, șopti ea, Dumnezeul meu.

Apoi păru să se gândească la altceva. Se mai liniști.

— Ceai?

Rebecca dădu din cap.

Afară bubui ceva. Mopple se întinsese prea mult după un boboc de mușcată, își pierduse echilibrul și acum stătea zăpăcit în fund. Othello fornăi.

— Mopple, dacă mai mănânci o singură frunză, te alerg mâine pe câmpie până o să slăbești ca o capră bătrână.

Mopple se opri imediat din mestecat și se ridică iar în picioare. Maple le aruncă o privire plină de reproș celor doi berbeci. Cei trei își reocupară apoi posturile de observare la umbra mușcatelor.

Dar Beth și Rebecca dispăruseră. Nu se mai auzea decât clinchetul porțelanului.

— N-o să găsiți nimic, spunea Beth. În nici un caz dacă-i întrebați pe oameni.

— Atât de mare a fost scandalul? se auzi vocea Rebeccăi.

— Despre așa ceva nu se poate vorbi, comentă Beth. În primul rând pentru că nimeni nu știe nimic. Doar multe detalii inofensive, care nu se potrivesc. Tot satul e putred ca un măr, de la miez, înțelegeți? Ca un măr.

Mopple se strâmbă. Fusese o greșeală să meargă în satul ăsta. Tocmai voia să se dea jos de pe ghiveci, când Miss Maple se prinse ce se întâmplase cu Beth și Rebecca. Nu dispăruseră. Doar se afundaseră în două fotolii, iar ei nu le mai vedeau din cauza mușcatelor. Enervant.

— Uitați-vă la asta, spuse Beth.

Ceva foșni pe masă.

— Ah, spuse Rebecca.

Beth râse ofilit.

— Devine și mai interesant dacă vă spun unde am găsit-o.

Maple nu mai rezista.

— Mopple, behăi ea încetișor, dar hotărât ca un berbec-șef, mănâncă mușcatele astea. Fă o gaură prin ele. Repede.

Mopple era cel mai rapid mâncău din tot satul. Câteva tufe de mușcate nu-i ajungeau nici pe-o măsea. Însă de data asta Mopple nu se clinti. Stătea între Maple și Othello și arăta ca și cum ar fi fost deranjat la stomac.

— Mopple the Whale!

Miss Maple era furioasă cum nu mai fusese de mult. Mopple o privi nefericit, apoi întoarse capul spre Othello.

— Mănâncă-le, mârâi Othello printre dinți.

La scurt timp după aceea, locul unde se înălțaseră frumusețe de mușcate era pustiu. Iar dincolo de pustiu oile le vedeau acum pe Beth și Rebecca stând la masă. Dinăuntru se vedea, probabil, ca și cum Beth ar fi plantat trei capete de oaie în ghiveci. Din fericire, nici uneia dintre femei nu-i trecu prin gând să se uite pe fereastră. Erau prea adâncite în discuție pentru asta.

— Ca și cum ar fi fost o farsă a unor copii proști, spuse Beth.

— Hmmm, mormăi Rebecca.

Amândouă priveau legăturica de paie de pe masă. Cineva legase paiele în așa fel încât semănau cu un om, cu brațe, picioare și cap, iar apoi înfipsese o crenguță în el.

— Știți cum îi spuneau copiii lui George? *Împăratul spiridușilor!* Închipuiți-vă. De unde o scoseseră… Păgânii ăștia! Bineînțeles că-l vorbeau doar pe la spate. Of, s-au temut de el ca de necuratul…

Rebecca dădu din cap.

— Și atunci ați crezut…

— Că e o farsă a unor copii proști. N-ar fi fost pentru prima dată, oftă Beth. Am găsit-o într-o dimineață, săptămâna trecută, pe treptele de la rulota lui George. Știți, n-am renunțat niciodată la el, deși râdea mereu de mine. Dar nu era acolo. Îl găseai foarte rar în ultimul timp. Așa că am luat chestia asta cu mine. M-am gândit că n-are rost să se supere din cauza copiilor și a aiurelilor lor cu Împăratul spiridușilor.

— Și acum credeți...

— Acum cred c-a fost un avertisment. Și eu sunt de vină că nu l-a primit, zise Beth și zâmbi plină de tristețe. Dar până la urmă nu e chiar așa de rău. George oricum nu l-ar fi luat în seamă. De asta sunt sigură, George nu asculta niciodată de avertismente.

Făcură o vreme.

— De ce nu mai trecea așa de des pe acolo în ultimul timp? întrebă Rebecca. Ce făcea când nu era acolo?

Beth își împreună mâinile.

— Dacă aș ști. Se îmbrăca ordonat înainte să plece, atâta știu. În costum și cu cămașă albă. Arăta cu zece ani mai tânăr, un adevărat gentleman. Bineînțeles că lumea vorbea. Dar eu nu cred nici un cuvânt. Cred că se ducea în oraș, la Dublin, pe la diverse autorități, la bănci, lucruri de-astea. Voia să plece de aici, din Glennkill, înțelegeți?

— Și cineva nu voia ca el să plece? întrebă Rebecca.

Beth o aprobă.

— Ceva legat de o femeie?

Beth clătină din cap indignată. Rebecca ridică din sprâncene.

— Atunci credeți că era vorba de bani?

Beth izbucni iar în râsul acela ofilit.

— Asta se întreabă toți cei de pe-aici. Bani, numai la asta se gândesc. Păgânii ăștia! Măcar avea George bani? Nu, aș spune eu. După cum a trăit. O bucată de pământ, câteva

oi, o căsuță și niște afaceri mărunte. Majoritatea de aici au mai mult. Cei mai mulți câștigă bine din turism, deși se plâng toți. Dar, pe de altă parte, uneori George apărea cu diverse lucruri. Lucruri scumpe, chiar foarte scumpe. Un ceas… nimeni din întregul Glenmkill nu și-ar fi permis un astfel de ceas, nici măcar Baxter, cârciumarul, deși a început să se îngrașe cu pensiunea lui. Vorbesc acum la figurat. Dacă o să-l vedeți, o să înțelegeți de ce zic la figurat.

Beth chicoti ca o copilă.

— Iar George n-a dat nimic pe ceasul ăla scump. Planta ridichi cu el la mână.

Mâinile lui Beth se jucau cu omulețul de paie. Pe neobservate, în voce i se strecurase o undă de admirație.

— Acum așteaptă toți să se deschidă testamentul. Duminica asta, sub cerul liber, o să vină un avocat din oraș. George a stabilit clar totul. Banii, asta îi interesează pe păgâni. Puteți să mă credeți, niciodată n-a fost așteptat pe aici vreun eveniment cu o încordare mai mare, nici măcar concursul ăsta prostesc pentru oi.

— Cea mai isteață oaie, spuse Rebecca, zâmbind și ea. Fără îndoială, un magnet pentru turism. Iar George le fură spectacolul.

— Nu merită să vă duceți, spuse Beth. Ce pot să le facă bietelor animale! Jalnic. Eu trebuie să mă duc, pentru munca de binefacere.

Un braț de la păpușa de paie se rupse. Arăta acum ca și cum ar fi ținut în mână un snop de fân. Degetele subțiri ale lui Beth răsuciră îndemânatice un pai în jurul snopului, până când omulețul păru din nou întreg.

Între timp, Maple constată că o cuprinsese un sentiment neplăcut, din copite până la blană. Era ca și cum urechile i-ar fi fost înfundate cu lână sau ca și cum geamul dintre ele și Beth ar fi fost opac ca fumul. Auzea și vedea, dar avea mereu sentimentul că se afla în ceață. Dură o clipă până

înțelese de ce. Prin geamul de sticlă nu mai putea să le *adulmece* pe Beth și pe Rebecca. Nici un miros nu mai trăda dacă spuneau adevărul, ce simțeau și de ce se temeau. O lume incompletă și fantomatică. Probabil că așa era mereu pentru oameni, cu sufletele lor micuțe și nasurile lor inutile. Maple se gândi la ce însemna asta. Neîncredere. Nesiguranță. *Frică.* Însemna frică.

— … nestatornic, cu toane, tocmai povestea Beth. Eu nu cred asta. Inima omului e un lucru tare ciudat. Poate să se agațe de un singur lucru în viață și acolo rămâne, la bine și la rău.

Oile rămaseră uimite. Beth vorbea doar de „Bunavestire" și de „faptele bune", numind orice altceva „vorbărie de doi bani…" Și deodată, vorbea lucruri de doi bani, fără să mai încerce să-i dea Rebeccăi nici măcar una dintre cărțulițile ei. Părea un miel, așa fără griji cum arăta. Curajoasă și fragilă în același timp. Era cu siguranță foarte emoționată.

— Ham, de exemplu, spuse Beth.

Rebecca o privi fără să înțeleagă.

— Ham?

— Abraham Rackham, măcelarul, îi explică Beth și un zâmbet îi lumină chipul serios. Dacă vreți să aflați ceva, trebuie să înțelegeți mai întâi cum gândesc oamenii pe-aici. Bineînțeles că Abraham li se pare prea lung. Dacă ai mai mult de două silabe în nume, n-ai nici o șansă.

Se gândi un moment.

— Totuși, există și excepții. Gabriel. Ciudat, nu m-am gândit niciodată la asta. Nimeni nu s-ar încumeta să-i zică Gabe.

— Dar Ham?

— O să înțelegeți când o să-l vedeți. Abe ar fi fost, poate, mai normal, oricum sătenii nu sunt prea originali. Dar avem deja un Abe, plus că el are „ham" de două ori în nume. Și mai e și meseria lui. Ah, trebuie să-l vedeți!

— Ce-i cu Ham?

— În locul dumneavoastră, cu el aș începe. E mereu foarte evlavios, de parcă ar fi singurul de pe lumea asta care-a citit Biblia. Dar oamenii se tem de el. În ce-l privește, și lui îi e frică. În măcelărie… a pus o cameră de supraveghere. De o veșnicie. O are de când noi nu văzuserăm lucruri de-astea decât prin filmele americane. Dar de ce ar avea nevoie de o astfel de cameră într-o măcelărie? Nici măcar la bancă n-au. Înseamnă că-i e o frică teribilă. Și totuși, nu-i așa. E de ajuns să te uiți la el ca să-ți dai seama. Dar eu cred că-i e frică de ceva. Pesemne că are ceva de ascuns. Cel puțin așa cred. I-am vorbit o dată despre asta, la colecta pentru Crăciun.

— Și?

— A roșit. Era iritat. Încurcat. Iar Ham nu-i omul care să se fâstâcească ușor. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-ar putea găsi în abatorul lui. Doamne ferește!

Stomacul lui Mopple începu să scoată zgomote ciudate. Othello îi aruncă iar o privire plină de reproș.

Rebecca își trecu limba peste buze.

— E un loc ciudat aici. Nu așa mi-l închipuisem. Am crezut că e liniștit.

— Era liniștit, spuse Beth. Odinioară era tare liniștit.

— Evident, nu îndeajuns.

Beth clătină din cap.

— Nu vorbesc de cum era înainte de moartea lui George. Mă refer la o vreme mult mai îndepărtată. Cu ani buni în urmă, zise Beth și se gândi puțin. Acum șapte ani. Am fost plecată o jumătate de an în Africa. Când m-am întors, totul era schimbat. Oamenii erau mai superstițioși. Și le era mai puțin frică de Dumnezeu. Iar pe George l-a afectat cel mai mult. De atunci a început să se retragă treptat. De atunci, of, nu mai știu nici eu…

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Nimic, bineînțeles, spuse Beth cu amărăciune. Asta dacă mă iau după ce mi-au povestit. Dar de atunci – și Beth se înclină iar în față – toți cei de aici așteaptă mântuirea.

Genunchii lui Mopple începură să tremure. Alunecă de pe flori și rămase încremenit, privind cu ochii sticloși la zidul garajului. Mirosea dintr-odată acru, ca de la niște scorușe fermentate. Mopple dădu ochii peste cap. Avea colici! Mopple the Whale, care putea să mănânce o grămadă de trifoi proaspăt pe stomacul gol, avea colici. Mușcatele alea nu erau lucru curat!

Othello și Maple îl flancară pe Mopple, împiedicându-l să se așeze. Mersul încolo și încoace era singurul lucru care-i putea fi de ajutor în cazul ăsta. Știau asta de la George.

— Înainte, Mopple, îi șopti Maple. Încă un pas, încă un pas.

— Să nu behăi, Mopple, murmură Othello.

Mopple se împletici înainte, cu privirea fixă, dar nu behăi. Maple și Othello îl plimbau încolo și încoace prin curtea din spate de la *take-away*.

Apoi, deodată, se deschise ușa. Mirosul acru al lui Beth se revărsă afară. Ca și cum Beth și-ar fi păstrat în casă mirosul condensat, luând de fiecare dată doar un strop cu ea. Mlădios ca o nevăstuică, mirosul bogat și cald al Rebeccai se strecură prin pustiul acru. Ieșise deja în curte. Mopple, Maple și Othello abia reușiră să ajungă după tufișul de grozamă.

— Vă mulțumesc mult, îi zise Rebecca mirosului dezolant din ușă. Mi-a fost de mare ajutor, mai ales ce mi-ați spus la sfârșit.

Zâmbi strengărește.

— Mi s-a făcut foame. Credeți că mai e deschis la *take-away*?

— Nu la ăsta de aici, se auzi din cadrul ușii. Aici trebuie să fiți mulțumită dacă găsiți deschis ziua. Dar puteți să mâncați ceva la mine. Salată cu pâine?

— Nu, mulțumesc mult.

Rebecca zâmbi din nou și făcu câțiva pași spre stradă. Apoi se mai întoarse o dată.

— Ce nu înțeleg e că nu aveți deloc o părere bună despre Glennkill. Dar atunci de ce ați rămas aici?

Din ușă nu se auzi nici un răspuns.

— Să spunem, din motive foarte personale, șopti apoi o voce greu de recunoscut ca fiind a lui Beth.

— George? întrebă Rebecca, dar ușa se închisese deja.

Rebecca traversă gânditoare curtea și dispăru după colț.

La fix. Mopple se ghemuise tot. Din nou îl luară să meargă prin curte, Maple șoptindu-i la ureche încurajări, iar Othello amenințări.

La un moment dat, Mopple se opri locului.

— Înainte! behăi Maple.

Othello îi dădu un ghiont deloc blând cu botul.

— Nu, spuse Mopple cu glasul stins.

— Trebuie, mârâi Othello.

— Nu, continuă Mopple. Nu trebuie. Nu înțelegeți? Mi-a trecut. Mi-e foame.

Când cele trei oi părăsiră ceva mai târziu curtea acelui *take-away*, pe străzi domnea liniștea. Lui Mopple îi mai tremurau puțin picioarele, dar înghițise câteva flori pe care un om neprevăzător le plantase în jurul coloanei de marmură din mica piață.

Miss Maple o luă spre pajiște, însă după câțiva pași observă că Othello nu era cu ei. Berbecul negru rămăsese ca un nor mic și întunecat lângă coloana de marmură. Maple behăi spre el, îndemnându-l să se întoarcă la ei, dar Othello clătină din cap.

— Eu rămân, le zise el.

Maple ciuli curioasă urechile. Dar Othello făcu doar o față secretoasă și în clipa următoare dispăru în umbra tufișurilor. Miss Maple i-ar fi urmat cu plăcere, dar Mopple the Whale mirosea a dezorientare, a lacrimi în ochi și a genunchi tremurând, și nu voia să-l lase singur tocmai acum. Tropăiră înapoi pe pășune împreună.

Ochii lui Mopple încă erau puțin umezi. Maple mergea lângă el, vioaie cum nu mai fusese demult.

— A fost interesant, comentă ea. Nu ți-ar plăcea și ție să știi ce s-a întâmplat acum șapte ani? întrebă ea și căzu pe gânduri.

Șapte ani. Foarte mult timp. Maple era cea mai deșteaptă oaie din Glennkill, dar tot nu reuși să-și închipuie cât însemnau șapte ani. Încercă din nou cu șapte veri. Nimic. Șapte ierni? Nu-și amintea cu adevărat decât de ultima iarnă, când George bătuse în cuie un covor vechi în fața ușii de la șură, ca să le protejeze de vântul rece. Înainte de asta mai fuseseră o iarnă și încă una. Urma iernilor se pierdea în întuneric.

Mopple era cu gândurile lui.

— Măcelarul a fost! exclamă el.

— De ce? întrebă Maple și-l privi neliniștită pe Mopple. Pentru că are o cameră de supraveghere? Nici măcar nu știm ce-i asta.

Dar Mopple era prea îndărătnic să admită că s-ar fi putut înșela, iar Maple continuă:

— Nimănui nu-i place de măcelar. Și totuși, oamenilor de sub tei le era teamă să nu moară.

Scutură din cap.

— E tare multă frică pe aici. Tuturor le e frică. E o minune că George se temea atât de puțin.

— Dar au vrut să-l sperie, spuse Mopple. Cu paie.

Clătină din cap de atâta prostie omenească. Erau într-adevăr multe lucruri teribile și îngrozitoare pe lume, dar cu siguranță paiele nu se numărau printre ele.

Maple era de acord.

— Un avertisment.

Un nou gând i se înfiripă în minte și rămase pe loc. Mopple o privi întrebător.

— Mopple, zise ea, dacă o figurină atât de mică, înțepată cu o creangă, trebuia să fie un avertisment pentru George, atunci n-ar putea asta să însemne că un George înțepat e un avertisment mai mare pentru altcineva?

Mopple o privea confuz, dar Maple nu aștepta cu adevărat un răspuns. Deja își continuase firul gândurilor.

— Iar copiilor le era frică *de* George. De ce? De ce *tuturor* copiilor? Ce era atât de îngrozitor la George, încât așa de mulți se temeau de el? Mopple, continuă ea, să ții minte „Împăratul spiridușilor".

— Împăratul spiridușilor, formă Mopple.

11

Să descopere casa lui Dumnezeu nu fusese o problemă pentru Othello: era cea mai mare din sat, înaltă și ascuțită, exact așa cum spusese Cloud. Mai greu era să se apropie pe furiș de ea. Altfel decât toate celelalte case, era luminată din față. Doar sub arcul porții se întindea umbra. Othello ciuli urechile. În depărtare schelălăia un câine, iar de undeva se auzea muzică. În rest, liniște. Othello tropăi repede prin curtea luminată. Două oi-umbre mergeau alături de el, iar o alta mai lungă și mai șterșă venea în urmă. Chiar și așa, în patru nu făcură nici un zgomot.

La umbra ușii, Othello rămase iar singur. Adulmecă. Afară mirosea a stradă, a mașini și a noapte de vară catifelată; dinauntru, prin crăpături, se strecurau mirosuri răcoroase, tari și iuți, care-i gâdilau nările.

Nici un om – de fapt, nici o ființă vie.

Sau nu era așa?

Când începi să te avânți, ar trebui să te oprești, îi șopti vocea din cap. Othello mai adulmecă o dată.

Poate unul sau doi șoareci. Sigur nimic mai mare de atât. Ușa era singura care-l îngrijora. Mai înaltă și mai lată decât toate ușile pe care le văzuse până atunci. Clanța era atât de sus, încât nici măcar el, sprijinit pe picioarele din spate și întinzându-se cu copitele din față, n-ar fi ajuns.

Arăta ca și cum în spatele ușii ar fi locuit niște uriași. Dumnezeu era înalt, își zise Othello, dar parcă nici chiar atât de înalt.

Să încerce să apuce clanța cu dinții? Își propti picioarele din față în ușă și își lungi gâtul. Ușa cedă. Nu mult, dar suficient ca Othello să arunce o privire. Ușa era acum deschisă, iar clanța inutilă.

Se lăsă iar pe toate cele patru picioare și își coborî capul. Cu coarnele lui de berbec, ușa înaltă fu împinsă fără probleme.

Ascultă.

Liniște.

Othello puse o copită înăuntru pe piatra rece, apoi pe a doua. Tocmai voia să pășească și cu copita din spate, când vocea se făcu iar auzită.

Orice drum reprezintă de fapt două drumuri, zise ea. Până acolo și înapoi, își spuse Othello și încremeni. *Drumul înapoi e mereu mai important*, adăugă vocea puțin batjocoritoare.

Berbecul negru formă nerăbdător. Era furios pe el însuși. Dacă ușa se deschidea spre interior, asta nu însemna nici pe departe că avea să meargă la fel de ușor și în direcția opusă.

Othello făcu câțiva pași înapoi, până când spatele îi ajunse iar în lumină, aruncând trei umbre lungi pe caldarâm. Își coborî coarnele. Apoi se năpusti. Atac – impact – paradă cu coarnele ridicate. O secvență elegantă de mișcări, care i-ar fi adus respectul în orice duel cu un alt berbec.

Ușa grea din lemn se deschise larg. Pentru o clipă, Othello văzu multe bănci, coloane înalte și o cupolă uriașă în lumina lunii. Un manej?

Ușa se clătină înapoi și ridică un văl fin de praf. Ieși prin cadru și reveni. Iar în afară. Încolo și încoace. Acum era sigur: putea să deschidă ușa din interior la fel de ușor ca din afară.

Othello aștepta în umbra porticului de la intrare, până când se lăsă iar liniștea. Apoi continuă să aștepte. Furia cedase locul unei răbdări calculate. În scurt timp avea să-l provoace pe Dumnezeu la duel pentru toate durerile, suferința și nenumăratii ochi hapsâni și indiferenți de pe lumea asta.

Totuși, când păși mai apoi pe lespedea netedă de piatră, iar ușa din spatele lui se închise, lăsându-l în întuneric, Othello nu se mai simți în largul lui. Prea multe îi aminteau aici de circ. Orga din care răsunau melodii vesele pentru cele mai îngrozitoare lucruri. Băncile goale pentru spectatori. Platforma. Acolo se afla recuzita: un microfon, un mic podium și o bancă. Mai încolo, un spalier din vârfuri metalice și lumânări arzând. Othello își închipuia bine cum diverse creaturi nefericite erau obligate să treacă peste acest obstacol zi de zi. Spre bucuria spectatorilor. Fără îndoială că de o astfel de reprezentație avusese parte și Cloud atunci. Othello era bucuros că dăduse de urma lui Dumnezeu. Plăcerea spectatorilor trebuia să înceteze.

Tropăi printre rândurile de bănci. Un covor roșu și gros atenua zgomotul fiecărui pas. Covorul roșu era destinat doar artiștilor de circ. Oamenilor. Vai de animalul care punea din neatenție piciorul pe el. Dar lui Othello puțin îi păsa.

Apoi auzi un zgomot. Un scârțâit scurt, de ușă neunsă. Sau să fi fost un animal? Un om? Othello scrută locul printre rândurile de bănci. În fața lui, praful gros dansa în lumina lunii. În spate se vedea o bârnă. Iar de ea, mai mult moartă decât vie, atârna o făptură omenească. Ea făcuse oare acel zgomot? Othello se cutremură: victima unui număr de aruncat cuțite! Nu părea un accident. Oricine ar fi aruncat cuțitele știuse precis ce făcea.

Când Othello se apropie și mai mult, îi deveni clar că zgomotul nu putuse să vină de la acel om. Cloud avusese

dreptate. Nu putea să-i miroasă sângele, iar Othello înțelese imediat de ce: silueta era din lemn.

În mod ciudat, Othello nu se simți deloc mai liniștit. Știa că oamenii făceau obiecte din lemn. De ce ar fi vrut însă să facă *astfel* de lucruri, era peste puterea de înțelegere a unei oi.

Undeva în casa lui Dumnezeu trosni o ușă.

Pași.

Dumnezeu?

Năsosul apăruse la celălalt capăt al încăperii, pe o ușă laterală. Purta cu el o luminiță care dansa în întuneric.

Othello alunecă tăcut ca o umbră printre bănci. Traversă o rază de lună și ajunse la perete. Acolo se afla o ladă din lemn, iar în fața ei atârna o draperie grea de catifea. Dinspre ea venea un miros de piatră, de lemn, de praf și de puțină frică. Othello ezită.

Lumina se apropie.

Othello urcă o treaptă de lemn și dispăru în ladă. Cutele draperiei se mișcară. Încolo și încoace.

Dar omul trecu mai departe.

„Se pare că Dumnezeu nu știe tot", își zise Othello triumfător.

Berbecul nu mișcă nici un mușchi. Când draperia se liniști, privi atent în jur prin lada înaltă. O bancă. În lateral, o deschizătură cu o plasă. Pentru aerisire, probabil. O ladă de transport pentru oameni? Se potrivea cu mirosul. Aici oamenii se temuseră.

De afară se auzi un ton metalic. De undeva din depărtare.

Othello se hotărî să arunce o privire afară. Printre faldurile draperiei se vedea excelent.

Năsosul stătea pe podium. Fără tragere de inimă, se apucă să mestereasă la spalierul cu lumânări. Din când în când se mai uita la ceas. Era agitat.

O vreme nu se mai întâmplă nimic.

Apoi afară se auzi un huruit și ceva se târșâi pe pietriș, din ce în ce mai aproape.

Dommul se întoarse nerăbdător.

Ușa cea mare zbură deodată într-o parte, zgârie piatra și se înțepeni într-o ridicătură în podea. Se clătină din cauza loviturii. Prin deschizătura înaltă lumina cădea înăuntru – însă nu era lumina rece a lunii, ci o lumină galbenă, de la felinarul din curte.

Othello aștepta curios. Se auziră iar huruitul și târșâitul. O siluetă apăru în lumină, micuță ca un copil, dar atât de lată, că abia încăpu pe ușă. Roți care se rostogoleau. Un amestec straniu de om și mașină. O siluetă îndesată și întunecată, cu o coamă de păr ciufulit, auriu în lumina lămpii. Se rostogolea fără zgomot pe piatra netedă. Nemișcat și totuși mișcându-se, de parcă ar fi plutit. Un iz nedefinit de metal și de medicament amar. Ulei și răni care se vindecau. Și, printre ele, un miros cunoscut.

— Ham, zise năsosul și zâmbi blând. Cât mă bucur că-ți merge mai bine. Ce frumos că ai venit la mine chiar așa, năpăstuit.

Mâinile năsosului se afundaseră în ceara caldă și parfumată. Dar nici un parfum nu putea să ascundă miasma de transpirație amăruie care-l învăluise dintr-odată.

Othello înțelese imediat că Dumnezeu îl ura pe măcelar mai mult decât pe toți ceilalți, mai mult chiar decât trebuie să-l fi urât pe George. Măcelarul părea și el conștient de asta. Trecu pe lângă năsos, nu mai înalt decât un copil, fără să ridice privirea, și se îndreptă spre statuia de lemn.

— N-am venit la tine, am venit la el.

Celălalt își strânse umerii ca și cum i s-ar fi făcut deodată frig. Tăcu. Astfel Othello își dădu seama că Dumnezeu se temea și el de măcelar.

În timp ce Ham se uita mut la statuia de lemn, năsosul se retrase nervos într-o nișă. Aștepta ca măcelarul să dispară odată. Othello privea cu atenție printre draperia grea, așteptând și el. Timpul trecea, iar berbecul mirosi că năsosul devenea din ce în ce mai nervos.

În cele din urmă, cărucioarul cu rotile al măcelarului se întoarse. Rulă fără zgomot până la ușă, trecu peste prag și ieși din curte scârțâind și târșâindu-se. Ușurarea plutea ca o ceață fină în aer. Domnul păși cu băgare de seamă până la ușă. Se uită afară. Trebui să se forțeze serios ca să tragă iar ușa peste piatră. Când ușa se închise, încuind afară lumina aurie, năsosul se simți mai bine. Începu chiar să fredoneze ceva.

Haina lui ciudată tremura ca apa în razele lunii, când lungamul se îndreptă printre rândurile de scaune spre lada lui Othello. Berbecul își trase imediat capul înapoi, dar Dumnezeu observase ceva. Se opri fix în fața lăzii. Stofa fină foșni când o mână trase draperia. Othello își coborî coarnele. Cutia se clătină, dar nici o rază de lumină nu căzu înăuntru. Dumnezeu intrase în cealaltă parte a lăzii, iar Othello hotărî că venise vremea să plece.

Dar, de îndată ce se întoarse, scândurile îi trosniră sub copite.

— Aha, spuse năsosul cu un râset, ești deja aici. Îmi pare rău c-ai așteptat. Dar vezi și tu cum e. Nu închid și eu într-o seară biserica, și a și venit.

Othello nu se clinti.

— Vrei să te spovedești?

Vocea îi suna dur și înlăcrimat, ca rășina închegată în picuri pe scoarța pinilor.

Othello tăcu.

— A fost doar o glumă, șopti el prin fereastra cu plasă. Chiar mă bucur c-ai venit. Mă temeam că n-o să apari. Dar chestiunea e importantă, să știi. Când a fost vorba de

George, mi-am ținut gura. Încă o dată n-o mai fac. Am și eu o conștiință.

Othello formăi fără să vrea.

— Să nu râzi, se văită celălalt. Lăsați-l pe Ham în pace. Nu știu dacă voi ați fost atunci pe stânci. Dacă da, atunci a fost o prostie uriașă din partea voastră. Dar acum s-a terminat cu asta, auzi? Dacă moare Ham, iese totul la iveală, măcar atâta lucru ar trebui să înțelegi și tu. În plus, Ham nu reprezintă nici un pericol. De ce ar face ceva acum, așa dintr-odată? Nici lui nu prea i-a plăcut de George. Are camera aia a lui de supraveghere, cu măcelăria și televizorul, și e mulțumit. Nu, nu, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu Ham.

Din vocea lui Dumnezeu se simțea vag că totuși el își făcea griji. Lui Othello i se păru ciudat, după ce înainte mirosise cât de mult îl ura năsosul pe măcelar. Berbecul începu să roadă gânditor o bucată de piele care atârna la un capăt al băncii. Deodată, nu-i mai fu frică. Chiar se bucura să se facă auzit.

— Kate, spuse Dumnezeu, asta-i sigur. Atâta timp cât e Kate aici, Ham o să se ferească să vă scoată din sărite. Mai ales acum, când e liberă din nou. El poate chiar vă e recunoscător c-a murit George. Așa că lăsați-l în pace pe Ham, bine?

Othello se foi. Năsosul luă asta drept aprobare.

— Mă bucur că și tu vezi lucrurile la fel, continuă el.

Deodată, aproape că-și lipi fața de plasă.

— Iar în ce privește chestiunea cu iarba..., șopti el.

Capul lui Othello se trase și el atât de mult lângă fereastruică, că nu mai rămaseră decât câțiva centimetri până la nasul lui Dumnezeu. Nasul adulmecă neliniștit. Othello se miră cum de începuse Dumnezeu să vorbească dintr-odată atât de chibzuit despre lucrurile importante precum iarba.

Dar tocmai acum năsosul nu mai zise nici pâs. Cu ochi scăpărători, se holba prin plasă.

— Tu ești? întrebă el.

Othello tăcu mâlc. Deodată, Dommul sări din ladă și trase draperia din fața lui Othello. Lumina lunii se revărsă înăuntru. Preț de o clipă, nici unul dintre ei nu se clinti. Apoi Othello începu să behăie – un behăit de ți se făcea părul măciucă, dornic de atac, care umplu toată încăperea.

Năsosul scoase un țipăt ascuțit și prelung. O luă la goană mâncând pământul printre rândurile de scaune, se împiedică, se ridică iar, sări cu chiu cu vai peste palierul cu lumânări și dispăru pe ușa mică pe care intrase. Othello privi mulțumit în urma lui.

Când Othello părăsi în cele din urmă casa lui Dumnezeu, i se alăturară iar două oi-umbre care tropăiră lângă el, în timp ce o alta mai lungă și mai ștearsă i-o luă înainte. Dar păsările de noapte din copaci văzură ceva ciudat, ceva ce contrazicea din temelii simetria umbrelor în lumină. Pentru că mai exista și o a patra umbră, o umbră care păștea la o oarecare distanță *în urma* lui Othello. O umbră mițoasă, cu coarne lungi și răsucite.

*

Ca norii, liniștite și grăsuțe aidoma lor, mirosind dulce a tinerețe, oile pășteau pe pajiște la revărsatul zorilor. Văzu să observe noaptea întunecată care se strecurase peste iarbă. Și care stăruia sub dolmen. Cât despre stelele ca niște ochi morți în orbitele unor oseminte, nu era de mirare că nu străluceau. Știa că dolmenul fusese construit pentru moarte, o rulotă pentru moarte, fără roți, bineînțeles, pentru că moartea putea să aștepte. Un șirag monoton de prăzi mucezite pândea printre pietre. Nu era nevoie de nici o cazma ca să demonstrezi perseverența morții.

Dincolo de dolmen păștea tinerețea, tinerețea lui cu încheieturi puternice și o bucurie nestăpânită în stomac, dar atât de proastă, atât de proastă, că ți se făcea milă de ea cu toată fericirea ei. Dincolo de dolmen se întindea pășunea care nu putea să mai existe: trecutul pe care-l lăsase în urmă. Îl căutase prin toată lumea. Sub pietrele netede, în vânt, în ochii păsărilor de noapte și pe oglinda lacurilor. Acolo se văzuse doar pe el și se plictisise repede de companie, dacă tot nu descoperise trecutul. Stătea și vădea, nu era de mirare că nu putuse să-l găsească în toată lumea. Trecutul era drumul înapoi. Îl purtase mereu cu el, dar numai în vârful firelor de păr, acolo unde îl răcorea ploaia, unde îl gâdila fără să-și dea seama. Prea mulți paraziți în lână și nu puteai fi sigur că trecutul nu era unul dintre ei.

Drumul înapoi e mereu mai important, povestea frunzișul. Peste tot spunea același lucru, și trebuia să l crezi, trebuia să crezi acea blană parfumată și vie a lumii, chiar dacă se schimba mereu, fugind de nuanțele arămii. Totuși, când aerul începea să miroasă a fum rece, când plecau rândunelele și veneau zilele întunecate, arămiul cuprindea pământul. Atunci trebuia să fii atent să nu ți se prindă de copite și să ți se cațăre pe picioare ca niște păianjeni micuți. Îl mâncau picioarele, nu era bine să te gândești la păianjeni. Încercau să-ți răcească inima și ți se strecurau în nas. Frunzișul avea dreptate. Chiar și când plecaseră rândunelele, încă șoptea din mărăcinișuri, din tufișurile de lauri, din iedera ce cuprindea nesătulă trunchiurile copacilor, din pinii pitici și din propriul suflet înghețat: Drumul înapoi e mereu mai important. Iar el credea. Credeau chiar ciorile, care-i eliberau spatele de paraziți, lăsând însă trecutul neatins în lână. Aripi negre pe spatele lui, ochi arzători și țipete răgușite. Credea, pentru că și frunzișul se întorcea înapoi odată cu rândunelele.

Acum drumul se chircise ca un gândac, se adunase într un singur pas. Iar dincolo de acel pas păștea ele. Păreau aburii răsuflării într-o zi înghețată, ființe calde și vii într o lume pustie. Îl privi pe cel negru, cu sufletul furios și nenumăratele răni sub

lână. Berbecul negricios aparținea acum acestui loc. Oare cine avea grijă să aparțină cineva unui loc? George avusese grijă, le adunase și le risipise mai bine decât orice câine ciobănesc. George ar fi trebuit să-l aducă înapoi, să strângă toate oile risipite pe pajiștea de odinioară, înapoi în trecut. Dar George privise prea mult la noaptea de sub dolmen și se lăsase furat de ea. Privise în apă și-l văzuse pe cel din oglindă, cu blana de pe burtă atârnând fără vlagă. Dar coarnele îi erau răsucite ca drumul, răsucite și fabuloase ca ale lui.

Sufletul îi galopă spre ele, spre pajiștea din trecut.

Și totuși, încă rămăsese pe loc. Stătea acolo, uitându-se în urma sufletului. Doar un pas, un singur pas. Nimeni nu-i spusese că era tocmai pasul imposibil. Tristețe suficientă cât să urli la lună, așa cum făceau ciorile lui pe ascuns, când credeau că n-o să le observe. Nu exista nici un pod care să-l ducă peste acest ultim pas, nici un vad unde apa să fi fost mai mică. Să te înec la ultimul pas, la asta nu se așteptase. Coarnele lui găureau noaptea ca niște șuruburi. Și totuși, totuși… exista un vad, puteai să-l construiești, cu cuvinte, cuvinte de demult, păstrate cu dragoste în suflet, atâția ani, la care se gândise de nenumărate ori ca la niște formule magice. Acum le căuta. Dar sufletul îi devenise nespus de mare, de confuz și de înghesuit, drumuri peste drumuri, toate drumurile pe care mersese vreodată, așa că nu mai reuși să găsească vorbele. Dar trebuia. Trebuia să se grăbească, pentru că ființele cu lână erau trecătoare precum aburii pe care-i răsuflai iarna, sub dolmen venise deja păstorul cel tăcut, iar ochii lui albaștri străluceau. Ziua se ridica încet peste mare și amenința să-l ajungă, așa cum îl mai ajungase și în ultimele patru zile. A cincea zi. A cincea zi era cea în care avea să se întoarcă în trecut. Ezită.

12

Cu noaptea-n cap, Miss Maple ieși prima pe pășune. De fapt, nu-și amintea să fi dormit vreun pic. Ceva nu-i dădea pace. Un vis? Nu, nu fusese un vis, mai degrabă amintirea unui vis, visul cu oile care nu prea erau oi – oi doar pe jumătate. Acum i se părea că acel miros plutea din nou în aer, ca și cum ar fi fost acolo multe oi, dar incomplete, străine.

„Oile lui Gabriel", își zise Miss Maple. Dar în aceeași clipă își dădu seamă că nu era așa. Oile lui Gabriel erau ușor de adulmecat, o turmă de oi și de berbeci tineri, care nu aveau mai mult de unul sau doi ani, fără mirosuri anume, serbede. Oile doar pe jumătate nu mai erau tinere. Cel puțin, nu toate. Erau acolo și câțiva berbeci bătrâni, oi-mame cu micii lor, amintiri, experiențe, rafinament, aroganță tinerească, inocență. Ca o turmă completă. Doar că nu era cu adevărat completă, ci doar pe jumătate. Izuri ciudate pluteau în aer.

Apoi îl văzu pe Ritchfield în ceața dimineții. La *George's Place*. Lui Maple îi trecu un moment prin cap gândul că berbecul murise. Nu pentru că stătea acolo nemișcat, asta nu era ceva neobișnuit la berbecii mai în vârstă. Ci din cauza păsărilor. Pe spatele lui Ritchfield stăteau trei ciori. Și ce oaie vie ar fi răbdat să stea pe post de creangă pentru

ciori? Cu siguranță, nu Sir Ritchfield. Una dintre ciori își întinse aripile și croncăni răgușit în răcoarea dimineții. Arăta ca și cum lui Ritchfield i-ar fi crescut niște aripi scurte și negre. Maple simți o furnicătură pe șira spinării.

Deodată, ceva se mișcă în spate. Sări cu toate picioarele în aer și se întoarse cum numai un miel sau o oaie moartă de frică ar fi fost în stare. În spatele ei, Sir Ritchfield venea din ceață. Iar în fața ei, același Sir Ritchfield stătea la *George's Place*. Maple se dădu respectuoasă câțiva pași înapoi.

Cei doi berbeci stăteau acum față în față ca imaginile oglindite, de o parte și de alta a unei ape. Doar că păsările negre nu aveau nici o reflexie. Maple își aminti de povestea cu zânele și de faptul că nici morții nu se oglindeau. Cei doi berbeci își coborâră coarnele și se apropiară încet unul de altul, cu pași egali, ca și cum s-ar fi apropiat de imaginea din oglindă. Maple încercă să-și dea seama care dintre cei doi era adevăratul Ritchfield și care imaginea reflectată. Coarnele se izbiră cu un zgomot puternic, răsunător. Amândoi își ridicară apoi capetele.

— M-am încumetat, spuse Ritchfield cel cu ciorile.

— Te-ai încumetat, întări Ritchfield cel fără ciori.

Deodată păru confuz.

— Nici o oaie nu are voie să părăsească turma, behăi el. Când George s-a întors, mirosea a moarte.

Scuturâ tulburat din cap.

— Dacă mi-aș fi ținut gura, o asemenea prostie…

Ritchfield cel fără ciori se întoarse și alergă confuz la stânci. Celălalt Ritchfield rămase locului și-l urmări cu o expresie aproape caldă. Ca la o comandă, toate trei ciorile se ridicară deodată în aer, iar pe pajiște rămase din nou un singur Ritchfield. Un Ritchfield foarte mițos. Un Ritchfield care mirosea ca o turmă de oi doar pe jumătate.

Miss Maple privi îngrijorată spre celălalt Ritchfield care păștea răscolit de-a lungul stâncilor. Se întoarse și fugi după el.

*

În mod normal, Cloud și Mopple erau în fiecare dimineață primele oi care ieșeau pe câmpie. Lui Mopple i se făcea foame mai devreme decât celorlalte oi, iar Cloud era convinsă că aerul de dimineață făcea lâna să crească.

— Voi credeți că eu sunt așa de lânoasă de la natură? obișnuia ea să întrebe.

— Daaaa! behăiau atunci micii și câteva dintre oile mai bătrâne, care încă erau entuziasmate de lânozitatea deosebită a lui Cloud.

Cloud își dădea atunci ochii peste cap, lingușită.

— Poate că așa e, spunea ea, dar să nu credeți că nu am și eu grijă de ea!

Toate oile interesate aveau atunci ocazia să audă un discurs nesfârșit despre binecuvântările aerului de dimineață. Dar, în mod ciudat, deși predicile lui Cloud erau foarte iubite, nu se găsea niciodată o oaie gata să iasă mai devreme din îmbrățișarea pufoasă a turmei de dragul lânii.

În dimineața asta, Mopple încă se odihnea după chinurile primei crize de colici, iar Cloud stătea singură pe câmpia înrourată. Singură? Nu chiar. Bineînțeles că erau și oile lui Gabriel, care, vrând-nevrând, erau mereu devreme afară pentru că nu aveau o șură unde să stea și care dădeau o lovitură grea teoriei lui Cloud despre lânozitate și orele dimineții.

Spre surprinderea lui Cloud, Sir Ritchfield se trezise și el. Stătea maiestuos la *George's Place* și păștea neabătut. Revoltată la culme, Cloud uită cu totul de liniștea ei sufletească din zori și se zbuli la Ritchfield.

— Știi de fapt unde ești? îl întrebă ea.

— Înapoi în trecut, spuse Ritchfield mișcat.

Își coborî iar capul în ierburile încă neatinse din *George's Place* și păscu atent în jurul unor brânduțe delicioase.

— Paști la *George's Place*! behăi Cloud. Cum poți să faci așa ceva?

— Simplu, răspunse Ritchfield. Peste colină, peste câmp, prin vechea carieră de piatră, peste cadavru, prin lumea largă și înapoi. Să nu mă las prins de măcelar. A fost simplu, pentru că mâncătorul de cadavre se teme de morți. Cu capul în vânt, cu ochii deschiși, atent să nu-mi scuture amintirile din blană. Imposibil. Dar simplu, dacă încerci.

Cloud îl privi speriată pe Ritchfield. Revolta i se risipise în aer ca fumul. Ceva nu era deloc în regulă cu Ritchfield. Behăi neliniștită. Lui Ritchfield nu păru să-i placă asta. Se apropie de ea și-i șopti la ureche:

— Fii fără grijă, lânoaso, nu ăsta e *George's Place*. De *George's Place* n-o să se atingă nici o oaie, pentru că *George's Place* e sub dolmen, acolo unde nu mai crește nici un fir de iarbă și unde păstorul cu ochi albaștri stă și așteaptă. *George's Place* e sigur, până când o să ajungă cheia caldă la lumină. Cine are cheia? întrebă el.

Cuvintele lui erau menite evident s-o liniștească. Vocea lui Ritchfield era blândă. Și totuși, Cloud fugi buimăcită spre șura cu fân.

Puțin mai târziu, toată turma se strânse la *George's Place*. Oile stăteau la o distanță respectuoasă în jurul lui Sir Ritchfield, care nu dădea vreun semn c-ar vrea să părăsească locul. Atât de multe oi păreau să-l irite pe Ritchfield.

— Uneori e mai bine să fii singur, zise el.

— Ce vrea să spună? întrebă Heide.

Celelalte oi tăcură.

— Nici măcar n-aud vocea lui Ritchfield! exclamă Lane în cele din urmă.

— Miroase ciudat, adăugă și Maude. E bolnav. Sau poate că nu e bolnav, dar nu miroase ca Ritchfield. De fapt, nu miroase deloc ca o oaie. Sau cel puțin nu ca *o* oaie. Ca un berbec tânăr cu un singur corn. *Și* ca o oaie-mamă înțeleaptă. *Și* ca o oaie tânără, care nu a trecut încă prin nici o iarnă, o oaie cu lâna deasă. *Și* ca un berbec foarte bătrân, care n-o să mai apuce încă o iarnă. Și parcă totuși diferit de toate astea. Într-un fel – doar pe jumătate.

Maude ajunsese la capăt cu filozofările ei

— Se golește! izbucni Mopple. Ritchfield se golește!

Asta trebuia să fie! Gaura prin care se scurgeau amintirile lui Ritchfield se mărise atât de mult în timpul nopții, încât toate amintirile posibile și imposibile curgeau acum afară din el.

Nici o oaie nu știa ce era de făcut. Ritchfield era berbecul-șef, dar bineînțeles că nu te puteai aștepta să facă el însuși ceva. Maple dispăruse, Othello nu era de găsit nicăieri. Mopple, oaia cu memorie de elefant, se refugiase la celălalt capăt al pășunii, de teamă să nu se molipsească de gaura prin care se scurgeau amintirile. Zora îl fixase o clipă pe Ritchfield cu o privire stranie, apoi fugise pe stâncile ei. În cele din urmă, Ramses preluă conducerea. Duse turma puțin mai departe de Ritchfield, pentru ca acesta să nu audă ce vorbeau.

La început, nu se sfătuiră deloc. Nimeni nu știa cum se astupa o gaură prin care se scurgeau amintiri. La drept vorbind, nici măcar nu puteau să-și închipuie ce era asta.

— Trebuie să-l luăm de la *George's Place* până nu rade tot, stabili Ramses.

— Cum? întrebă Maude. E berbecul-șef.

— *Nu* e berbecul șef, nu mai e, spuse Ramses. Trebuie doar să-l facem să înțeleagă asta.

Bună, rea, era totuși o propunere. Năucite cum erau, oile s-ar fi lăsat inflamate de orice idee. Înainte ca Ramses să înțeleagă ce i se întâmpla, se stabilise deja că avea să-i explice lui Ritchfield că nu mai era șef.

Oile se adunară nerabdatoare una lângă alta, în timp ce Ramses tropăi șovăitor spre Ritchfield. Înghiți în sec. I se părea că Ritchfield nu arătase niciodată mai maiestuos și mai impunător ca acum. Tocmai voia să murmure un salut plin de respect, când Ritchfield îl întrerupse.

— Tu cel cu coarne scurte și nerăsucite, i se adresă el lui Ramses.

O nimerise. Coarnele lui Ramses abia erau două vârfuri.

— Nu te mai obosi. Nu te mai deranja să-mi explici. Nu vezi ce clară e lumina zilei? Mai clară decât în orice altă zi. Păsările mele știu asta și își iau zborul devreme. Ritchfield știe și el și își caută amintirile. E clar că nu sunt un berbec-șef. E clar că nici o oaie de pe lume nu poate să mă ia de pe pajiștea asta frumoasă, dacă nu vreau eu. Dar voi – și privirea i se îndreptă rând pe rând către celelalte oi, care se holbau uimite spre *George's Place* – voi ați putea să fiți mai clare.

Fără să mai fi apucat să spună un singur cuvânt, Ramses se întoarse la turmă.

— Ne-a auzit, behăi Maude.

Se părea că gaura îi ascuțise auzul lui Ritchfield. Hotărâră ca pe viitor să fie mai atente cu comentariile nefavorabile. Ca să fie sigure, tropăiră și mai departe de *George's Place*, până după dolmen.

Acolo dădură peste Othello, care se ascunsese la umbră și-l observa cu atenție sporită pe Sir Ritchfield.

— Othello, oftă Heide ușurată, trebuie să-l alungi de la *George's Place*.

Othello formă batjocoritor.

— Doar n-am înnebunit, spuse el.

Și mai multe nu putură să scoată.

Răspunsul ciudat al lui Othello le tulbură și mai mult pe oi. Othello cunoștea lumea și Grădina Zoologică. Știa ceva ce ele nu știau. De aceea se retrăsese în umbra dolmenului și stătuse nemișcat acolo. Gândurile nu le dădeau pace.

— Până la urmă, Ritchfield a spus că-și caută amintirile, zise Lane optimistă.

— Dacă-i vorba de o gaură prin care se scurg amintirile, atunci ar trebui să poată fi astupată tocmai cu amintiri! exclamă deodată Cordelia. Doar o gaură în pământ se astupă cu pământ.

— Dar o gaură de șobolani nu se astupă cu șobolani, o contrazise Cloud.

— Ar fi posibil, insistă Cordelia. Cu șobolani foarte grași.

Câteva minute mai târziu, oile puseseră deja la punct un plan. Voiau să facă pentru Sir Ritchfield o amintire atât de mare și de înfoiată, încât să astupe toată gaura. O amintire uriașă, cu cât mai multe oi posibil. O ademeniră pe Zora de pe stânca ei și l convinseră pe Mopple să se încumete iar în apropierea lui Ritchfield. Grăsuț cum era, nu putea decât să-i mărească și mai mult amintirea. Othello fu singurul care refuză cu încăpățânare să le-ajute.

— Trebuie să fie ceva special, behăi Heide entuziasmată. Ceva ce nu a mai făcut până acum nici o turmă.

La scurt timp după aceea, toate oile se culcară pe spate lângă *George's Place*, își întinseră cu râvnă picioarele în aer și behăiră cât le ținea gura. Ritchfield se opri din păscut și le privi atent. Dacă nu și-ar fi dat atât silința, oile ar fi văzut cât de amuzat era.

— Ce prostie mai e și asta? formă deodată Ritchfield cu vocea lui bine cunoscută. Ați luat-o razna toate?

Oile își aruncau deja priviri triumfătoare, pe cât se putea în situația incomodă în care se aflau. După voce, Sir Ritchfield părea să-și fi revenit. Încetișor, oile se ridicară iar cu chiu cu vai în picioare, puțin cam amețite, dar mândre de succes.

Ritchfield tropăi de pe stânci spre ele.

— Ordine! țipă el. Disciplină! Chiar nu pot să vă las singure?

Celălalt Ritchfield rămase liniștit la *George's Place* și își afundă iar botul în ierburile din jurul brândușelor.

Cu ochii cât cepele, oile se uitau încremenite când la un Ritchfield, când la altul.

— Ăsta e Ritchfield, murmură Heide cu ochii ațintiți la berbecul care urla să se facă ordine de pe stânci, dar și ăsta e *tot* Ritchfield.

— Nu, spuse Miss Maple, care apăruse ca o umbră curioasă lângă Ritchfield, ăsta e Melmoth.

*

Sosirea lui Melmoth stârni atâta agitație în turmă cum ar mai fi făcut-o poate doar apariția unui lup adevărat. Melmoth era mai mult decât un berbec dispărut: era o legendă, precum Jack-cel-scăpat-netuns sau berbecul-cu-șapte-coarne, un spirit care trebuia să-i învețe pe micii răzvrătiți ce era frica, după ce toate celelalte avertismente nu mai erau de nici un ajutor. Melmoth devenise un exemplu de ce i se poate întâmpla unei oi când se depărtează de turmă, se apropie prea mult de stânci, mănâncă lucruri străine sau nu ascultă de behăitul sfătos și preventor al oilor-mame.

— Exact așa s-a aplecat și Melmoth, și nu s-a mai întors, îi spusese mama unui miel năstrușnic care se apropia prea mult de prăpastie.

— La fel de multă iarba-somnului a mâncat și Melmoth, și acum e mort.

Ca fantomă bună de educat micii, Melmoth murise în mii de feluri șoptite la ureche, iar acum stătea în fața lor plesnind de putere și sănătos tun. Oile-mame se întrebară cum aveau să-și mai țină pe viitor micii în frâu. Și nici un miel nu auzise mai multe povești înspăimântătoare cu Melmoth decât mielul născut iarna. Acum se apropiase pe furiș, la umbra unor tufișuri, și privea cu ochii sclipind misterios spre Melmoth.

— Ritchfield s-a dublat! sporovăiau ceilalți micі, în afară de unul care tăcea mâlc și se afundase în lâna moale a lui Cloud.

Toate oile își dădură însă seama că Melmoth era deosebit. Unele îl numeau „netumsul", neștiind prea bine dacă era o jignire sau o laudă. Iar după ce Ritchfield îi explicase de ce nici o oaie nu mai avea voie să pască la *George's Place*, Melmoth fu primit cu prietenie în rândul lor.

— E lânos, spuse Cloud apreciativ. Puțin cam încâlcit, dar lânos.

— Are voce frumoasă, recunoscu și Cordelia.

— Miroase interesant, adăugă Maude.

— Și ne lasă nouă brândușele, spuse Mopple fericit.

În scurt timp se ivi, bineînțeles, și întrebarea legată de cine era acum berbecul-șef.

— Doar nu putem să avem doi berbeci-șefi, spuse Lane. Chiar dacă, adăugă ea gânditoare, sunt unul și același.

Le-ar fi plăcut ca Sir Ritchfield să fie șef în continuare. Dar un berbec-șef pe care nu-l puteai recunoaște numai-decât nu li se părea practic. În plus, Ritchfield se schimbase. Devenise mai vesel, mai jucăuș, aproape la fel de îndrăzneț ca un berbec tânăr. De șefie nu prea părea să-i mai pese. Acum își petrecea cea mai mare parte a timpului cu Melmoth. Nu-l mai văzuseră atât de fericit. Ritchfield

stabilise o nouă regulă. „Nici o oaie n-are voie să părăsească turma", îi spunea el oricui stătea să-l asculte, „în afară de cazul că se întoarce".

Dis-de-dimineață, mult mai devreme decât venise vreodată George, Gabriel își făcu iar apariția pe pajiște. Fără toiagul de păstor. Fără câini. Chiar fără pălărie. Dar cu pipa în colțul gurii. Și cu o scară. Oile erau mândre că Gabriel le găsise deja la lucru pe pășune. Păstorul avea să vadă că nu existau trântori printre ele.

Gabriel nu părea totuși prea încântat. Oare nu-i plăcea de Melmoth? Ciobanul însă nici nu păru să-l observe pe noul berbec din turmă. Aruncă o privire scurtă oilor sale, care între timp terminaseră de mâncat aproape jumătate din ierburile din țarc. Apoi trase scara după el până la copacul unde-și făceau veacul ciorile.

Pe pajiște nu existau copaci. În schimb, pajiștea era împrejmuită din două părți de niște tufișuri care nu ar fi fost un obstacol demn de luat în seamă odată ce o oaie se hotăra să părăsească pășunea. Dar le îngrădeau accesul vizual la verdele suculent al împrejurimilor, împiedicându-le astfel pe oi să-și dorească măcar să plece de acolo. „Obstacol psihologic", cum spunea George.

În tufișurile astea crescuseră prin grozamă trei copaci: un arbore maiestuos, la umbra căruia domnea vara o răcoare minunată, iar mai încolo un măr micuț, din care, spre indignarea generală, merele cădeau când abia crescuseră cât ochiul unei oi. În plus, erau acre precum Willow într-una dintre zilele ei proaste. Cel de-al treilea copac era cel cu ciorile. Păsările obișnuiau să stea acolo, țipând din zorii zilei până la apus. Doar la prânz erau liniștite.

Spre acel copac se îndrepta acum Gabriel, cu scara după el. O propti lângă trunchi și se cățără pe ea. De acolo, pe crengile de jos. Păsările observară că era hotărât și își luară zborul, în cercuri largi și neajutorate ca porumbeii sălbatici, lucioase și batjocoritoare ca ciorile sau alb-negre, tot ascunzându-se, precum coțofenele.

Un timp, Gabriel se tot cățără de pe o creangă pe alta. Oile erau cu ochii pe el.

— Îi plac coțofenele, își dădu cu presupusul Mopple.

Era pentru prima dată că zicea ceva despre Gabriel. Mopple the Whale se rușină puțin de interesul lui scăzut pentru toată povestea cu Gabriel. Dacă ar fi fost după el, Gabriel și oile lui ciudate n-ar fi trebuit să vină niciodată aici. Acum acele străine ciudate mâncau cu o viteză înfiorătoare o parte din pășune, iar printre ele se afla un berbec căruia Zora îi tot arunca priviri neliniștite. Nici măcar Gabriel însuși nu părea prea folositor. De fapt, ce făcuse până atunci pentru ele? Nici o sfeclă, nici un fir de trifoi, nici o bucățică de pâine uscată, nici măcar făin. Și nici nu le curățase jgheabul de băut, deși după părerea lui Mopple era demult cazul. Ieri Gabriel sărise toată ziua aiurea pe câmpie. Iar azi, în copaci! Păsările făceau hărmălaie și pe bună dreptate. Dacă *asta* înțelegea Gabriel prin îndatoririle sale, atunci le așteptau vremuri tulburi.

Silueta mică și indemânatică sălta din creangă-n creangă, din ce în ce mai sus. Ca o pisică. Și tot ca o pisică se holba Gabriel în cuiburile păsărilor.

În scurt timp, oile se plictisiră. Dacă Miss Maple n-ar fi insistat atât să stea cu ochii pe Gabriel, atunci s-ar fi luat cu altele. Dar așa urmăriseră cu privirea ce se petrecea printre crengi, până când le apucase amețeala din cauza poziției neobișnuite. Până și Melmoth îl fixase pe Gabriel cu o privire stranie.

Până la urmă, Sir Ritchfield fu cel care văzu lucrul hotărâtor. Într-unul dintre cuiburi Gabriel părea să fi găsit în sfârșit ceea ce căuta. În afară de Ritchfield, Zora, Maple și Othello văzură și ele că Gabriel ținea în mână o cheie. Dar numai Ritchfield își dădu seama că *nu* era cheia pe care o luase Josh ieri din cutia cu biscuiți.

— Mică și rotundă, spuse Sir Ritchfield. Cheia din cuib e mică și rotundă. Iar cheia de ieri era lungă și pătrățoasă.

Oile rămaseră uimite. Mai ales din cauza lui Ritchfield. Mândru de ochii lui, acesta nici măcar nu observase că își amintea de cheia de ieri. Prezența lui Melmoth îi făcea evident bine.

În schimb, memoria lui Gabriel părea mai proastă decât a lui Sir Ritchfield. Probabil că nici nu se uitase prea bine la cheia de ieri. În orice caz, se dădu jos din copac binedispus. La fel de binedispus se întoarse la rulotă și la fel de binedispus vârî cheia în broască. Dar aici buna dispoziție se sfârși. Gabriel scoase un fluierat scurt și furios printre dinți. Când îl auziră oile lui, o panică mută izbucni printre ele fără motiv, o teamă care ținu mult timp după ce Gabriel dispăru pe cărarea spre sat. Oile lui George le priviră neliniștite, până când un alt zgomot le atrase atenția.

Melmoth stătea lângă dolmen și chicotea.

Oile își dădură repede seama că Melmoth nu era doar o oaie în plus. De ce anume, nu prea puteau să-și explice. Primul lucru pe care-l observaseră era efectul de împrăștiere pe care-l exercita Melmoth. Dacă păștea printre ele, le era imposibil să rămână în formație. Fără să vrea, se îndepărtau unele de altele, ca și cum în turma lor ar fi pătruns un lup. În ritm de păscut, bineînțeles, deci foarte încet, aproape fără să bage de seamă. Începu să li se pară nefiresc.

Un alt lucru erau păsările. Nu erau niște păsări grăsuțe și cântătoare, ci mâncătoare de cadavre, cu voci aspre precum ciorile și cotofenele. Melmoth le lăsa să țopăie pe spinarea lui și le plimba în timp ce păștea. Normal că oile nu se temeau de ciori (poate cu excepția lui Mopple), dar aveau impresia că prea miroseau a moarte. Iar când îl întrebaseră pe Melmoth ce era cu ele, acesta formăise batjocoritor.

— O turmă ca a lor, o mică turmă cu aripi negre. Veghează, curăță lâna și se desfată în ea. Nu e vina lor că și moartea le desfată. Îmi lasă amintirile în pace. Sunt mai deștepte decât vocea lor. Și înțeleg vântul.

„E nebun", își ziseră câteva oi, dar nimeni nu se încumetă s-o spună cu voce tare. Cuvintele lui Melmoth erau ciudate ca behăitul unei capre, dar nu asta le zăpăcea, ci mai degrabă faptul că vorbele lui Melmoth înconjurau în cercuri neobișnuite ceea ce voia de fapt să spună. Și li se părea complicat, nu neapărat nebunesc. Doar Cordelia insista că limbajul lui Melmoth era *mai clar* decât al oricărei alte oi.

— Nu spune lucrurile pur și simplu cum le gândește. Spune lucrurile cum *sunt*, obișnuia ea să spună, când se mai aduna pe undeva câte un grupuleț de oi melmothsceptice.

Iar grupulețele astea erau din ce în ce mai dese și secretoase. Observaseră repede că Melmoth afla într-adevăr neobișnuit de mult din ce se petrecea pe pășune.

— Îi povestesc păsările, behăise Heide, iar oile își ridicaseră din când în când prevăzătoare privirile spre cer.

Stăteau cu ochii pe Melmoth mai mult ca oricând.

Melmoth păștea pe pajiște ca un lup singuratic. Până și expresia de pe chipul său avea ceva dintr-un lup. Părea absurd și totuși aveau uneori impresia că Melmoth nu era de fapt o oaie. Unele dintre ele, cu o imaginație mai bogată, se gândeau chiar la povestea cu lupul în blană de oaie și înghețau. Apoi mai era un miel singuratic, un miel care

stătea pe picioarele lui fragile și-l observa pe Melmoth cu ochii lui mari și timizi.

La scurt timp după aceea, începu să se răspândească prin turmă un zvon potrivit căruia Melmoth ar fi totuși un *spirit*. Știau din poveștile cu zâne că spiritele morților se întorceau uneori să se răzbune. „Împăratul spiridușilor" și „spiritul-lup", șușotea atunci toată turma.

*

Othello se înfurie. Zile întregi fusese pe urmele bătrânului. Mai precis, ani întregi. Din noaptea ploioasă de la circ, când, sub privirile de după gratii ale lui Othello, Melmoth fugise ca vântul pe cărările dintre corturi, în timp ce clovnul înfiorător zăcea în noroi și țipa după lumină, din acea noapte Othello știuse că trebuia să-l regăsească pe Melmoth. Iar acum îl regăsise Melmoth pe el. Othello era nemulțumit. Nu știa ce era de făcut. Să se năpustească bucuros asupra lui, așa cum făcuse Sir Ritchfield? Melmoth îl învățase pe Othello ce era răbdarea, îi spusese să învețe de la apă și de la foc, să privească dâra melcului în iarbă și să alunge furia și teama înapoi în lumea din care veneau. Melmoth îi arătase cum să-și urmărească gândurile și-l învățase să lupte. Vocea lui îl însoțise pe Othello și-i salvase viața de mai multe ori.

Dar Melmoth îl părăsise, lăsându-l singur cu acel clovn înfricoșător. „Uneori e mai bine să fii singur", formăise Othello furios. Dintre toate lucrurile pe care i le spusese vreodată Melmoth, această frază era singura care i se păruse mereu de neconceput.

Neștiind ce hotărâre să ia, Othello se ascunsese până atunci de Melmoth pe cât de bine putuse. Sigur, Melmoth știa că el era aici, despre asta Othello nu-și făcea nici o iluzie. Dar, dintr-un motiv oarecare, cenușiul îl lăsase în pace.

Oare Othello îi devenise pur și simplu indiferent, era doar una dintre nenumăratele oi cu care se intersectase în călătoriile sale solitare, unul dintr-o turmă fără chip, față de care Melmoth pierduse orice interes? Dintre toate posibilitățile, aceasta îl îngrozea cel mai mult pe Othello.

Dar acum ascultă atent șoaptele îngrozitoare ale noii sale turme, prima sa turmă adevărată, și începu să-și facă griji. Dacă era adevărat că George îl fugărise odată pe Melmoth pe viață și pe moarte, cum se zvonea prin turmă? Ce trebuia făcut? Dacă învățase vreun lucru în timpul petrecut la circ, acel lucru era că Melmoth era în stare de orice.

*

Și Miss Maple se gândea febril la toate acestea. Nu crezuse nici o secundă că Melmoth era un spirit. Dar oare nu avea legătură cu moartea lui George? Și ce știa Ritchfield despre asta? Maple era sigură că purtarea ciudată a lui Ritchfield din ultimele zile avea legătură cu Melmoth.

Când văzu că Melmoth tocmai aținise sub copacul ciorilor, Maple nu mai rezistă. Cu pași hotărâți, păscu fir cu fir din ce în ce mai aproape, până ajunse lângă Sir Ritchfield.

— Cine ar fi crezut că Melmoth a supraviețuit? spuse ea ca din întâmplare.

Ritchfield fornăi înveselit.

— Eu, îi răspunse el, eu l-am simțit. În noaptea când a plouat. Cum se simt gemenii. În noaptea aia am știut că s-a întors și de atunci l-am așteptat.

— Dar nouă nu ne-ai spus nimic, îl dojeni Maple.

Ritchfield tăcu.

— Și ne-ai mai și îmbuiat capul că ai mirosit moartea pe mâinile lui George, îl împunse Maple.

— Dar mâinile lui George au mirosit într-adevăr a moarte, spuse Ritchfield gânditor. Înseamnă că murise altcineva.

— Sau doar că cineva fusese cât pe-aici să moară, adăugă Maple. Poate că Melmoth i-a scăpat, mai mult mort decât viu. Trebuie să fi fost foarte furios pe George…

Ritchfield nu zise nimic. Miss Maple rupse un fir de păpădie.

— Nu ne-ai spus nimic, continuă ea după ce termină de mestecat. L-ai băgat în sperieți pe Mopple, pentru că ai avut impresia că l-ar fi văzut pe Melmoth. Ca să nu sufle vreo vorbă. De ce?

Ritchfield făcu o mutră îngrijorată.

— Știu că n-am făcut bine să-l intimidez pe Mopple the Whale, recunoscu el. Dar am crezut că…

Miss Maple izbucni:

— Ai crezut că poate Melmoth are totuși ceva de-a face cu moartea lui George. Să se comporte el atât de ciudat, să se strecoare noaptea pe pajiște, și asta tocmai după ce-a murit George. Te-ai gândit că atunci, în noaptea aceea, după fuga lui Melmoth, trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor. Poate că Melmoth încă purta în el furia de atunci, nu-i așa? Și te-ai hotărât să pastrezi secretul asupra sosirii lui aici.

Maple își ridică semeață capul. Ce concluzie! Doar din indicii. Exact ca în romanele polițiste. Era mândră de ea. Iar pe chipul încurcat al lui Ritchfield văzu că nimerise la fix.

— Am vrut doar să-l ajut, se scuză Ritchfield. Geamăn pentru geamăn.

— Geamăn pentru geamăn, formă Melmoth, care se ivise deodată de cealaltă parte a lui Miss Maple.

Maple își mută privirea de la un berbec la altul, și oricum ar fi întors capul, în fața ochilor îi apărea același berbec. Avea impresia că rațiunea începea să-i joace feste și o luă amețeala.

Melmoth îl privi pătrunzător pe Ritchfield.

— Să fiu eu furios pe George? exclamă el. Palavre de-ale cotofenelor. Urletul vântului. Bazaconii de-ale micilor. Vrei să vii acum cu mine în noaptea de atunci, în care n-ai vrut să vii? O poveste?

Melmoth behăi tare ca să-l poată auzi toate oile de pe pășune.

— Povestea celei de-a cincea nopți?

Soarele urcase pe cer, iar dinspre mare nu adia nici urmă de vânt. Singurele pe care căldura nu părea să le afecteze erau muștele, care roiau neobosite în jurul nărilor oilor și li se strecurau în urechi. Așa că acum până și oile mai sceptice găsiră un pretext să poposească absolut întâmplător sub crengile umbroase ale copacului, acolo unde Melmoth se odihnea pe un morman de frunze uscate și își depăna poveștile. Chiar și mielul născut iarna pândea de după trunchiul copacului, și pentru că celorlalte oi le era prea lene să-l gonească, rămase acolo.

Așa se ajunse ca toate oile din turma lui George să simtă fiori reci pe șira spinării în această minunată zi de vară. Melmoth le povestea așa cum nu le mai povestise nimeni, nu doar cu cuvinte, ci și cu vântul răscolindu-le lâna și cu inima înfiorată, astfel încât toate oile alergară în scurt timp cu el prin întuneric.

Iar în povestea lui Melmoth era un ger de crăpau pietrele.

13

Creanga, din piatră n piatră, creangă după creangă, piatră după piatră, creangă cu creangă, piatră cu piatră, os cu os, os prin os, oseminte. Copitele lui Melmoth bubuiau pe pământul înghețat. Bătând puternic, inima i-o luase înainte. *Creangă după creangă, piatră după piatră.* Câinii măcelarului urlau. În urma lor venea însuși mâncătorul de cadavre. Melmoth și Ritchfield îl numeau pe măcelar „mâncătorul de cadavre", pentru că mirosea a moarte, dar li se părea prea greoi ca să fie în stare să omoare ceva cu mâna lui.

Acum însă se părea că măcelarul se număra totuși printre vânători, iar Melmoth fugea ca să scape cu viață. *Piatră cu piatră, os cu os, os prin os.*

*

— Nu te încumeți, îi spusese Ritchfield cu toată superioritatea pe care ți-o dădea vârsta.

Faptul că Ritchfield era mai bătrân decât Melmoth doar cu câteva secunde nu ușura deloc lucrurile. La început se supărase și atât. Lui Melmoth nu-i trecuse prin cap să întrebe dacă Ritchfield s-ar fi încumetat. Și înțelesese deodată că nici nu era vorba despre asta. Nu era vorba de nici o altă oaie. Era vorba doar de el însuși. Melmoth se oprise din păscut. Își întorsese capul și privise în depărtare, acolo

unde câmpia începea să se înalțe, colină după colină. „Ba mă încumet", i-o trântise el în fața batjocoritoare a lui Ritchfield.

Oseminte, os prin os, os cu os, piatră cu piatră, creangă cu creangă. Melmoth nu-și mai amintea când și unde anume învățase cuvintele astea. Erau pur și simplu cuvintele potrivite. Îl ajutau să nu se mai gândească la mâncătorul de cadavre. Pentru că până la urmă măcelarul era la fel de neînsemnat. Trebuia doar să nu se oprească, să alerge mai departe, creangă după creangă, piatră după piatră, să alerge ca și cum ar fi avut aripi, mereu cu o neclintită hotărâre. Atâta vreme cât se îndepărta de el, măcelarul nu mai conta. Dar hotărârea lui Melmoth nu era nici pe departe neclintită. Prea mult aer rece în jur. Prea puțin aer cald în plămâni. *Piatră cu piatră, os cu os, os prin os*, de o veșnicie.

*

— Trei zile și trei nopți, spusese Sir Ritchfield. Altfel nu se pune.

— Nu, îi răspunsese Melmoth, nu trei.

Ritchfield formăise batjocoritor.

— Atunci nu se pune. Orice micuț poate să se rătăcească o noapte pe câmp. Sau chiar două.

— Cinci, spusese Melmoth. Cinci zile și cinci nopți.

Fața de oaie plouată a lui Ritchfield îi mersese la inimă.

— Cinci zile și cinci nopți, cântase el, cinci sori și cinci lumi, cinci mierle și cinci privighetori.

Dansase în jurul lui Ritchfield și zvârlise zglobiu din copite. Pentru o clipă, Ritchfield părușe îngrijorat. Apoi se lăsase contaminat de buna dispoziție a lui Melmoth.

Cinci mierle și cinci privighetori, cântase și el, iar în următorul moment se zbenguiau neastâmpărați pe pajiște. Nici unul dintre ei nu se gândise măcar o secundă că Melmoth avea să fie vânat.

*

Creangă după creangă, piatră după piatră. Mai ales pietre. Nespus de multe pietre. Și nu-i ușurau deloc drumul. Melmoth se împiedica de bolovani, își rănea picioarele de pietroaiele ascuțite și trebuia să ocolească mereu bucățile mai mari de stâncă. Niciodată nu mai văzuse atât de multe pietre. Atunci știuse că se rătăcise fără cale de întoarcere. Auzea câinii măcelarului lătrând. Erau acum mai mulți ca înainte. O haită întreagă. Iar lătratul lor răsuna în urma lui ca vuietul vântului. În urma lui, ca vuietul vântului. Ca vuietul vântului. Ecoul! Nu erau mai mulți, dar se auzeau de parcă ar fi fost o haită. Însemna că în jurul lui locul era strâmt. De văzut nu vedea nimic. Deodată, câinii amuțiseră. Melmoth le mai auzea doar gâfâitul și scrâșnetul pietrelor care săreau în lături sub labele lor. Prea aproape ca să mai latre. Prea nerăbdători.

— Creangă cu creangă, os cu os, os prin os! formăise Melmoth.

— Doar tu singur, șoptiseră pereții stâncilor.

*

— Vezi să nu tăcești, mai spusese Ritchfield la despărțire, puțin cam neajutorat.

Melmoth își aruncase mândru capul pe spate. Ochii îi străluceau. Ce știa Ritchfield despre pericolele singurătății? Răcelile nu se numărau cu siguranță printre ele. Melmoth se gândise zile întregi și ajunsese la concluzia că toate

pericolele astea nici măcar nu existau. Aiureli. Poveşti de speriat micii, duhuri înfiorătoare cu care oile-mame îngrijorate îşi speriau copiii. Ce făceau, de fapt, oile din turmă? Păşteau şi dormeau. Şi ce avea să facă el fără turmă? Să pască şi să doarmă, bineînţeles. Restul erau închipuiri. Nu exista nici un pericol. Nici măcar unul.

*

Pereţi de stâncă. Luna se ivise pentru o clipă pe cer şi Melmoth văzuse stâncile alergând parcă împreună cu el la dreapta şi la stânga sa. Nu prea înalte, dar mult prea înalte şi abrupte pentru o oaie. *Creangă după creangă, piatră după piatră, piatră cu piatră, os cu os.*

Pietre.

Acum se terminase totul. Pereţii de stâncă se închideau în jurul lui. O fundătură, un drum înfundat. Trebuia să urce cumva pe stâncile astea. Trebuia. La stânga lui exista un loc unde peretele nu părea atât de înclinat. O grămadă de pietriş, un urcuş mai blând. Melmoth începu să se cațare cu paşi nesiguri. La început, merse destul de bine. Apoi însă pietrele începură s-o ia la vale, alunecându i sub copite. Ca şi cum ar fi încercat să urce păşind pe o rafală de ploaie. Imposibil. Melmoth ştia asta. Mâncătorul de cadavre părea şi el conştient de asta. Un ţipăt îngrozitor. Îşi chemă câinii înapoi. Nu-i mai erau de folos acum. Paşii se târau în liniştea care se aşternuse. Melmoth era distrus. Frica îi fusese şi ea distrusă. În ultimele secunde ale vieţii, Melmoth se hotărî să fie o oaie curajoasă. Avea să-l înfrunte pe măcelar. Încet, tremurând, coborî înapoi pe panta de pietriş. *Piatră cu piatră... os cu os... Piatră cu piatră... os... prin...*

Os.

Din bolovănişul care se desprinsese în fuga sa ieşea un picior de om.

Bineînțeles că răcise, chiar din prima noapte, adăpostit sub un tufiș țepos de păducel, fără apărare în calea viscolului aspru din noiembrie. Nu se odihnise în noaptea asta. Ciulise doar urechile la zgomotele din jur, sperând că ziua avea să vină mai repede. O zi care avea să fie cu siguranță minunată. Peste zi îi mersese mai bine. Din când în când. Melmoth traversase cu nasul înfundat verdele cenușiu al câmpiei uscate și rosese cu grijă cele câteva paie pe care le mai găsise.

Spre prânz ajunsese apoi pe o colină, de unde o oaie cu ochi buni putea să vadă până hăt departe. Melmoth avea ochi ageri și-i ațintise imediat spre fâșia albastră de mare de la orizont. Ca să se orienteze. În taină, ca să vadă dacă nu zărea niște puncte albe și lânoase. Dar nu văzuse nimic. Nimic. Nici măcar un nor pe cer. În nici o direcție. Melmoth era singur până la orizont. O euforie nesăbuită îl cuprinse din cap până-n picioare; își încordase și mai mult ochii, ca să-și admire singurătatea cât mai departe. Când euforia începuse să se transforme în panică, Melmoth o luase la goană în zigzag pe colina goală.

Se cățără cu cea mai mare atenție peste piciorul omenesc, *os cu os, piatră cu piatră*, până simți iar pământul sub picioare. Răsuflă ușurat. Melmoth dispăru în umbră la poalele grămezii de pietriș și ciuli urechile. Câinii gâfâiau cu limba scoasă, iar măcelarul horcăia.

— E în vechea carieră de piatră, spuse măcelarul. Acum l-am prins.

— Hmm, hmmm, auzi apoi o voce cunoscută.

Melmoth văzu cum doi nori albi de lumină se iviră în întuneric, observă răsuflarea aburindă a câinilor și statura masivă și întunecată a măcelarului. Melmoth tremura, însă doar de epuizare. În străfundul sufletului, era surprinzător de liniștit. Auzea tot. Tot. Scheunatul câinilor și bătaia furioasă a inimii lor, razele de lună care cădeau zornăind pe pământul înghețat, bătaia aripilor unei păsări de noapte, chiar și foșnetul mătăsos al nopții care se scurgea lin. Era cea de-a cincea noapte și ultima.

Măcelarul adusese cu el o sursă de lumină. Melmoth o văzu cum sări dintr-o parte-n alta, urcându-se pe pereții de stâncă și apropiindu-se din ce în ce mai mult. La poalele grohotișului lumina șovăi o clipă. Apoi sări hotărâtă pe pantă, peste pietre, piatră cu piatră, fără să fi clintit din loc nici măcar un bolovan. Lumina era un vânător strașnic. De pe urcuș, lumina sări direct în umbră, îndreptându-se fix spre Melmoth. Preț de o clipă, berbecul clipi în albul orbitor. Apoi totul se întunecă în jurul lui.

— Rahat! spuse măcelarul.

— Ce e, a pățit ceva? întrebă George, care rămăsese puțin în urmă. Ți-am spus să nu-l gonești așa, nu noaptea când…

George tăcu un moment.

— Rahat, spuse și el apoi.

Tot clipind din ochi, Melmoth se obișnui cu întunericul și reuși să vadă iar. Acum își dădea seama ce se întâmplase. Lumina îl lăsase în pace. Sărise înapoi pe bolovăniș și se agățase de acel picior singuratic de om. Abia acum înțelese Melmoth cât de nepotrivit era piciorul în acel loc. Ieșea cu carnea palidă și neatinsă pe cerul nopții și mirosea a moarte.

Lumina începu să tremure. Măcelarul făcu câțiva pași înapoi. Doar câinii mai păreau interesați de Melmoth, gâfâind anevoie la umbra grămezii de pietriș.

— George? spuse măcelarul, cu un glas care nu părea deloc îngrozit. Crezi c-ar trebui… să mergem?

Silueta uscătivă a lui George înghețase locului în întuneric. George clătină din cap.

— L-am văzut. Nu-i tocmai frumos. Mi-ar fi convenit și mie să-l găsim doar pe Melmoth și atât. Acum e prea târziu. Acum trebuie să mergem până la capăt. Rahat!

— Rahat! întări celălalt și se mai trase un pas înapoi.

— Pui tu mâna pe el? continuă măcelarul.

George se întoarse spre măcelar, iar Melmoth simți că acestuia îi dispăruse orice urmă de furie. Nu mai era furios nici pe Melmoth, nici pe altcineva.

— Ham, spuse el, tu ești măcelarul. Faci asta în fiecare zi. Teoretic. Am sperat c-o să…

— Asta-i altceva. E cu totul altceva. Dumnezeule, George, ăsta e un *cadavru*.

George ridică din umeri.

— Și crezi că tu lucrezi cu vreun soi de fructe?

Urcă panta. Pietrele începură să se rostogolească. Își scoase mănușile de lucru din buzunarul hainei și le trase pe mâini. Apoi apucă piciorul. Ceva se mișcă sub grohotiș. Multe pietre o luară la vale pe măsură ce un corp greu ieșea la suprafață. Melmoth mai făcu un pas înapoi, ca să nu fie lovit de pietre peste picioare. *Pietre peste pietre, în oase.*

Măcelarul scoase un țipăt prelung și subțire ca un scâncet de miel.

— E Wiesel, spuse măcelarul. Wiesel McCarthy!

George, care trăsese până atunci îndârjit de picior, se opri și privi în jos. Lângă picior apăruse un altul, ceva mai încolo un trunchi slab, două brațe osoase, o față mirată și țeapănă. Mâinile și brațele îi atârnau aiurea, formând unghiuri ciudate.

— E țeapăn, spuse George.

Măcelarul dădu din cap.

— Cam după opt ore. Până atunci, carnea trebuie să fie prelucrată.

Își duse încurcat mâna la gură, ca și cum ar fi vrut să-și înghită înapoi cuvintele care își luaseră zborul în aerul curat al nopții.

George dădu iar din umeri.

— McCarthy a fost mereu puțin mai țeapăn, îl liniști el.

Acum arătau amândoi de parcă și-ar fi dorit să nu fi spus nimic.

Câinii miroseau curioși în jurul cadavrului. Melmoth avea acum ocazia să-și ia picioarele la spinare. Ceilalți își pierduseră orice urmă de interes pentru el. Dar Melmoth era prea obosit. Asculta, tăcut și nemișcat, foșnetul nopții care trecea.

George se aplecă deasupra lui McCarthy.

— Asta numai moarte naturală nu e. Uită-te și tu, Ham.

Ham dădu din cap, dar rămase pe loc.

— Și dacă aducem pur și simplu poliția? întrebă el.

George nu fu de acord.

— La oricine altcineva așa aș fi făcut, dar nu la McCarthy. Gândește-te și tu, Ham. Ceva nu-i în regulă aici. Și cum am spus, e nefiresc.

Melmoth nu-și dădea seama care era problema cu McCarthy. Multe răni mici pe piept și pe brațe. Unele dintre ele erau inofensive, doar niște pete mici și vinete. Dar mai erau și câteva tăieturi drepte. Ca de cuțit. Iar rana care îi provocase moartea era, probabil, cea de la cap, unde sângele se închegase pe părul unsuros. Totul părea cât se poate de natural.

— Nu prea văd. Ham, nu poți să ții mai bine lanterna aia? Aici, nu acolo, în spate.

George se enervase.

— Tu îmi stai în lumină, spuse Ham. Nu pot să luminez prin tine, dă-te la o parte.

— Nu pot să mă dau la o parte!

Asta așa era. George stătea în mijlocul povârnișului îngust, în singurul loc unde un om putea sta în picioare fără să se prăbușească.

— Atunci trebuie să-l aducem mai jos, gâfâi măcelarul. Altfel nu merge.

George se strădui să-l tragă pe McCarthy de pe mormanul de pietriș, dar mortul parcă se împotrivea cu membrele lui țepene.

George se întoarse spre Ham.

— Ham, pentru Dumnezeu, fă și tu ceva!

Măcelarul scoase un oftat. Luă mănușile lui George, și le trase în silă pe mâinile butucănoase și se cocoță pe povârniș. Pietrele începură s-o ia la vale. Apucă hoitul de picioare, cu mâini îndemânatice, și-l trase deodată cu putere până în fața lui George. Pentru o clipă, măcelarul se mișcase la fel de elegant și de agil ca o focă în apă. Ceva mai greoi se lăsase dus McCarthy, zornăind pe pietriș.

— Aici, zise măcelarul și arătă spre ceafa lui McCarthy. A fost lovit la cap. Probabil cu asta.

Și măcelarul își îndreptă degetul spre lucrul care zăngănise în urma lui McCarthy. Melmoth adulmecă atent – o cazma și nimic mai mult, ca aceea pe care o folosea George în grădina de legume.

— De fapt, a lucrat curat. De ce-o mai fi avut nevoie și de nebunia asta – și măcelarul se uită la trunchiul învinețit a lui McCarthy – nu pot să-mi închipui. Asta doar o să i agite și mai mult.

— Nu e firesc, clătină George din cap. O crimă adevărată. De necrezut.

Măcelarul îl privi îngrozit pe George.

— Până la urmă, ar trebui să mergem la poliție.

— Stai puțin, spuse George. Stai puțin. Să ne gândim un pic. Am dat de ditamai beleaua. Gândește-te și tu,

tocmai McCarthy. Îți dai seama câte lucruri țin, probabil, de afacerea asta. Și pe cine o să bănuiască? Cine ar fi avut motiv să-l omoare pe McCarthy?

— Bineînțeles că Josh, Sam, Patrick sau Terry, își dădu cu presupusul măcelarul. Michael și Healy.

George îl aprobă.

— Eddie, Dan, Brian, O'Connor, Sean și Nora.

— Adrian și Little Dennis, adăugă măcelarul.

— Leary.

— Harry și Gabriel.

— Tu în orice caz, mai spuse George.

— Și tu la fel, continuă măcelarul, puțin jignit. De fapt, toată lumea. Poate în afară de Lilly.

Măcelarul dădu plictisit din mână.

George se aplecă iar deasupra lui McCarthy.

— Oricine ar fi putut să facă asta.

Ham fu de acord.

— Unii mai bine, alții mai prost.

— Tu mai bine, constată George. Dacă mergem acum la poliție, trebuie mai întâi să dovedim că n am fost noi. Un…

George își dădu căciula pe spate. Melmoth știa că George se gândea intens la ceva când își dădea căciula de pe frunte.

— Avem nevoie de un alibi. Întrebarea e pentru când. Poți să stabilești când a murit?

— Hm, se încruntă măcelarul, la mine toate stau în congelator. Dar nici aici nu e prea cald. Deci, dacă ar fi un porc, aș spune că a murit de cel puțin… hmmm patru zile. Bineînțeles că așa ceva se întâmplă doar când ești neatent și nu prelucrezi carnea imediat, iar atunci se alege praful.

— Și dacă a stat mai mult timp la căldură și a fost adus aici doar de curând?

— Chiar și atunci, răspunse măcelarul. Cel puțin trei zile. Vezi petele de-aici? Trebuie să treacă două zile până apar, atât de vizibile ca aici… Trei zile, eu așa aș spune.

Căciula lui George îi alunecă și mai pe spate.

— Trei zile. Acum trei zile a fost duminică. Eram în rulotă, era ziua mea de liniște. Iar tu ai rămas, probabil, toată ziua singur în fața televizorului.

Ham îl aprobă rușinat.

— E rău, foarte rău, îngăimă George. Dacă le spunem acum, ne pun totul în cârcă. O să-mi cotrobăiască prin rulotă. Numai asta-mi mai lipsește. Să stau la pușcărie din cauza lui McCarthy? Asta nu! Eu zic să-l lăsăm aici. Să-l găsească cine-o vrea!

George se întoarse hotărât în direcția din care veniseră. Măcelarul își chemă câinii și-l urmă grăbit, cu pași mari. Melmoth stătea lângă McCarthy, privindu-i cum se îndepărtau. Chiar și așa, mort de oboseală cum era, nu putea să nu se mire. Mâncătorul de cadavre – băgat în sperieți de un mort! Era de necrezut. Melmoth văzu cum moartea de care se temuse atât se îndepărta cu pași la fel de iuți ca ai măcelarului. *Iute. Iute. Piatră cu piatră. Iute.*

Măcelarul se opri locului și se întoarse. O răceală de moarte i se strecură lui Melmoth în oase. Nu mai putea să reziste azi la o a doua moarte. Le simțise rând pe rând, mai întâi frica, acră și sufocantă, apoi curajul în fața morții, încremenit, dar hotărât, ușurarea caldă și greoaie, iar acum din nou frica. Melmoth știa că nu mai putea să fie la fel de curajos încă o dată. Nu acum.

— Ce e? întrebă George.

Se oprise și el, și se uita întrebător la măcelar.

— Am un sentiment ciudat, răspunse celălalt. Ca și cum am fi scăpat ceva din vedere.

Melmoth înlemni.

George râse amar.

— Dacă mă întrebi pe mine, am fi putut liniștiți să scăpăm mai multe din vedere.

Dar mâncătorul de cadavre se puse în mișcare. În direcția lui Melmoth. *Iute. Iute. Piatră cu piatră.*

— Ceva nu e-n regulă, murmură măcelarul. Ceva nu se potrivește. Of, dacă aș ști ce.

Melmoth închise ochii. Era capitularea finală în fața mâncătorului de cadavre. Dintr-o clipă în alta avea să-și aducă aminte ce nu era în regulă. Melmoth nu era în regulă. Și apoi… Nu prea îi era de ajutor să țină ochii închiși. *Iute. Iute. Peste pietre.* Melmoth simțea cum mirosul de animal de pradă al măcelarului se strecura fierbinte și rânced spre el.

— La măcelărie, la măcelărie, murmură el. Azi la măcelărie, trei fileuri de porc pentru Kate, apoi a trecut Josh să-și ia cele zece kile de carne tocată de vită. Josh, care are nevoie de ea pentru cârciumă, apoi douăzeci de cârnăciori pentru ziua de naștere a lui Sam, nu, nu asta a fost. Josh. Josh și cele zece kile ale lui.

Măcelarul se opri iar, atât de brusc, încât George se împiedică de el și-i scăpă o înjurătură.

— La naiba, Ham, ce te-a apucat?

Dar Ham continuă:

— Și cel cu costițele uscate. Nu mai știu exact cine le-a cumpărat. Dan, probabil. Sau Eddie. Și apoi a mai fost cineva. Dar de Josh sunt sigur. Josh mi-a povestit că McCarthy a fost ieri la Mad Boar, chiar era enervat de chestia asta. Mi-a povestit că i se aprobaseră toate planurile pe la autorități și că acum nu se mai putea face nimic. Ieri a spus asta. *Ieri.*

George șuieră printre dinți. Era șuieratul cu care îi porunceа de obicei lui Tess să facă ordine printre oi. Tess era încă destul de tânăr și uneori fluiera degeaba. Dar azi nu era aici, iar la câinii măcelarului fluieratul chiar că era inutil.

— Nu înțeleg, spuse măcelarul. Cine a băut ieri o bere la Mad Boar? El – și măcelarul îndreptă o clipă lanterna spre McCarthy, prinzându-l și pe Melmoth în raza de lumină – el n-a fost în nici un caz.

— Ești sigur că a spus „ieri"? întrebă George.

Măcelarul dădu din cap.

— Ieri. Dacă nu mă crezi, atunci e sigur pe caseta video de la supraveghere.

— Dar n-are sunet, nu? spuse George.

— Ba da, îl asigură Ham.

George ridică din sprâncene, dar măcelarul continuă neabătut:

— M-am mirat și eu. Îl ignoră cu săptămânile pe McCarthy, și deodată trei-patru oameni încep să vorbească despre el. Asta e, mi-am zis, dacă acum s-a aflat…

George se plesni cu palma peste frunte. Melmoth știa că gestul ăsta era rezervat ideilor geniale din viața lui George. Cum fusese ideea de-a vopsi șobolanii cu vopsea fluorescentă ca să vadă pe întuneric pe unde se strecurau în rulotă. Sau ideea că Maple furase siropul de pe pâine. Ideea că-l putea prinde pe Melmoth dacă-l prindea pe Ritchfield. Pentru că Melmoth și Ritchfield erau nedezlipiți unul de altul, ca ierburile de pe plajă de pământul nisipos. Când George se izbea cu palma peste frunte, avea dreptate întotdeauna.

— Ei au fost, spuse el. *Toți împreună.*

Măcelarul îl privi fără să înțeleagă.

— Care, ei? întrebă el.

— Nu știu cine, spuse George, dar au fost mulți. Mulți de tot. Atât de mulți, încât toți cei care au fost ieri la Mad Boar sunt în aceeași oală. Dumnezeule, Ham, gândește-te puțin. Au hotărât pur și simplu, nu se știe cum, că acoperișul primăriei trebuie schimbat. Porcii ăștia. De-aia l-au ascuns aici, în cariera de piatră. Și acum aleargă încolo și

încoace și le povestesc tuturor că l-au văzut ieri la Boar. Și chiar dacă-l găsesc puțin mai încolo, când nu se mai poate stabili cu precizie data decesului, au deja de ieri încoace niște alibiuri minunate. Avocați, programări la doctor, drumuri în oraș. Să fii atent să vezi ce fac în zilele următoare, o să-ți dai seama și singur.

— Dar…

Și măcelarul dădu neputincios din brațele lui groase.

— Vrei să spui chiar toți? Și O'Connor? Și Fred?

— Nu știu sigur cine, Ham, spuse George, aproape scos din sărite. În orice caz, toți care au fost ieri la Mad Boar. Și probabil și câțiva care n-au fost. Îmi închipui că i-au ținut departe de cârciumă pe cei care au tras cu adevărat sforile.

— Și dacă m-aș fi dus și eu la Boar? M-am gândit ieri la asta, că nu era nimic la televizor.

— Atunci probabil c-ar fi spus că McCarthy plecase deja. Sau că încă nu ajunsese. Sau l-ar fi văzut la magazin. Sau în parc, cum le povestea copiilor despre planurile lui nenorocite. Dacă sunt implicați destui, atunci nu mai contează.

— Eu tot nu pot să cred, se văicări măcelarul. Doar cumpără cârnăciori de la mine. Costițele mele. Și deodată sunt toți *criminali*? Nu pot să cred.

— Ăștia sunt oamenii. Obișnuiește-te cu asta, mai spuse George, dar măcelarul deja nu-l mai asculta.

— Antricoatele de vită. Cum să le mai vând antricoate de vită, când știu că au omorât pe cineva?

Preț de o clipă, Ham rămase cu răsuflarea tăiată în aerul rece al nopții. George încremenise și el.

— Ham, nu mișca! mormăi el printre dinți.

Abia șoptise. Când George vorbea atât de încet, era ceva important. Dar Ham era de neoprit.

— N-o să mai vadă nimic de la mine, da' absolut nimic, promise el.

— Ham, șopti George.

Ceva din expresia care se întipărise pe chipul lui George îl făcu să tacă. I se tăiase din nou respirația. Pași. Pași peste pietre. Pași, care se îndepărtau grăbiți. Apoi liniște.

— Drace, zise George.

— Drace, spuse și măcelarul.

Amândoi tăcură o clipă.

George oftă.

— Acum au aflat. Până adineauri nu era nimic. Și acum suntem băgați în rahat până-n gât.

Ochii măcelarului se bulbucară. Ham începuse să aibă un miros acru-amărui. Mâncătorului de cadavre i se făcuse frică.

— George, doar nu crezi că o să ne...? Le place de noi. De McCarthy nu le-a plăcut.

George clătină din cap.

— L-au omorât pe McCarthy din cauza câtorva parale amărâte. Îți închipui de ce sunt în stare când e vorba de pielea lor?

— Porcii ăștia! zise Ham și își încleștă pumnii. Siguranță, asta e, trebuie să ne asigurăm, să ne asigurăm mereu. Nu mă las chiar așa de ușor!

Să te asiguri mereu, își zise Melmoth.

— Dar cum? continuă măcelarul. Am nimerit aici ca niște idioți. Acum au aflat și ei. Ce ne mai poate ajuta acum?

— Ajută dacă gândești, îi răspunse George. Trebuie să le găsim punctele slabe.

Să găsești punctele slabe, își zise și Melmoth. *Dacă gândești, ajută.*

— Ăștia n-au puncte slabe, suspină măcelarul. Sunt foarte mulți. Doar știi cum e, George, corb la corb nu-și scoate ochii și când se strâng atât de mulți la un loc... Gesticulă zăpăcit cu mâinile prin aer.

— Ham, stai liniștit. Gândește-te. Există mereu puncte slabe.

Există mereu puncte slabe, repetă Melmoth în gând. N-ar fi crezut niciodată că George și măcelarul puteau să zică atât de multe lucruri deștepte.

George își împinse iar căciula pe spate.

— Hm, mai avem puțin timp. Mai întâi trebuie să se sfătuiască. De unul singur n-are nimeni curaj să facă ceva.

— Acum suntem pe-afară, spuse măcelarul cu o voce tremurătoare. Înțelegi, George? Nu mai avem cale de întoarcere. O dată ieșit afară, acolo rămâi. Rahat!

Namila de măcelar tremura acum din toate încheieturile.

George îi puse împăciuitor o mână pe umăr. Tabloul era destul de comic, pentru că măcelarul era mult mai înalt decât George.

— Ham, ai păzit vreodată oi?

Ham clătină din cap.

— Poți să păzești o turmă de oi pentru că știi câte ceva despre ele. Știi că vor să stea împreună. Ar face orice să rămână împreună. De aceea poți să le păzești. N-ai să poți păzi o singură oaie. E imprevizibilă. Uneori e mai bine să fii singur.

Melmoth și măcelarul îl ascultau pe George cu ochii mari.

— Dacă suntem pe-afară, atunci o să ne folosim de asta, continuă George. Să găsim dovezi. Caseta video de la camera ta de supraveghere nu e deloc rea. Doar vinzi ziarele astea…

Ham îl privi șovăielnic pe George.

— Ziarele? Da, se vând, dar…

— Bine! zise George mulțumit. Și se văd pe casetă? Atunci am putea să arătăm data.

Ham dădu din cap cu gura deschisă. Încet-încet, începea să se prindă cam unde bătea George.

Dar acesta era deja departe.

— Foarte bine, murmură el. Foarte bine. Sunt mulți. Și când sunt mulți, nu riscă nimic. O să avem grijă ca poliția să-l găsească imediat pe McCarthy. Tu faci cópii după casete. Apoi ascundem casetele. Și dacă ni se întâmplă ceva, iese totul la iveală!

— Dacă ni se întâmplă ceva, iese totul la iveală, repetă măcelarul ca un ecou. Corect! O să vadă ei cu cine au de-a face. Mâine îmi duc lucrurile la avocat. Cu testament cu tot. Să-l deschidă la moartea mea!

George îl aprobă.

— Acum trebuie să afle și ei asta, și cât mai curând posibil. Altfel nu ne mai folosește la nimic.

— Mâine-dimineață, spuse măcelarul cu hotărâre. Primul care îmi intră în magazin o să afle.

Se întoarseră iar, îndepărtându-se cu pași grăbiți, mai repede ca prima oară.

Dar tocmai atunci George se mai întoarse o dată și-l lumină pe Melmoth.

— Melmoth, spuse el cu o voce prietenoasă, hai, vino.

Ham gâfâi enervat.

— Cum poți să te mai gândești acum la animalul ăla?

— Pentru că e animalul meu. Mielul meu rătăcit. Care dintre noi merge în fiecare duminică la biserică? Hai, Melmoth.

George îl ademenea cu vocea lui caldă, care parcă spunea „am o sfeclă în mână". Melmoth însă simțea că George nu avea nimic în mâini. Și totuși, s-ar fi întors cu plăcere. Înapoi la turmă.

Dar nu putea.

Nu există cale de întoarcere. O dată ieșit afară, acolo rămâi.

Melmoth era singur. Și trebuia să rămână singur.

Uneori e mai bine să fii singur.

Se trase din fața lui George, pas cu pas, până se lovi cu spatele de o stâncă. George se apropie și mai mult de el.

Îl prinse cu o mână de coarnele lui tinere, cum mai făcuse de atâtea ori. Melmoth se zbătu să scape, așa cum nu se mai zbătuse niciodată până atunci.

La un moment dat, George renunță.

— Să încerc și eu? întrebă Ham.

George clătină din cap.

— N-are rost, spuse el. Nu vrea.

Deodată, George puse mâna pe un cuțit. Se duse iar spre Melmoth. Îl apucă de blană, tocmai de beregată, părând să caute ceva. Melmoth nu mișcă. Apoi George găsi ce căuta. Un fir subțire, legat adânc în lâna lui Melmoth. Îl tăie. O cheie căzu pe pământ, netedă și strălucitoare. George se aplecă și o ridică. Oftă.

Melmoth își amintea ziua când George îi legase la gât cheia asta.

— Pentru că ești cel mai sălbatic, îi spusese el.

El și nu Ritchfield, deși celălalt își purta coarnele mai semeț. Melmoth. Fusese o zi mare pentru el.

George îl lăsă în urmă, fără să se mai întoarcă o dată.

— George, ai înnebunit? îi strigă Ham. Mai întâi îl căutăm pe animalul ăsta zile întregi, și acum îl lași acolo. Ce-ai de gând? O să se ducă la prima turmă care-i iese în cale. E păcat de el. O oaie fără turmă? Așa ceva nu există. N-o să reușească în veci!

— O să reușească, îl mai auzi Melmoth pe George, pe când două luminițe palide se îndepărtau în întuneric.

14

Pe înserate, pe pajiște se lăsase liniștea. Porumbei sălbatici zburau căutând insecte prin iarbă, cerul era de un albastru palid, cu nuanțe rozalii, iar marea se întindea netedă și liniștită în jurul stâncilor. Chiar și rumegatul monoton al oilor lui Gabriel încetase.

Cu ochii apoși, oile se împingeau tăcute în gardul de sârmă, acolo unde unul dintre pari ieșise din lăcaș.

Oile lui George nu observară însă nimic din toate astea. Încă stăteau sub acel copac maiestuos, nevenindu-le să-și creadă urechilor.

— Și ai reușit! exclamă Cordelia plină de admirație.

Celelalte oi tăceau. Încă le băteau năvalnic inimile după ce ascultaseră aventurile lui Melmoth și aflaseră de cuțitul strălucitor, de mirosul mâncătorului de cadavre și de urletul scos de câinii măcelarului.

Melmoth tăcea și el. Într-un fel, arăta ca și cum încă ar fi rătăcit prin cariera de piatră. Și, într-un mod straniu, încă părea tânăr.

— Mai departe! behăi o voce pițigăiată.

Era mielul născut iarna. Melmoth își întoarse capul cu iuțeala fulgerului.

— Mai departe ce, tinere miel?

Mielul dispăru speriat după trunchiul copacului.

— Vreau să spun, cum e povestea mai departe? behăi el de acolo.

— Povestea se oprește aici, răspunse Melmoth. O poveste se termină exact când se termină. Ca o răsuflare. Acum. Dar viața a mers mai departe, peste coline și mlaștini, coborând pe străzi neștiute, de-a lungul malurilor sărate și a fluviilor sclipitoare, prin munți cețoși, unde păștеau capre sălbatice, trecând prin multe turme ca printre fulgi, hăt până la Marea Nordului, acolo unde se termină lumea, și mai departe – iar eu doar m-am lăsat dus de ea, pe cărări nesfârșite, cum aleargă un șoarece prin iarbă.

— Atunci povestește-ne despre Marea Nordului, se auzi iar de după trunchi.

Dar Melmoth nu-l mai ascultă.

— Mereu mi-am dorit ca povestea să continue, șopti el spre un gândac negru și lucios, care se plimba liniștit pe un fir de iarbă chiar prin fața nasului său.

Înapoi în propria blană, în trecut, nu printre străini, în lumea mare.

— Dar pentru asta e nevoie de un păstor, iar păstorul e mort.

Dinții îl înhățară cât ai clipi și gândăcelul rotofei dispăru cu tot cu firul lui de iarbă între fălcile lui Melmoth. Berbecul cenușiu mestecă gânditor. Mopple strâmbă din nas.

— De unde știi că George e mort? întrebă deodată Maple.

Melmoth o privi uimit.

— Cum să nu știu? Au aflat păsările mele, o știe și aerul. Cel cu ochi albaștri își aduce aici oile lui cu ochi apoși. Ați dat iama în grădina cu legume. Turma de oameni culcă iarba la pământ după cum le place. În plus, adăugă el aproape amuzat după un timp, cine l-a văzut așa în toiul nopții, cu inima liniștită, plin de sânge și cu cazmaua înfiptă direct prin viață, poate să fie sigur că e mort.

— Tu ai fost aici noaptea? behăi Cloud agitată. Ai văzut cine a înfipt cazmaua în George?

Melmoth fornăi supărat.

— Nu, n-am văzut, spuse el. Of, dacă aș fi văzut…

— Dar după aceea? întrebă iar Maple. Ce s-a întâmplat imediat după aceea?

— Păsările de noapte încă nu începuseră să cânte. L-am găsit înaintea gândacilor gropari. L-am găsit pe când nu-i zburase încă toată căldura vieții în întuneric.

— Și apoi? continuă Maple să l interogheze. Ce-ai făcut apoi?

— L-am înconjurat de trei ori prin stânga, de trei ori prin dreapta, am sărit de trei ori în aer, cum fac caprele sălbatice din Wicklow când le amuțește un înțelept din turmă. Mi-am așezat copita pe inima lui. Greu de spus unde e inima la oameni. Admițând că există pe undeva pe-acolo. Dar la el era sigur. Mi-ar fi plăcut să mă mai vadă o dată. Măcar de departe. Măcar o secundă. Ca să știe că reușisem. Am întârziat cu un apus de soare. Unul singur. De la ultimul zbor al rândunelelor am ascultat cum trece timpul, foșnind ca nisipul în vânt. Am crezut că-mi venise vremea. N-am avut de unde să știu că venise vremea lui.

Melmoth era trist.

Maple își închipui silueta lui lânoasă în întuneric, cu ochii înflăcărați, cu mișcări agile și cu câteva ciori negre în cârcă. Enigma copitei de pe pieptul lui George. Acum știa.

— Spiritul-lup.

Îl avea în fața ei.

Celelalte oi își aruncară priviri speriate. Nu le plăcea să se gândească la spiritul-lup, nici măcar ziua-n amiaza mare, când soarele le strălucea în blană și pescărușii țipau în înaltul cerului. Maude adulmecă neîncrezătoare în toate părțile.

Cele mai deștepte oi rămaseră cu privirile ațintite asupra lui Melmoth. Treptat, începeau să înțeleagă. Nu fusese nici un spirit-lup pe pajiște. Doar Melmoth. Deși „doar" nu părea prea potrivit în cazul lui. Se gândiră, fiecare în parte, dacă ar fi trebuit să se teamă de Melmoth la fel de mult ca de spiritul-lup, sau să se teamă la fel de puțin de spiritul-lup pe cât se temeau de Melmoth. Sau poate invers?

Un sentiment neplăcut cuprinse turma. Lane și Mopple, care se odihniseră până atunci liniștite pe iarbă, se ridicară nervoase. În rest, nu se mișcă nimeni. Ritchfield, care în calitatea sa de berbec-șef trebuia să fie un model în astfel de situații, nu le era nici el de prea mare ajutor.

— Vacs! atâta auziră din gura lui.

Vacs? Oare asta însemna că nu fusese nimic adevărat în toată povestea cu Melmoth și cu spiritul-lup? Sau că ar fi trebuit să apară mai multe spirite-lup ca să-l scoată pe Ritchfield din nepăsare? Sau nici nu înțelesese prea bine ce se întâmplase?

Se priviră nedumerite. Câteva începură să behăie confuze.

În cele din urmă, situația fu salvată de foame.

Cât le povestise Melmoth despre noaptea la cariera de piatră, nici o oaie nu pusese fir de iarbă în gură. Alergaseră cu inimile înfiorate, tremuraseră, speraseră împreună cu Melmoth. Iar acum li se făcuse foame. Ce bine că poveștile cu Pamela nu fuseseră ca ale lui Melmoth, altfel ar fi fost o adunătură de slăbănoage. Cu sau fără spirit-lup, oile începură să pască toate cu o poftă nebună. Și în timp ce rumegau, cu fălcile măcinând, cu buzele rupând de zor fire de iarbă, cu nările și gândurile adâncite printre tufe, îngrijorarea lor se risipi precum ceața.

Deodată, ceva se mișcă în lâna lui Cloud. Mielul se strecură afară. Îi tremurau picioarele, însă pe chip avea o

expresie hotărâtă. Privi în jur pe pajiște. Melmoth se afla doar la câțiva pași depărtare, ca și cum l-ar fi așteptat.

În mod ciudat, asta îi dădu curaj. Cei doi se priviră.

— Se spune că tu ești spiritul-lup, zise mielul, puțin timorat.

— Eu sunt Melmoth, îi răspunse Melmoth.

— Atunci nu există nici un spirit-lup? întrebă mielul cu ochii mari.

Melmoth se aplecă cu fața lui ciufulită și cenușie spre miel și își ţuguie buzele. Cioara de pe spatele lui croncăni batjocoritor.

— Păi, l-ai văzut tu cu ochii tăi mari și rotunzi, micluțule?

— Chiar l-am văzut, spuse mielul serios. Și nu era ca tine. Era înfiorător.

Melmoth fornăi amuzat, dar redeveni repede serios, înainte ca mielul să aibă impresia că spunea aiureli.

— Ascultă, micuțule, ascultă atent, cu urechile astea frumoase, cu ochii, cu cornițele care abia ți-au răsărit, cu nasul, cu capul și cu inima.

Mielul căscă până și gura ca să audă mai bine.

— Dacă ai văzut vreun spirit-lup, spuse Melmoth, atunci înseamnă că l-ai văzut. În noaptea aia am stat lângă George. Dar cine spune că am fost *doar eu* acolo? A fost un păstor deosebit, care zăcea acolo, în blana întunericului. Străbătuse multe zări și multor oameni le fusese oaspete. Acum cei palizi din sat dansează și se bucură, iar femeia în roșu a sosit. Oamenii tăcuți și întunecați bat în zadar la ușa rulotei, iar mâncătorii de cadavre cad din cer. Cine poate spune câți au mai dansat de fapt în jurul cadavrului său? Nu tu! Și nici eu!

— Cordelia crede că-i o șmecherie, zise mielul. Cordelia crede că nu există spirite. Dar nici ea nu crede ce spune, pentru că și ei îi e frică.

— Nu-i nici o șmecherie, spuse Melmoth. Crede-mă, și eu am păscut prin multe locuri. Există spirite pe lumea asta. Vrăjitoarele din ochiurile de apă și gnomii care se târăsc prin mărăcinișuri, mâinile care te trag în mare și spiritele din căpițele de fân sunt dintre cele mai inofensive. Dar mielul care plânge... Când mielul care plânge țipă prin ceață, atunci nici o mamă-oaie nu poate să-i reziste. Trebuie să ajungă la el, înțelegi, le atrage cu niște fire nevăzute ca un păianjen. Și nici una nu se mai întoarce.

Mielul se cutremură.

— Nici una?

— Nici una. Și să-ți păzești ochii de Capra Roșie. Când o oaie vede Capra Roșie, atunci un berbec din turma ei moare într-un duel, și nici măcar vântul nu poate să mai facă nimic. Nici o oaie n-ar trebui să vadă Capra Roșie. Și totuși, ceața pustie...

Melmoth strânse din nări.

— Ceața pustie, cea care-ți păcălește nasul... o oaie n-ar trebui să adulmece așa ceva, micuțule. Un miros divin, ca și cum toate lucrurile bune s-ar fi adunat la un loc, ierburi, lapte și siguranță, parfumul văii toamna, mirosul victoriei după duel, te atrage, te ademenește și îți șoptește cu voce blândă. O singură oaie din turmă poate să-l simtă. Una singură. Atunci se duce după miros, creangă după creangă, piatră după piatră, departe de turma ei, fără să arunce o privire înapoi, spre mlaștină, până la un lac negru din mlaștină. Până la ochiul rău al unui lac, care te fixează cu privirea...

— Și apoi? murmură mielul răgușit.

— Apoi? făcu Melmoth și își roti ochii. Apoi nimic. Nimeni n-a trecut de ochiul cel rău. În orice caz, nimeni care să se întoarcă apoi teafăr și nevătămat. Doar o oaie a scăpat din ceața pustie.

Cioara de pe spatele lui Melmoth își întoarse capul, iar ochii ei mici și sticloși îl priviră absenți pe micul miel.

— Tu? șopti el.

— Eu? clipi Melmoth. Contează povestea, nu cine o povestește. Ascultă poveștile, ciulește urechile cu toată atenția, adună-le de pe pajiște ca și cum ar fi flori de păpădie. Există câinii urlători, Thul-cel-fără-de-miros, oaia-vampir, păstorul fără cap…

— Și spiritul-lup, spuse mielul, care își amintise iar de noaptea înfiorată de la dolmen.

— Și spiritul-lup, întări Melmoth. Spiritul-lup, micule văzător insistent de duhuri, există și el.

Și cioara își întinse și ea deodată aripile negre în lumina soarelui, ca pentru a-i întări spusele.

Însă Melmoth se întoarse cu spatele și trecu grăbit pe lângă Maude, care-l adulmeca. Trecu pe lângă Cordelia și Maple, pe lângă Zora și Sir Ritchfield, care făcu o față complice. Apoi dispăru în tufișul de grozamă, iar o clipă mai târziu oile avură impresia că doar îl visaseră pe ciudatul berbec cenușiu.

Dar Ritchfield clipi mulțumit.

— Doar s-a dus să se plimbe puțin, le liniști el. I-a plăcut întotdeauna noaptea. „E păcat să dormi", așa spune mereu. O să se-ntoarcă el. Nici o oaie n-are voie să părăsească turma – doar dacă se întoarce înapoi, adăugă el prevăzător.

După ce Melmoth dispăru, pajiștea începu să li se pară oilor neobișnuit de goală, la fel de stranie precum marea calmă și adâncă. Se adunară toate pe colină și ascultară mai întâi liniștea, iar apoi pe Miss Maple. Aceasta le spuse cum stăteau lucrurile.

— Acum știm de ce și-a părăsit George turma, spuse ea. În noaptea despre care ne-a povestit Melmoth, și-a dat seama că era altă turmă. Turma lui îl omorâse pe McCarthy. Închipuiți-vă că trăiți într-o turmă și într-o zi descoperiți că celelalte oi nu sunt oi, ci lupi.

Oile se uitară îngrozite la Maple. Nu le-ar fi trecut prin cap un gând atât de înspăimântător. Doar mielul născut iarna hăhăi batjocoritor.

— Dar era un secret, continuă Miss Maple. Lupi pe care nu puteai să-i adulmeci așa ușor, lupi în blană de oaie. Și asta nu trebuia să iasă la lumină. Cred că asta este dreptatea la oameni: când iese ceva la lumină.

— De unde? întrebă Othello, din ce în ce mai interesat.

Miss Maple cugetă adânc.

— Nu știu de unde, recunoscu ea în cele din urmă. Dacă am ști de unde, atunci am putea să încercăm să-i facem loc spre lumină.

— Dreptate! behăi Mopple, care era încântat de ideea de a scoate ceva la lumină.

Cel puțin nu părea deloc ceva periculos: un mic avânt în poarta care trebuia sau botul iscusit al lui Lane, și apoi întreaga tărășenie cu crima ar fi fost rezolvată. Apoi însă începu să se întrebe de ce fusese închisă dreptatea. Era periculoasă? Doar pentru oameni, sau și pentru oi? Mopple nu mai scoase un cuvânt și se gândi la altceva. În plus, hotărî ca pe viitor la astfel de adunări să nu facă altceva decât să rumege.

— Devine interesant când stai și te gândești cui îi e teamă în povestea lui Melmoth și de ce, adăugă Miss Maple după câteva clipe. George și măcelarul s-au speriat la început de cadavru. E ceva normal. Cadavrul arată că moartea e în apropiere și oricine se teme de moarte.

Behăituri șovăitoare îi confirmară spusele. Lucru hotărât, subiectul devenise prea morbid pentru oi. Dar Miss Maple continuă neînduplecată:

— Dar apoi lui George și măcelarului li s-a făcut și mai frică, de îndată ce și-au dat seama că ucigașii știau că ei știau.

Oile își aruncară priviri fugare. Cine ce știa? Miss Maple se folosi de confuzia generală ca să rupă o floare aurie și suculentă de păpădie și s-o mestece conștiincios. Apoi continuă:

— De ce? Pentru că și ucigașii se temeau, se temeau că o să iasă la lumină. Asta îi făcea periculoși. E ca la câini. Câinii care se tem sunt de două ori mai periculoși. Câinii cărora li se face frică mușcă.

Deodată păru să se gândească la altceva. Se uită la Mopple, care încă se rezuma la rumegat.

— Mopple, ce trebuia să ții minte?

— Totul, răspunse Mopple mândru.

Maple oftă.

— Și mai ce?

Mopple răspunse cât ai zice pește:

— Împăratul spiridușilor.

Miss Maple era mulțumită.

— Acum știm de ce copiilor le era frică de George, deși nu făcuse rău nimănui. Învățaseră să se teamă de la cei mari, ca micii. Pentru ceilalți, George era un pericol pentru că știa secretul.

Oile tăcură impresionate. Miss Maple era într-adevăr cea mai deșteaptă oaie din Glenmkill.

— Dar poate că toate astea n-au nici o legătură cu moartea lui George, își dădu cu părerea Zora. Până la urmă l-au lăsat în pace atâția ani, aproape o viață de oaie. De ce să se întâmple asta tocmai acum?

Miss Maple clătină hotărâtă din cap.

— Trebuie să aibă o legătură cu asta. Cazma aici, cazma acolo, prea bate la ochi. În mod normal, cazmalele nu sunt

periculoase. A noastră a stat mulți ani în magazia de unelte și nu s-a întâmplat niciodată nimic. Și deodată să moară doi oameni de cazma? Pentru că așa trebuia să pară și la George, deși în realitate a fost otrăvit. Cine l-a omorât pe George a vrut ca cineva anume să se gândească la McCarthy.

— Și ce-i cu măcelarul? behăi Mopple, care-și încălcase iar hotărârea de a se mulțumi cu ascultatul și rumegatul. Măcelarul știa și el de McCarthy.

— Măcelarul, murmură Maple. Măcelarul.

Părea că tot rumegă cuvântul.

— Măcelarul s-a asigurat. *De aceea* nu-l omoară nimeni pe măcelar! Oare moartea lui George să fie o amenințare pentru el, din cauză că n-au avut curaj să-i facă lui ceva? Pe de altă parte – și urechile lui Maple zvâcniră – pe de altă parte, poate să fie tocmai invers. Poate că acum cineva vrea să iasă totul la lumină. Poate că l-a omorât pe George tocmai ca să iasă totul în sfârșit la lumină. Și acum, după ce n-a mers cu George, îl are în vedere pe măcelar. Oamenii din sat se tem pentru măcelar. Doar am auzit că-și fac griji, deși nimănui nu-i place de el.

— E o poveste de dragoste, behăi Heide încăpățânată.

— Nu dacă e vorba și de măcelar, o contrazise Mopple.

Miss Maple însă nu părea să-l excludă nici chiar pe măcelar dintr-o poveste de dragoste.

— De ce nu? spuse ea. Măcelarul pare să fie totuși interesat de Kate. Iar el știa ce s-a întâmplat atunci cu McCarthy. Poate că el a înfipt cazmaua în George, ca să pară că tot ceilalți au fost de vină. Toți împreună! Nimeni n-ar avea curaj să-l trădeze – pentru că s-a asigurat.

Oile aproape că amețiră de la câte gânduri se îmbulzeau deodată în mintea lui Maple. Peste tot pe unde-și băga nasul ei de oaie se iveau noi posibilități. Se părea însă că până și pentru Miss Maple lucrurile se complicaseră prea mult.

— Încă nu știm suficient, oftă ea. Trebuie să aflăm și mai multe despre oameni.

Oile hotărâră însă să se retragă pentru moment în șura cu fân, să-și mai revină după atâtea investigații.

După o zi atât de încinsă, în șură aerul era închis și înăbușitor. Căldura răscolise mirosuri de demult de prin colțuri și crăpături. Un șoarece tânăr, care murise vara trecută sub o scândură. George, când aruncase transpirat fân din pod deasupra lor, o ploaie parfumată de fân. Un șurub care căzuse din radio și care mirosea iar ca atunci, a metal și a muzică. Sângele amestecat cu alifie pentru arsuri, care picurase din rana lui Othello. Ouăle de rândunică de sub acoperiș. Miros de ulei. Miros de miei. Miros de zăpadă. Praful de pe aripile fluturilor.

Mirosurile alergau prin șura cu fân ca niște șobolani curioși.

Maple le adulmeca somnoroasă și adormi în scurt timp, în ciuda căldurii sufocante.

În visul ei era răcoare. Stătea lângă un izvor, iar izvorul îi șoptea. Șopotea, susura, cânta. Izvorul îi povestea că totul curgea spre mare și nimic nu se mai întorcea vreodată. Dar Maple nu avea încredere în izvor. Pe malul lui păștea o turmă mare de oi albe și minunate, iar din când în când câte o oaie albă încerca să traverseze râul. Și de fiecare dată pe celălalt mal ieșea o oaie neagră. Neagră din cap până-n copite. Iar oile negre aruncau priviri triste și pline de dor spre malul cu oi albe, care însă nu păreau să le ia în seamă. Deodată o oaie neagră își luă avânt și sări peste râu înapoi, pe celalalt mal. Dar nu deveni albă cum fusese înainte. În timp ce sărea, se transformă într-un lup mare și cenușiu. Oile albe alergară din fața lui, direct în cer. Maple hotărî în vis să observe atentă cum făceau asta, ca să-i poată

povesti apoi Zorei. În vis, Maple știa însă și că nu avea să-și mai amintească secretul când se va trezi. Un miros enervant venea din cer.

*

Maple tresări speriată din vis, înapoi în căldura și întunericul din șură. Mirosul unei turme de oi! Oi străine, și chiar în apropiere. Abia o clipă mai târziu își dădu seama că Melmoth se întorsese la ele. Melmoth, cel care mirosea pe jumătate ca o turmă de oi. Probabil că se întorsese mai devreme ca de obicei din plimbarea lui nocturnă. Maple se liniști. Se întrebă de ce mirosea Melmoth atât de ciudat, altfel decât toate celelalte oi pe care le știa. Poate că era din cauza călătoriilor lui îndelungate. Melmoth nu trăise niciodată ca o oaie obișnuită. De ce ar mirosi atunci ca una dintre ele?

Poate că avea legătură cu turmele pe care le întâlnise în cale și lângă care se oprise pentru scurt timp. Începuse atâtea vieți de oaie în atât de multe turme. Și nu păscuse nici una până la sfârșit. Pe Maple o luă amețeala la gândul ăsta. Nu era de mirare că Melmoth mirosea simultan ca mai multe oi.

Și totuși, poate că lucrurile stăteau cu totul altfel. Poate că Melmoth cunoscuse în călătoriile lui oi deosebite, care îi plăcuseră și pe care le luase cu el – amintirea lor, mirosul, stilul de-a paște, gândurile lor pe care le auzea acum ca pe niște voci în cap. Oare Melmoth își căutase o turmă, o turmă de oi fantomatice, pe care le trăgea după el de niște fire nevăzute?

Gândul o neliniștea. Nu avea să se obișnuiască niciodată în totalitate cu mirosul lui Melmoth. Nici o oaie n-ar fi putut. Și ca și cum ar fi avut nevoie de o confirmare, mai adulmecă o dată turma neobișnuită de afară.

În secunda următoare, se deșteptase de tot.

Nu era Melmoth! Nu era nici o jumătate de oaie, nimic misterios, nimic inexplicabil. Era un miros tânăr, scarbăd și lacom. Oile lui Gabriel! Și încă foarte aproape.

Maple behăi alarmată.

Fusese un behăit pătrunzător, care le deșteptă imediat pe oi din visele lor cu câmpii mănoase și le aduse înapoi în noapte. Toată lumea își ridică repede capetele și privi în jur. Puțin mai târziu, turma lui George se adună la poarta șurii, privind la ce se întâmpla pe pășunea lor.

Un front închis de gâturi musculoase și capete care rumegau se îndrepta spre ele. Oile lui Gabriel reușiseră cumva să evadeze din țarcul lor și pășteau acum spre șură, strânse una într-alta, apropiindu-se ca un zid de neoprit. Pe întuneric, corpul lor părea și mai spălăcit, iar o lumină palidă părea să le izvorască din blană. Acum că nu mai erau îngrădite în spatele gardului de sârmă ghimpată, oile lui George își dădură pentru prima dată seama cât de multe erau celelalte. Era o priveliște înspăimântătoare, ca una dintre acele mașini huruitoare care treceau pârâind peste câmp toamna.

— Gabriel nu e-n stare să facă un gard, comentă sec Zora. E un păstor prost.

— Ce ne facem acum? se văicări Heide.

— Nimic, spuse Cordelia. Rămânem aici, în șură. N-o să vină aici.

— Dar nu putem să le lăsăm să ne mănânce toată pajiștea! zise Mopple, scos din sărite. Noi unde o să mai păștem mâine? Trebuie să le alungăm!

— Nu vezi câte sunt? Cum să le alungăm? întrebă Zora. Nici măcar n-am putut să vorbesc cu ele.

— Dar trebuie să meargă cumva! se încăpățână Mopple. O să rada tot. Toată colina. Trifoiul de pe stânci. Ierburile abisului de pe marginea prăpastiei.

— Nu *toate* ierburile abisului, îl contrazise Zora cu mândrie.

— *George's Place*! behăi Mopple deodată. O să halească tot de la *George's Place*!

Oile se priviră îngrozite.

— *George's Place*! șopti și Cloud. Tot ce n-am avut voie să mâncăm noi.

— Laptele-cucului! exclamă Maude.

— Urechea-iepurelui și ștevia, adăugă Lane.

— Laptele-câinelui și ovăzul! se tângui Cordelia.

Se dovedi că oile aveau cunoștințe aprofundate despre toate ierburile care creșteau la *George's Place*. Gândul că străinele aveau să răvășească și acel loc înclină decisiv balanța. Oile lui George se hotărâră să acționeze. Era destul de rău că oile lui Gabriel mâncau ce li se cuvenea de fapt *lor*. Dar că aveau să mai radă și ceea ce ar fi trebuit să le amintească de George… toate ierburile la care ele renunțaseră de bunăvoie! Întinseseră prea mult coarda și se rupsese!

— Nu! strigă Mopple furios. N-o să se atingă de *George's Place*!

Și cu asta hotărâră că aveau să apere acel loc cu orice preț.

*

În frunte cu Mopple, toată turma tropăi spre *George's Place*. Nimănui nu-i mai era frică. Dacă nici Mopple the Whale nu se temea, atunci lucrurile nu puteau să fie prea periculoase.

Odată ajunse la *George's Place*, se opriră nedumerite. Cum se apără o pășune de niște oi înfometate?

Apoi lui Othello îi veni o idee. Le arătă cum să formeze un cerc în jurul grădinii, oaie lângă oaie, umăr lângă umăr, cu capetele îndreptate spre oile străine. Othello însuși

rămase în interiorul cercului. De acolo putea să ajute unde ar fi fost nevoie, ca să respingă oile lui Gabriel.

— Acum mai trebuie doar să rămâneți așa, le spuse Othello. Dacă nu trec de voi, atunci n-o să se atingă de *George's Place*. E simplu.

Părea într-adevăr uimitor de simplu.

La început.

Când văzură însă frontul de oi palide venind ca un tăvălug spre ele, începură să apară primele îndoieli. Câteva dintre oile lui Gabriel își ridicaseră deja capetele și adulmecau în direcția lor. Oile lui George se străduiră să pară cât mai hotărâte. Fără succes. Un berbec străin behăi ceva. Apoi oile lui Gabriel tropăiră spre ele.

— Mâncare! behăiau ele.

Mâncare! Oile lui George se priviră nesigure. Ce însemna oare, de fapt, că oile lui Gabriel erau o rasă de carne?

Primele oi străine ajunseră la cercul de apărare și-și lungiră gâturile spre *George's Place*. Miresmele care se răspândeau de acolo păreau să le convingă. Începură să se împingă printre oile lui George, ca și cum s-ar fi împins printr-un tufiș. Mopple behăi revoltat. Othello fornăi.

Acum, că-și dăduseră seama unde se găsea cea mai bună mâncare, oile lui Gabriel tăceau ca și cum n-ar mai fi fost nimic altceva de spus. De neoprit ca un șuvoi, se împingeau din ce în ce mai brutal spre *George's Place*, cu ochii lor străinii și cu chipurile neobișnuit de palide. Fără Othello, turma lui George n-ar mai fi rezistat prea mult. Ar fi cedat nu doar în fața mulțimii fără număr, dar și a încordării. Nu și-ar fi închipuit niciodată că apărarea grădinii lui George va fi atât de tăcută și de înspăimântătoare.

Deodată Cordelia behăi revoltată: o oaie tânără cu picioare neobișnuit de scurte reușise s-o dea la o parte și să străpungă apărarea. Othello galopă imediat spre ea și, cu

un avânt formidabil, o aruncă imediat afară, de partea cealaltă a *George's Place*. Nu părea totuși prea mulțumit.

— Așa nu mai merge, mârâi el.

Oricât s-ar fi străduit, oile lui George se vedeau nevoite să cedeze pas cu pas. Doar Mopple mai stătea acolo unde se așezase la început, ca o stâncă în calea valurilor. Privea îngrozit în toate părțile, la oile lui Gabriel, care-i împingeau din ce în ce mai tare turma din toate părțile. Zora părea să reziste cu stoicism, dar copitele din spate îi ajunseseră deja printre ierburile interzise. Oile lui Gabriel erau pur și simplu prea multe. Lucrurile stăteau rău pentru *George's Place*.

Deodată, Othello se ivi lângă Lane.

— Lane, fugi, îi spuse el. Caută-l pe Melmoth și adu-l aici!

— Unde?

Lane era o oaie care știa ce avea de făcut.

— Nu știu, fornăi Othello enervat. Undeva! Du-te!

Nu suna prea promițător. Dar Lane era ușurată că nu mai trebuia să stea protăpită acolo ca un tufiș viu. Se pricepea mai bine să alerge. Lane era cea mai rapidă oaie din turmă. Fără să mai spună un cuvânt, se strecură printre oile lui Gabriel și o luă la goană. Othello îi ocupă locul între Heide și Miss Maple.

— Dar cum o să le alunge Melmoth de aici? întrebă Heide. Doar nu e berbecul lor șef. N-o să-l urmeze.

— N-o să-l urmeze, spuse Othello. O să fugă.

Maple fornăi neîncrezătoare. Chiar și Heide era sceptică.

Oile lui Gabriel descoperiseră acum că era mai simplu să se așeze lateral și să se împingă cu toată greutatea. Oile lui George țipau de durere.

Apoi Zora își pierdu răbdarea. O ciupi puternic pe o intrusă de nas, acolo unde durea mai tare. Oaia behăi alarmată. Toate oile străine își ridicară capetele. Preț de un moment care păru interminabil, nu se întâmplă nimic.

Apoi o luară de la capăt cu împunsăturile și ghionturile, cu împotrivirea și rezistența. Dar măcar luaseră aer o clipă. Oaia ciupită gemuse însă atât de rău, părând atât de speriată și de îndurerată, încât nici una dintre oile lui George nu mai avu chef să folosească forța.

Deodată, oile lui Gabriel încetară să se împingă. Se opriră pur și simplu, cu urechile ciulite pe întuneric. Coastele li se ridicau și se coborau, tremurând de încordare – sau poate dintr-o altă cauză: în jurul lor, în cercuri tot mai strânse, o siluetă întunecată gonea în noapte.

*

Mai târziu, nici o oaie nu-și mai aminti exact ce se întâmplase de fapt. O goană nebună, cu respirația tăiată, se adunaseră și se risipiseră, cuprinse de o agitație oarbă și de o așteptare încordată. Nici un pic de panică, nici un pic de disperare. Mereu mai exista un pas care putea fi făcut, singurul pas posibil. Undeva pe pășune, invizibil, mai mult bănuit decât văzut, cineva le aduna cu măiestrie.

În scurt timp, după ce trecuseră, probabil, doar câteva clipe – pentru că respirau liniștite, iar inima le bătea doar de efort –, toate oile erau iar acolo unde le era locul: oile lui George în șură, ale lui Gabriel în țarcul de sârmă ghimpată.

Pe stânci se odihnea Lane, cea mai iute oaie din turmă, cu ochii sclipind de admirație, privind visătoare în noapte.

15

În dimineața următoare, oile ieșiră în zori pe pășune să arunce o privire la *George's Place*. Erau mulțumite. Grădina era neatinsă. Chiar și iarba din jur, care fusese călcată în picioare, începea să-și revină. Oile lui Gabriel erau acolo unde trebuia, în spatele gardului, și nici măcar una nu se mai încumetase să iasă. Oile lui George erau mândre de ele. Nerăbdătoare, îl așteptau pe Gabriel să vadă ce isprăvi făcuseră oile lui. Avea să-și dea seama atunci ce aduse pe pășunea lor, niște animale care știau doar să mănânce.

Când sosi Gabriel, se făcuse deja târziu. Chiar și bondarii leneși erau de mult în văzduh, iar pe zidul de lângă poartă se încălzeau la soare câteva șopârle. Dispărură ca niște fulgere negre, cât ai clipi din ochi, când Gabriel ajunse pe pajiște. Păstorul nu era singur. Lângă el mergea un bărbat cu ochi iuți și neliniștiți și cu o geantă neagră în mână. Împreună se opriră în fața rulotei.

— Ar fi bine dacă aș putea să intru, spuse Gabriel. Aș putea să-mi las lucrurile înăuntru. Ba poate să mai și înnoptez aici din când în când.

— Da, răspunse bărbatul cu o voce plină de înțelesuri, clipind cu ochii săi iuți, ar fi bine. Și interesant. Ia să vedem.

Bărbatul scoase câteva unelte din geanta pe care o adusese cu el.

O coțofană ateriză pe acoperișul rulotei și își înclină curioasă capul.

Bărbatul începu să umble cu lucrurile lui de metal la ușa lui George. În scurt timp începu să transpire. Oile simțeau și ele zăpușeala care se lăsa. Nu era plăcută. Era căldura închisă dinaintea furtunii.

După un timp, bărbatul își îndreptă spatele și-și șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca. Mușchii zbârnâiau.

— Îmi pare rău, se scuză el.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Gabriel.

— Nu reușesc doar cu sculele astea. Aici e nevoie de timp și de un specialist.

— Am crezut că *tu* ești specialist, Eddie.

— Dar nu pentru așa ceva. Știam asta odată, așa e, dar când te ocupi cu așa ceva doar din an în Paște, când îmi mai lasă timp agricultura…

Eddie dădu din umeri.

— Unde-i problema? întrebă Gabriel mai departe.

— Broasca e problema. Are cilindru de siguranță. Nu prea merge să faci încă o cheie.

— Așa, spuse Gabriel.

— Ascultă aici. Știm amândoi de ce vrei să intri. Poți să-ți pui lucrurile și în altă parte. De ce nu spargi pur și simplu ușa, iar dacă se strică dup-aia, ce dacă? Nu-i mare lucru de ușa asta. De fapt, e stupid: o asemenea broască la o ușă ca *asta*…

— Deci se poate intra?

— De intrat, se poate intra, în orice caz.

— Dar s-ar vedea.

— S-ar vedea.

— Și pe fereastră?

— E același lucru. Poți să intri, dar se vede.

Gabriel dădu din cap.

— Asta și voia George. Atunci, s-o lăsăm baltă.

O clipă, bărbatul îl privi fără să înțeleagă. Oile observară cât de mult își dorea și el să intre în rulotă. Aproape la fel de mult ca Gabriel. Și înțeleseră din nou cât de mult se deosebise George de toți ceilalți oameni. Îi păsase doar de oi. Celorlalți le păsa doar de rulotă.

Chipul lui Eddie se lumină iar.

— Aha, ți-e frică. De ei. De Mafia drogurilor. Dacă au avut grijă ca poliția să nu cotrobăie prin rulotă, atunci îi interesează ce se petrece cu ea. Deci, e ceva pe aici...

— Nu mi-e frică deloc, spuse Gabriel.

Minţea. Chiar și prin cojocul lui de lână îmbibat cu fum de pipă, mirosul fricii se strecura afară în fire subțiri.

— Doar că nu vreau să-mi iasă vorbe. Până la urmă, par să fiu singurul interesat de asta.

Și-l privi pătrunzător pe celălalt.

— Poate că n-ar strica să mai stai de vorbă cu oamenii, comentă Eddie. Altfel, face fiecare ce-i trece prin cap.

Gabriel se uită la celălalt cum s-ar fi uitat un berbec-șef la capriciile unui berbec tânăr, aproape cu politețe.

— Ce părere ai?

Gabriel băgă mâna în buzunar și scoase un obiect strălucitor de metal.

Celălalt șuieră printre dinți.

Pe fața lui Gabriel apăru o expresie ciudată. Era curios. Pentru prima dată de când îl cunoșteau oile, păstorul părea curios.

Eddie observă și el.

— Așa ceva nu găsești aiurea pe stradă, spuse el. Unde-ai găsit-o?

— A căzut din cer, mârâi Gabriel.

Bărbatul clătină din cap.

— Așa nu merge, Gabriel. Știi cum stau lucrurile în sat? La Mad Boar? Stau toți acolo, așteaptă și trag la măsea. Vorbesc vrute și nevrute, chiar se amuză la glumele lui

O'Malley. Numai despre ce se întâmplă aici n-auzi un cuvânt. Și au dreptul să știe ce mai e pe-aici.

— Aici nu se întâmplă nimic, spuse Gabriel și-l privi îndelung pe celălalt cu ochii lui albaștri. Am eu grijă să nu se întâmple nimic.

Oile mișcară neîncrezătoare din urechi. Noaptea trecută se întâmplaseră o sumedenie de lucruri, iar Gabriel fusese ultimul care avusese grijă să nu se întâmple nimic. Începeau să admită că erau cam dezamăgite de Gabriel.

Bărbatul oftă.

— Bine. O cheie de la un seif. Dar nu un seif pe care poți să-l comanzi pur și simplu la un magazin. Un seif foarte bun. Scump. Foarte scump, vreau să spun. Poate că are și o combinație de numere. Poate că are mai multe chei. În orice caz, e destul de rafinat.

Gabriel dădu din cap, ca și cum ar fi știut deja toate astea.

— Cam cât de mare poate să fie?

Eddie ridică din umeri.

— Greu de spus. Cam cât un cuptor cu microunde? Sau cât un frigider? Din câte știu, nu depinde de mărime. Cele mai mari au avantajul că nu poți să le furi. Iar la cele mici nu poți să pui o bombă fără să sară în aer și conținutul. Acum contează de ce anume ai nevoie.

Îl privi curios pe Gabriel. Păstorul aruncă doar o privire indiferentă spre oile lui, ca și cum nici de data asta n-ar fi aflat nimic nou.

— Mulțumesc, zise el. Păi atunci, cam asta a fost.

Dar de Eddie nu puteai scăpa așa de ușor.

— S-a făcut aproape ora prânzului, observă el. Știi ce? O să-mi iau prânzul aici.

— Cum vrei, îi răspunse Gabriel absent.

Descoperise între timp gaura din gard și începuse să caute sub rulotă o bucată nouă de sârmă ghimpată și un par.

— Ai noroc că nu ți-au fugit, își dădu cu părerea Eddie.

— Le-am crescut bine, spuse Gabriel.

— Adevărul e că la *animale* te pricepi, trebuie să recunoaștem.

Oile erau revoltate. Auzi, bine crescute! Dacă nu s-ar fi întâmplat o mică minune, Gabriel și-ar fi căutat acum oile alea minunate ale lui prin toate grădinile din Glenmkill. Doar datorită lui Melmoth erau acum în țarc și nu se mai încumetau să iasă.

În timp ce Gabriel repara gardul, oile lui priveau lacome spre *George's Place*.

— Le e foame, spuse Eddie cu gura plină.

Gabriel îl aprobă, aproape cu mândrie.

— Da, mănâncă mult, dar se și îngrașă mult. Asta e, trebuie să le hrănești.

Gabriel se duse spre mica magazie de unelte din spatele rulotei și scotoci pe acolo. Când se întoarse, ținea în mână o coasă.

Era coasa lui George. Oile mai văzuseră acel lucru ciudat din lemn și metal. Dar habar n-aveau la ce folosea. „Cine are oi e scutit de coasă", spunea mereu George, când îi lustruia lama cu o cârpă alb cu roșu. Doar așa, să lucească frumos.

Gabriel nu era scutit de coasă.

Gabriel nu le scutea nici *pe ele* de coasă.

La poalele colinei, pe partea dinspre mare, începu să coseacă.

Oile făcură liniște. Vedeau pentru prima oară un om păscând. Era o priveliște înfiorătoare. Acea unealtă ciudată se transforma în mâna lui Gabriel într-o gheară uriașă de fier, care trecea prin iarbă, cu un vâjâit dușmănos. Zgomote stranii, ca și cum niște păsări ar fi zburat jos prin iarbă, clănțănind din ciocurile lor ascuțite, care răsunau șuierătoare pe pajiște. Pe unde trecea coasa, smocurile de iarbă

erau culcate brutal la pământ. Asta îl înfiora cel mai mult: Gabriel păștea și în același timp arunca iarba. Era o imagine a distrugerii fără sens. Mirosul bun care se ridica din iarba moartă nu făcea decât să înrăutățească lucrurile.

Deși soarele era încă sus pe cer, oilor li se făcu frig. Mopple începu să tremure încetișor, neștiind de ce tremura mai mult: de revoltă sau de spaimă.

În afară de zgomotul neplăcut al coasei, nu se mai auzea nimic pe tot cuprinsul pășunii. Oile lui Gabriel încetaseră și ele să behăie după mâncare și priveau înfometate cu ochii lor apoși spre Gabriel.

— De ce nu tai și acolo în spate? întrebă celălalt. E iarba mai înaltă.

Și arătă spre *George's Place*.

Oilor li se tăie respirația.

— Mai bine nu, răspunse Gabriel. Dacă oile celelalte nu mănâncă de-acolo, poate că e vreo otravă în pământ. Asta-mi lipsește acum, să-mi moară după ce le-am îngrășat.

— Tu te pricepi mai bine, spuse bărbatul, adăugând: La animale. Mai bine decât eu la chei.

Gabriel se uită urât la el.

La un moment dat se opri, mulțumit de cât putuse să distrugă. Luă între dinți un singur fir de iarbă, acolo unde în rest stătea pipa, și se îndreptă spre rulotă, ca să aducă roaba. Eddie rămase pe trepte. Își terminase mâncarea de mult. Gabriel nu-i mai dădu atenție. Duse iarba la oile lui și o aruncă peste gard. Oile începuseră iar să behăie după mâncare și se opriră abia când și ultima dintre ele își afundă botul în iarba moartă.

Apoi se lăsă liniștea. Gabriel merse iar la rulotă, unde Eddie încă aștepta pe trepte. Se priviră îndelung.

— Deci, o să aștepți pur și simplu până duminică, la deschiderea testamentului? îl descusu Eddie.

Gabriel dădu din cap. Eddie se ridică brusc, își strânse lucrurile și plecă spre sat.

*

Oilor le trebuiră câteva clipe să-și revină din întâmplarea cu coasa. Nimeni nu mai era acum de părere că Gabriel era un păstor bun.

— Nici nu se poate numi păstor, spuse Heide. Ar trebui să ne purtăm ca și cum nici măcar n-ar exista. Oricum nu ne bagă în seamă.

Era un plan bun. În scurt timp, toate oile stăteau cu spatele spre rulotă. Hotărâseră să pască afișându-și dispreţul evident pentru Gabriel. George ar fi fost revoltat, dar Gabriel nici nu păru să observe. În schimb, una dintre oile lui le privea cu un oarecare interes. Era berbecul puternic pe care-l remarcase Zora mai demult. Încetase să se îndese cu iarbă cosită și se uita concentrat spre oile lui George.

Zora fu prima care-l observă. De fapt, își propusese să nu mai vorbească niciodată cu oile lui Gabriel sau să piardă timpul gândindu-se la ele. Hotărâse asta după încercarea eșuată de-a scoate ceva de la ele, iar întâmplările de azi-noapte, când oile lui Gabriel se năpustiseră pe pajiștea lor ca niște omizi, nu făcuseră decât să-i întărească hotărârea.

Dar berbecul ăsta o interesa. Era mai bătrân decât celelalte oi și, așa cum i se părea Zorei, mai înțelegător. În plus, undeva în ochii lui apoși, Zora simțea că se căsca un abis. Încercând să iasă cât mai puțin în evidență, începu să pască în direcția lui. Trecu o dată rumegând pe lângă el. Apoi încă o dată. Ochii lui o urmăreau, dar în rest nu se întâmplă nimic. Zora hotărî să încerce și a treia oară, mergând cât mai aproape de gard.

De data asta, încercarea fu încununată de succes.

— Mâncare, spuse berbecul. Moarte.

Avea o voce frumoasă, caldă și melodioasă. Nu se potrivea cu corpul lui îndesat, cu picioare scurte. Era vocea unei ființe elegante și rafinate.

— Da, spuse Zora, cu o voce plină de compasiune. Iarba voastră e moartă. El a tăiat-o. Cu o coasă.

Berbecul clătină din cap.

— Noi suntem mâncarea. El e moartea. Fugiți!

— Gabriel? întrebă ea. Moartea? Ce prostie! E un păstor. Chiar dacă unul prost.

Berbecul clătină iar din cap.

— Noi suntem carne, reîncepu el.

Zora îl privi ciudat. Începu să tremure. Abisul era acolo, în fața ei, dar nu putea încă să-l vadă. Doar să-l adulmece.

— Carnea este mâncare, continuă berbecul.

Zora clătină din cap.

— Iarba este mâncare, îl contrazise ea.

Berbecul se lovi mâhnit de gard cu capul lui fără coarne. Un clinchet metalic răsună în văzduh. Gabriel le aruncă o privire scurtă.

— Iarba este moarte, repetă el insistent. Iarba *ne aduce* moartea.

O privi pe Zora aproape implorând-o. Zora se întrebă dacă nu cumva berbecul era pur și simplu nebun, cu toată aiureala aia despre carne și moarte. Nu mai auzise niciodată o oaie vorbind despre carne. Tocmai voia să plece și să le întoarcă o dată pentru totdeauna spatele oilor lui Gabriel, când din abis mai ajunseră la ea câteva cuvinte.

„Rasă de carne", își zise Zora.

Și rămase locului. Aerul devenise deodată de nerespirat. Se sufoca în căldura înăbușitoare dinaintea furtunii. Berbecul privi spre propria turmă, care încă se îndopa pe negândite cu iarba cosită.

— Mănâncă. Se îngrașă. Mor, spuse berbecul. Iar eu…

Își coborî capul și nu mai fu în stare să zică nimic. Zora se înclină pe picioarele dinainte, ca să înțeleagă mai bine frânturile de cuvinte care se ridicau învolburate spre ea din abis. „Mopple", își zise ea, „se îngrașă, rasă de carne… sub cuțit… după ce le-am îngrășat". Deodată, ceața se ridică și Zora văzu abisul căscându-i-se în față. Era cel mai adânc din viața ei.

Berbecul străin o privi plin de speranță. Văzu din ochii mărițiai Zorei că înțelesese și răsuflă ușurat.

— Fugiți! spuse el.

— De ce nu le avertizezi pe *ele*? întrebă Zora, foc de supărată pe berbecul care-i dezvăluise acele grozăvii. De ce nu fugiți *voi*? De ce n-ați fugit ieri, de exemplu, în loc să vă năpustiți la *George's Place*?

Îi păru rău de îndată ce rosti acele cuvinte. Berbecul părea trist cum nu mai văzuse vreodată pe cineva din rasa lui.

— Teamă, spuse el. Garduri și teamă. Garduri din teamă. Sunt tinere. Nu înțeleg. Nu văd. Oile-mame uită. În fiecare an. *Vor* să uite. Gardurile lui sunt înalte. Câinii lui sunt iuți. mai zise el și privi cu ochi goi spre Gabriel.

Zora îl înțelegea. Ochii i se umeziră. În fața ei se afla cea mai curajoasă oaie pe care o cunoscuse vreodată. O oaie care privea zi de zi singură în abis. Îngrozitor de singură.

— O să devii o oaie-nor, șopti ea grăbită. O să vezi, pentru tine o să fie foarte ușor. În curând o să te văd pe cer.

Apoi nu mai rezistă și fugi cât o țineau picioarele, rătăcind pe pajiște. Unde să fugă? Pe stâncile ei? Abisul mării i se părea acum meschin. Îi era rușine de acele oi străine și de ea însăși. Dar apoi își aminti de ce-i spusese berbecul ca s-o avertizeze. Avea o sarcină. Trebuia să-și prevină turma.

*

— E nebun, behăi Heide.

— Ce-a spus? întrebă Cloud.

— Că o să moară, repetă Zora nerăbdătoare. Că Gabriel o să le omoare. Curând.

— E nebun, repetă Heide. Gabriel e un păstor. Are grijă de ele mai bine decât de noi.

— Parcă spuneai mai înainte că nu-i păstor, comentă Maude.

— Ba n-am spus, behăi Cloud obraznică și plecă de acolo cu coada în sus.

— De ce le-ar omorî Gabriel? întrebă Sara, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Pentru carne.

Zora își dădu seama că berbecului străin îi era imposibil să-și facă turma să înțeleagă abisul care li se așternea în față. Nici măcar oile ei nu voiau să creadă, deși erau cu mult mai deștepte și mai înțelegătoare decât ale lui Gabriel.

— Le dă iarbă ca să se îngrașe repede. Și apoi… Se potrivește tot. Sunt o rasă de carne pentru că se îngrașă repede. Ca Mopple. Și el e tot dintr-o rasă de carne. Așa a spus George. „Sub cuțit", așa a spus atunci. Vă rog, credeți-mă pur și simplu pe cuvânt.

— Asta ți-a spus berbecul străin?

— Nu, recunoscu Zora. Nu direct. Dar îi era frică.

Celelalte oi tăceau. Le părea rău de el. Dar asta nu însemna că trebuia să crezi imediat tot ce spunea.

Zora le privi chipurile și văzu că nu erau convinse.

— Vă rog, zise ea. Pur și simplu știu că are dreptate!

— Hmmm, spuse Miss Maple. Asta ar explica de ce n-au lână ca noi. Mai știți că ne-am mirat cum de își pierde Gabriel timpul cu niște oi cu lână atât de puțină și de proastă. Dacă nici măcar nu-i pasă de lâna lor… atunci ar fi o explicație.

Zora o privi recunoscătoare pe Miss Maple. Celelalte reîncepură să cântărească teoria Zorei. Dacă până și Maple, cea mai deșteaptă oaie din întregul Glennkill și poate chiar

din lume, era interesată de așa ceva, atunci poate că exista o fărâmă de adevăr, oricât de greu plauzibil ar fi sunat totul.

Dar tocmai Mopple se găsi să-i pună bețe-n roate Zorei.

— Eu nu cred nici un cuvânt, behăi el. Berbecul ăsta nu e-n toate mințile. Ieri voiau să radă tot la *George's Place*, iar azi încearcă să ne intimideze în alt fel. Eu ar trebui să știu dac-ar fi așa. Doar sunt o rasă de carne. A încercat George vreodată să mă pună sub cuțit?

— George era altfel, îi replică Zora. El voia oi lânoase, la fel de lânoase ca oile din Norvegia.

Dar Mopple nu putea fi oprit cu una cu două.

— Rasă de carne înseamnă cu totul altceva. Rasă de carne înseamnă…

Mopple își înclină puțin capul, chinuindu-se să-și amintească. Dar nu-i trecu nici un răspuns prin minte

— Înseamnă complet altceva, repetă el cu încăpățânare.

Și cu asta le convinse și pe celelalte că Zora avea dreptate. Dacă nici măcar Mopple the Whale, cu memoria lui grandioasă, nu găsea o altă explicație, atunci însemna că povestea Zorei era adevărată.

Izbucni panica.

Maude behăi „Lupul! Lupul!" și o luă la goană înnebunită pe pășune. Lane și Cordelia își băgară fiecare capul una în lâna alteia. Oile-mame își chemară neliniștite micii la ele.

— Acum suntem turma lui, se văicări Ramses. S-a zis cu noi!

— O să ne omoare, șopti Cloud fără putere. E ca măcelarul. Trebuie să plecăm de-aici!

— Nu putem să plecăm, zise Sara. Asta e pajiștea noastră. Unde să ne ducem?

Mopple se uita agitat când la o oaie, când la alta.

— Voi chiar credeți? behăi el. Credeți pe bune? Că și cu…?

— Tu primul! formă Zora, care încă era furioasă că Mopple n-o crezuse de la bun început.

Nici măcar Miss Maple nu vedea vreo cale de ieșire. Arunca priviri speriate spre rulotă, ca să vadă dacă nu cumva Gabriel își ascuțea deja cuțitul.

— Berbecii ar trebui să știe, șopti ea.

Oile se uitară în jur, căutându-i din ochi pe cei mai înțelepți berbeci din turmă. Ritchfield și Melmoth tocmai se jucau de-a alergatelea ca doi miei de lapte, în timp ce Othello încă se ascundea de Melmoth. Totuși, când văzu cât erau de neliniștite, se apropie în fugă de ele.

— Lupul! behăi Maude.

— Berbecul străin, șopti Cordelia.

— O să ne omoare pe toți! țipă Mopple. Pe mine primul.

Lui Othello îi luă ceva vreme ca să-nțeleagă ce se petrecea. Apoi se sperie și el. Știa lumea și Grădina Zoologică, însă habar n-avea despre rasele de carne.

— Trebuie să-i spunem lui Melmoth, zise el. El o să știe ce-i de făcut.

Toate privirile se îndreptară spre Melmoth. El și cu Ritchfield se jucau acum de-a duelul. Melmoth se lăsase învins în joacă de Ritchfield și se rostogolea prin iarbă ca un câine.

— Ești sigur? îl întrebă Cloud.

Othello galopă spre colină cu inima cât un purice și cu un nod în stomac. Momentul adevărului. Pe de o parte, era ușurat. De câteva zile căuta un motiv să-l întâlnească iar pe Melmoth. Pe de altă parte, gândul că avea să-i stea în față berbecului cenușiu după atâta vreme îl umplea de sfială. Melmoth îl știa mai bine ca pe propria umbră. Văzuse toate greșelile și prostiile pe care le făcuse în tinerețe

și le criticase fără milă. Îi era jenă că se simțea atât de încurcat. Până la urmă, nu *el* fusese cel care se furișase noaptea pe ascuns din cușca acelui clovn îngrozitor, cu o singură zicală netoată drept cuvânt de rămas-bun.

„Uneori e mai bine să fii singur", mormăia furios Othello pentru sine. Nu fusese *mai* bine. Singurătatea îl duruse îngrozitor – o singură oaie între patru câini, două nevăstuici și o gâscă albă. Oile nu erau făcute să fie singure. Pe Othello îl cuprinseră tristețea și un soi de milă pentru Melmoth, care gonise toată viața prin singurătate și rămăsese mereu singur în adâncul inimii, cu orice turmă s-ar fi aflat. Iar acum se întâmplase ceea ce Othello n-ar fi crezut niciodată că va ajunge să vadă cu ochii lui: Melmoth îmbătrânise.

Își purta vârsta așa cum Othello nu mai văzuse la altă oaie și totuși, bătrânețea era fără îndoială cea care făcea barba lui Melmoth să pară atât de lungă. Othello se gândi cum s-ar termina acum un duel între ei doi și se sperie. Nu îndrăznise să se gândească la asta până acum. Când se întâlniseră pentru prima dată, Melmoth nu părea să știe nimic de greutățile vieții. Copitele lui abia atingeau pământul și fiecare dintre mișcările lui oferea imaginea unei puteri pe deplin stăpânite.

Iar lângă el Othello, cu cele patru coarne tinere și caraghioase, și cu inima tulburată. Să lupte? *El*, o oaie? Împotriva *câinilor*?

— Nu pot să lupt, behăise atunci, cu vocea lui de berbec tânăr și încăpățânat.

— Nu, îi răspunsese Melmoth, dar nu-i nimic. În luptă nu contează ce poți. Contează doar ce *vrei*.

Era deci o problemă de voință, ca de altfel toate lucrurile din viața unei oi. Admirația pentru Melmoth părea să i se scurgă din coarne în tot sufletul – o admirație pentru toată voința și înțelepciunea care-l purtaseră atâta timp

prin singurătate. Și apoi – cum ar fi putut oare să fie altfel? – din nou sfială din cauza propriei, eternei lui neștiințe.

Deodată, Othello se opri brusc.

Chiar în fața copitelor lui era întins în iarbă Melmoth, făcând încă pe victima demnă de milă a duelului. Niște ochi de spiriduș de culoarea chihlimbarului îl priveau arzând pe Othello din depărtări neștiute.

— Tu, cel care faci umbră, spuse Melmoth. E mai bine să arunci o umbră decât să stai în umbră. Dar să fii umbrit, într-o zi atât de caldă ca asta, nu e chiar de colea.

Melmoth își întoarse capul spre Ritchfield, care stătea mai încolo la câțiva pași, încântat încă de victoria sa în duel.

— Știu un joc nou, spuse Melmoth. „Cui i-e frică de oaia neagră?"

Melmoth sări grațios în picioare și i se adresă iar lui Othello.

— Cui i-e frică de oaia neagră? îl întrebă el pe Othello.

Ochii lui deveniseră serioși; era imposibil să fi sclipit atât de jucăuș cu câteva clipe în urmă.

— Multor câini, aș zice, și câtorva oi, dacă sunt deștepte, și, bineînțeles, omului negru. Mie cu siguranță nu.

Melmoth îl măsura insistent pe Othello.

— Dar oaia neagră – oare ea de ce se teme?

Deci, asta era revederea lor. Un sentiment bine cunoscut de confuzie îl cuprinse pe Othello. Îi explică lui Melmoth ce aflase Zora despre Gabriel.

— Ar trebui să fugim, spuse el. Dacă ne conduci, avem șanse să reușim.

— Toate? Așa de multe?

Ochii lui Melmoth zburară ca niște ciori pe deasupra oilor care urmăreau nerăbdătoare, de la o distanță plină

de respect, ce se întâmpla pe colină. „Uneori e mai bine să fii singur."

— Singure n-o să plece, spuse Othello. Nici una dintre ele.

— Atunci rămâneți aici, spuse Melmoth scurt.

— Dar…

— E mai bine așa, continuă Melmoth. Să fugiți? De omul cu ochi albaștri? Din fața domnului cu coasa? Nu merită.

Și berbecul cenușiu mai aruncă o privire spre oi.

— Trebuie doar să mai învețe puțin. Să-l învețe pe omul cu ochi albastri să danseze și să se teamă.

16

Nu după multă vreme, Othello adună toată turma în jurul colinei. Era pentru prima oară că-l ascultau atât de atente pe berbecul negru. Și totuși, erau sceptice. Acceptaseră să se învețe cu mirosul ciudat al lui Melmoth și să ajungă chiar să-l admire pentru aventurile și curajul lui. Dar era cu totul altceva să învețe ceva de la el. Până la urmă, Melmoth vorbea aproape ca o capră. Și orice miel știe cât de nebune erau caprele.

Melmoth se așezase în vârful colinei, astfel că-l vedeau toate. Un vânt fierbinte îi răscolea blana mițoasă, iar lâna îi tremura în mici flăcări argintii. Coarnele îi străluceau în lumina soarelui.

— Cine e cel mai rău dușman al vostru? întrebă Melmoth.

— Măcelarul! – Gabriel! – Vânătorul! – Lupul! behăiră în cor oile.

În ultimul timp erau atât de mulți dușmani, că nu te mai puteai hotărî care era mai periculos.

— Abisul, spuse Zora meditativă.

— Greșit, le tăie elanul Melmoth. Cel mai rău dușman al vostru sunteți voi înșivă! Sunteți leneșe și greoaice, lașe și sperioase, naive și cam prostănace!

Gata, nu mai era nici urmă de îndoială: Melmoth era nebun. Ce pierdere de timp, să stai să-l asculți în timp ce

Gabriel își ascuțea cuțitul. Și totuși, nimeni nu se încumeta să-i întoarcă pur și simplu spatele lui Melmoth. Iar berbecul le cerceta nemilos.

— Vă îndoiți, le zise el, ceea ce este totuși un început. Să nu credeți ceea ce nu înțelegeți. Și să înțelegeți ceea ce credeți. Othello, prietenul meu, cel cu patru coarne, negriciosul, cel cu ochi curajoși, o să vă ajute să înțelegeți.

Mândru, Othello i se alătură lui Melmoth pe colină. Apoi Melmoth îi făcu un semn cu ochiul. Othello începu să pască. Oile se uitară la el o vreme, nerăbdătoare pentru că nu aveau voie să pască și ele.

— Vedeți o oaie păscând, spuse Melmoth după un timp. Pierdută în gânduri în vânătoarea ei după verdeață, visând cu ochii deschiși pe pajiște. Și acum – Melmoth îi făcu iar semn lui Othello – o oaie care paște atentă, încordată ca o pisică gata să sară, cu toate simțurile la pândă și cu antenele îndreptate în toate direcțiile, până la cer.

Othello păștea cu ardoare. Oile îi aruncară iar priviri invidioase.

— Ia ziceți, unde-i diferența? întrebă deodată Melmoth

Oile se gândiră.

— Urechile, răspunse Zora. Îi zvâcnesc mai des urechile.

— Își ține coarnele mai aplecate, behăi Lane.

— Dă mai rar din coadă, își dădu cu părerea Heide.

— Mirosul, se auzi Maude vag.

Cu mirosul nu prea puteai s-o dai în bară.

— Greșit, spuse Melmoth. Greșit, greșit și încă o dată greșit.

— E ceva cu nările? spuse Sara. I s-au mărit nările.

– – Aiurea, se răsti Melmoth.

— Mâncarea, începu și Mopple. Mănâncă alte lucruri. Mai mult trifoi și mai puțin ovăz.

— Aiurea!

— Nu e nici o diferență, spuse Maple.

— Aiu… Bravo! spuse Melmoth și le privi pe oi cu ochi scăpărători. Ce ați învățat: că atenția vede și nu e văzută. Doar de voi depinde să fiți atente. Dacă nu vă preocupați, deveniți cel mai rău dușman al vostru. Pentru că există totuși o diferență. Othello cel atent – *trăiește.*

— Dar Gabriel…, începu Sara prevăzătoare, însă Melmoth o întrerupse scurt.

— Atenția o să vă ajute să vă dați seama de gândurile pleșuve ale oamenilor. Pot să vă înșele auzul, să vă păcălească mirosul, dar n-au cum să vă înfrângă atenția.

Melmoth studie atent fețele oilor, să vadă dacă-l înțeleseseră. Datorită explicațiilor lui George, oile aveau o experiență îndelungată în a părea că pricepuseră tot și Melmoth constată că nu avea să-i fie ușor să le prindă cu ocaua mică.

Apoi, după ce majoritatea oilor își pierduseră deja speranța, începu partea practică a lecțiilor. Începu însă mult mai puțin interesant decât își închipuiseră. La primul exercițiu trebuiau să se uite urât la o piatră mare și rotundă, cu toată atenția de care erau în stare.

— Dar pietrele nu sunt periculoase, se împotrivi Heide.

— Nu te lăsa înșelată, mormăi Melmoth. Dacă-ți zboară așa ceva în cap, poate să te omoare.

Melmoth chicoti ca de o glumă foarte reușită. Într-o clipită, Heide sări speriată de lângă piatră.

— Tocmai asta e ideea, că piatra ni se pare absolut inofensivă, le explică Melmoth. Orice miel devine atent abia atunci când pricepe că-i este pielea în joc.

Oile fixară piatra cu o atenție sporită, și dacă piatra nu ar fi fost de piatră, atunci cu siguranță s-ar fi topit sub privirile lor sfredelitoare, ca o mână de zăpadă la soare. În timp ce oile erau ocupate cu piatra, pe cer începură să apară nori de furtună și se stârni un vânt puternic. Piatra umedă strălucea în lumina fulgerelor. Tunetele bubuiau, iar din lâna oilor se scurgeau picuri mari de ploaie.

Heide își pierdu prima răbdarea.

— Nu mai vreau să fiu atentă, bombăni ea. Vreau să învăț odată să păzesc oile ca tine. Vreau să învăț să fiu periculoasă.

— Atâta timp cât nu te poți păzi nici măcar pe tine, n-o să poți să aperi nici pe altcineva, spuse Melmoth. Și ești deja periculoasă – pentru tine însăți. De îndată ce-o să înveți să nu mai fii periculoasă pentru tine, o să fii pentru ceilalți. E simplu, nu?

Nu toate oile deprinseră în această după-amiază „arta atenției, la fel de largă ca nările și adâncă precum cerul", cum o numea Melmoth, dar toate învățară ceva. Maude învăță că putea să doarmă ziua-n amiaza mare cu ochii deschiși, Mopple că putea să reziste o după-amiază întreagă fără să pască, Sara cum să alunge muștele încordând și zvâcnind din diverși mușchi, și asta fără să-și miște deloc urechile, iar Heide învăță să stea liniștită. Pentru început, Melmoth fu mulțumit de ele.

Mai târziu, în aerul parfumat și răcoros de după furtună, începu să le dea câte ceva de făcut. Trebuiau să se plimbe chiar pe marginea prăpastiei, cu ochii-n patru la fiecare pas. La acest exercițiu, Melmoth le supraveghe de pe stânca Zorei. Era impresionat, iar Mopple părea mai gânditor ca de obicei. Mai târziu Melmoth le trimise să fure pălăria udă leoarcă a lui Gabriel, uitată pe treptele rulotei când fugise de furtună în șura de fân.

Oile învățau mai repede decât pricepeau. Știau doar că mai aveau prea puțin timp să se teamă când observau toate lucrurile cu atenția pretinsă de Melmoth.

Bineînțeles că nu le ieșea chiar tot. La un exercițiu, Mopple uită, de atent ce era, să se dea la o parte din calea atacului lui Melmoth și fu călcat de berbecul cenușiu. Heide se înecă în timp ce rumega, căci, concentrată cum era, uită să înghită la momentul potrivit.

Pe înserate, Melmoth le învăță ceva ce n-ar fi făcut nici o oaie. Le învăță să nu se lase păzite.

— Dar nu se poate, behăi Lane. Pur și simplu merg picioarele fără noi.

— Pentru că le lăsați voi, spuse Melmoth. Pot să vă păzească și să vă adune pentru că nu puteți să vă păziți singure. Uitați de turmă. Uitați de câini. Păziți-vă doar pe voi.

Până la apus oile exersară cu zel cum să nu se lase păzite. Melmoth juca rolul câinelui ciobănesc și alerga behăind sălbatic în jurul lor – un vârtej de atacuri, fente și retrageri. Sarcina lor era să rămână pur și simplu pe loc.

În scurt timp erau toate moarte de oboseală, unele pentru că nu putuseră să se abțină să fugă, celelalte pentru că se concentraseră eroic să nu se clintească din loc.

— Mai avem mult? întrebă Maude.

— Din ce?

Melmoth se uită cu niște ochi mari și nevinovați la Maude.

— Din învățat, behăi Sara.

— Nu, zise Melmoth.

— Și când terminăm? gemu Mopple.

Îl dureau toate încheieturile și-i înțepenise spatele. Deși, în mod ciudat, încă nu i se făcuse foame.

— Berbecule grăsuț, spuse Melmoth, privește-l pe Melmoth care străbate lumea în căutarea atenției și crede-l când îți spune că n-a existat până acum nici o zi în viața lui în care să nu fi învățat nimic, nici măcar o noapte.

Mopple căsca. Se părea că puteau să uite acum de liniștea lor obișnuită din timpul nopții. Așa că se resemnă să mai petreacă vreo câteva ore la fel de obositoare. Dar Melmoth încă nu terminase.

— Pe de altă parte, zise el, pe de altă parte, puteți să învățați și când păștești. Când rumegați. Chiar și când

dormiți. Dacă mă întrebați pe mine, cel mai bine învățați acum păscând nițel.

Oile căzură cât ai zice pește de acord că se învăța într-adevăr excelent în timp ce pășteai în răcoarea serii. Mai târziu mergeră agale în șură ca să continue cu studiul în somn. Dar, deși erau mai obosite ca niciodată, nu li se lipea geană de geană. Afară cădea o ploaie ușoară și frunzele tulișurilor foșneau în întuneric. În șură, în schimb, domnea o liniște stranie. Erau ostenite, gândindu-se la berbeci străini și la oi călătoare, la pietre și la pălăriile păstorilor, la rase de carne și la garduri de sârmă. Totul la grămadă. Nici măcar nu se încumetau să ațipească. Chiar și țipătul unei cucuvele le agita peste măsură. Apoi ceva scârțâi lângă ușă. Oile se strânseră într-un colț, dar era doar Melmoth, care se ivi ca o umbră întunecată la intrarea în șură.

— Nici nu învățați, nici nu doriți, spuse el. Ce s-a întâmplat?

— Ne e frică, răspunse Maude.

— Frică, behăiră și celelalte oi.

— Frica, zise berbecul, nu-i aici înăuntru, e undeva afară, nu?

Avea dreptate. Acolo afară erau Gabriel, măcelarul și toți mâncătorii de carne din lumea asta.

— Ar trebui s-o alungați, continuă Melmoth. E un exercițiu. O să vedeți la ce e bună atenția.

Pentru a doua oară, Melmoth le dădu de lucru.

Sara, Cloud și Maude trebuiau să stea în bezna din umbra unui copac și să asculte ce vorbeau păsările noaptea. Ramses, Lane și Cordelia trebuiau să meargă la gaura de sub pin și să asculte marea rece din adânc și murmurul ei amenințând stâncile. Zora trebuia să se uite la cer și să-și închipuie că nu privea în sus, ci în jos, într-o prăpastie adâncă aidoma cerului.

Heide trebuia să rămână singură în sură și să adulmece tăcerea din colțuri și unghere.

Iar Othello, Maple și Mopple trebuiau să coboare în sat, să-l caute acolo pe măcelar și să-l privească până avea să le dispară orice urmă de teamă de el.

*

Încă bura. Picuri de apă se scurgeau pe geamul ferestrei. În fiecare dintre ei era închisă o scânteie licăritoare de lumină din camera dinăuntru.

Miss Maple, Mopple și Othello se holbau printre picăturile de pe geam. Înăuntru, măcelarul stătea la o masă alături de Dumnezeu. Între ei se aflau o sticlă maronie și două pahare cu un lichid auriu.

Ham își sprijinea bărbia în degetele lui butucănoase și-l fixa cu privirea pe Dumnezeu.

Domnul își afundase nasul în paharul cu lichid.

— Totul e vanitate, spunea el, vanitate *femeiască*. Își vopsesc părul și îmbracă lucrurile astea strâmte, iar tu trebuie să te faci că nu vezi. Nu-i cinstit.

— Kate nu se vopsește, spuse Ham. Totul e natural și are o culoare foarte frumoasă.

— Nu-i cinstit, continuă Dumnezeu. Și mă simt tare prost. Patimile sufletului. Înțelegi, mă simt *prost*.

— Ascultă, spuse măcelarul, dacă am ajuns să beau cu tine, atunci îți închipui cât de prost îmi merge *mie*.

Dumnezeu dădu înțelegător din cap.

— Crezi cumva că mie-mi place de tine? De ani de zile îmi faci viața un iad, și totul din cauza…

Și clătină mâhnit din cap.

— Dar trebuia să povestesc cuiva, spuse măcelarul, altfel înnebuneam.

Vocea îi suna neobișnuit de înfundată și de greoaie. Poate că era doar din cauza geamului.

— Dacă ar mai fi trăit George, m-aș fi dus la el. George putea să-și țină gura, recunosc. Până la urmă tot nu i-a folosit prea mult, săracul de el. Iar tu, dragul meu, *o să-ți ții gura* indiferent dacă vrei sau nu.

Năsosul zâmbi chinuit.

— Carnea e slabă. Știi ce înseamnă să le povestești oamenilor zi de zi despre cer, știind că tu însuți ești așteptat jos în iad? Ei, ce spun eu așteptat! La mine vine *personal*.

— Da' crezi că eu am căzut singur de pe stânci? Așa, din senin? Bătrânului Ham au început să-i tremure picioarele?

Ham îl privi furios pe Dumnezeu.

Celălalt păru să se fi așteptat la altă reacție. Pentru o clipă, ochii lui îl fixară pe măcelar. Apoi dădu din cap de mai multe ori cu o mișcare puternică, de parcă ar fi fost un curcan.

— Direct din iad. Și sunt îngrozitori. Urletul și scrâșnetul dinților pentru totdeauna, și totul din cauza nenorocitei ăleia de cărni.

Maple și Mopple se uitară unul la altul. Se părea că năsosul înțelesese ce presupunea meseria de măcelar. Măcelarul însuși bineînțeles că nici nu clipi.

— Cum să ți zic, până la urmă sunt doar oi, spuse el. N-aș omorî niciodată un cal. Sau un măgar. Un măgar are o cruce pe spate. În blană. L-a cărat pe Domnul în Duminica Floriilor. *Asta* e un semn. Dar oile? Doar de-aia există. De-asta sunt crescute. Așa că nu trebuie să ai mustrări de conștiință, așa mi-am zis. O moarte curată și apoi la preparat. E simplu. Dar apoi, apoi…

Degetele lui Ham băteau un ritm sălbatic pe tăblia mesei.

Dumnezeu tăcea. De nas îi atârna o picătură mică și clară, care tremura ca un fir de rouă în vânt. Degetele lui Ham încetară să bubuie. Preț de-o clipă se lăsă o liniște

atât de adâncă, încât oile auziră ploaia pe pervazul ferestrei, la fel de delicată și agitată ca piciorușele unor șoricei.

Apoi Ham apucă sticla și-și mai turnă un pahar plin ochi cu lichid auriu. Lichidul din sticlă bolborosi. Ham clătină din cap.

— George, spuse el, el era altfel. Le-a dat și nume. Niște nume ciudate. Vorbea cu ele. În rest, oricum nu se-nțelegea cu nimeni. Odată a venit la mine și mi-a spus: A dispărut Melmoth. E a treia zi. Nu mai aștept. Luăm câinii tăi și mergem să-i dăm de urmă. La început m-am gândit că o fi vreun copil…

Măcelarul izbucni în râs.

— Era nebun. Dar era de treabă, George, mai de treabă decât toți ceilalți.

— George?

Năsosul apucase invidios sticla maronie, nedezlipindu-și privirea de pe măcelar.

— Doar nu crezi ce spui. N-o să știm niciodată cu ce se ocupa el de fapt pe acolo, prin rulota aia a lui. Oricum, un lucru e sigur: nu s-a ocupat doar de oi. Auzi, om de treabă!

Dumnezeu dădu ochii peste cap. Luă o sorbitură adâncă din paharul auriu și începu să tușească. Ochii i se umflară umezi între pleoape.

— George. Mereu mi-a făcut necazuri. N-avea pic de respect. Pic de frică de Dumnezeu. El mi i-a trimis pe cap. Ca să se răzbune. Ar fi trebuit să-i trimită la ceilalți! Ăia sunt mult mai implicați decât mine! Eu doar mi-am ținut gura. Dar nu: a făcut-o intenționat. Știi când l-am văzut pe primul? La înmormântare! Oamenii au plecat repede. E de înțeles că aveau ceva mai bun de făcut decât să-l bage pe George în pământ, iar eu m-am mai uitat repede… Mă rog, oricum nu mai contează acum, m-am uitat puțin într-o revistă și apoi am auzit ceva. M-am uitat în sus și fix

deasupra mormântului lui George era un craniu care rânjea la mine. Era înalt cât un om, dar capul, capul era... era un...

Vocea i se stinse sfârșită în pahar și se ridică iar într-o șoaptă răgușită:

— Era un berbec! M-a privit direct în ochi Un berbec negru. Cu patru coarne!

Ham scuturâ din cap cu îndârjire.

— Un berbec alb, spuse el. M-a atacat. M-a împins de pe stânci. Era uriaș. Puternic ca un mistreț. Și sălbatic. Zi și tu, e normal? Vreau să spun, sunt doar oi. Și pe urmă se întâmplă asta. Era de un alb strălucitor. Lucea prin ceață. Să fii sigur că n-au fost oi obișnuite. Dar de ce? Îl tot văd aievea și mă întreb: de ce?

Măcelarul mai luă o înghițitură din pahar. Dumnezeu își suflă nasul într-o batistă.

— As fi terminat cu asta, murmură el. Am ars revista și m-am rugat. Dar după aia. Chiar în ziua următoare. A venit femeia cu turismul, am găsit în sfârșit una și trebuia să-i explic despre ce era vorba. Așa, și am văzut că prea le sucea mințile. În orice caz, văd că apare un demon la fereastra mea. Iar cu chip de berbec. Nu mai era negru, nu, acum era gri, cu coarne uriașe și aripi negre. Înalt, ca un om care stă în picioare. Bineînțeles c-am trimis-o imediat pe femeie de-acolo, i-am zis să meargă la Beth. Îți spun că n-am să pot să mai văd vreodată o oaie fără să mă treacă fiori pe șira spinării.

Măcelarul dădu pe gât ce mai era în pahar și-l privi pe Dumnezeu cu compasiune.

— Nici eu, spuse el. M-am tot gândit. Mi-au zis c-am stat doar o noapte în spital, dar pentru mine parcă au trecut săptămâni întregi. M-am gândit tot timpul. Pe Kate, da, pe ea n-aș putea s-o uit niciodată, deși s-a căsătorit cu George. Din cauza ei mi-am cumpărat atunci camera de supraveghere,

ca s-o mai pot vedea și seara, cum cumpăra piept de curcan. Și vocea ei…

Măcelarul privi visător în gol. *Să nu râvnești la…*

— Dar n-aș fi atins-o niciodată, trebuie să mă crezi. Iar în rest? Nici măcar la mizeria cu McCarthy n-am luat parte, când *mie* mi-a făcut cel mai mult rău. Singurul lucru la care mă pot gândi e meseria mea. Dar cineva trebuie să facă și asta.

Măcelarul puse paharul gol înapoi pe masă.

— Acum se răzbună toate, șopti năsosul. Fiecare gând păcătos, fiecare în parte. Chiar și în biserică. Asta mi-a pus capac. Închipuie-ți, în Casa Domnului! Eram la confesional… voiam să discut ceva cu Gabriel. A venit, am stat de vorbă. Și apoi… Teroare, Ham, îți spun, teroare. Deodată confesionalul s-a umplut de o duhoare diavolească. Vocea s-a preschimbat într-un behăit îngrozitor și când am dat draperia la o parte… ce să vezi… în locul lui Gabriel era *berbecul negru* cu fălcile rumegând de zor! Cu șapte coarne, ca fiara din Apocalipsă!

Domnul sughiță. Ham își încrucișă degetele, formând o arcadă grăsuță și rozalie de carne, și vorbi foarte serios.

— Ori am greșit că omor animale, spuse el, și sunt vinovat. Atunci totul se întâmplă pe bună dreptate.

Ciocăni cu degetele pe scaun.

— Ori am făcut bine ce-am făcut și atunci are loc o nedreptate strigătoare la cer. Acum nu scrie nicăieri că e greșit, nici măcar un singur cuvânt în toată Biblia, iar în Biblie omoară și ei animale.

— Răzbunare, șopti năsosul și se cutremură. Căci a mea este răzbunarea, spune Domnul. *Asta* ar fi trebuit să-i fac să înțeleagă atunci cu McCarthy. Asta ar fi fost sarcina mea. Prea târziu. Acum răzbunarea e în mâna celor de jos.

Și mâna lui Dumnezeu făcu un semn neliniștit spre podea.

— Există doar două posibilități, spuse Ham. Ori devin vegetarian, ca Beth, ori le arăt că nu pot să se joace așa cu mine. Un berbec alb. Da, da, un animal prost, doar instinctul e de el. Îmi spun asta uneori. Dar atunci sunt și eu tot un animal prost. Tot ce vedem e oricum doar... cumva... ca un fel de măști, înțelegi? E ceva în spate. Nu știu ce anume, dar știu c-a fost un berbec alb. Pe ăsta puteam să pun mâna. O să mi-o plătească!

Ham își propti mâinile pe masă, ca și cum ar fi vrut să se ridice. Dar se sculă puțin de pe scaun doar ca să se prăbușească oftând înapoi.

Deodată, se mișcă ceva lângă Maple. Pietrișul scârțâi. Mopple the Whale se retrase de la geam și se uită la poarta dinspre grădină. Maple îi aruncă o privire plină de reproș.

— Melmoth a spus să stăm doar până nu ne mai e frică de el, spuse Mopple, încercând să pară curajos.

— Dar e important, spuse Maple. Poate o să vorbească mai departe despre George. Poate aflăm ceva despre crimă. Tu ești oaia cu ținere de minte!

În clipa asta se sparse ceva în casa măcelarului – un zgomot dur și rece, cu un ecou înspăimântător. Mopple tresări.

— Auzi, spuse Maple, încurajându-l. S-a întâmplat ceva. Hai, trebuie să ții minte!

Pe întuneric, ulucile gardului de la grădină arătau ca niște dinți ascuțiți, în timp ce poarta scârțâia dușmănoasă în vânt. Dintr-odată, drumul înapoi spre casă nu mai păru o idee așa de bună pe întuneric. Mopple se târî înapoi la locul ferit dintre Maple și Othello și privi viteaz pe geam.

Sticla se răsturnase pe masă, iar lichidul curgea șopotind. Năsosul își ținea strâns paharul. Ham privea fascinat la pata care se întindea pe masă întunecată ca sângele.

— Nu-i vorba aici de sufletul tău jalnic, spuse el cu o voce înceată.

Părea mai periculos decât tot ce auziseră înainte din partea măcelarului.

— Păcat sau nu, pocăiți-vă și vă iartă Domnul, chiar nu crezi nimic din ce povestești în fiecare duminică? Sfiala ta stupidă nu mă interesează câtuși de puțin. Că Alice ți-a fost indiferentă după aia, asta e porcăria. Și pentru asta o să-ți fac zile fripte cât oi trăi!

Oile observară cum furia măcelarului îl trezi pe Dumnezeu, afundat în paharul lui. Se îndreptă din spate.

— *Eu* m-a părăsit pe mine, spuse el, lucid și trist. Nu invers. Ce n-aș fi făcut pentru ea? Totul! Chiar și azi doar pe ea o văd în orice femeie. Ăsta e blestemul meu. Vrăjitoarea asta.

Macelarul își încleștă pumnii. Un trosnet amenințător. Mopple zvâcni agitat din urechi.

— Vrăjitoare? Tot ce-a vrut sora mea a fost puțină sinceritate.

În fața furiei reci a măcelarului, năsosul se cufundă înapoi în pahar.

— Habar n-ai câte fac pentru tine, se plânse el. Crezi că ăia nu s-au gândit niciodată să-ți vină de hac? Cine i-a convins să nu facă nimic? Eu! Unuia dintre artiștii ăștia i-a dat chiar prin cap să-ți lase lănțișorul la locul crimei. Ăla de aur de la Kate.

Zâmbi parșiv.

— Slavă Domnului că s-a spovedit. Bineînțeles că m-am dus imediat să-l găsesc.

— Josh, spuse Ham aproape plictisit.

Domnul ridică mirat din sprâncene.

— Știai?

— Știu doar că-l mai aveam la gât când m-a chemat Tom la cârciumă. Și apoi, când ne-am întors de la cadavrul lui George, dispăruse. E clar că cineva voia să-mi însceneze

ceva. Și cine ar fi putut să fie, dacă nu șobolanul de Josh? Nu mă suportă și nici măcar nu știu de ce.

Măcelarul clătină gânditor din cap.

— N-ar fi trebuit să-l bați așa după nunta lui George, spuse Dumnezeu.

— Și? se răsti măcelarul. Mi-ai găsit lănțișorul?

— Nu, recunoscu Domnul. Dar am încercat.

— Doar pentru că știi c-o să iasă totul la lumină dacă o să mi se întâmple ceva, comentă disprețuitor măcelarul.

— Atunci n-ai decât! zise năsosul, care încerca iar să-l intimideze. Du-te și prinde-mi scrisorile de dragoste pe ușa bisericii, cu toate porcăriile! Dacă mai interesează pe cineva așa ceva, după atâția ani.

— Crede-mă că interesează, îl asigură Ham înverșunat.

Dumnezeu sorbi nervos din pahar.

— Totuși, nu te invidiez că trebuie să le asculți spovedaniile săptămână de săptămână, murmură Ham după un timp. Ce mai grozăvii trebuie că-ți povestesc! Cu o cazma! Cine să se gândească la așa ceva…, continuă el, clătinând din cap.

Domnul se aplecă peste masă, ca și cum ar fi urmat să se răstoarne dintr-un moment în altul, și-l fixă pe Ham cu privirea. În timp ce măcelarul se afundase iar în scaunul lui cu rotile, păru să se învioreze la loc.

— N-a spus nimeni nimic. *Nimeni.* Nici un cuvânt. Nici măcar la spovedanie. De McCarthy da, m-am săturat să-i ascult! Dar de George – nici un cuvânt. Se gândesc la asta, da, dar nimeni nu recunoaște să fi făcut ceva.

Ham dădu din umeri, ca și cum n-ar fi fost surprins peste măsură. Totuși, celălalt deveni din ce în ce mai agitat cu fiecare cuvânt.

— Mă ia cu fiori când văd tăcerea asta, Ham! Nici măcar în fața lui Dumnezeu… Chiar îmi doresc să mărturisească. Nici măcar nu le stă în fire, să știi. În rest, abia

aşteptau să-şi descarce conştiinţa încărcată la mine. Poate… cum să-ţi spun, cine a făcut treaba cu cazmaua trebuie să fi fost bolnav.

În ochi îi apăru o expresie nouă, ca şi cum ar fi pândit ceva.

— Ascultă, spuse el, cum de te-ai mai dus tu o dată la locul crimei? În ziua când a fost înmormântat George?

Ham se strâmbă. Se părea că nici lui nu-i făcea plăcere să se gândească la acea dimineaţă ceţoasă. Pierdut în gânduri, se uită pe fereastră, fix în ochii căprui ai lui Mopple.

— Pentru că speram să-mi găsesc lănţişorul. Mi-a trecut şi mie aceeaşi idee prin cap ca ţie, fără spovedanie, Josh, idiotul. Şi cum poliţia n-a apărut la mine, încă e undeva pe acolo…

Ochii lui Ham se opriră într-un punct, iar el amuţi.

Dumnezeu râdea.

— Probabil că tot pe atunci s-a dus şi Josh să caute. Îi părea rău şi chestii de genul ăsta. Nici el n-a găsit nimic. Ceva e vrăjit acolo şi cred…

Dumnezeu amuţi şi el când văzu spaima îngheţată de pe chipul lui Ham. Îi urmă privirea până la fereastră şi înlemni. Apoi se albi ca varul şi-şi duse mâna stângă la piept.

— Ăsta e! ţipă Ham. De data asta pun mâna pe el!

Cu o mişcare dibace, măcelarul îşi roti scaunul şi se îndreptă spre uşă. Dumnezeu se holba încremenit la dreptunghiul întunecat, unde se vedeau trei capete de oaie într-o lumină roşiatică.

*

Mopple, Maple şi Othello tropăiau prin ploaia mocănească înapoi spre păşune. Erau mulţumite. Deşi nu-şi alungaseră întru totul teama, îi păndiseră cu succes pe Domnul şi pe măcelar.

Othello mergea mândru în față. Îl impresionase pe Domnul cu cele patru coarne ale sale, și măcar pentru atâta lucru meritase să vină aici. Chiar și Mopple tropăia cu capul ridicat prin noapte. Melmoth avusese dreptate. Cu puțină atenție și o privire neînfricată de oaie, puteai să-i sperii pe oameni.

Încântat de noile aptitudini pe care tocmai și le descoperise, Mopple o luase în pas vioi înainte și aproape că-l ajunsese pe Othello. Timid, tocmai se gândea să rămână câțiva pași înapoi, când Othello întoarse capul și-l privi.

— *Tu* l-ai împins pe măcelar de pe stânci? întrebă el.

Mopple își ridică încet capul. Cum îl mai atacase pe măcelar prin ceață... Puternic ca un porc mistreț! Dacă era atentă, o oaie era într-adevăr în stare de orice...

Apoi începu să-și amintească. Mopple avea cea mai bună memorie din turmă. Și reținuse tot.

— Nu, oftă el. M-a alergat prin ceață. Și apoi s-a prăbușit.

Mopple își plecă apoi capul. Othello formă amuzat, dar îl privi cu prietenie.

— E totuși o realizare, spuse el.

Se întoarseră amândoi spre Miss Maple, care rămăsese ceva mai în urmă. Din când în când, se oprea pe loc și rupea pierdută în gânduri câteva frunze din tufișurile de pe margine. Berbecii o așteptară răbdători.

17

Demult, pe când Miss Maple nu văzuse încă nici o iarnă, George mânca în fiecare dimineață pâine cu unt și sirop de arțar. În zilele frumoase, lua micul dejun mereu afară, sub cerul liber, sub privirile invidioase ale oilor. Mai întâi își întindea o măsuță șubredă în fața treptelor rulotei, apoi făcea cafeaua. Pe urmă își aducea farfuria cu sendvișurile gata pregătite. După aceea trebuia să intre iar ca să-ndemne cafetiera să se grăbească. În timpul ăsta, pâinea rămânea nepăzită în soare și toate oile ar fi mâncat-o cu plăcere. Dar Maple era singura care știa să numere până la 50. De îndată ce cafetiera începea să vâjâie, după ce George îi mai dădea câteva bobârnace cu mâna, se dădea startul. 1-15: Maple se strecura până la rulotă. 15-25: trăgea cu ochiul la ușa rulotei, ca să fie sigură. 25-45: lingea cu cea mai mare atenție siropul de pe pâine, așa de atentă, că nimeni n-ar fi putut să ghicească urma unei limbi de oaie pe untul întins. Dar era important să mai lase un strat foarte subțire de sirop maroniu pe pâine, pentru ca George să nu bage nimic de seamă. 45-50: alerga înapoi la celelalte oi și se ascundea după lâna mamei sale, care se simțea penibil în toată afacerea asta. 51: George se întorcea cu o cană aburindă de cafea și începea să-și mănânce micul dejun.

Până într-o zi când se stricase cafetiera și la 35 George apăruse în ușă cu brațele încrucișate. Era ziua în care George îi dăduse un nume încă dinainte să treacă de prima ei iarnă. Celelalte oi erau cam invidioase, iar mama ei era mândră, ca și cum ea ar fi furat siropul de pe pâine. Maple însăși tot umblase țanțoșă pe pășune până la apus, dându-și importanță: până la urmă, era cea mai tânără oaie care-și primise numele.

*

Între timp, toate oile se lămuriseră că Miss Maple era într-adevăr cea mai deșteaptă oaie din Glenmkill și poate chiar din lume. De aceea, cu toate că erau frânte de oboseală, se arătară numai ochi și urechi la ce aveau să le povestească Maple, Mopple și Othello despre Dumnezeu și despre măcelar când se întoarseră din sat. Era vorba tot de carne, iar teama de cuțit, pe care abia reușiseră să și-o domolească, le cuprinse iar. Dar Miss Maple voia să le facă atente la altceva.

— Dumnezeu a spus ceva important, le zise ea. A spus că nimeni nu i-a povestit nimic. I se pare neobișnuit. Și cred că are dreptate. Dacă ar fi acționat cu toții ca o turmă, atunci s-ar simți în siguranță și i-ar povesti tot. Ca la McCarthy. Dumnezeu nu i-a trădat atunci, de ce ar face-o acum? Nu-i plăcea de George.

— Poate c-au uitat deja, interveni Cloud.

Mopple the Whale clătină din cap.

— Oamenii nu uită așa ușor. Era primăvară și George tot mai știa cine rosese copacii de coajă în toamnă. McCarthy a murit de șapte ierni, aproape cât o viață de oaie, și încă își amintesc.

Mopple era impresionat de memoria oamenilor.

— Nu e din cauză c-au uitat, întări Miss Maple. Cred că tac din alt motiv. Cred că n-au fost toți ca la McCarthy. Nu

sunt ca o turmă, ca niște animale care au mâncat împreună ceva pe furiș. Atunci ar ține unii cu alții, s-ar strânge într-un loc și-ar aștepta. Dar nu fac asta. Aleargă amețiți încoace și încolo. Se bănuiesc unul pe altul. Fiecare vrea să afle ceva despre celălalt. De-aia a venit Josh la Gabriel, de-aia a trecut și Eddie pe aici. De asta i-a spionat Gabriel când s-au furișat noaptea pe pajiște – Josh cu Tom O'Malley și cu Harry.

Oile behăiră uimite. Asta era o idee cu totul nouă.

Miss Maple fornăi nerăbdătoare.

— Am fi putut să ne dăm seama mai demult. Atunci nu ne-ar mai fi păcălit atâta vreme. Gabriel este vânătorul!

Gabriel, vânătorul? Oile nu fură prea surprinse. Între timp, ajunseseră să-l creadă în stare de orice. Dar cum descoperise Miss Maple chestia asta?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat, le spuse ea. Măcar pentru că Maude n-a putut să-l adulmece imediat. Doar Gabriel poate să-și ascundă astfel mirosul, după lâna umedă și fum. În plus…

Miss Maple le aruncă o privire scurtă și energică.

— În plus, a știut că cei trei au fost pe pășune. I-a spus lui Josh. A știut și că am fost agitate din cauza lor. Cum ar fi putut să știe asta, dacă n-ar fi fost aici?

— Dar cum de vânează Gabriel oameni? întrebă Cloud.

— Poate că le voia carnea, spuse Mopple. Nici oamenii nu prea au lână.

— Nici o oaie n-are voie să părăsească turma, behăi Ritchfield.

Maple fu de acord.

— Cred că Ritchfield are dreptate. Gabriel e un fel de berbec-șef al lor. Nu vrea ca lumea să umble aiurea. Ar fi trebuit să stea locului liniștiți, așa, ca oile lui. Dar ei n-au făcut-o, iar când Gabriel a observat că trei dintre ei o șterseseră, le-a luat urma.

— Nu e un berbec-șef bun, spuse Heide.

— Nu, o aprobă Maple. Nu știe să țină turma laolaltă. De asta stă aici și supraveghează rulota. Probabil că e ceva foarte important care a fost ascuns acolo. Ceva ce nu trebuie să iasă la lumină cu nici un chip.

— Dreptatea! izbucni Mopple.

Miss Maple își înclină capul.

— Poate. E o chestiune foarte importantă. Ce caută toți oamenii ăștia în rulotă? Eddie, Gabriel, Josh, Tom și Harry? Ce le trebuie?

— Iarbă, spuse Zora. Caută iarbă, așa a zis Tom.

Nu prea le venea oilor să creadă că oamenii ar putea fi atât de raționali. De obicei, nu aveau scopuri atât de clare.

Mopple se arătă sceptic.

— Aici e iarbă cât vezi cu ochii. E iarbă pe toată pajiștea, cel puțin acolo unde alea – și se uită urât spre oile lui Gabriel – n-au ras-o încă. De ce ar căuta iarbă tocmai în rulotă, când nu trebuie decât să se aplece, dacă vor s-o găsească?

Trebuiră să admită că Mopple avea dreptate. Măcar atâta judecată aveau și oamenii. Era o discuție foarte apetisantă. Câteva capete se coborâră să caute firele mai gustoase prin fânul din șură.

— Nu cred că toți vor iarba, orice ar fi însemnând asta, spuse Miss Maple, când capul ei se ivi iar din fân cu un pai lung în gură. Cred că pentru Gabriel e mult mai important să nu iasă *nimic* la lumină. Nici măcar iarba.

Mopple se uită invidios la paiul lui Maple.

— Dar de ce?

— Gabriel e berbecul-șef, spuse Miss Maple, și cred că tot el era berbec-șef și când l-au omorât pe McCarthy. Știe că George și cu măcelarul s-au asigurat. Dacă li se întâmplă ceva, atunci totul iese la lumină. Iar acum i s-a întâmplat ceva lui George. Și ceilalți așteaptă să iasă totul la lumină. Și cred că se așteaptă să iasă din rulotă.

Oile se adunară la ușa șurii și priviră neîncrezătoare spre rulota care dormea ca un pietroi mare și negru în întuneric. Până acum li se păruse mereu inofensivă și singurul care ieșise vreodată din ea fusese George.

— Nu știu ce să zic, șovăi Cordelia.

— Orice-ar fi, n-o să iasă la lumină, comentă Lane. Nimeni nu poate să deschidă ușa. A încercat Gabriel, au încercat și Eddie, Josh, Harry și Tom O'Malley. Plus bărbatul cu mașina care mergea încet. Nimeni n-a reușit.

— Dar de ce să deschidă ușa, când vor totuși să nu iasă nimic la lumină? behăi Heide.

Nu era deloc o întrebare rea.

Miss Maple mișcă gânditoare din urechi.

— Dacă nu reușesc să intre în rulotă, atunci se tem că poate reușește altcineva și le află secretul. Dar dacă intră în rulotă, atunci pot să găsească dovezile și să le distrugă pentru totdeauna.

O vreme rămaseră tăcute, cugetând profund sau doar rumegând. Tocmai când se părea că de atâta gândit aveau să aţipească puțin, Miss Maple le scoase din amorțeală.

— Închipuiți-vă că un singur om l-a omorât pe George, izbucni ea deodată. Cine ar fi putut să fie?

Puțin înfricoșate, oile behăiră care mai de care, una peste alta. Gabriel și măcelarul erau printre favoriți.

— Hmmm, spuse Miss Maple. Nu vedeți nimic neobișnuit? Mai devreme nu l-ar fi bănuit nimeni pe Gabriel. Pentru că ne plăcea de el. Și acum e suspect. Pentru că nu ne mai place de el. Poate gândim greșit. Poate că ucigașul e cineva de care ne place.

— Dacă ar fi ucigaș, atunci nu ne-ar mai plăcea de el, declară Heide hotărâtă.

— Dar poate că acum încă ne place, spuse Miss Maple.

— Rebecca? behăi Cloud înspăimântată.

— Ce știm despre ea, în afară de faptul că miroase bine? se întrebă Miss Maple. Apare așa, din senin, după moartea lui George. Se preface c-a venit aici pentru turism, când nu-i deloc adevărat. Încearcă să afle cât mai multe despre George.

— Vrea și ea să-l găsească pe ucigaș, zise Othello.

— Sau să împiedice să fie găsit. A întrebat dacă sunt suspecți. Poate că vrea doar să știe dacă i-a dat cineva de urmă.

Nu părea chiar atât de improbabil. În romanele cu Pamela, fiicele frumoase erau deseori cauza morții tatălui lor. Totuși, Maple nu câștigă de partea ei nici o oaie cu această teorie.

— Mi-a dăruit ultima roșie, spuse Othello.

Câteva oi o priviră edificate pe Maple. Oare cineva în stare de crimă ar fi făcut așa ceva?

Dar Miss Maple rămase încăpățânată.

— Nu vine de prin părțile astea. Nu i-e teamă c-o să iasă ceva la lumină. Nici măcar nu știe că *poate* să iasă ceva la lumină. Și nu vă mai amintiți ce-a spus Beth despre cazma, cadavru și câinii diavolului?

— Puteți să vă închipuiți ce groază trebuie să fi simțit acel suflet pierdut, venit cu cazmaua lângă cadavru? spuse Mopple.

— Exact.

Miss Maple îl privi recunoscătoare pe Mopple.

— Dar Rebecca nu-i de pe-aici. Habar n-avea de câinii diavolului. Deci cu siguranță că ei nici nu i-ar fi fost teamă.

— E curajoasă, da, și? fornăi Othello. Asta nu dovedește nimic.

— Asta așa e, oftă Miss Maple.

Oile își dădură seama cât era de obosită.

— Nu dovedește absolut nimic, adăugă ea.

Adâncită în gânduri, începu să umble încoace și încolo prin șură. Câteva oi care trebuiră să se tragă iute din calea

ei sau care fuseseră călcate pe picioare behăiră revoltate, dar Miss Maple nu păru să le audă

— Enigmele mai mărunte se rezolvă, murmură ea. Se deschid una după alta, ca mugurii. Acum știm ce căutau măcelarul și Josh prin ceață: veniseră la păștune după lucru. Și *cine* s-a aplecat și *ce* a pus jos: Josh – lucrul. Cine este spiritul-lup și cine vânătorul. Dar ce-i cu enigma cea mare? Ce-i cu crima? De ce nu se potrivește?

O luă cu pași repezi spre Sara, care-i fugi din cale în ultimul moment.

— Poate că nici nu trebuie să se potrivească mereu totul. Poate că e o greșeală să crezi că totul trebuie să se potrivească mereu. În romanele polițiste se potrivea tot, apoi se încâlceau lucrurile și George azvârlea cartea cât acolo. Poate că asta e rezolvarea, și anume că unele lucruri nu se potrivesc și gata. Lucruri despre care noi credem că se leagă și care în realitate n-au nimic de-a face unele cu altele.

Miss Maple se opri în loc.

— Trebuie să ne concentrăm mai mult pe enigma cea mare, hotărî ea. Enigma cea mare… e… caznaua!

Apoi Miss Maple tăcu îndelung. La început, păru că se gândește profund la ceva. Dar în scurt timp răsuflarea adâncă și regulată le dezvălui că cea mai deșteaptă oaie din Glennkill adormise.

*

De dimineață, marea fremăta învolburată afară, iar crăpăturile din scânduri, prin care se strecura o lumină gălbuie, arătau în întuneric ca niște ochi de pisică. Păsările își înălțau vioaie trilurile obișnuite. La un moment dat, o pasăre străină, răsunând mai întâi în depărtare, apoi din ce în ce mai aproape, se amestecă în corul lor.

Oile traseră cu ochiul din șură și-l văzură pe Gabriel, care tocmai se așeza iar pe scările rulotei. El era cel care fluiera.

Prin vălul fin de ceață, oile aruncară priviri mânioase spre noul lor păstor.

— Trebuie să plece! spuse Heide.

Nimeni n-o contrazise.

— Dar cum? întrebă Lane.

Își ațintiră ochii asupra lui Gabriel, care parcă făcuse rădăcini pe trepte, învăluit în fumul de pipă. Era de neînchipuit ca o oaie – sau chiar o turmă întreagă – să facă ceva împotriva lui.

— Teama, zise Zora. Trebuie să-l facem să se teamă.

Se gândiră la lucrurile de care se temeau *ele*: câinii mari, mașinile zgomotoase, alifia pentru arsuri, spiritul-lup, mirosul animalelor de pradă. Nimic nu părea nimerit să-l alunge pe Gabriel.

Se priviră fără nici cea mai mică idee.

— Atenția, fornăi deodată Melmoth. Dacă ați fi fost atente, ați fi știut de mult de ce-i e teamă lui Gabriel – sau pentru cine. Ce fac oamenii când se tem?

Miss Maple făcu ochii mari.

— Construiesc garduri, spuse ea.

Toate capetele se îndreptară spre oile lui Gabriel, care priveau iar înfometate prin sârma ghimpată.

— Ce să li se întâmple lor acolo, în spatele gardului, cu toată mâncarea pe care le-o aruncă Gabriel în fiecare zi? behăi Heide cu amărăciune.

— S-ar putea îmbolnăvi, își dădu cu părerea Melmoth.

— Ba n-ar trebui să se îmbolnăvească, îl contrazise Zora. Și așa o duc destul de greu.

— Dacă se îmbolnăvesc, ne molipsesc și pe noi! behăi Mopple speriat.

Melmoth le făcu conspirativ cu ochiul.

— Și dacă ne îmbolnăvim *noi*?

Capul Cordeliei se umplu deodată de cuvinte. Toate numele neobișnuite pe care le învățase de la George îi năvăliră în minte, galopând sălbatice printre gânduri: profilaxie, enterită, meningită, Creutzfeld-Jacob… Numai cuvinte de-astea se găsiseră în cartea despre bolile oilor. Și toate însemnaseră ceva.

Puțin mai târziu, oile puseră la punct un plan.

O zbughiră să exerseze în șură. Când se iviră, mult mai târziu, iar la lumina zilei, erau ele însele cam zăpăcite de groaza teribilă pe care o stârniseră în semiîntunericul șurii.

Acum aveau să-l învețe pe Gabriel ce era teama.

Dar păstorul nu mai era pe treptele rulotei.

Gabriel cosea iar.

Cântecul rece al coasei răsuna pe pășune, în timp ce iarba se așternea la picioarele lui Gabriel. Oile se cutremurară. Hotărâră să aștepte până termina Gabriel cu cositul lui înfiorător.

Și apoi, deodată, vântul le aduse mai mult decât vuietul coasei și mirosul de iarbă moartă. Ceva mult mai înspăimântător plutea în aer, un miros adus de briza de dimineață dinspre sat. Goniră pe colină și văzură de acolo cum, păcănind în scaunul lui cu rotile, măcelarul urca pe cărare și traversa apoi pășunea direct spre Gabriel.

Coasa cânta tare, iar roțile măcelarului abia dacă se auzeau prin iarbă. Poate că Gabriel chiar nu-l auzise pe măcelar venind. În orice caz, nu se opri din lucru.

Măcelarul transpira. O vreme stătu și privi cum cădeau firele de iarbă în fața lui Gabriel.

— Pentru că toată carnea e precum iarba, spuse el într-un târziu.

Coasa se opri în văzduh. Gabriel se întoarse spre măcelar și-i zâmbi cu zâmbetul lui cuceritor.

— Pe de altă parte, continuă el, toată iarba devine carne, dacă o dai mai întâi drept hrană animalelor.

Oile își aruncau priviri pline de înțelesuri. Ca și cum ar fi simțit, măcelarul se întoarse brusc spre colină și își mări ochii.

Gabriel se uită îndelung la măcelar.

— Ce te aduce aici, Ham? întrebă el prevăzător.

Ham era ud leoarcă de la drumul anevoios prin iarbă, iar părul lui, care arătase atât de frumos și de auriu în Casa lui Dumnezeu, i se lipise cenușiu de frunte. Neliniștit, își roti capul în toate părțile.

— Până la urmă vii azi la deschiderea testamentului sub tei? îl întrebă pe neașteptate Gabriel. La prânz, la douăspe. Nu eram sigur dacă ai aflat.

Ham se mai apropie puțin de păstor, până când ajunse chiar în fața lui. Îl privi cercetător de jos în sus.

Gabriel clătină din cap.

— Ham. De o săptămână toată lumea numai despre asta vorbește. *Toți* au auzit de asta. Și toți o să vină, toți cei care pot să meargă – îl fixă din priviri pe Ham –, toți cei care n-au murit încă. În afară de Father Will, bineînțeles. El o să ne mai demonstreze o dată că nu-l interesează lucrurile pământești. N-o să lase să-i scape ocazia. Scuză-mă, dar o știi la fel de bine ca mine. N-ai venit să mă întrebi de deschiderea testamentului. Ce vrei de fapt, Ham?

Încurcat, Ham își trecu degetele butucănoase pe roata de la scaunul său.

— Am vrut să te avertizez, spuse el încet.

— Să mă avertizezi?

Ochii lui Gabriel se îngustară.

— Despre ce ai putea să mă avertizezi tu pe mine, Ham?

— Despre *ele*.

Ham se uită o clipă spre colină. Ochii lui treceră agitați peste turmă, până îl găsiră pe Mopple. Acesta behăi speriat. Treaba cu atenția nu mai funcționa când măcelarul nu se afla în spatele unui geam de sticlă.

— Despre oi? întrebă Gabriel și lăsă să-i scape coasa din mână. Of, Ham. Suntem doar noi doi aici. Mai lasă apropourile. Dacă vrei să mă amenințI, atunci spune-o pe față.

— Să te amenințI? De ce te-aș amenința tocmai pe tine? Habar n-ai! Ești printre puținii oameni respectabili de-aici. Vreau să te avertizez.

— Despre oi? mai întrebă o dată Gabriel.

— Da, despre oi, întări Ham. Crezi, poate, că sunt nebun. Am ajuns să mă gândesc și eu la varianta asta. Că am pățit ceva la cap când am căzut. Dar nu-i adevărat! Pentru că s-a întâmplat și înainte! Tot berbecul a fost și înainte! Înțelegi? Înainte. El e de vină!

Ham îndreptă un deget gras spre colină.

— Crezi că sunt niște oi nevinovate, că poți să faci ce vrei cu ele. Așa am crezut și eu. Vezi să nu!

Măcelarul râse amar.

— Și? întrebă Gabriel iritat.

— Greșit! exclamă măcelarul. Știu exact ce se întâmplă aici. Întreabă-l pe Father William. Ne-au urmărit ieri! Mai ales ăla gras. E diavolul în carne și oase!

— Ăla de acolo din spate, care încearcă să se ascundă în spatele celui cenușiu?

— Exact!

Ham își șterse cu o batistă câteva broboane de sudoare de pe frunte. Gabriel, care până atunci urmărise cu privirea direcția arătată de degetul măcelarului, păru să se gândească deodată la altceva. Ochii i se micșorară.

— Ai vorbit ieri cu Father Will? *Tu*? Cu *Will*? Au loc semne și minuni!

Ham dădu din cap.

— Un semn. Exact. Dar pentru ce? Sigur e că n-o să-mi placă. Uită-te și tu la ele. Ieri au fost trei. Îți spun eu, astea nu-s oi normale. Uită-te cum și-au băgat capetele una într-alta. Plănuiesc tot timpul cum să-ți vină de hac.

Oile schimbară priviri îngrozite. Măcelarul se prinsese.

Gabriel își puse mâna la ochi și se mai uită o dată la ele.

— Cred că ai dreptate, îi zise el lui Ham.

Un oftat străbătu toată turma. Acum Gabriel aflase ce se petrecea. Nu avea să mai plece de acolo. *Ele* aveau să plece. Pentru că toată carnea era precum iarba, și asta din cauză că iarba era precum carnea. Gabriel însuși recunoscuse.

Ham își ridică surprins ochii spre Gabriel.

— Într-adevăr? Chiar mă crezi?

Gabriel dădu din cap relaxat.

Pe colină oile își plecară sfârșite capetele în fața destinului. Doar Maude mai privea încăpățânată la Gabriel și la măcelar.

— Tot o să încercăm, behăi ea.

— Într-adevăr, nu sunt oi obișnuite, spuse Gabriel. Nu rentează deloc. O rasă de când lumea. Nu se îngrașă cum trebuie, nu fac destui miei. Ce avea de gând George cu ele rămâne un mister.

Ham își răsuci încurcat un nasture de la vestă.

— N-ai vrea să-mi vinzi una? Berbecul ăla de acolo?

— Ăla criminal de periculos?

Mopple leșinase de spaimă. Dar măcelarul își coborî deodată ochii.

— Nu mă crezi, zise el resemnat.

Nu părea să mai aibă chef de discuție cu Gabriel.

Măcelarul își întoarse scaunul și se îndepărtă. Gabriel îl mai privi un timp cum își croia cu anevoie drum prin iarbă. Apoi își făcu mâinile pâlnie în direcția lui Ham.

— Ei, Ham! urlă el. Mai vii poimâine la concursul pentru cea mai isteață oaie din Glenmkill?

Dar Ham nu se mai întoarse spre el. Doar iuți ritmul prin iarbă, transpirând și gâfâind pe când cobora pe cărare.

De îndată ce Ham dispăru pe potecă, Gabriel începu să rânjească. Îi venise rândul și grăsanului. O luase razna complet. Clătină din cap și ridică iar coasa. Dar ceva îi atrase atenția. Una dintre oile lui George se împiedicase și se prăvălise în iarbă. Una cu capul negru. Gabriel rânji și mai tare. Rasă veche! Sănătoasă! Ce să zic! Oaia se ridică anevoie. Câțiva pași mai încolo, căzu iar. În urma ei se împiedică încă o oaie. Un berbec gras își izbea înnebunit capul de peretele șurii. Lui Gabriel îi îngheță zâmbetul pe buze. Ochii lui albaștri nu mai păreau acum ca de gheață, ci mai degrabă făcuți din zloată, apoși și murdari.

— Rahat! exclamă el. Drace! Rahat! Rahat! Rahat!

Oile încă se clătinau cu mișcări tremurătoare și greoaie prin iarbă, deși Gabriel nu le mai băga în seamă de mult. Le plăcea la nebunie să se prostească. Gabriel își chemase imediat câinii și făcuse o gaură în gardul pe care-l reparase cu grijă abia cu câteva zile în urmă. Oile asistară apoi la un act de măiestrie păstorească. În câteva clipe, câinii lui Gabriel scoseseră oile din țarc într-o ordine desăvârșită, fără ca măcar una singură să intre în panică, indiferent cât de agitate erau de obicei. La scurt timp după aceea, norul de praf de pe cărare și țarcul gol erau singurele lucruri care le mai aminteau de Gabriel și de oile lui.

— Pe ăsta n-o să-l mai vedem vreodată, spuse Heide mulțumită.

— Ba da, zise Maple. O să-l mai vedem. Azi la prânz, când umbrele sunt scurte. Sub bătrânul tei. Poate e-o să iasă la lumină.

18

— Testamentul lui George Glenn, spuse avocatul. Redactat și semnat pe 30 aprilie 1999, în prezența a trei martori, unul dintre aceștia avocat autorizat, respectiv cu însumi.

Avocatul își îndreptă privirile spre lumea care se adunase acolo. În spatele ochelarilor străluceau doi ochi curioși. Nu doar locuitorii din Glennkill așteptau cu nerăbdare să vadă ce avea să se întâmple. Avocatul era la fel de curios. Sub tei domnea o atmosferă încordată ca înaintea unei furtuni de vară: presimțiri negre pluteau în aer. O tensiune groaznică. O căldură mută, apăsătoare. Furtună în gânduri.

— Să fie citit în duminica de după moartea mea sau o duminică mai târziu, la ora douăsprezece la prânz, sub bătrânul tei din Glennkill.

Avocatul se uită la frunzișul maiestuos de deasupra lui. O frunză se desprinsese de acolo și plutise, așezându-i-se pe umărul costumului impecabil. O luă și o învârti de câteva ori în fața ochilor.

— E un tei fără îndoială, spuse el. Dar e într-adevăr bătrânul tei din Glennkill?

— Da, da, spuse Josh nerăbdător. Ăsta e teiul. Începeți odată.

— Nu, îi răspunse avocatul.

— Nu? întrebă Lilly. Ne-ați adunat pe toți aici și nu ne citiți nimic?

— Nu, zise iar avocatul.

— Atunci? se miră Eddie.

Avocatul oftă. Deodată, la mâna lui străluci un ceas. Un ceas scump, așa cum avusese și George când lucra în grădina de legume.

— E unsprezece și cincizeci și șase de minute. Credeți-mă pe cuvânt.

Asta fusese pentru cei câțiva care își verificaseră iute propriile ceasuri.

— Înainte de douăsprezece nu pot, din păcate, să vă citesc nimic.

Oamenii începură să bombăne. Supărare, revoltă, nervi dar și puțină ușurare se făceau simțite în glasurile lor ca de insectă.

În frunte cu Othello, oile se încumetară să se apropie. Se așternuseră la drum când erau umbrele scurte, toate împreună, ca să vadă dacă nu cumva urma să iasă la lumină ceva hotărâtor din testament. Ucigașul sau măcar un indicin important. Nimeni nu le dădu atenție. Othello le spusese să se strecoare pe lângă oameni, fără zgomot, la fel de ușor precum câinii. Dar nici dacă ar fi galopat spre tei behăind din toate puterile nu le-ar fi observat cineva. Oamenii erau prea preocupați de ceasurile lor.

Orologiul din turla bisericii bătu ora douăsprezece.

— Acum, șușotiră oamenii de sub tei.

Însă avocatul clătină din cap.

— Nu merge bine. Ar trebui să-l mai potriviți din când în când.

Se auzi din nou un murmur furios. Apoi oamenii amuțiră, unul câte unul. Mopple văzu iar teama cum trecea cu coama ei învolburată printre oameni, se freca de picioarele cârciumarului Josh ca o pisică, îi sufla rece în ceafă lui Eddie și se agăța rânjind de rochia neagră a lui Kate.

Un nou murmur trecu printre oameni când se ivi și Rebecca, cu rochia ei ca o picătură de sânge pe hainele negre de doliu purtate de toți ceilalți. Privirile se lipiră de ea, ochi după ochi. Othello înțelegea bine ce se întâmpla: Rebecca era o pășune pentru ochi, iar bărbații păsteau.

Avocatul își acoperi ceasul cu manșeta albă. Tuși, ca să le atragă din nou atenția sătenilor.

Oile erau nerăbdătoare. Pentru prima dată după mult timp, le citea iar cineva. Ceea ce George însuși scrisese.

— „Soției mele Kate îi las moștenire biblioteca, incluzând 73 de romane siropoase și proaste, un roman polițist, o carte cu povești din Irlanda și o carte despre bolile oilor, precum și restul lucrurilor prevăzute de lege."

Avocatul își ridică privirea.

— Puteți să păstrați casa, îi explică el, plus o mică rentă.

Kate dădu din cap cu dinții încleștați.

— „Fiicei mele Rebecca Flock" – un murmur trecu prin mulțime. George? O fiică? Un copil din flori? Își înșelase soția? – „îi las pământul meu, un teren de păsunat în Glennkill, Golagh și Tullykinree."

Othello privi spre Rebecca în rochia ei de un roșu aprins. Părea o floare de mac printre sătenii întunecați și cenușii. Avea acum chipul alb ca varul și își mușca buzele. Nimeni nu-i mai dădea atenție. Kate sughița. Ham se uita mâhnit la ea.

— Ei, atunci asta a fost, se auzi din mulțime.

— Nu, îl contrazise repede avocatul, mai e.

Mopple observă cum i se încordaseră mușchii sub îmbrăcămintea neagră. Avea să iasă acum la iveală? Dar ce anume? Mopple se pregăti s-o tulească.

— „Beth Jameson primește Biblia mea."

Beth cea blândă își astupă fața cu mâinile și începu să plângă cu sughițuri în al treilea rând.

— „Lui Abraham Rackham îi las arma mea Smith & Wesson împreună cu amortizorul, considerând că poate va mai avea nevoie de ea."

Ham stătea în scaunul cu rotile. Ochii i se umeziră. Dădu din cap cu o mânie reținută.

— „Știu ce credeți acum", rosti avocatul. „Poate nu toți, dar destui dintre voi."

— Cum puteți să știți? îl întrebă Lilly.

— Citez, spuse avocatul.

Priviri confuze. Avocatul oftă iar. Oile îl înțelegeau bine. Chiar și ele știau ce însemna „a cita". În orice caz, aproximativ. Ceva în genul „a citi".

— „M-am gândit mult la asta", glăsui avocatul, „dar n-am să fac nimic. N-aveți decât să vă trăiți viața măruntă și jalnică mai departe."

Avocatul își ridică iar privirea.

— Poate că înțelegeți mai bine decât mine ce-a vrut să spună.

— Asta a fost tot? întrebă Josh, cu o ușurare vizibilă în glas.

Avocatul clătină din cap, tuși și răsfoi hârtiile.

— „Restul averii mele, care în acest moment reprezintă" – și avocatul spuse un număr pe care oile nu-l mai auziseră până atunci – „îl las…"

Avocatul făcu o pauză. Ochii lui inteligenți sclipiră în spatele ochelarilor, în timp ce-i observa atent pe oamenii din Glenmkill printre pleoape. Se auzea musca. În mijlocul acestei liniști apăsătoare, izbucni râsul isteric al lui Kate.

— „Îl las oilor mele, pentru ca ele, așa cum le-am promis, să poată călători în Europa."

Kate nu se mai putea opri din râs – un râs urât, care le izbi pe oi ca o ploaie rece pe blană. Ham clipea agitat, ca și cum l-ar fi prins și pe el ploaia asta.

— E o glumă? întrebă Harry Păcătosul.

— Nu, zise avocatul, e cât se poate de legal. Averea o administrez eu. Bineînțeles că animalele au nevoie de un împuternicit care să le ducă în Europa ca păstor. Drepturile și obligațiile lui sunt specificate foarte precis în testament.

— Și cine e? întrebă Tom O'Malley nerăbdător.

— Acest lucru n-a fost stabilit încă, îi răspunse avocatul. Trebuie să hotărăsc eu însumi după propria apreciere. Cel mai bine ar fi acum. Dorește poate cineva dintre dumneavoastră?

Tăcere.

Avocatul dădu din cap.

— Trebuie să știți, bineînțeles, ce vă așteaptă. Am pregătit ceva aici.

Avocatul le împărți sătenilor niște foi tipărite. Lilly chicoti.

— Trebuie să le citească oilor minimum o jumătate de oră pe zi? Cine e nebun să facă așa ceva?

— Împuternicitul sau împuternicita, răspunse avocatul. Toate cărțile o să fie verificate de o persoană neutră, adică de mine.

— Nici o oaie nu poate fi vândută sau omorâtă? În procesul de înmulțire trebuie să se dea o atenție deosebită calității lânii? întrebă Eddie. Nu-i economic, după câte văd.

— Nici nu trebuie să fie, comentă avocatul. Vedeți acolo salariul. De fiecare dată când moare o oaie, e micșorat, dar rămâne considerabil, după părerea mea.

— Și după ce mor toate? întrebă Gabriel. De o molimă, de exemplu.

— În acest caz, păstorul primește o mică sumă, iar toate celelalte plăți sunt oprite.

Gabriel făcu un pas în față.

— Mă ocup eu.

— Foarte frumos, zise avocatul. Se mai oferă cineva?

Locuitorii din Glenmkill se priviră agitați. Mai aruncară o privire pe hârtii, apoi se uitară iar la Gabriel și la avocat. Unii începură să gândească febril. În ochi le apăruse o sclipire ciudată și deodată în aer se răspândi un miros de transpirație. Erau plini de așteptare. Lacomi. Dar se uitau la Gabriel, care stătea cu mâinile în buzunare lângă avocat, și nu mai îndrăzneau să scoată un cuvânt. *Ca la un berbec-șef*, își ziseră oile. Când berbecul-șef preia o sarcină, nu se mai apucă nici o oaie să-l concureze.

Și totuși, oile nu tăceau așa.

— Chiar nu se mai oferă nimeni? întrebă avocatul.

În tonul lui neutru plutea totuși o umbră de dezamăgire.

— Mi-ar plăcea și mie, se auzi o voce caldă.

O voce de povestitor.

— Minunat, spuse încântat avocatul și se uită aproape recunoscător la Rebecca.

Stătea lângă Beth, palidă și radioasă. Oile răsuflară ușurate. Cu Gabriel nici n-ar mai fi vrut să audă de Europa.

— Și cine hotărăște cine o să fie acum păstorul? întrebă Lilly. Ea?

— Moștenitoarele, bineînțeles, le zise avocatul.

— Oile? întrebă Ham cu respirația tăiată.

— Oile, confirmă avocatul.

— Atunci trebuie să urcăm la pășune, spuse Gabriel.

Ochii lui albaștri o priveau disprețuitori pe Rebecca.

— Nu cred că-i nevoie, spuse avocatul. După câte știu, moștenitoarele sunt printre noi. Un berbec din rasa Hebridean cu patru coarne, o oaie Mountain Blackface, o oaie Merinos, iar restul încrucișări de Cladoir cu Blackface – ultima turmă de Cladoir din toată Irlanda. O veche rasă irlandeză de oi, mare păcat că nu se mai crește și în altă parte.

Oamenii se întoarseră spre oi, la început doar uimiți. Dar apoi se uitară cu o dușmănie fățișă la turma lui George. Gabriel măsură oile cu un ochi critic, încruntându-și fruntea.

— Oi? Oile *astea*? făcu Ham.

Nimeni nu-l luă în seamă. Turma oamenilor și cea a oilor stăteau față în față. Privirile oamenilor treceau ca niște păduchi prin blana oilor. Îi priveau cu răutate pe Othello, Ritchfield și Melmoth. Cei trei berbeci făcuseră prevăzători câțiva pași în spate, dar nici prin gând nu le trecea să fugă.

— Frumos, zise avocatul. Atunci să vedem.

— Ce să vedem? întrebă Lilly batjocoritoare.

— Nu prea știu nici eu, spuse avocatul. Pentru că noii mei clienți nu pot să vorbească, trebuie să încercăm altfel. Dumneavoastră – și se întoarse spre Rebecca – așezați-vă aici, iar dumneavoastră, Gabriel, vă rog acolo. Așa.

Apoi se întoarse spre oi.

— Oi ale lui George Glenn, spuse avocatul, care părea acum să se distreze de minune, cine ar trebui să vă însoțească în Europa ca păstor? Domnul...?

Și se uită la Gabriel.

— Gabriel O'Rourke, spuse Gabriel printre dinți.

— Sau doamna...

— Rebecca Flock, zise Rebecca.

Un freamăt străbătu mulțimea. Chiar și avocatul ridică din sprâncene. Kate începu iar să râdă isteric.

— Domnul Gabriel O'Rourke sau doamna Rebecca Flock, repetă avocatul.

Privirile oilor se plimbau mute de la avocat la Rebecca și înapoi. O voiau pe Rebecca, asta era clar. Dar cum să-i spună asta avocatului?

— Rebecca! behăi Maude.

— Rebecca! behăiră Lane, Cordelia și Mopple în cor.

Dar avocatul nu părea să le înțeleagă. Oile tăcură încurcate.

— Așa nu ajungem nicăieri, mormăi cineva cu jumătate de gură. Dați-le lui Gabriel, măcar se pricepe la oi.

Într-o clipă, uimirea sătenilor se transformă în ură față de Rebecca.

— Aia nici măcar nu poate să deosebească o oaie de o pudrieră, bolborosi cineva.

— O fufă, ciripi o voce de femeie, iar bărbații chicotiră.

Printre șușoteli își făcu însă loc o melodie simplă, seducătoare. Gabriel începuse să vorbească în velșă. Mai demult oile ar fi fost topite, și chiar și acum vocea blândă a lui Gabriel avea un farmec irezistibil

Othello făcu un pas în față. Turma se ținea strâns pe urmele lui. Berbecul negru se uită scurt la Gabriel, cu ochi scăpărători. Apoi se întoarse liniștit și tropăi spre Rebecca. Gabriel mormăia în velșă ca o moară stricată, dar nu-i mai era de nici un folos. Una câte una, oile se adunară lângă Rebecca.

Maude începu din nou să behăie.

— Rebecca! behăi ea.

— Rebecca! behăiră și celelalte.

— Frumos, zise avocatul. Asta numesc eu un rezultat definitiv.

Își închise geanta cu documente și se întoarse spre oi.

— Oi ale lui George Glenn, li se adresă el politicos, distracție plăcută în Europa.

Făcute, ca prin vis, oile tropăiră mai târziu înapoi pe pășune. Prea multe nu înțeleseseră de la avocat și din testamentul lui, dar un lucru era sigur: Europa. O pășune uriașă și plină cu meri le aștepta.

— Mergem în Europa, spuse Zora, nevenindu-i să creadă.

— Cu rulota. Și cu Rebecca, adăugă Cordelia.

— E...

Cloud respiră adânc. „Minunat", ar fi vrut să spună, sau „ciudat", sau doar „frumos". Dar dintr-odată nu-i mai veni în minte nici un cuvânt. Se temea puțin.

— E ca și cum George ar fi aruncat în fața noastră sfeclă de zahăr și pâine în același timp, spuse Mopple cu chipul palid. Și mere, și pere, și nutrețuri concentrate.

— Și tablete de calciu, completă Lane.

Încet-încet, începeau să se bucure, dar erau încă neliniștite.

Zora se retrase pe stâncile ei, ca să poată să mediteze în liniște în aceste clipe deosebite. Heide sări de câteva ori pe loc.

— Mergem în Europa, cântau micii, iar cine păștea suficient de aproape de Ritchfield ar fi putut să audă că le ținea încetișor isonul.

Dar cele mai multe oi se bucurau în tăcere, păscând, și doar la a doua privire le descopereai scânteierile din ochi.

Cel mai mult se bucura Othello. Acum avea să poată folosi tot ceea ce-l învățase George în orele înserării, în spatele rulotei: cum să conducă o turmă, cum să-și păstreze cumpătul în călătoriile lungi, cum să-i apere pe ceilalți de pericole și cum să-i mâne pe lângă obstacole. „Pe tine te-am așteptat", îi spunea mereu George când îi ieșea totul bine. „Cu tine, Europa o să fie floare la ureche". Iar acum chiar urmau să plece. Nu cu George din păcate, dar nici Rebecca nu era de disprețuit.

— Dreptate! behăi Othello mulțumit. Dreptate!

Apoi amuți. Ceva nu era în regulă. Europa era minunată, și totuși, totuși… Deodată, berbecul negru își ridică capul.

— N-a ieșit la lumină, formă el.

Oile tresăriră din bucuria lor și își îndreptară ochii spre Othello. Avea dreptate. În testament fuseseră multe lucruri minunate, dar încă nu știau cine-l omorâse pe George.

— Nu-i nici o problemă, behăi Heide bucuroasă. Noi plecăm în Europa, iar ucigașul rămâne aici. Nu mai e periculos.

— Și totuși, trebuie să iasă la lumină, behăi Mopple curajos.

Cordelia fu de acord.

— Ne citea mereu. A făcut testamentul ca să putem călători în Europa. De fapt, *el* ar fi trebuit să vină cu noi.

— N-ar trebui să ne amăgim cu călătoria asta. El a fost păstorul nostru. Nimeni n-are voie să ne poată omorî așa ușor păstorul. Ar trebui să aflăm cine a fost, înainte să plecăm în Europa. Dreptate!

Oile își ridicară mândre capetele.

— Dreptate! behăiră ele în cor. Dreptate!

În mijlocul lor se afla Miss Maple, iar ochii ei curioși scânteiau.

Spre seară, Rebecca veni din sat. Fiica lui George. Noua lor păstoriță. Veni pe jos, cu un geamantan mic în mână. Chipul îi era mai alb decât peretele văruit al rulotei. Își așează valijoara în iarbă și urcă treptele rulotei până la ușă.

— Acum o să locuiesc aici. Până când plecăm în Europa, le explică ea oilor. Cu siguranță nu mă mai întorc în satul ăsta.

Zgâlțâi îndelung ușa, trase de fereastră, chiar vârî o agrafă în broasca de la ușă. Apoi se așează pe ultima treaptă și-și îngropă capul în mâini. Așa stătuse uneori și George, neclintit și singuratic ca un copac bătrân. Oile erau puțin stingherite. Înțelegeau că Rebecca era tristă. Melmoth începu să zumzăie încet în vânt.

Rebecca își ridică brusc capul ca și cum l-ar fi auzit. Începu să fluiere un cântec, legănându-se în văzduh ca un

fluture care bate încăpățânat din aripi la primul zbor. Fără ca ea să fi observat, la marginea pășunii apăruse o siluetă întunecată. Oile mișcară agitate din urechi. Apoi vântul își schimbă direcția și le dezvălui că cea care apăruse la o oră așa de târzie pe pajiștea lor era Beth. Beth, în căutare de fapte bune. Tăcută ca o fantomă, alunecă spre Rebecca. Deși o observase și ea în cele din urmă, nu se clinti. Cântă mai departe și nici măcar nu întoarse capul.

— Îmi pare rău, se scuză Beth. Păgânii ăștia.

Rebecca fluiera.

— N-o să reușiți aici, îi spuse Beth. Eddie zice că e o broască în mod sigur. E imposibil s-o deschideți.

Rebecca continua să fluiere, ca și cum Beth nici n-ar fi fost acolo.

— Haideți, spuse Beth, puteți să dormiți la mine.

— Nu mă mai întorc niciodată în satul ăla, spuse Rebecca cu o voce liniștită.

Tăcură o vreme.

— Cine a fost Wesley McCarthy? întrebă apoi Rebecca

— Ce? tresări Beth.

— Wesley McCarthy. M-am uitat prin arhiva ziarelor. Acum șapte ani. Când erați în Africa. Wesley McCarthy a fost găsit ucis la cariera de piatră. Un telefon anonim a anunțat poliția. Nici un suspect, nici o arestare. Ziarele au uitat imediat de el. Cred că asta ați căutat.

— Wesley McCarthy! exclamă Beth și își prinse înfiorată lanțul de la gât. *Wiesel* McCarthy. Așa-i spuneau!

Rebecca își ridică sprâncenele.

— A vorbit mult lumea la venirea lui. Nimeni nu știa de unde e. Ce căuta tocmai în Glenmkill. Dar avea bani. A cumpărat Whitepark și l-a amenajat. A locuit acolo o vreme. Așa credeam. Lumii îi plăcea de el. Bineînțeles că după aia toată lumea a spus că simțise că era ceva în neregulă.

— Și-apoi?

— La început totul a părut în ordine, spuse Beth. La Mad Boar toată lumea îi sorbea cuvintele când povestea cum făcuse bani. Zicea că la început nu avusese decât o fermă mică și apoi…

Râse batjocoritor și continuă:

— Lumea s-a înghesuit să-i dea bani pentru niște investiții în străinătate. Primii chiar au mai văzut ceva înapoi. Asta a fost, dădu ea resemnată din umeri, puteți să vă gândiți și dumneavoastră la ce a urmat.

Rebecca dădu din cap.

— Dar apoi și-a dat drumul la afacere, spuse Beth. A tot cumpărat pământ, bucată cu bucată. Chiar aici, lângă pășune. Și apoi aproape până la sat. Era totul al lui pe vremea aia. A plătit bine, iar oamenii nu prea au avut de ales. Aici rămâneseră fără bani. Nimeni n-a întrebat ce avea de gând cu pamântul. Nu la început, în orice caz. Iar pe urmă a fost prea târziu.

— Prea târziu pentru ce?

— Voia să construiască un abator. Cel mai mare abator din Irlanda. Când am plecat eu în Africa, toți discutau cu ardoare cum ar putea să-l împiedice. Prin inițiative ale cetățenilor, prin petiții. Și când m-am întors, nimic. Whitepark era pustiu și aud acum pentru prima oară că McCarthy a fost ucis.

— Ce-i așa de rău cu un abator? întrebă Rebecca.

Beth râse tristă.

— Ați văzut vreodată unul? Mirosul! Transporturile de animale! E ca în iad. I-ar fi ruinat pe toți. În orice caz turismul, toate pensiunile, cârciuma Mad Boar, dar și pe țărani, care n-ar mai fi putut să-și vândă carnea. Știți, așa sunt oamenii pe-aici, oricât ar fi fost împotriva lui McCarthy, tot și-ar fi cumpărat carnea de unde era mai ieftin.

— Așa a fost, deci, spuse Rebecca. De fapt, nici nu prea vreau să mai aflu detalii. Nu acum.

Privi spre silueta subțire, de sperietoare, a lui Beth.

— Am venit aici pentru că voiam să aflu totul despre el. Și mai ales de ce a fost omorât, cu atât de puțin înainte să...

Se opri și-și trecu degetul arătător pe nas spre frunte. Era un gest pe care oile îl știau de la George.

— Mi-a scris o scrisoare, spuse ea apoi, și am amânat să-i răspund. Să-l las să fiarbă, așa mi-am zis.

Se abținu să plângă.

— Cu siguranță ne-am fi împăcat.

— Așa e, o asigură Beth.

— Adevărat? întrebă Rebecca.

— Adevărat, întări Beth.

— Acum știu cât de cât cum a trăit, la marginea satului ăstuia. E pentru prima dată când îl admir.

Tăcură. Ca și cum ar fi auzit ceva, își întoarseră amândouă capetele spre mare, unde soarele tocmai se scufunda roșu printre nori. Oile se uitară și ele în aceeași direcție, ca să se asigure că nu pierdeau ceva important, dar nu văzură nimic deosebit.

— Și acum ce-o să facem? întrebă Beth după un timp.

Rebecca ridică din umeri.

— Eu o să număr oițele. Și dumneavoastră?

— O să mă rog, spuse ea. O să mă rog aici pentru ei.

Dar nu făcu nimic, doar rămase acolo cu ochii închiși, aruncând o umbră lungă și dreaptă pe pășune. Greierii începură să țiuie. O pisică albă se plimba cu coada ridicată pe zidul de piatră de lângă poartă. Păsările de noapte își înălțau cântecul în văzduh. Oile se apucară să pască iarbă înmiresmată în răcoarea serii. Toate, în afară de Melmoth. El cânta mai departe. Se opri doar când o mierlă se coborî din copac și se așeză pe spatele lui.

Dar nu stătu mult acolo și zbură mai departe pe acoperișul rulotei. Ce avea în cioc strălucea ca focul în lumina

amurgului. Îi dădu drumul și obiectul căzu zornăind pe ultima treaptă a rulotei.

Rebecca apucă obiectul de foc. Se ridică repede. Ușa rulotei trosni, iar Beth făcu ochii mari. Rebecca râse aproape sfidătoare.

— Uau, spuse ea, dacă aș fi știut că *așa* se procedează! Data viitoare când mai treceți pe aici, aduceți-mi și câteva cărțulii de-ale dumneavoastră.

Beth strânse cu putere obiectul mic și strălucitor care-i atârna la gât. Mâinile i se albiră.

— Intrați puțin, spuse Rebecca din rulotă.

Dar Beth se trase din fața ușii și clătină din cap cu putere. Oile deveniseră și ele agitate. Avea să iasă acum ceva la lumină? Ce putea să fie? Dar din rulotă nu se ivi nimic, la fel cum nu se ivise nimic nici din testament.

— Ar trebui să mă întorc, spuse Beth. E mai bine așa. Dacă pot să vă dau un sfat: nu aprindeți lumina astă-seară. O să le spun c-ați plecat.

Se întoarse brusc și se îndreptă cu silueta ei subțire și țeapănă spre sat, așa cum făcuse de atâtea ori.

*

Rebecca și geanta ei dispărură în rulotă. Oile auziră cheia întorcându-se în broască. Își apropiară capetele și începură să discute.

— Oare a adormit? întrebă Cordelia.

— Mirosea a oboseală, zise Maude.

— N-ar trebui să doarmă, spuse Heide cam înciudată. Scrie în testament că trebuie să ne citească. Nu-i o păstoriță bună.

— Să ne citească, să ne citească, behăiră oile.

Apoi amuțiră. Melmoth venise în mijlocul lor, mai lățos și mai straniu ca niciodată.

— Prostii, spuse el. Chiar nu înțelegeți? Povestea e aici. Povestea suntem noi. Copilul are nevoie de cheie.

— Dar are deja cheia, spuse Heide.

Melmoth clătină din cap.

— Mielul roșcat al lui George are nevoie de *toate* cheile, insistă el.

— Te referi la cheia de la lada de sub dolmen? întrebă Cloud.

— De sub dolmen, confirmă Melmoth. Cine are cheia?

— Eu, spuse Zora cu mândrie.

— Ah, tu, prăpăstioasa.

În vocea lui Melmoth se simțea respectul.

— Și mai cine?

Nu răspunse nimeni.

Melmoth dădu din cap.

— Furată, în aer, cu o bucurie hoțească, păzită cu strășnicie, până a venit pisicuța. Ar trebui să ne grăbim.

— Și vrei *să ți-o dau*?

Zora îl privi revoltată pe Melmoth.

— E pentru păstoriță. Ca și cum ar fi pentru George, păstorul, îi explică Melmoth.

— Nici lui George nu i-o dădeam așa, cu una cu două, spuse Zora. Mă aștepta la marginea prăpastiei.

— George știa cum stă treaba. Ea e abia un miel. Nu știe. Trebuie să-i ducem gura spre lapte ca unui miel, continuă Melmoth.

Zora se încruntă.

*

Puțin mai târziu, Rebecca ieși iar din rulotă. Afară țipa un miel și i se rupea inima de milă. Cum puse piciorul pe trepte, văzu iar ceva lucitor. Nu mai era ca focul, soarele era de mult apus și nu putea să-l mai lumineze astfel. Arăta

mai mult de parcă ar fi fost stropit cu sânge. Se aplecă. O cheie legată de un fir. Dând din umeri, o băgă în buzunarul de la rochie. Azi nu mai avea voie să se mire de nimic.

Michul încă țipa. Îi urmă vocea până la dolmen.

Oile erau toate cu ochii pe ea, curioase să vadă cum avea să descopere lada ascunsă. Othello scormonise înainte în pământ ca s-o ajute s-o găsească mai ușor. Rebecca se prinse repede. Râse iar. Căută cheia în buzunar și deschise lada. Simți un miros plăcut când se lăsă în genunchi ca să ia un pachețel dinăuntru.

Rupse legătura cu dinții. Plasticul foșni și ceva uscat îi căzu printre degete.

Mirosi. Oile mirosiră și ele. Mirosea… ciudat. Apetisant. Mopple își dădu imediat seama că era ceva de mâncat.

— Iarbă! exclamă Rebecca cu voce tare. O grămadă de iarbă!

Oile se priviră. *Asta* era deci iarba aceea misterioasă, pe care o căutaseră oamenii înnebuniți. Fiecare dintre ele purtase deja un astfel de pachețel legat adânc în lână sub burtă, când George le mânase pentru câteva săptămâni pe cealaltă pășune. „Trebuie să mergem iar dincolo", le spusese apoi el de fiecare dată. „Operațiunea Polifem". Dacă ar fi știut atunci că în acele pachete din care nu străbătea nici un miros era doar iarbă…

Acum totul depindea de Rebecca. Oare avea să le dea și lor niște iarbă? Nu părea că ar fi avut de gând. Rebecca puse tot ce găsise sub dolmen în poala rochiei. Ieșiseră la iveală o sumedenie de pachețele și un pachet ceva mai mare și mai pătrățos. Și hârtie. O mapă cu hârtie.

Cu grijă, Rebecca duse tot ce adunase în rochie înăuntru în rulotă. O vreme rămase acolo. Apoi reapăru pe trepte, cu un punct licărind în fața buzelor.

Un fum dulceag și greu se ridică în văzduh. Oile deveniră somnoroase. În schimb, Rebecca era din ce în ce mai vorbăreață.

— Deci trebuie să vă citesc, oilor. O să vă citesc așa cum nu v-a mai citit nimeni vreodată până acum. Și știu deja ce. Să vedem cât o să vă placă..

Intră cu pași nesiguri înapoi în rulotă și se întoarse ținând în mână o carte. O deschise undeva la jumătate. Oile știau că nu se făcea așa. Cartea trebuia întâi deschisă la început și abia după ce începeai să citești foile aveau să se mute încet dinspre o copertă spre alta. Câteva oi behăiră în semn de protest, dar majoritatea erau prea obosite ca să se mai sinchisească de această mică încălcare a regulii. Doar nu te puteai aștepta ca tânăra păstoriță să facă totul cum trebuia de prima dată.

Rebecca începu să citească.

— „Catherine Earnshaw, să n-ai liniște câtă vreme sunt eu în viață! Ai spus că eu te-am ucis... Atunci vino și urmărește-mă! Cei uciși își urmăresc ucigașii. Cred, ba nu, știu că spiritele rătăceau odinioară pe pământ. Rămâi cu mine întotdeauna... fă-mă să înnebunesc, numai nu mă părăsi în abisul ăsta unde nu te pot găsi! O, Doamne! Nu pot trăi fără viața mea. Nu pot trăi fără sufletul meu!"

Luna dispăru în spatele unui nor întunecat și singura lumină care scălda paginile cărții era micul punct dintre buzele Rebeccăi. Fascinate, oile înconjurară rulota. În lumina scânteii, Rebecca arăta puțin așa cum și-l închipuiseră întotdeauna oile pe piratul siamez din *Pamela și piratul galben*, cu ochi migdalați și nostalgici. Cartea se închise.

— S-a făcut prea întuneric, zise Rebecca. Iar cartea e prea tristă. Pentru povești triste n-am nevoie de nici o carte, oilor.

Tăcu o vreme și sufla fumul dulceag peste păşune. Apoi vorbi din nou, cu vocea ei de povestitor, dar fără să le mai citească din carte.

— A fost odată o fetiţă care nu avea un singur tată, ci doi. Unul cum au toţi copii şi unul în taină. Pe cel ascuns nu avea voie să-l vadă, dar se vedeau şi ţineau tare mult unul la altul. Mama fetei, regina cea frumoasă, nu era deloc de acord cu asta. Dar nu putea să facă nimic. Nimeni nu putea să facă nimic. Şi totuşi, într-o zi, fetiţa şi tatăl ei s-au certat, s-au certat îngrozitor, din cauza unui lucru prostesc, absolut prostesc, şi fetiţa a făcut tot ce a putut să-l supere, chiar dacă o durea şi pe ea. Apoi n-au mai vorbit unul cu altul mult timp, nu şi-au mai spus nici măcar un cuvânt. În cele din urmă, fetiţa a primit o scrisoare. Tatăl ei i-a scris că plănuia să facă o călătorie în Europa. Dar mai înainte voia s-o vadă. Fetiţa şi-a ascuns bucuria şi l-a lăsat să aştepte. Şi a aşteptat până a murit.

Nu era o poveste rea. Dar nu se putea compara cu ceea ce le citise înainte Rebecca. Oricum, pentru oi nu conta. Se simţiră deodată atât de obosite, încât abia dacă mai puteau să fie atente. Toate, în afară de una.

Mopple the Whale nu avea timp să fie obosit. De când Rebecca descoperise iarba sub dolmen, nu-i mai ieşea din minte că trebuia să guste şi el. Acum se părea că se ivise şi ocazia. Rebecca stătea pe trepte cu pleoapele aproape închise şi fredona ceva. Lângă ea, la vedere, se afla un pachetel cu iarbă deschis. Cât ai zice peşte, Mopple fu lângă ea, cât ai zice peşte îşi vârî nasul în pachetel şi cât ai zice peşte dădu pe gât tot conţinutul. Când Rebecca observă că ceva nu era în regulă, Mopple tocmai lingea ultima fărâmă de pe treaptă. Rebecca începu să râdă.

— Drogatule, zise ea.

Mopple înghiţi vinovat.

Era puțin cam dezamăgit de iarbă. Mirosea bine, dar gustul nu era grozav. Era mult mai bună iarba de pe pășune, asta nu se compara nici măcar cu fânul. Oamenii nu știau ce era bun. Mopple își coborî nasul și hotărî ca altădată să nu mai mănânce nimic necunoscut.

Licuriciul de la buzele Rebeccăi se stinse.

— Gata, la culcare, le zise ea oilor, după care se întinse puțin și dispăru în rulotă.

De data asta nu se mai auzi nici o cheie în broască.

O briză răcoroasă răspândi fumul și oile deveniră iar mai vioaie.

— E politicoasă, o lăudă Cloud.

Toate oile dădură din cap, în afară de Mopple, care adormise în picioare în mijlocul pajiștii.

Celelalte încă nu aveau chef să se culce. Fuseseră atât de agitate toată ziua, încât abia apucaseră să pască. Așa că hotărâră să mai rămână puțin afară și să-și facă norma zilnică la păscut. În plus, îi țineau și lui Mopple companie – berbecul adormise buștean și nu mai putu fi trezit cu nici un chip.

Se făcuse noapte. Stelele licăreau, iar undeva răsună țipătul unei cucuvele. O broască orăcăia singuratică, ascunsă prin vreun tufiș, iar două pisici se alergau pe pășune.

De undeva se apropie torcând motorul unei mașini mari. Lane își ridică repede capul. Mașina opri pe cărare, în fața porții. Farurile erau stinse. Din ea coborî un bărbat care o luă cu pași mărunți pe pajiște spre rulotă. Rămase locului la câțiva metri în fața rulotei și adulmecă hotărât. Apoi urcă treptele și ciocăni la ușă. O dată, de două ori, apoi încă o dată.

19

Din rulotă nu se auzea nici un zgomot. Bărbatul puse mâna pe clanță și o apăsă. Pentru că ținuse apăsată clanța tot timpul, reuși să deschidă fără zgomot ușa care altfel scârțâia îngrozitor. Și s-o închidă în urma lui.

La scurt timp după aceea, pe ferestrele rulotei se zări o lumină palidă și tremurătoare.

— Ați mirosit și voi? întrebă Maude. Metalul? Are și el un pistol cum avea George.

Se scuturâ înfiorată.

— Dar el n-are nici o țintă, spuse Ramses.

Erau ușurate. Fără țintă nu prea avea ce face cu pistolul ăla al lui.

— Poate că vrea să ia ținta lui George, își dădu cu părerea Lane, poate că vrea să i-o fure.

Othello privi neliniștit spre rulotă.

— Ar trebui să aflăm ce se petrece acolo.

Oile se strânseră mai aproape, iar Maple și Othello începură să pască sub singura fereastră deschisă.

— De ce ar trebui să vă spun asta? se auzi vocea bărbatului, atât de încet, încât oile nu-și dădură seama de vreo nuanță.

O voce scarbădă.

Rebecca nu răspunse, dar oile îi auzeau respirația, grăbită și neregulată. Ceva se mișcă în rulotă. Ceva greu căzu pe pământ.

— Deci până la urmă ați găsit-o, spuse bărbatul. Vă felicit.

Apoi, după un timp:

— Unde era?

Rebecca râse încetișor.

— Dacă vă spun, n-o să mă credeți niciodată.

— Ba o să vă cred, zise el. George era unul dintre cei mai buni. Specialist pentru transportul pe ruta Irlanda–Irlanda de Nord. Avea o imaginație sclipitoare. Nu i s-a întâmplat niciodată vreun incident.

Rebecca râse iar. De data asta ceva mai tare, puțin sufocată.

— Și totul din cauza... ierbii? întrebă ea, aspru și fără putere, cu totul altfel decât vocea ei de povestitor.

Othello privi îngrijorat spre fereastră.

— În principal, iarbă. Uneori țigarete. Mai aveam și altele. Ce se cerea.

— Și îmi spuneți toate astea pentru că vă gândiți că acum nu mai contează, nu-i așa?

— Mă tem că totuși contează, spuse bărbatul. Ați găsit și mapa. Știți câte ați putea face cu toate informațiile din mapa asta? Ar fi o lovitură grea pentru firma noastră.

— Dar n-o să fac nimic, îl asigură Rebecca.

— Cred și eu, zise el.

Rebecca tăcu.

— Vă cred, reluă celălalt după o vreme. Dar din păcate asta nu e suficient.

Ezită.

— Îmi pare sincer rău.

— Ați avea ceva împotrivă dacă ați stinge lumina? Mă orbește.

— Da, spuse bărbatul.

Și totuși, licărirea palidă care lumina ferestrele rulotei se stinse. Maple adulmecă atentă. Acolo înăuntru domnea o atmosferă ciudată: grea, apăsătoare și furtunoasă. O vreme care ar fi putut să alunge în galop oile-nori de pe cer. Cine mirosea foarte atent ar fi simțit chiar un iz de ploaie.

— Nu vi se pare puțin cam neprofesionist? zise Rebecca după un timp. Acum am o slujbă adevărată, bine plătită, de păstoriță. Și tot ce trebuie să fac e să ard gazul prin Europa. N-am nimic împotriva afacerii. Și nimic împotriva dumneavoastră. Dar ultimul lucru de care am nevoie acum sunt alte greutăți. N-o să spun nimic. Niciodată, nimănui.

— Riscul ar fi neprofesionist, îi răspunse bărbatul.

— Încă un mort pe pajiștea asta ar fi la fel de neprofesionist.

— Nu chiar. Îl cunoaștem pe inspectorul care se ocupă de anchetă. E un incapabil. Și e foarte cooperant. Ce spuneți de asta: fiica ilegitimă cu un trecut dubios intră noaptea în rulotă prin efracție, găsește acolo un pistol, se joacă aiurea cu el și se împușcă din greșeală. Sau din durere după moartea tatălui. Lumea gustă chestiile astea. Sau pentru că se simțea vinovată…

— În cămașă de noapte? întrebă ea.

— Cum adică?

— Păi nu e tocmai îmbrăcămintea potrivită ca să intri undeva prin efracție, cu așa aș zice – în caz că n-ați observat deja.

— Hmmm.

— În plus, ăsta nu-i pistolul lui George. Dacă vreți să convingeți pe cineva cu povestea dumneavoastră, ar trebui să-l luați de-aici.

Oile auziră cum omul începe să respire tare și speriat.

— Aveți grijă. Puneți-l imediat la o parte. Nu-i un pistol pentru domnișoare.

— Nici nu sunt o domnișoară, șopti Rebecca. Dispăreți.

Ceva tună în interior înspre perete. Rebecca scoase un țipăt scurt. Bărbatul înjură.

Apoi în rulotă se lăsă iar liniștea. O liniște de nepătruns.

— La naiba, zise Rebecca în cele din urmă.

— Nu vă faceți iluzii, zise bărbatul. E ceva că ați încercat totuși, mie așa mi se pare.

Un picior începu să bată ritmic în lemn.

— M-ați fi lichidat așa pur și simplu? întrebă el cu respect în glas.

— De ce nu? Ce-ați făcut voi cu George…

— N-avem nici o legătură cu asta, credeți-mă. Era de încredere. Corect. O mare pierdere pentru firmă.

Răsuflarea Rebeccăi se mai liniștise.

— Știți cine a fost?

— Nu, răspunse bărbatul. În orice caz, n-a fost cineva din branșa noastră. Atât de teatral – ca o crimă ritualică. Vă rog, noi nu lucrăm așa. Nu avem nevoie de genul ăsta de intimidare.

— A, nu?

— Nu.

Tăcere. O tăcere îndelungată. Piciorul bătea mai rapid.

— Mai pot să fac ceva pentru dumneavoastră? întrebă bărbatul. Aveți, poate, o ultimă dorință?

— O ultimă dorință?

— Păi da, un pahar cu apă, o țigară, ceva acolo.

Rebecca râse din nou, ciudat de încordată.

— Unde vreți să găsiți aici un pahar cu apă? N-ați mai făcut așa ceva până acum, nu?

— Nu. Da. Dar nu vă faceți griji.

Rebecca oftă. Era un oftat pe care Othello îl simți până în vârful celor patru coarne ale sale. Lângă el se ivise Melmoth. Amândoi se uitau agitați la fereastra pe jumătate deschisă de deasupra lor.

— La naiba, zise Rebecca. De ce acum? De ce tocmai acum? Nu-mi vine să cred. Cum aș putea să vă fac să înțelegeți că nu sunt periculoasă pentru dumneavoastră?

— Acum mă faceți să mă gândesc la cu totul altceva, zise el încet. Sună foarte atrăgător, dar chiar atât de neprofesionist zău că nu sunt.

— Poftim? Credeți că la *asta* m-am referit? se enervă Rebecca. Nici să nu vă închipuiți. Dar ce părere aveți despre mine? Apăreți așa aici din senin și… Credeți probabil c-o să fac tot ce vreți doar pentru că aveți pistolul ăsta!

— Nu, spuse el surprins. *Dumneavoastră* ați… Eu nu m-aș fi gândit niciodată la așa ceva.

— Da, da. Cum să nu.

— Credeți că am nevoie de așa ceva?

Bărbatul părea și el furios.

Urmă iar o tăcere îndelungată.

Deodată, izbucniră amândoi în râs în același timp.

Apoi iar tăcere.

— OK, râse Rebecca. Atunci trebuie să ne înțelegem altcumva. Luați loc

— Hm, mormăi el.

— Aș putea să vă spun povești. Ca Șeherezada din *O mie și una de nopți*.

— N-aș vrea să rămân atât de mult, zise bărbatul. Pe de altă parte…

Liniștea se prelingea pe fereastra rulotei, densă și grea ca o răsuflare caldă.

Oile se priviră. Poate că acum lucrurile aveau să devină și mai interesante. Oare ar fi fost bine să behăie de câteva ori pe post de încurajare?

Ca la comandă, Maude și Heide behăiră din toți rărunchii.

— Povești! țipau ele. Povești!

Trecu ceva vreme până când Miss Maple făcu iar liniște.

— Chiar dacă își spun povești acolo înăuntru, spuse ea, cum vreți să mai auziți ceva dacă faceți un asemenea tărăboi?

Dar oile nu mai auziră nici o poveste. De fapt, cei doi nu mai vorbiră deloc. Oile nu erau prea surprinse. Cunoșteau situația din romanele cu Pamela. Când străinul misterios – și fără îndoială că despre așa ceva era vorba aici – rămânea singur cu o femeie, te puteai aștepta ca povestea să nu mai continue. Cei doi încetau pur și simplu să vorbească la un moment dat și atunci se termina capitolul. Nu mai aflai niciodată ce se întâmpla mai departe. Era un mister pentru oi. Dar ceva-ceva tot se mai întâmpla. Oamenii nu dispăreau așa deodată. De cele mai multe ori reapăreau în următorul capitol, sănătoși, vioi și binedispuși.

Și totuși, în povești apăreau mereu pauzele astea ciudate.

La fel ca atunci când ajungea George la astfel de pasaje, oile începură și acum să pască răbdătoare, până când povestea avea să meargă mai departe. Doar Maple mai ridică o dată capul ca să adulmece preventiv atmosfera din rulotă. Furtunoasă, dar clară. Ca o ploaie care picura parfumată pe frunze. Maple își afundă liniștită nasul în iarbă.

Mult mai târziu, când până și Miss Maple se plictisise să steа cu ochii pe rulotă, ușa se deschise încet. Bărbatul ieși afară și rămase o clipă cu ochii ațintiți spre lună.

— O noapte frumoasă, zise el.

Rebecca apăruse lângă el pe treptele rulotei. Rochia ei, care în întuneric părea la fel de neagră ca a lui Beth, era iar strânsă ca un sac. O bretea alunecase și umărul ei lucea albăstrui în lumina lunii.

Rebecca fredona ceva încetișor. Apoi cei doi se priviră și Rebecca încetă să cânte.

— Am fumat un joint, spuse ea, scuzându-se.

Bărbatul făcu un gest vag cu mâna.

Rebecca chicoti.

— Și un pachețel întreg nu mai e. L-a mâncat o oaie. Aia grăsuță de-acolo.

— Cred că-i un berbec, spuse el. Un animal cu pretenții scumpe. Dar trecem noi și peste asta.

Bărbatul începu să pescuiască pachețelele din rochia Rebeccăi și să le strecoare în buzunarele de la haina lui. Le număra.

— … douăzeci și unu, douăzeci și doi, douăzeci și trei. În afară de pachetul cu mâncare pentru oaie, livrarea e completă. Mapa. E totul aici. Și asta ce e?

Bărbatul ținea în mână pachetul pătrățos.

— Cred că-i o casetă video, zise Rebecca. N-o știi?

— N-am mai auzit de ea până acum, spuse bărbatul, pe când îndesa pachetul pătrățos în buzunar.

Cu grijă, luă mâna Rebeccăi între degetul mare și arătător, o ridică încet, de parcă ar fi fost ceva foarte greu și fragil, și-i sărută delicat vârfurile degetelor. Apoi se întoarse și o luă spre mașină fără să mai salute. Mașina se îndepărtă huruind.

*

Abia după ce mașina nu se mai auzi, oile se calmară. Bărbatul tăcut le neliniștise – de ce anume, n-ar fi știut să spună. Dar acum totul era din nou în ordine. Așa de în ordine cum nu mai fusese de mult. Fiica lui George era în rulotă, Gabriel și oile lui nemâncate dispăruseră, iar Europa le aștepta.

Din păcate, ordinea nu dură prea mult. Era una dintre acele nopți când toată lumea își făcea de lucru pe pajiștea lor. De data asta apăru o siluetă micuță și îndesată, care dădu târcoale neîndemânatic și zgomotos rulotei.

Apoi Rebecca se ivi deodată în ușă, cu arma lui George în mână.

Lilly scoase un țipăt pițigăiat.

— Ce vrea să însemne asta? spuse Rebecca obosită. Ce căutați *dumneavoastră* aici la ora asta?

— Voiam doar să... am crezut...

Ochii lui Lilly se holbau hipnotizați la pistol.

— Am vrut să-mi aduc puțin aminte de George.

Rebecca clătină din cap.

— Nu vă cred. Aș zice mai degrabă că voiați să intrați.

Pistolul se îndreptă o clipă spre ușa rulotei, apoi iar spre Lilly.

— Și vreau să știu de ce. Și apoi vreau să mă culc în sfârșit.

Preț de o clipă, Lilly se luptă să-și învingă teama. Apoi renunță.

— Voiam doar să iau chitanța, spuse ea. Ca să nu aibă nimic împotriva mea. Doar chitanța!

Tăcu o clipă, apoi continuă să vorbească repede, după ce Rebecca făcuse o mișcare enervată cu pistolul.

— Lucrez uneori la Lonely Heart Inn, spuse ea. Doar ocazional. Când...

Amuți.

Rebecca o privi o clipă iritată. Apoi făcu un semn din cap.

— Bine. Și ce-i cu Lonely Heart Inn?

— Clienții de acolo, nu vin să...

Lilly își trecu încurcată mâinile prin păr.

— Vor să mai și fumeze ceva. Ei bine, eu îl cunoșteam pe George, iar George era adresa potrivită pentru... Și atunci cumpăram mereu de la el. Doar că hangița... Are foarte puțină încredere. E o mare avară. Vrea chitanță. Cu numele meu pe ea. Și în noaptea aceea nenorocită am uitat-o pur și simplu. Iar apoi el a murit. Dacă o găsesc alții, mă au la mână. Doar asta așteaptă toți cei de-aici.

Rebecca își coborî arma și Lilly se mai liniști puțin.

— Ați fost aici? întrebă Rebecca. În noaptea în care a fost omorât George?

Șuieră printre dinți. Exact cum făcea George, când ceva i se părea demn de luat în seamă.

— Dacă se află asta și mai dați târcoale pe aici, atunci o să trebuiască să vă faceți mai multe probleme pentru niște iarbă decât pentru o amărâtă de chitanță.

Lilly se schimonosi.

— Ham zice la fel. E de părere c-o să fabrice ceva împotriva mea dacă nu sunt atentă. Dar am nevoie de chitanță.

— Rackham? Măcelarul?

Lilly dădu din cap.

— Probabil că m-a văzut când mă întorceam de la George. Dar spune că nu trebuie să-mi fie frică. Știe că n-am avut nimic de-a face cu crima, cel puțin așa spune. Are dovezi. Și de fapt má urăște. Din cauza lui Kate.

— Ham e singurul care v-a văzut? Și apoi a avut accidentul ăla la stânci. Înseamnă că aveți nervi de oțel, dacă vă mai faceți griji pentru o chitanță.

— Dar am nevoie de ea, spuse Lilly cu încăpățânare.

— Și o s-o primiți înapoi, dacă-mi povestiți ce s-a întâmplat exact în acea seară la George, îi promise Rebecca.

Lilly o privi revoltată.

— Nu s-a întâmplat nimic! Absolut nimic! Toți cred asta și oricum pot să spună despre mine orice minciună care le trece prin cap. Dar George era un om de treabă. Cu el mai puteai să discuți ca între oameni. Cumpăram iarbă și mai stăteam puțin de vorbă. Asta era tot. Nimic altceva!

Rebecca suspină.

— Și despre ce vorbeați?

Lilly stătu puțin pe gânduri.

— Despre vreme. În ultimele săptămâni vremea fusese minunată. Să tot pleci pe o vreme ca asta, mi-a spus. Era

vesel, foarte binedispus. Nu l-am mai văzut așa niciodată. Mi-a spus că pe viitor trebuia să-mi cumpăr marfa de la altcineva. Mi-a dat un număr de telefon. Și apoi a — din tr-odată aproape că a plâns, sau așa mi s-a părut.

Oile văzură că pe chipul lui Lilly se lățise umbra unui nou gând neplăcut.

— Rahat! zise ea. Am uitat numărul de telefon.

— O să vă dau și numărul, o liniști Rebecca.

— Zău?

— A spus George ce mai urma să facă în acea seară?

Lilly se încruntă.

— Mai voia să bea un Guinness la Mad Boar. Asta m-a surprins, pentru că nu se ducea niciodată la Boar. Absolut niciodată. A spus că mai vrea să-i vadă o dată pe cei de-acolo. Și la final că voia să-și mai ia rămas-bun de la cineva.

— De la cine?

— Asta nu mai știu. Nu mi-a spus. Era o poveste veche, așa a spus și a râs puțin.

— Bine.

Rebecca urcă treptele rulotei și dispăru pentru scurt timp înăuntru. Apoi se întoarse cu o bucată de hârtie.

— 300 de euro, primiți pentru obiecte din lână de la Lilly Thompson. V-ar fi dat de gol. Numărul e scris tot aici.

Lilly își îndesă fericită hârtia în decolteu. O privi recunoscătoare pe Rebecca.

— Acum dispăreți de-aici, zise aceasta. Și dacă mai întâlniți pe cineva care se îndreaptă încoace, spuneți-i că ar face bine să se întoarcă din drum. Pe următorul care mă mai scoală din somn îl împușc fără vorbă.

Lilly dădu din cap îngrozită. Apoi o luă spre poartă, țăcănind cu tocurile ei înalte. După ce trecu de jumătatea pășunii, oile auziră iar unul dintre țipetele ei scurte și pițigăiate. Lilly tocmai călcase într-o grămăjoară de căcăreze.

*

Oile hotărâră că era mai înțelept să se retragă în șură. Cine ar fi putut spune ce i s-ar fi părut Rebeccăi că o deranja din somn?

— Și Mopple? întrebă Zora. Nu putem să-l lăsăm de unul singur pe pășune.

Mopple încă nu putea fi trezit cu nici un chip. Oile descoperiră, în schimb, că putea să meargă în somn. Era suficient să fie împins din spate cu coarnele de Othello și Ritchfield, în timp ce restul turmei i-o lua în față, behăind ademenitor „Mâncare, mâncare".

Înainte să adoarmă, oile mai încinseră o scurtă discuție despre Europa.

— O să fie foarte frumos, spuse Maude. Cresc meri peste tot, asta așa e. Dar pe pământ crește numai și numai laptele-cucului.

— Prostii, își dădu cu părerea Zora. Europa se află pe marginea unei prăpăstii și oricine știe că la marginea prăpăstiilor nu crește nici un strop de laptele-cucului.

— Dar oare cât de mare o fi Europa? întrebă Cordelia visătoare.

— Mare de tot, spuse Lane, sigură pe ea. O oaie trebuie să galopeze ca vântul o zi și-o noapte ca s-o străbată pe toată.

— Și chiar cresc meri peste tot? zise Maisie, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Peste tot numai meri, confirmă Cloud. Dar cu mere de-alea bune de tot, dulci, roșii și galbene, nu ca astea ale noastre de-aici.

Bucuroase, se ambalaseră toate la gândul că aveau să plece în călătorie. Începură să behăie nerăbdătoare în cor după Europa.

Othello le strică însă cheful.

— Nu-i chiar așa de simplu, fornăi el. Nici măcar în Europa. Nicăieri nu-i așa cum credeți. E frumos, cu siguranță, altfel George n-ar fi vrut să mergem acolo. Dar e un loc periculos și străin. Iar o oaie trebuie să fie la fel de prevăzătoare ca oriunde altundeva în lume. Poate chiar *mai* prevăzătoare.

Sir Ritchfield era de aceeași părere.

— Nicăieri în lume nu există un loc unde cresc doar meri. Mai sunt și plantele alea țepoase de ginistru de Anglia, măcriș și tot felul de mărăcinișuri și ierburi care-ți strepezesc gura. Peste tot îți mai suflă din când în când vântul rece prin blană și pietrele te înțeapă în copite.

Ritchfield își luase expresia de berbec-șef și le privi aspru pe celelalte. Oile își plecară capetele. Poate că, în fond, cel mai înțelept berbec din turmă avea dreptate. Nu existau mere fără măcriș. Și nici un loc unde să nu te pândească pericolele.

Când Ritchfield văzu atâtea chipuri dezamăgite, consideră că era de datoria lui de berbec-șef să le spună câteva vorbe de încurajare.

— Putem totuși să ne bucurăm că plecăm în Europa, zise el. Doar că n-o să fie chiar o pășune de vis, plină doar de ierburi gustoase, ci mai degrabă o… o…

Lui Ritchfield nu-i veni în minte nici un exemplu.

— Ca atunci când te tunde? întrebă Cordelia. Trosnește și păcănește, și totul se învârte cu tine. Dar apoi te simți ușor și răcoros.

Sir Ritchfield o privi recunoscător pe Cordelia.

— Exact, ca atunci când te tunde.

Răcorindu-se cu gândul la tunsul din vară, oile adormiră una câte una. Iar Mopple făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată: începu să sforăie în somn.

Treptat, sforăiturile începură să sune ritmic, metalic. Uneori se mai auzea câte un pocnet scurt. Miss Maple

deschise ochii cu greutate. O lumină verzuie intra prin găurile scândurilor. Probabil că răsărise soarele. Sforăitul se transformă deodată în zăngănit și huruit. Se auzeau pietre sărind. Lui Miss Maple zgomotele astea îi erau ciudat de familiare. Le auzise în fiecare dimineață, practic toată viața. Anticristul tocmai cotea de pe strada asfaltată pe potecă.

Când se strecură pe ușa de la șură, George tocmai se așezase pe treptele de la rulotă. Miss Maple tropăi curioasă mai aproape. Când o observă, George ridică capul și rânji.

— La muncă, turmă leneșă, îi zise el.

Miss Maple își afundă ascultătoare capul în iarbă. Acum, că George se întorsese atât de nesperat la ele, voia să-i facă pe plac. Dar George nu părea mulțumit de ea.

— La muncă, repetă el.

De data asta părea serios. Miss Maple înțelese că acum nu se mai referea la păscut, ci la altceva. Dădu neputincioasă din urechi.

George văzu că nu se descurca singură mai departe și scoase un fluierat prelung. „Ordine printre oi", voia să spună fluieratul ăsta. Totuși, în locul lui Tess, cazmaua sări deodată vâjâind de după colțul rulotei. Dăduse pe o cazma un câine ciobănesc cum nu mai erau mulți. Se apropie la câțiva pași de Maple și-și băgă nasul în iarbă. Cele două cuie care fixau metalul de mâner arătau deodată ca niște ochi, vii și atenți. Maple behăi neliniștită. Dar cazmaua n-o slăbi. Cu grijă, se trase și mai aproape, bucată cu bucată, cu ochii de cuie ațintiți mereu spre Miss Maple.

Cazmaua adulmecă într-un mod ciudat și înspăimântător aerul și spatele ei subțire de lemn se îndoi, de parcă ar fi vrut să sară. Deodată, pe Miss Maple o cuprinse o frică teribilă. Se îndreptă spre George să-i ceară ajutorul, dar el era rece ca pământul înghețat.

— De ce-ai murit, George? îl întrebă ea.

Cuvintele ei răsunară pe pășune, vibrând zgomotos, precum cuvintele oamenilor. George avea să le înțeleagă, vorbă cu vorbă. Miss Maple se gândi că era minunat să se facă astfel înțeleasă de un om.

— Nu pot să trăiesc fără sufletul meu, zise George.

Nu era un răspuns mulțumitor, dar era singurul pe care avea să-l mai primească de la George. În timp ce vorbea, George se transformă, deși nu se observă vreo schimbare anume. Dar o oaie putea mirosi că nu mai era el. Când ultimul cuvânt i se rostogoli de pe buze, prelingându-se ca un val leneș, din el rămăsese doar o carcasă goală pe treptele rulotei.

În aceeași clipă, cazmaua sări în văzduh, desenând un arc perfect, cu botul ei metalic îndreptat fix spre Maple…

*

Deodată Miss Maple se trezi.

— Știu, behăi ea spre Cloud, care se lipise de ea în somn.

— Ce? întrebă Cloud somnoroasă.

— Totul! exclamă Miss Maple. Știu totul despre moartea lui George!

20

La puțin timp după aceea, toate oile, în afară de Mopple, erau în picioare, cu ochii încă lipiți de somn, dar binedispuse. Miss Maple era cea mai deșteaptă oaie din Glennkill. Iar acum știa totul! Totul despre moartea lui George! Cel mai bine ar fi fost dacă le-ar fi divulgat direct numele criminalului. Dar Miss Maple nu părea hotărâtă cu ce să înceapă.

— Nu mi-aș fi dat niciodată seama, dacă n-ar fi fost scris în carte, zise ea. E foarte bine că George a spus în testament că trebuie să ne citească.

Oile nu pricepură un cuvânt. În schimb, începură să-și facă griji. Maple părea într-adevăr foarte agitată.

— O să ne mai citească, încercă s-o calmeze Cordelia. Trebuie. Așa scrie în testament.

— Dar e de-ajuns! izbucni Miss Maple. Ne-a citit exact ce trebuia. Vă mai amintiți ce ne-a citit? Cu exactitate, mă refer?

Oile priviră spre Mopple, cerând ajutor. Dar berbecul dormea buștean. Când Zora îi dădu un ghiont zdravăn în spinare, nu mișcă nici măcar din urechi.

Miss Maple așteptă răbdătoare, până când toate încercările de a-l trezi pe Mopple se stinseră în behăituri supărate.

— Gândiți-vă puțin, le spuse ea apoi.

Oile se gândiră ascultătoare.

— Să-și găsească pacea, începu Maude. Asta ne-a citit.

— Parcă era vorba și de o prăpastie, își aminti Zora.

— Cei uciși obișnuiesc să-și urmărească ucigașii, murmură Cordelia înfiorată.

— Exact, întări Miss Maple. E ca o urmă prin iarbă, înțelegeți? De ce a mai fost nevoie de cazma, ne-am întrebat noi, dacă George era deja mort? Cu ce scop?

Miss Maple își lăsă turma să se gândească puțin, apoi își pierdu răbdarea și rezolvă singură misterul:

— Ucigașului îi era frică să nu fie urmărit. Iar cazmaua trebuia să împiedice asta. Și cum ar fi putut George să-și urmărească ucigașul, dacă zăcea cu o cazma în el pe pășune? La asta trebuie să se fi gândit criminalul. Dar – Maple făcu o pauză de efect – s-a înșelat.

Acum chiar că devenise palpitant. Oile se strânseră mai aproape.

— Pentru că cel ucis poate să-și urmărească ucigașul *în orice formă*. Și asta stă scris în carte. Dar criminalul nu s-a mai gândit la asta. De fapt, George nu avea nevoie de propriul trup. Putea să găsească altceva. Și știm cu toate ce-i plăcea lui George.

— Îi plăcea de noi, spuse Heide cu mândrie. Îi plăcea de noi mai mult decât de toți oamenii la un loc.

— Corect, spuse Miss Maple. Asta înseamnă că George își urmărește ucigașul în chip de oaie. Acum mai trebuie doar să aflăm cine este urmărit de oi.

Era simplu.

— Dumnezeu! behăiră într-un glas Lane, Cordelia și Cloud.

— Corect, zise iar Miss Maple.

— Dar, o întrerupse Zora ezitând, nu era vorba de Othello?

Maple dădu din cap.

— O dată, da. La cimitir. Dar a vorbit și de un berbec cenușiu. Închipuiți-vă cum ar arăta George în chip de oaie – ar putea să fie cu ușurință un berbec cenușiu.

— Mi-ar plăcea să-l văd așa, comentă Cordelia.

Miss Maple clătină din cap.

— Nu cred c-ar merge. Probabil că doar ucigașul poate să-l vadă.

Oile oftară. L-ar fi luat cu plăcere pe George în turma lor.

— Dar cum așa? întrebă nelămurită Heide.

— Așa, pur și simplu, zise Cloud conciliantă.

— Nu! clătină Heide din cap. Vreau să spun, de ce l-a omorât năsosul pe George?

Toți ochii se îndreptară spre Miss Maple. De ce?

— Și asta stă scris în carte, zise ea. Nu pot să trăiesc fără sufletul meu, așa scrie acolo.

Își privi turma cu ochi strălucitori.

— Da, și? behăi Heide.

— Mi-a amintit că moartea și sufletul sunt într-un fel legate una de alta, explică Miss Maple, mult prea concentrată ca să mai dea vreo atenție behăitului obraznic al lui Heide. Când mori, sufletul trebuie să părăsească trupul. Pentru că trupul miroase a moarte și simțul mirosului, care e atât de sensibil la un suflet, nu poate suporta asta. Atunci sufletul e fragil. Doar am auzit de câinii diavolului. Cineva îi voia sufletul lui George. Cineva voia să-l ia din George, înainte să fie înghițit de câinii iadului. Ucigașul voia sufletul lui George pentru sine.

Miss Maple se opri și respiră adânc. Aproape că puteai să vezi cum gândurile ei galopaseră prin șură, gonind pe pășune până la dolmen, iar apoi trecuseră mai departe până la prăpastie și se întorseseră, încolo și încoace, amețitor de repede, după niște urme misterioase.

— Am văzut cu ochii noștri ce teamă îi e lui Dumnezeu pentru propriul suflet. Era logic să încerce să-l înlocuiască…

Oile își înclinară gânditoare capetele. Nu văzuseră deloc lucrurile din perspectiva asta. Miss Maple mișcă victorioasă din urechi și behăi mai departe:

— Cazmaua însăși a dezvăluit ceva. La ce vă gândiți când vedeți o cazma?

— La o cazma, normal, spuse Cloud.

Maple le punea uneori niște întrebări tare ciudate.

Maple oftă.

— Și la mai ce?

— La laptele-cucului! exclamă imediat Maude.

Celelalte se holbară una la alta.

— De unde și până unde la laptele-cucului? întrebă Zora.

— De ce nu? zise Maude. Eu mă gândesc adeseori la laptele-cucului.

— Dar nu are nici o legătură cu cazmaua, o certă Heide.

— Da' nici n-a spus că trebuie să aibă vreo legătură, se apără Maude jignită. Pot să mă gândesc la laptele-cucului de câte ori am chef.

— Dar nu contează, se enervă Heide.

— Ba contează foarte mult!

Maude își privea acum turma cu niște ochi din care scăpărau scântei.

— O să mă gândesc acum toată noaptea la laptele-cucului. Așa, ca să știți!

Maude închise ochii și se concentră la laptele-cucului. Celelalte oi se gândeau în continuare la cazma. Oare ce însemna?

— Grădina de legume! behăi deodată Zora.

Era evident. George săpase prin grădină cu cazmaua. Scosese cu ea buruienile și desenase linii drepte în pământ. Trăsese cu mânerul niște dungi subțiri și aruncase în ele semințe. Cazmaua și grădina de legume erau legate una de alta.

Miss Maple dădu din cap mulțumită.

— Exact. Eram sigură că trebuia să însemne ceva cazmaua. Ogorul lui Dumnezeu – vă mai amintiți? A fost un indiciu. Grădina de legume în care sunt semănați morți. Cu cazmaua. Totul cu o cazma. Cu o cazma a săpat năsosul gropile și le-a prins sufletele. Nu voia un singur suflet, voia să-și facă o provizie de suflete.

Oile rămaseră mute. Deodată se potrivea totul – așa de limpede, de frumos și de simplu, cum se potriveau castanele în coajă. Miss Maple era pe bună dreptate cea mai deșteaptă oaie din Glenmkill.

— Dar… se auzi un behăit timid din ultimul rând.

Oile întoarseră capetele. Maisie! Tocmai Maisie! Curioase și puțin bucuroase să râdă de ea, oile ciuliră urechile să audă ce avea de spus Maisie.

— N-are cum să fie el, behăi ea agitată. El a spus că George e un suflet pierdut. Dacă credea că George își pierduse oricum sufletul, atunci nu mai avea rost să încerce să i-l ia.

Maisie mișcă încurcată din urechi.

Celelalte oi o priviră cu răutate.

Dar Miss Maple nu se simți deloc jignită. Până la urmă conta adevărul și nu cine era mai deșteaptă. Că ea era deșteaptă, o știa de mult. Dar se părea că încă nu știa adevărul.

— Sunt sigură că e vorba de suflet, spuse ea. Trebuie să se potrivească într-un fel, chiar dacă nu știu cum.

— Beth nu are suflet, behăi deodată Maude, care se plictisise repede să se gândească la laptele-cucului.

Deși oile nu se gândiseră niciodată la asta, se prinseră imediat. Nici o persoană care duhnea a moarte ca Beth nu putea să aibă miros. Dacă aveai miros, nu rezistai.

Miss Maple nu scoase o vreme nici un cuvânt. Nu-și mai mișcă nici măcar vârfurile urechilor. Încremeni cum încre-

meneau berbecii foarte bătrâni, adânciți în gânduri și complet imobili.

— Dar Beth voia un suflet, spuse ea în cele din urmă. Neapărat. Pentru că nu poți să trăiești cu adevărat fără suflet. Așa scrie în carte.

Othello ridică încet capul. Din ochii lui, oile văzură că înțelesese ceva.

— An de an a venit la rulota lui George, continuă Miss Maple. I-a adus cărți, pentru că știa că lui George îi plac cărțile. A sperat că lui George o să înceapă să-i placă de ea, atât de mult, încât la final să-i dăruiască sufletul lui.

— Dar George n-a făcut asta, spuse Ramses. George a ars cărțuliile.

— Exact, răspunse Maple. A fost un lucru deștept din partea lui. Apoi Beth a început să-i îndrugе ceva despre faptele bune și să-i spună că sufletul lui ar fi în pericol. Voia să-l ia cu ea, într-un loc sigur, unde sufletul putea să facă fapte bune.

— La Dummezeu? întrebă Heide curioasă.

— Bineînțeles că era doar un pretext, o lămuri Miss Maple. În realitate Beth ar fi păstrat sufletul, iar George nu l-ar mai fi văzut vreodată.

— Dar George n-a făcut asta, zise Lane ușurată. George a început să lucreze în grădină. Cu cazmaua.

— Și ăsta a fost un lucru deștept. Pentru că așa putea să-și facă propriile fapte bune. Beth nu mai avea acum nici un pretext ca să-i ia pur și simplu sufletul.

Oile își aminteau într-adevăr. Beth apăruse de nenumărate ori în fața rulotei, făcându-și griji pentru sufletul lui George. O priviseră mereu fără cea mai mică urmă de suspiciune și-i căzuseră în plasă. Abia acum înțelegeau ce urzise Beth de fapt.

— Ca o vulpe! exclamă Cordelia. O vulpe care găsește un miel rănit. Și-i tot dă târcoale, din ce în ce mai aproape, până când mielul e suficient de slab să nu se mai poată apăra.

— Dar George nu era slab, spuse Othello cu mândrie. Și s-a apărat mereu.

Miss Maple dădu din cap.

— Iar Beth a așteptat mereu. Într-o bună zi, și-a zis ea, într-o bună zi… Și apoi – vă mai amintiți ce v-am spus, că totul depinde de cazma? Încă e așa. Doar că la început n-am înțeles bine cum se legau lucrurile. Cazmaua înseamnă grădina de legume. Înseamnă că George s-a apărat. Înseamnă că Beth nu putea să-i ia sufletul.

Miss Maple făcu o scurtă pauză.

– Dar apoi a aflat că George avea de gând să plece. În Europa. Cu suflet cu tot. Toți anii ăștia, ea stătuse și așteptase, ca un păianjen țesându-și pânza. Trebuia să acționeze cumva, dacă nu voia ca toată așteptarea să-i fie în zadar. Și știm toate cum a acționat.

Oile tăcură impresionate. Toate, în afară de Zora.

— Dar cum rămâne cu ucigașii urmăriți de cei uciși? întrebă ea. Beth n-a fost urmărită de nici o oaie.

Maple se gândi.

– Așa *pare*, vorbi ea după un timp. Dar n-a fost așa. Am văzut cu ochii noștri cum Beth a fost urmărită, ba chiar de două ori.

Oile se gândiră, dar cu toată bunăvoința nu-și amintiră nimic.

Iar Mopple, oaia cu cea mai bună memorie din turmă, nu scotea decât niște sforăituri.

— Trebuie să luați în considerare că probabil nu putem să vedem oaia-spirit. Doar criminalul o poate vedea. Dar am văzut-o pe Beth când a zărit spiritul. O dată, la micul dejun. Nu vă mai aduceți aminte cum stătea Beth în locul

ăla unde a murit George? Îi era atât de frică, încât nici măcar n-a fost în stare să mănânce.

Acum oile își aminteau. N-avusese poftă de nimic, deși pe pătura aceea colorată fuseseră înșirate o mulțime de bunătăți, și asta era fără îndoială un semn indiscutabil că Beth fusese într-adevăr moartă de frică.

— Iar a doua oară a fost când Rebecca a deschis ușa rulotei. Am așteptat toate să iasă ceva la lumină. Dar Beth *chiar a văzut* ieșind ceva la lumină.

Și-o amintiră pe Beth cum stătuse înlemnită de frică pe treptele rulotei, holbându-se cu ochii cât cepele.

— Și crezi că...? întrebă Cloud.

Maple dădu din cap.

— Beth a văzut sufletul lui George. O dată s-a dat singură de gol. Mai știți când a spus că o să mai poată trăi cu adevărat aici abia după ce oaia neagră avea să părăsească turma? Ce să aibă Beth cu Othello? Înseamnă c-a vorbit de sufletul lui George!

De data asta, nu încăpea îndoială. Nu mai exista nimic șubred în explicațiile lui Miss Maple. Oile tăcură impresionate.

— Oare l-a luat până la urmă? întrebă Cordelia după un timp.

— Ce? spuse Zora.

— Sufletul lui George, zise Cordelia. Mă întreb dacă a pus mâna pe sufletul lui George până la urmă.

— Dacă l-a luat, atunci trebuie să-l dea înapoi! exclamă Sir Ritchfield cu asprime. Sufletul e opusul unui lucru. Ceva cu care poți să descoperi lumea. E ceva foarte prețios și important, chiar dacă la oameni e foarte mic.

Miss Maple clătină din cap.

— Sufletul nu-i la ea. Uitați-vă și voi la Beth cu atenție. Arată ca cineva care a pierdut ceva foarte important pentru totdeauna.

Avea dreptate. Oile răsuflară ușurate că sufletul lui George reușise să-i scape lui Beth. Dar oare însemna asta că se făcuse dreptate?

— Dreptate! behăi deodată mielul născut iarna în liniștea care se lăsase.

Nimeni nu-l mai goni de data asta.

— Dreptate! îi ținu isonul Othello.

— Dreptate! behăiră și celelalte oi.

— Dar cum? întrebă Lane.

— Beth e vinovată că a murit George, spuse Cloud. Ar fi cinstit să moară și ea.

Părea o idee bună.

— Nu-i prea greu, spuse Othello. Bineînțeles că nu putem să facem la fel ca ea, cu otravă și o cazma. Dar putem, de exemplu, s-o împingem de pe stânci.

— Nu de pe stânci se revoltă Zora.

— Oricum am proceda, tot greu ne e, insistă Othello.

— Dar Beth a spus că nu se teme de moarte, behăi Heide. Vă mai amintiți? A spus-o de atâtea ori. Și doar ar trebui să se teamă!

Oile behăiră enervate. Beth trebuia să se teamă!

Așa era cinstit. Și *ele* se temuseră în ultimele zile de grozăviile care se întâmplaseră pe pajiștea lor.

— Am putea iar să ne prefacem bolnave, le propuse Cordelia. Cu Gabriel ne-a ținut figura.

Nu erau însă prea convinse că niște oi bolnave ar fi avut efect și în cazul lui Beth.

Miss Maple tropăia pe întuneric încoace și încolo.

— Trebuie să iasă la lumină. *Toți* se tem de asta. Trebuie să avem grijă să iasă la lumină. Nu din rulotă, ci din capetele noastre. Toți oamenii trebuie să afle. Asta e dreptatea.

— Dar oamenii nu ne înțeleg, spuse Cloud.

— E greu, recunoscu Miss Maple. Cred totuși că am reușit să-i facem să înțeleagă dacă le-am atrage atenția

cumva. Dar ei nici nu ne bagă în seamă. Sunt atenți doar la rulotă.

— Toți, în afară de măcelar, interveni Sara. Măcelarul e acum foarte atent la oi.

Dar nici una dintre ele n-avea chef să discute cu Ham.

Miss Maple începu iar să tropăie încoace și încolo, adâncită în gânduri.

Se scurse așa multă vreme.

Apoi Maple rămase brusc locului.

— Există ceva care-i face pe oameni să le dea atenție oilor.

Miss Maple se uită radiind în jur. Dar singura oaie care părea să se bucure de ideea ei genială era ea însăși. Celelalte adormiseră rând pe rând, obosite de cât timp îi trebuia lui Maple să gândească.

*

— Ar putea să meargă, spuse Miss Maple.

Se treziseră la revărsatul zorilor, dar rămăsese ca în șură ca să-i țină companie lui Mopple, care încă dormea dus. Soarele de dimineață se strecura prin crăpăturile din scânduri și desena semne aurii și scânteietoare prin lâna oilor. Atmosfera era încinsă.

— Când o s-o caute pe cea mai deșteaptă oaie, o să se uite cu atenție la toate.

Le plăcea ideea. Pe ascuns le interesase mereu concursul pentru cea mai deșteaptă oaie din Glennkill. Circula zvonul că oile erau hrănite acolo cu trifoi și cu mere, și că erau admirate de toți oamenii. George nu le lăsase niciodată să participe la așa ceva.

— Asta îmi mai lipsește acum, spusese el odată, când venise vorba de concursul pentru oi. Bețivii ăia pe post de juriu pentru oile mele deștepte.

Dar acum George murise și nu putea să le mai dea vreo indicație. În plus, beți-vi sau nu, dacă luau parte, atunci aveau o șansă să facă dreptate.

— Gata, participăm, behăi Sir Ritchfield.

Și cu asta, lucrurile fuseseră hotărâte. Ochii lui Ritchfield sclipeau bucuroși de ceea ce aveau să facă.

— Dar cum? întrebă Cloud.

Fiecare încercă să și aducă aminte ce știa despre concursul pentru cea mai deșteaptă oaie din Glenmkill.

— E o prostie cât casa, spuse Maude.

— E o capcană pentru turiști. Dacă n-ai ce altceva să le oferi, adăugă Heide.

— E la Mad Boar, completă Sara.

Era totuși un început. Oile știau unde se afla cârciuma din excursiile lor pe cealaltă pășune. Mad Boar le sări în ochi de fiecare dată, din cauza mirosului de whisky și de bere, dar și din cauza ochilor care se iveau neclintiți la ferestre, ca să se uite la George până dispărea cu oile lui acolo unde strada principală cotea.

— Mergem pur și simplu acolo, spuse Zora cu vitejie. Celelalte o să ajungă și ele cumva.

Celelalte! Alte oi! Tot locul avea să fie plin de oi, mai ales de oi deștepte, de la care aveau multe de învățat. Poate că apoi ar fi reușit să se strângă toate într-o turmă mai mare. Sara mișcă bucuroasă din urechi, Zora trase de câteva ori adânc în piept aerul rece al dimineții, iar Cloud se așeză în fân cu un oftat mulțumit.

— Dar când? insistă Lane.

Știau că întrecerea avea loc doar o dată pe an. Iar un an de-ăsta era foarte lung, de la o iarnă până la următoarea.

— Poimâine, spuse Mopple.

Oile se întoarseră deodată spre el. Mopple the Whale se trezise în sfârșit și le privea cu ochi odihniți și scânteietori.

— Cum ți-ai dat seama? se miră Heide. De ce tocmai poimâine?

— Așa a spus Gabriel, le explică Mopple. Când a vorbit cu măcelarul. Când a vrut măcelarul să-l avertizeze în legătură cu noi.

Poimâine, deci. Aveau să mai doarmă de două ori, iar apoi urma să înceapă. Nu aveau prea mult timp să se pregătească. Dar nici să-și piardă răbdarea și să devină agitate.

Doar Miss Maple îl privea sceptică pe Mopple.

— Dar am dormit o dată de atunci. Nu mai e poimâine. E deja mâine.

— Poimâine, repetă Mopple încăpățânat.

— Dar s-a schimbat, îi explică Miss Maple. S-a schimbat în somn. Acum mai e doar mâine.

— Eu așa am reținut, spuse Mopple. Și dacă memorez ceva, nu se mai schimbă. Nici măcar în somn. Niciodată și pace.

Mopple the Whale se retrase profund jignit într-un colț și începu să rumege un smoc de fân cu zgomot. Celelalte oi nu se sinchisiră prea mult de el ca să nu le strice și lor spiritul întreprinzător încă de dimineață. Mâine, deci.

— Ne mai trebuie doar un truc, spuse Heide entuziasmată. O oaie poate să intre în concurs doar dacă știe un truc.

— Ce-i ăla truc? întrebă un miel.

Tăcerea se cernu mărunt în șură și li se adună lângă copite ca fulgii de zăpadă iarna. Undeva, departe de tot, mugea o vacă. O mașină hurui pe stradă, nu mai tare decât o insectă. În pod foșni un șoricel, iar lăbuțele i se auziră ca niște picuri de ploaie pe lemnul aspru și uscat. Un păianjen mare și cafeniu se strecură fără zgomot prin pădurea picioarelor de oaie.

— Poate găsim un truc în magazia cu unelte, își dădu cu părerea Cordelia după un timp. George ținea acolo o mulțime de lucruri folositoare.

— Chiar și așa, îi replică Zora, n-am ști care-i trucul.

— Dar putem să luăm cu noi tot ce nu cunoaștem, spuse Heide, care voia să ajungă la concurs cu orice preț.

Tropăi nerăbdătoare spre magazia cu unelte, iar Lane desfăcu încuietoarea cu botul ei îndemânatic.

Ușa se deschise și un aer stătut se revărsă afară. Ulei, metal, plastic și multe alte mirosuri neplăcute. Pline de speranță, oile își aruncară ochii în magazie. Era doar o singură încăpere, atât de mică, încât nici măcar o oaie n-ar fi încăput cu totul acolo, însă plină cu tot felul de lucruri. Și probabil că unul dintre ele era un truc.

Coasa. Toiagul de păstor al lui George. Mașina de tuns, o sticluță cu ulei, lada cu unelte, capcana pentru șobolani și semințele pentru grădina de legume. Semințele nu mirosea u rău deloc. Un borcan cu șuruburi, o greblă mică. O zgardă antipurici pentru Tess. O doză de otravă pentru șobolani, pe care George o cumpărase odată la nervi și pe care n-o mai folosise. Cârpa albă cu roșu și o bucată de piele de căprioară pentru șters geamurile. Toate erau lucruri pe care oile le cunoșteau deja. Știau exact ce făcea George cu ele și în orice caz, nu exista nici un truc printre ele.

Lane, care se afla în primul rând, se întoarse spre celelalte oi.

— Nimic, decretă ea.

Deodată auziră un chicotit în spatele lor. Melmoth. Oile se întoarseră spre el și se speriară. Era ca și cum Melmoth s-ar fi transformat deodată în cu totul alt animal. Se ridicase pe picioarele din spate și mergea ca un om încoace și încolo. Mișcările îi erau neîndemânatice și puțin prostești. Neobișnuite, fără sens și într-un fel pe dos. Oile se cutremurară.

— Ce vrea să fie asta? murmură Cordelia.

— Ăsta, spuse Othello, care se ridicase și el pe picioarele din spate, ăsta e un truc.

*

Soarele se ridicase deja pe cer, Rebecca ieșise desculță din rulotă și se întinsese ca o pisică, iar oile încă discutau.

Nimic din ce știau ele să facă nu părea să fie un truc. Nici păscutul, nici alergatul, nici statul pe stânci. Nici săritul sau gânditul. Nici faptul că memorau tot, iar mâncatul de pâine chiar că nu se punea la socoteală.

— Și ce e cu ascultatul? întrebă Heide.

Othello clătină nerăbdător din cap.

— Trebuie să fie ceva complet inutil, le explică el pentru a mia oară, ceva lipsit de sens, care să bată la ochi. Așa cum e mersul pe picioarele din spate. Sau cum e să te rostogolești cu o batistă între dinți. Sau să dai o minge de-a dura.

— De ce ar da o oaie o minge de-a dura? întrebă nedumerită Maude.

— Uite-așa, răspunse Othello.

— Și ei au impresia că oile sunt deștepte, dacă fac tot felul de tâmpenii? întrebă Cloud, mișcând neîncrezătoare din urechi.

Othello fornăi.

— Dar nu trebuie să înțelegem de ce și cum. Trebuie doar să știm.

Melmoth îl aprobă din cap.

— Dar n-avem nici o minge, spuse Lane, care era o oaie foarte pragmatică.

— Cred că nu putem să facem nici un truc, spuse Zora liniștită. Din fericire.

Câteva oi își plecară mâlmite capetele. Dar Miss Maple nu era așa de ușor de descurajat.

— Nu-i nimic, spuse ea. Vrem doar să ne dea atenție. Nu vrem să câștigăm.

— Eu vreau, behăi Heide.

Miss Maple o ignoră.

— Dacă reușim să intrăm, o să ne bage în seamă. Și atunci poate că o să-i facem să înțeleagă.

— Ce să înțeleagă? întrebă curioasă Maude.

— Că Beth l-a omorât cu otravă și apoi tot n-a fost mulțumită, pentru că-i voia sufletul. Că a înfipt cazmaua în el pentru ca sufletul lui să n-o urmărească, le explică Ramses plin de zel.

— Dar n-o să înțeleagă asta în vecii vecilor, se văită Mopple.

— Mai simplu, zise Miss Maple.

— Că Beth e ucigașa lui George. La început cu otravă. Apoi cu cazmaua, încercă Heide.

— Mai simplu, zise iar Miss Maple.

— Beth – ucigașă – George, spuse Zora, scoasă din sărite.

— Exact, zise Miss Maple. Dacă suntem într-adevăr norocoase, atunci poate c-o să înțeleagă.

Oile se priviră una pe alta. Trei cuvinte atât de simple – și cât de greu avea să fie să le explice oamenilor…

Neajutorate, se uitară la Miss Maple. Dar cea mai deșteaptă oaie dispăruse. În schimb, oile auziră niște zgomote neobișnuite ca niște zgârieturi dintr-un colț al șurii. O clipă mai târziu, Miss Maple reapăru printre ele, cu botul mut dar și cu obiectul măcelarului printre dinți.

Miss Maple avea un plan.

21

Inspectorul Holmes se uita nemulțumit în paharul de Guinness, dus pe gânduri. În orice altă ocazie privelișstea l-ar fi înveselit, însă nu și acum. Era un Guinness de serviciu, ca să zicem așa. Și-i strica tot cheful. Tocmai aici, în Glennkill, în satul ăsta uitat de Dumnezeu. Tocmai la nenorocitul ăsta de concurs al oilor, înghesuit printre turiști și localnici, toți afișând, bineînțeles, o dispoziție de sărbătoare. Nu-i plăcea deloc atmosfera. Era bine să fii relaxat, dar oamenii de aici parcă exagerau cu atâta relaxare. Pe de altă parte, poate că doar i se părea, pentru că el nu se distra deloc.

N-ar fi trebuit niciodată să intre în poliție. Nu cu numele *ăsta*. În Galway aveau un Watson, nici pe ăla nu-l lăsau o clipă în pace, dar în cazul lui… Comentariile alea idioate nu erau însă nimic în comparație cu restul. Toate cazurile care nu puteau să fie rezolvate îi aterizau pe birou. Însoțite de comentarii stupide. Ce vină avea el că rezolva cele mai puține cazuri din tot districtul? Și nici o șansă ca lucrurile să se îmbunătățească. Cel puțin când avea cu cazuri precum cel de acum. George Glenn. Știuse de la bun început: dacă nu fusese cineva din familie, nu avea să-i mai dea de cap. Iar familia era roșcata asta drăguță. Bineînțeles că avea un alibi. Apoi venise treaba cu moștenirea. Își propusese să-i

aresteze pur și simplu pe moștenitori. Mai bine decât să nu facă nici o arestare, așa se gândise. Și apoi puteai să le dai drumul oricând, dacă nu erau vinovați.

Dar acum? Cum să aresteze o turmă de oi? La drept vorbind, nici nu mai putea să privească vreo oaie în ochi. Așa că nimerise cum nu se poate mai prost la Concursul pentru cea mai isteață oaie din ținut.

În mijlocul sălii de festivități de la Mad Boar ridicaseră o platformă de lemn. Sus nu duceau trepte, ci niște rampe. Totul pentru animale. În spate stăteau păstorii cu campionii lor. Care dintre ei răspândea de emoție acel miros urât și pătrunzător, era greu de spus. Poate că și turiștii erau de vină. Unii veniseră cu bicicleta pe o asemenea căldură. Și atunci bineînțeles că miroseau.

Ce căuta de fapt aici? Spera să vină ucigașul singur și să se predea? Spera că oile aveau să-i dea acel indiciu hotărâtor pentru rezolvarea cazului? De fapt, nu avea chef să se întoarcă la birou și să dea peste teancul de cazuri nerezolvate, ăsta era singurul motiv. Mai bine să mai anchetеze puțin.

Acum se făcu liniște. Oile behăiau vesele, fără nici o treabă. Nu erau prea deștepte. Un bărbat uscățiv se urcă pe platformă. Dacă ăsta era hangiul, înseamnă că nu stăteau prea bine cu mâncarea pe-aici. Mai degrabă ar fi comandat un prânz de la individul gras din cărucior cu rotile. Oare cei doi nu erau dintre cei care descoperiseră cadavrul? Ba da. Baxter și Rackham.

Un tip tăcut, Baxter ăsta, își spusese când îl interogase. Dar acum hangiul vorbi minute în șir în fața mulțimii: Sfântul Patrick... Yeats și Swift... tradiție... tradiție... Glennkill era mândru de oile lui. Îți pierea de tot cheful. Și i se mai terminase și paharul cu Guinness.

În sfârșit, cârciumarul uscătiv termină de vorbit. Se deschise concursul. Acum chiar că se făcu liniște. Plină de așteptări. Chiar și oile încetaseră să behăie.

În liniștea mormântală, cineva ciocăni la ușă. În urmă cu un minut, ciocănitul nici n-ar fi fost băgat de seamă, acum însă toți ochii se îndreptară spre ușă. Cam fără sens, să bați la ușa cârciumii. Probabil că ținea de ceremonialul ăsta stupid. Dar nimeni din sală nu se clinti. Ciocănitul se auzi din nou. De fapt, suna mai mult ca și cum cineva ar fi izbit în ușă cu un obiect tare. Nici o reacție. Abia la al treilea ciocănit se îndură cineva. Năsosul. Și cu el vorbise. Părintele... nu-știu-cum. Preotul satului.

Preotul se apropie de ușă și o deschise zâmbind. Dar zâmbetul preoțesc îi îngheță pe buze. Încremeni. Chipul i se schimonosi stupefiat. Îngrozit, rămase cu privirile ațintite înainte, la ceea ce-l aștepta.

*

Când ușa se deschise în cele din urmă, mai bine ar fi luat-o la goană. Nu s-ar fi gândit niciodată că existau atât de mulți oameni pe lume. Mai mulți decât fuseseră atunci pe pășune, chiar mai mulți decât încăpuseră sub tei. Plus duhoarea. Mirosul fiecărui om în parte se adunase într-o singură miasmă, unsuroasă și afumată, acră, râncedă și neobișnuit de străină. Duhoarea li se lipea de nări ca uleiul și nu le mai lăsa deloc să adulmece.

În plus, un nor gros de fum ascundea ca o ceață chipurile oamenilor de deasupra lor. Le înțepa fața, așa că le dădură lacrimile. Nici măcar pe urechi nu mai puteau să se bazeze, ca și cum un văl ciudat le-ar fi acoperit complet. Undeva răsuna o muzică înfundată, ca și cum s-ar fi auzit printr-un mărăciniș, iar câteva picioare tropăiau sub bănci. În rest, nu se auzea nimic.

Mulțimea de oameni se holba mută la ele. Dumnezeu, care le deschisese ușa, se trăsese câțiva pași înapoi cu ochii ieșiți din orbite și cu gura larg deschisă, se prăbușise pe un scaun și își ținea mâinile apăsate pe piept. Othello făcu un pas în față pe culoarul strâmt dintre rândurile de mese. Celelalte se țineau strâns de el. Nu din convingere – ar fi fugit toate mâncând pământul din iadul ăla înspăimântător –, ci pentru că era singurul lucru la care se mai puteau gândi. La început, toate oile își doriseră să își facă apariția la concursul pentru cea mai isteață oaie din ținut și jumătate din turmă rămăsese supărată acasă când se stabilise în final că doar patru oi aveau să participe: Miss Maple, Mopple the Whale, Zora și Othello. Între timp, lui Mopple, Zorei și chiar și lui Miss Maple teama le șterse orice urmă de mândrie sau de încântare. Othello era berbecul lor șef. Acum nu le mai rămânea decât să se lase conduse de el.

Iar el le conducea triumfător. Cu capul drept, Othello păși printre rândurile de mese fără să dea nici cel mai mic semn de frică. Chiar în spatele lui venea Zora, după ea Miss Maple și la urmă de tot, grăsuț și tremurând din toate încheieturile, Mopple the Whale, ținând hotărât cârpa între dinții încleștați. Cârpa aceea împuțită era cel mai important obiect de recuzită al lor.

Când traversaseră aproape jumătate de sală, unul dintre oameni strigă ceva. Apoi izbucni o hărmălaie infernală. Oamenii își loveau ritmic mâinile unele de altele, urlau și chiuiau. Oile se strânseră și mai aproape una de alta, împinse de Mopple the Whale, care, ultimul din șir, intrase în panică și se înghesuia în Miss Maple. Capul lui Mopple se afundase acum în spinarea lui Maple, al lui Maple în Zora, iar Zora se văzu înghesuită în Othello.

— Ce se aude? țipă ea îngrozită.

— Aplauze, zise Othello calm. Asta înseamnă că le place.

— Gălăgia asta? întrebă Zora, dar Othello o luase deja înainte, iar Zora și Maple fură cât pe-aici să fie călcate de Mopple.

Bătăile din palme și răcnetele se dezlănțuiră și le însoțiră. Le însoți prin toată sala. Când Othello le conduse în cele din urmă pe platformă, atmosfera era deja insuportabilă. Berbecul negru se opri și se întoarse spre oameni. Pe scena pătrată de lemn oile puteau în sfârșit să respire puțin. În schimb, acum se scăldau într-o lumină orbitoare. Mopple, Maple și Zora se folosiră de ocazie ca să-l lase iar pe Othello între ele și hoardele de oameni. Tropăiră în jurul lui și i se înșirară în spate lipite una de alta, umăr la umăr. Othello își coborî de trei ori capul până la pământ. Tărăboiul se înteți iar.

— Ar trebui să înceteze, se văicărea Mopple nedeslușit printre cârpa dintre dinți. Fă-i să înceteze.

Dar Othello nu făcu nimic. Stătea pur și simplu acolo și privea liniștit spre marea de capete. Celelalte oi se uitau neliniștite în toate părțile. În spatele platformei se găsea o a doua rampă. Ducea în jos, într-un colț unde erau găzduite celelalte oi cu păstorii lor. În comparație cu iadul din fața lor, acolo părea liniștit și calm, întunecat și ocrotit. Acolo ar fi vrut să se ducă și ele. Dar Othello nu făcu nici un semn c-ar vrea să se miște. Aștepta ceva. Treptat, zgomotul se mai potoli, iar apoi se stinse de tot.

Othello se ridică pe picioarele din spate.

Hărmălaia începu iar, mai tare ca înainte. Oamenii parcă turbaseră.

— Vedeți? le spuse Othello fără să se întoarcă. E simplu. Dacă facem ceva, urlă. Dacă nu facem nimic, se liniștesc.

— Atunci n-ar trebui să facem nimic, zise Mopple the Whale.

— Dar nu-i nici un pericol, îi asigură Othello, după ce se lăsă la loc pe toate patru picioarele. Sunt doar spectatori.

Apoi se întoarse și își mână turma pe cea de-a doua rampă, în colțul unde se aflau celelalte oi.

Acolo fusese întins un gard astfel încât să formeze un mic țarc. Othello deschise poarta cu copita din față, își conduse oile pe ea și o închise în urma lor cu nasul. Apoi priviră toate în jur. Celelalte oi erau legate de gard. Păstorii stăteau în mijloc la o masă și se holbau la ei cu gurile căscate.

— Ai avut dreptate, îi șopti Zora lui Miss Maple. Oilor li se dă într-adevăr foarte multă atenție aici.

În compania celorlalte oi, se simțeau din nou ceva mai bine. Othello le duse într-un locșor mai liniștit, între un berbec dolofan și cenușiu și o oaie maronie. Acum așteptau nerăbdătoare să vadă ce avea să se întâmple mai departe.

Aplauzele se transformaseră treptat într-un murmur neliniștit. Prin comparație cu tumultul de adineauri, era aproape o ușurare. Un bărbat străin cu ochelari își croi drum prin mulțimea care se înghesuia curioasă în jurul țarcului din colț unde se aflau oile. Când păstorii îl zăriră, se năpustiră asupra lui.

— E împotriva oricăror reguli! țipă unul.

— Nouă de ce nu ne-a spus nimeni nimic? De ce nu e-n program?

— Dați-le afară imediat!

— Ce vrea să însemne asta? Ne-ați spus că nu-i posibil să înscriem mai mult de-o oaie. Așa aș fi putut să le aduc și eu pe Peggy, pe Molly și pe Sue, și atunci ați fi văzut voi spectacol!

— Nu sunt înscrise, zise bărbatul cu ochelari și zâmbi încurcat. Sincer să fiu, habar n-am de unde au venit. Și unde întârzie păstorul lor.

Ciobanii se priviră tăcuți.

— N-o să mai vină păstorul, spuse apoi unul dintre ei.

— Cum puteți să fiți așa de sigur? întrebă ochelaristul.

— E mort, zise omul. Astea sunt oile lui George Glenn.

— Aha, făcu ochelaristul iritat.

— Trebuie să fie excluse! urlă un țăran îndesat cu fața roșie. Dați-le odată afară!

Oile se înspăimântară. Atâta bătaie de cap doar ca să fie gonite acum, când mai aveau atât de puțin până să-și îndeplinească scopul?

— Nu-i chiar așa simplu, reluă bărbatul cu ochelari. Nu-i auziți pe oameni? Pe turiști? Ei sunt *entuziasmați*. Dacă le dăm afară, cine știe ce se poate întâmpla?

— Mi-e indiferent, mârâi unul dintre păstori. Regulile sunt reguli.

— Nu, clătină din cap ochelaristul. De ce să le stricăm cheful oamenilor?

— Cheful? țipă bărbatul cu fața roșie, scos din sărite.

— Le lăsăm să apară în afara concursului, spuse ochelaristul împăciuitor. La final, când nu mai e nimeni atent.

Enervați, ciobanii se așezară iar la masa lor, uitându-se urât la oile lui George.

Mopple, Maple și Zora observau cu cea mai mare luare-aminte lucrurile străine care se întâmplau în jurul lor. Mâini de copii se strecurau prin gard și le întindeau dulciuri, pâine, prăjituri și chiar înghețată. Dar nici măcar lui Mopple nu-i veni să se atingă de hrana asta. Pentru prima oară în viață, îi pierise pofta. Poate că era și din cauza cârpei, pe care o lăsase în fân lângă el. Chiar și de acolo tot îi simțea mirosul respingător.

Muzica devenise acum foarte tare. Nu se mai auzea dintr-un radio mic și cenușiu, ci de la un grup de oameni care se urcaseră pe scenă și se apucaseră să mestereasă la niște aparate ciudate. Era o muzică frumoasă, care le făcea inimile să bată mai repede, de parcă ar fi alergat. Oamenii curioși de lângă gard scoseseră niște aparate mici și trăgeau cu fulgere de lumină în oi. Maple clipi. Era cea mai deșteaptă

oaie din întregul Glennkill, dar în momentul ăsta decise că nimeni nu trebuia să afle asta vreodată.

Neajutorate, Maple, Zora și Mopple se uitară cu speranță în ochi spre celelalte oi. Oaia maronie din dreapta lor rumega agitată un smoc de fân. Maple tocmai voia s-o întrebe ceva, când îl observă pe berbecul dolofan și cenușiu, care o măsura curios.

— Nu sunteți prea deștepte, după câte văd, zise el cu ochi scânteietori. Să veniți aici așa, de parcă v-ați plimba pe o pășune cu flori. Și să participați. Eu numai deșteptăciune n-aș numi asta.

Și clipi cu ochi scăpărători spre ele.

— Și celelalte iau parte, se apără Mopple the Whale.

— Celelalte nu dau nici ele în brânci de deștepte, spuse străinul.

Cei doi berbeci se cântăriră din priviri. Mopple nu se mai întâlnise până atunci cu vreo oaie care să fie mai dolofană decât el. Berbecul cenușiu îi câștigă imediat respectul.

— Și tu iei parte, zise Miss Maple cam jignită.

În fond, fusese ideea ei să vină la concursul pentru cea mai isteață oaie din ținut.

— Înseamnă că nici tu nu ești prea deștept.

— Greșit, răspunse cenușiul. Eu sunt Fosco. Toate celelalte sunt aici pentru prima oară. Habar n-au ce le așteaptă. În afară de berbecul ăla pestriț de acolo, din spate, iar el e la fel de vechi ca mine aici. Dar nici el nu știe prea multe. În fiecare an uită tot. Ar însemna să fii nebun să participi a doua oară.

— Atunci tu ești nebun? întrebă Miss Maple.

— Greșit, zise Fosco. Eu sunt Fosco. Celelalte participă. Eu *câștig*.

Maple tocmai voia să-l mai întrebe ceva, când muzica amuți. Bărbatul cu ochelari urcă pe scenă.

— Doamnelor și domnilor. În sfârșit suntem gata. Tradiționalul concurs pentru cea mai isteață oaie din Glennkill se deschide în câteva minute. Una câte una, cele mai deștepte oi din Glennkill vă vor prezenta trucurile pe care știu să le facă. Câne o să fie câștigătorul, o să hotărâți dumneavoastră pe buletinul de vot. Puteți, bineînțeles, să și câștigați. Pentru dumneavoastră am pregătit la Mad Boar o săptămână cu specialități culinare din carne de miel. Pentru oi ... la fel.

Oamenii începură să urle.

— Iertați-mi mica glumă, continuă ochelaristul. Bineînțeles că la noi cea mai deșteaptă oaie din Glennkill nu ajunge sub cuțit. Pe câștigător îl așteaptă o halbă mare de Guinness și o coroană de trifoi irlandez. Apoi un turneu prin cârciumile din Ballyshannon, Bundoran și Ballintra, unde câștigătorul va putea să arate de ce e-n stare.

Ochelaristul nu făcuse nici un truc spectaculos, însă tot se alese cu aplauze.

— Păstorul primește un mic premiu în valoare de 200 de euro. Aplaudați, vă rog! Și cu aceasta, declar deschis concursul pentru cea mai isteață oaie din Glennkill!

Oamenii din sală făcură tărăboi ascultători.

Othello se uită furios la bărbatul cu ochelari. Zora mișcă din urechi, iar lui Mopple i se puse un nod în gât. Comentariul despre specialitățile din carne de miel le lăsase un gust neplăcut.

Fosco le făcu discret cu ochiul.

— Asta spune de fiecare dată. Și uitați-vă la mine. Arăt eu a specialitate din carne de miel?

— Acum începe, anunță ochelaristul. Aplauze pentru Jim O'Connor și Smartie.

— Vai de mine! chicoti Fosco. Săracul, a picat tocmai la început. Ia fiți atente.

Oile își întinseră gâtul. Țăranul cu fața roșie se ridicase și-l dusese pe berbecul cu blana pestriță pe platformă. Treptat, în sală se făcu liniște.

Țăranul se înclină.

— Smartie, singura oaie din lume care joacă fotbal, o prezentă el.

Apoi puse jos o minge cu pătrățele albe și negre în fața lui Smartie.

Frosco se întoarse spre oile lui George.

— Trebuie să lovească mingea cu copita. V-o spun pentru că altfel nu v-ați da seama doar din număr.

Smartie adulmecă mingea conștiincios, din toate părțile. Apoi se frecă încet cu capul de un picior din față. Țăranul îl privea mândru, convins de victorie. Smartie își legănă piciorul din față încolo și încoace. Apoi se holbă iar la minge, ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Nu se grăbea. Dinspre public începură să se audă fluierături. Țăranul deveni nerăbdător. Se duse la Smartie și dădu el cu piciorul în minge. Lovitura fu prea puternică și mingea se rostogoli pe scenă. Smartie fugi după ea și încercă s-o prindă cu dinții. Dar reuși doar s-o împingă și mai departe. Se întâmplă ceea ce trebuia să se întâmple: mingea căzu de pe scenă și Smartie sări fără să ezite nici măcar o secundă după ea, drept în mijlocul primei mese cu spectatori. Paharele zăngăniră, iar oamenii de la masă behăiră revoltați.

Oile își dădură ochii peste cap de atâta lipsă de înțelegere.

— Uitați-vă și voi la ăsta, fornăi Fosco, de ani de zile vine cu aceeași aiureală. Și singurul din turma lui care e mai prost decât el e țăranul.

Smartie, singura oaie din lume care știa să joace fotbal, culese doar câteva aplauze reținute. Bărbatul cu ochelari zâmbi împăciuitor și urcă din nou pe scenă.

— Simon Foster și Einstein. Deținătorul titlului, anunță el.

— Ăsta sunt eu, zise Fosco. Au impresia că mă cheamă Einstein.

Ochii îi sclipiră conspirativ, ca și cum numele fals ar fi fost o realizare deosebită.

Țăranul lui Fosco era înalt, puternic și mai rotofei chiar și decât Fosco însuși. Într-o mână ținea o geantă, iar cealaltă mână o vârâse în buzunar. Amândoi pășiră relaxați pe platformă. Pentru cât era de mare, Fosco se mișca uimitor de agil.

Țăranul nu scoase nici un cuvânt. Luă din geantă o sticlă de Guinness și un pahar. Apoi turnă berea în pahar și-l puse în fața lui Fosco pe podea. Fosco apucă paharul cu dinții și-l ridică. Apoi își dădu capul pe spate și bău paharul cu înghițituri mari. Aplauze. Fosco așeză iar paharul gol pe podea. Țăranul luă o a doua sticlă din geantă. Încă își ținea cealaltă mână în buzunar. Probabil că voia și el să demonstreze pe scenă ce îndemânatic era. Urmă o a treia sticlă. Oamenii chiuiau. La cea de-a patra sticlă, oamenii săriră de la locurile lor și scandară „Einstein, Einstein". Cea de-a cincea sticlă fu destinată țăranului. Abia apoi acesta își scoase și cealaltă mână din buzunar și salută publicul cu ambele mâini. În aplauzele furtunoase ale celor din sală, oaia și țaranul se întoarseră în colț. Ceilalți ciobani o priviră invidioși. Fosco fu legat lângă oile lui George, iar țăranul se așeză la locul lui.

— Și așa câștigi? întrebă Miss Maple. *Îmbătându-te?*

— Greșit, zise Fosco. Îmbătându-mă cu *Guinness*. Din pahar. Toți fac asta. Așa că sunt convinși că ăsta e cel mai deștept lucru pe care-l poți face. De-aia câștig. De fiecare dată.

— Dar nu-i greu deloc, își dădu cu părerea Zora.

Fosco n-o luă în seamă.

— Asta dovedește doar cât de deștept sunt. De ce să fac ceva greu, dacă merge și ceva ușor?

— Și de ce ții să câștigi? întrebă Mopple, care între timp se convinsese deja că avea multe de învățat de la Fosco.

— Pentru Guinness, bineînțeles, răspunse Fosco. N-ați auzit că se poate câștiga un Guinness? Și în celelalte cârciumi prezinți iar trucul. Și mai primești și acolo Guinness. Iar înainte am săptămânile de antrenament.

Ochii îi sclipeau.

Următorii la rând erau Jeremy Tipp și Wild Rose. Oile lui George își întinseră iar curioase capetele, dar Fosco clătină din cap.

— Nu merită, comentă el. Trucurile bune au fost la început anul ăsta. Ce vine acum nu mai are nici un haz. Mai bine nici nu vă mai uitați.

Dar oile se uitară. Wild Rose alerga în cerc și își schimba direcția când ciobanul fluiera. O altă oaie sări cu chiu cu vai peste mici obstacole. Un berbec deosebit de îndesat doar dădea din cap când îi făcea semn păstorul, iar la un alt semn behăia. Ciobanul îl bătu la cap tot timpul și, în mod cu totul surprinzător, numărul prinse bine. Ropote de aplauze, chiar dacă mai puține ca la Fosco.

Cea mai tristă fu reprezentația oii cafenii. Nici măcar nu avea nume. Pe scenă își pierdu orientarea de frică și nu mai reuși să străbată micul traseu cu obstacole pe care i-l pregătise păstorul ei. Năucită, rămase așa în mijlocul scenei. Ciobanul azvârli un băț după ea, iar oaia țâșni panicată și se prăbuși în celălalt capăt al tribunei. Chiar și așa, câțiva oameni bătură din palme.

Fosco tăcea mâhnit.

Bărbatul cu ochelari păși iar pe scenă.

— Iar acum, doamnelor și domnilor, oaspeții noștri surpriză, Peggy, Polly, Samson și Satan cel negru.

— Ne-a inventat niște nume false, behăi Zora revoltată.

Othello fornăi și el iritat.

— Arăt eu ca un măgar?

— Nu mai contează, spuse Miss Maple. E rândul nostru. Să faceți totul cum am discutat și să vă gândiți mereu la ce ne-a învățat Melmoth.

Și oile lui George tropăiră pe platformă în lumina aceea orbitoare, ca să facă în sfârșit dreptate.

Oamenii din sală le priveau nerăbdători. Tumultul de voci se transformă încet într-un murmur înăbușit, la fel ca bâzâitul aproape familiar al insectelor. În cele din urmă se făcu atât de liniște, încât oile își auzeau respirația. Era un sentiment liniștitor.

Apoi – deodată – un pocnet puternic. Un scaun se răsturnă. Imediat după aceea se trânti o ușă. Oamenii întoarseră surprinși capetele.

— Ce-a fost asta? se auzi din sală.

— Părintele William! răspunse cineva. Habar n-am ce-a pățit! A năvălit deodată pe ușă, de parcă l-ar fi văzut pe Dracul!

Fără ca celelalte să observe ceva, pe Othello începuse să-l furnice pe șira spinării. Oare erau prea mulți spectatori? Le simțea ochii ca pe niște căpușe în blană. La fel cum îi simțise când Lucifer Smithley îl mânase pentru prima oară într-un manej. Othello aștepta vocea. Avea să-i spună ceva liniștitor, ceva provocator sau ceva care să-i dea de gândit. În orice caz, vocea avea să-i alunge neliniștea.

Dar Othello nu auzea nimic. Trase cu urechea spre primul corn din dreapta. Apoi spre primul din stânga. Iar în dreapta, spre cel de-al doilea corn, și apoi în sfârșit spre al doilea corn din stânga. Nimic. Absolut nimic. Tăcere. Othello rămase locului de uimire. Vocea dispăruse! Pentru prima dată după atâta vreme, era singur. Un tremur îi trecu prin blană. Undeva, printre spectatori, panica îl pândea.

Dar tocmai în momentul în care vru să sară asupra lui, Othello simți un ghiont blând în spinare. Era nasul catifelat de oaie al Zorei, care îl îndemna să meargă mai departe. Othello se adună. În fond, îl învinsese pe câine. Mulți câini. Era berbecul-șef. Iar azi, în această zi deosebită, era moartea.

Uneori e mai bine să fii singur, își zise Othello și își așeză hotărât copitele negre pe platformă.

Zora se simți ușurată. După un moment de șovăială, Othello se repuse în mișcare. În sfârșit. Așteptarea îndelungată o făcuse pe Zora mai meditativă, dar azi, pe scenă, la concursul pentru cea mai isteață oaie din Glenmkill, voia în mod excepțional să mediteze cât mai puțin posibil. Numai că era prea târziu. Zora își aminti ce spusese bărbatul cu ochelari. Specialități din carne de miel. Se gândi la berbecul străin. Pentru că toată carnea era ca iarba. O tăiau cum tăiau iarba. De aceea râseseră oamenii. De aceea exista măcelarul. Zora se uită la chipurile care-și doreau să câștige specialitățile din carne de miel. Un abis care i se căscase mereu în față și despre care nu bănuise nimic. Pescărușii tăceau. Și, pentru prima dată în viață, pe Zora o luă amețeala.

Buimăcită, se uită în toate direcțiile. Apoi o mică oaie-nor pluti deodată la câțiva pași în fața ei. Zbură se din pipa unui tânăr din al doilea rând. Zora știa că nu era într-adevăr o oaie-nor, dar îi aminti de ce se afla acel abis acolo: abisul exista ca să fie traversat. Cu pași siguri, se căță în urma lui Othello pe scenă. Azi Zora era păstorul.

Miss Maple tropăia în spatele Zorei și al lui Othello, destul de binedispusă, dar încordată până în vârful firelor de lână. Asta fusese planul ei. Oare avea să funcționeze? Aveau să înțeleagă oamenii ce le arătau ele acolo? Oile înțeleseseră, toată turma. Câteva galopaseră chiar înspăimântate spre colină în timpul probelor, atât de înfrico-

șătoare și de reală li se păruse scheneta pe care Miss Maple o pusese la punct cu ele. Maple spera cu optimism că, în zilele lor bune, oamenii nu erau mult mai proști decât oile. Cel puțin, nu mult mai proști decât oile *proaste*. Dar aveau oare să le creadă? Și ce avea să se întâmple după aceea? Miss Maple era foarte curioasă cum arăta dreptatea. Nerăbdătoare, păși pe scândurile de lemn și clipi fără teamă spre spectatori. Miss Maple era lupul.

Mopple the Whale tropăia cu respirația tăiată la urmă de tot, cu cârpa între dinți. Mirosul respingător era vinovat că Mopple nu putea să respire decât scurt și întretăiat. În afară de asta, îi mergea surprinzător de bine. Știa ce avea de făcut. Reținuse tot. Și Mopple avea un rol *important*. Chiar și oile mai grele de cap își dăduseră seama pe cine întruchipa Mopple. Cine era criminalul. Cu coarnele ridicate de mândrie, Mopple păși atent pe scenă – și încremeni.

Pentru că acolo, în primul rând, la doar câțiva pași de el, cu mâinile încleștate pe brațele căruciorului cu rotile, stătea măcelarul.

22

Tom O'Malley își privea concentrat Guinness-ul. Ultimele zile nu fuseseră atât de rele. Oamenii vorbiseră cu el cu plăcere. Pentru că avea ceva de povestit. Ce diferență era când oamenii vorbeau cu el cu plăcere.

Niște culori minunate. Dacă l-ar fi întrebat cineva ce-i plăcea cel mai mult la Guinness, prima oară s-ar fi gândit la culori. Negru, uneori un roșu întunecat sau maroniu. Tom văzuse odată un cal în nuanța aceea de maro. Maro de Guinness. Iar deasupra, albul ăsta cremos ca frișca. Irezistibil. Deși în ultimele zile nu prea mai pusese gura pe băutură. Dintr-odată, toată lumea voia ceva de la el. Când abia dacă își mai putea aminti. Doar de ceva moale, peste care dăduse cu piciorul, și de o spaimă puternică.

Era ciudat că acum, când doar rareori îl mai întreba cineva ceva, reîncepea să-și aducă aminte. Cât de mult îi trebuise să înțeleagă că în George era înfiptă într-adevăr o cazma. *Prin el!* Nu era de mirare că stătea din nou la Mad Boar și că bea.

Măcar nu i-am văzut ochii, își zise el. Dacă nu-i vezi ochii, atunci mai merge.

*

Mopple se uită pentru a treia oară în ochii măcelarului de atât de aproape. Acum fără nici un geam, fără ceață,

doar cu puțin fum. Măcelarul îl privi și el amenințător. Hotărât lucru, de trei ori era prea mult. Mopple se roti și tropăi iar spre rampă. O fi fost importantă dreptatea, dar măcelarul era măcelar.

Othello îi blocă tăcut calea.

— Măcelarul! se văicări Mopple. O să ne omoare pe toți! Pe mine primul!

Othello clătină din cap.

— E și el tot un spectator. Spectatorii nu fac nimic. Niciodată.

Mopple aruncă neliniștit o privire spre oameni. Dar Othello părea să aibă dreptate. Măcelarul nu se clintea. Doar palmele sale mari se deschideau și se închideau pe brațele căruciorului. Cu inima bătându-i puternic, Mopple se întoarse la marginea scenei, acolo unde Maple și Othello așteptau să înceapă, în timp ce Zora tropăise deja până în mijlocul platformei.

Mai întâi trebuia să-i facă pe oameni să înțeleagă despre cine era vorba: despre George. Zora începu cu însușirea care-l descria cel mai bine: se culcă pe o parte și înțepeni cu picioarele întinse.

Câțiva oameni aplaudară.

Dar de speriat nu se sperie nimeni.

Miss Maple clătină imperceptibil din cap. Încă nu înțeleseseră nimic. Zora se ridică și încercă din nou, de data asta cu o moarte mult mai spectaculoasă.

În timp ce Zora dădea încet din picioarele din față și behăia dramatic, Mopple îi măsura curios pe oameni. Deci, ei erau spectatorii. Nu făceau într-adevăr nimic. Iar ce se vedea pe mesele lor era destul de interesant. Erau o mulțime de pahare cu Guinness, mâncare pentru oameni în niște boluri micuțe și niște tăvițe ciudate cu cenușă. Versat, Mopple mirosi ce mâncau oamenii. Cele mai multe miroseau necomestibil, dar de acolo, din mijlocul primei mese,

venea prin fum un iz dulceag și promițător. Mopple se uită la Zora, care stătea acum pe o parte și zvâcnea din picioare. Mai era destul timp până să intre el în scenă.

Atent, făcu un pas pe platformă. Erau spectatori. Dacă nici măcar măcelarul nu făcea nimic, atunci cât de inofensivi trebuie să fi fost ceilalți! În timp ce toată atenția era îndreptată spre Zora, care tocmai își dădea ultima suflare, Mopple lăsă cârpa pe marginea platformei și se strecură în jos pe rampă, direct în fața mesei de unde venea un miros atât de îmbietor.

*

Sus pe scenă, Zora sări din nou în picioare. De data asta trebuiau să înțeleagă. Acum venea însăși moartea la rând.

Zora începu să calce pe pășune cu pași mari ca ai lui George și cu o expresie în ochi ce părea să spună „La muncă, tu mă leneșă!". Apoi ciuli urechile: o idee. George coborî de pe treptele rulotei, ca să-i facă o vizită lui Beth. Maple stătea la cealaltă margine a platformei, liniștită ca un lup, și aștepta.

Cei doi se salutară. Maple afișă o expresie prietenoasă și cuminte. O înghionti pe Zora cu nasul: Beth voia să-l convingă pe George să facă ceva. Dar George refuză. Clătină nerăbdător din cap. Ochii Zorei scânteiară amuzați, așa cum scânteiaseră de atâtea ori și cei ai lui George. Între timp, lui Beth îi venise o idee. Maple behăi prietenoasă, ca s-o invite pe Zora să bea ceva. Fără să bănuiască nimic, Zora își băgă nasul într-o băltoacă invizibilă otrăvită și bău după pofta inimii.

Între timp, se mai uita pe furiș spre spectatori. Oamenii stăteau acolo cu niște chipuri inexpresive. Doar la Ham se vedea că devenise agitat. Oare își dăduseră seama de planul lui Beth?

În propria ei turmă, câteva oi începuseră să behăie agitate „George, nu bea!", când ajunseseră la pasajul ăsta. Dar era prea târziu. George băuse deja apa otrăvită. Și pentru a treia oară în acea zi, Zora muri dramatic pe scenă.

*

Asta mirosea foarte bine. O felioară de prăjitură în care era înfiptă o furculiță. Cu prăjiturile Mopple se descurca de minune, doar cu furculițele mai avea probleme. Ezită.

Fusese o greșeală. Bărbatul aflat de cealaltă parte a prăjiturii avusese timp să-l observe.

— Hei! îi strigă el. Marș, marș!

În plus, mai făcu niște mișcări cu mâna care în mod normal l-ar fi speriat pe Mopple.

Ești doar un spectator, își zise Mopple the Whale și își lungi gâtul.

Omul îi trase cu o mișcare uimitor de rapidă felia de prăjitură de sub nas și o ridică deasupra capului, unde Mopple nu mai putea ajunge.

În aceeași clipă, picioarele Zorei zvâcniră în aer pentru ultima dată, iar apoi oaia se întinse pe jos moartă.

În aceeași clipă, Tom O'Malley își ridică privirea pentru prima dată după mult timp din Guinness-ul lui, văzu prin ceață o formă lunguiață în care era înfipt un obiect de metal, văzu în spatele ei o oaie – moartă? – nu era oaia aia cu cap negru, care stătea pe marginea prăpastiei? – lângă ea un berbec negru, cu patru coarne – oile lui George – iar piciorul lui se izbi de ceva moale…

— George! urlă Tom.

Iar sub masă urlă Cuchulainn, bătrânul câine ciobănesc al lui Josh, căruia îi dăduse un picior din greșeală.

Numele lui George mai pluti mult timp în aer după ce toate celelalte zgomote amuțiseră rând pe rând. Ceva

se schimbă în atmosfera din sală. Ca și cum la Mad Boar ar fi început să bată un vânt rece, stingând câteva lumini.

— Stai jos, Tom, îi spuse Josh în liniștea care se lăsase.

Vocea îi era aspră.

— Te-ai îmbătat. Așază-te odată jos.

Dar Tom nici nu se gândea să se așeze. Arătă spre scenă.

— Ele – oile! Asta e… Vor să ne spună ceva despre crimă!

— Nu-i amuzant, mormăi o a doua voce.

— Stai jos, repetă Josh.

Tom privi în sală cu chipul palid și nasul roșu.

— Stai jos, omule, repetă vocea aspră a lui Josh pentru a treia oară. Ești beat.

Avea dreptate. Era beat. Căzu înapoi pe bancă și-l mângâie împăciuitor pe cap pe Cuchulainn. Se îmbătase iar. Sala se învârtea cu el. Și doar totul fusese cât se poate de clar cu o secundă în urmă. Oile… asta însemna ceva. Dar probabil că însemna doar că era beat. Iar. Fără speranță.

Pe scenă apăruse între timp moartea însăși, sub chipul unui berbec negru. De fapt, rolul lui Othello nu fusese cu adevărat necesar. Nimeni dintre cei care o văzuseră pe Zora murind nu se mai putea îndoi că era moartă. Dar Mopple, Maple și Zora insistaseră ca Othello să vină cu ei la Mad Boar. Othello cunoștea lumea și Grădina Zoologică. Fără el, nu s-ar fi încumetat niciodată aici.

Așa că acum Othello și Beth adulmecau amândoi cadavrul, lacomi să prindă micul suflet de om al lui George. La un moment dat, Beth se plictisi să aștepte. Miss Maple o rostogoli pe Zora înapoi pe pășune, de cealaltă parte a platformei. Era singura parte din scenета lor care nu părea verosimilă. Pentru ca Beth să poată să miște cadavrul, Zora

trebuia s-o ajute dând și ea cu putere din picioare. (Când ajunseseră aici, fuseseră întrerupte în timpul repetițiilor de câteva țipete agitate: „Trăiește! Trăiește!".)

Dar George Glenn era mort de-a binelea când oile se pregăteau de marea finală. Pe pajiște, Zora rămase înțepenită pe spate. Maple îi dădu cu copita în piept pe post de cazma. Era un efect care-ți tăia respirația și din cauza căruia Zora se alese cu câteva vânătăi la repetiții. Moartea, având chipul unui berbec negru, încă dădea târcoale cadavrului cu niște ochi scânteind demonic.

Jos, printre spectatori, Mopple the Whale renunță la prăjitură și o zbughi înapoi pe scenă. Dintr-odată, se bucură că n-o mâncase. Își simțea stomacul ciudat, gol și strâns. Mopple era important. Acum venea cea de-a treia și cea mai grea parte din sceneta lor: „Beth". Responsabil, Mopple ridică iar cârpa împuțită între dinți și se așeză în ultima secundă lângă Miss Maple.

Se gândiseră îndelung cum ar fi putut să-l înfățișeze pe ucigaș cât mai sugestiv. În cele din urmă, lui Mopple the Whale îi venise ideea cu mirosul. Bineînțeles că existaseră discuții, mai ales între Mopple și Maude, despre mărimea sufletului, despre lucruri și despre simțul mirosului la oameni. Dar Mopple reușise să se impună.

— Totuși, oamenii au nas, spusese el. Un nas mare, fix în mijlocul feței. Ceva-ceva tot miros cu el. Iar Beth – probabil că toată lumea o miroase! Toată lumea care are nas!

Așa că se apucaseră de lucru. Maude descoperise cârpa din magazia de unelte – o cârpă cu un miros acrișor, dar destul de slab, cam ca al lui Beth. Ca să-l facă mai puternic, îngropaseră cârpa peste noapte în pământ împuțit, în ziua următoare o acoperiseră cu frunze de măcriș rumegate

în prealabil (Sir Ritchfield preluase ca berbec-șef sarcina grea de-a rumega măcrișul), iar apoi o mai ținuseră un timp învelită în jurul unui chițcan mort pe care-l descoperise Heide pe pășune. Rezultatul îți tăia respirația. Bineînțeles că nu mirosea *exact* la fel ca Beth, dar pentru ele asemănarea era suficientă ca s-o identifice fără dubii. Iar pentru oamenii cu mirosul lor slab, o duhoare atât de puternică era tocmai bună.

Mopple scutură plin de dramatism cârpa, iar mirosul criminal, iute și putred, umplu încăperea. Era partea cea mai grea. Aveau mirosul și aveau lucrul. Era un lănțișor cu un medalion strălucitor, asemănător celui pe care-l purta Beth. Cel mai veridic ar fi fost să-i agațe obiectul de gât lui Miss Maple. Încercaseră, dar lănțișorul dispărea imediat în lâna deasă a lui Maple și nu se mai vedea. Așa că Miss Maple luă obiectul pe care-l ținuse până atunci ascuns în gură și merse cu el în dinți până la marginea scenei. Mopple o urmă îndeaproape, cu cârpa împuțită.

*

În public, cineva începu să se agite. Un blestem abia șoptit. Ceva zăngăni. Un pahar căzu pe jos.

Măcelarul urcă pe rampă mâncând pământul. Roțile căruciorului străluceau în lumina reflectoarelor.

Ajuns pe scenă, ezită o clipă. Ochii îi fugeau între Mopple și obiectul din dinții lui Miss Maple. Apoi se repezi spre Mopple the Whale. Mopple nu pierdu nici o secundă. Se roti și galopă pe rampa din spatele scenei, cu cârpa strânsă între dinți. Măcelarul porni pe urmele lui. Era uimitor cât de repede se putea mișca cu căruciorul cu rotile. Celelalte oi se uitau de pe platformă cum măcelarul îl alerga pe Mopple prin sală, luând-o la rând printre mese.

Nici o oaie n-ar fi putut spune dacă fusese un moment de inspirație genială sau doar disperarea care-l făcuse pe Mopple să cotească printre două rânduri de mese mai apropiate. Cum era de așteptat, măcelarul nu-l slăbi o clipă. Se dovedi însă că, deși Mopple era o oaie destul de grăsuță, era cu mult mai slabă decât măcelarul în cărucior cu rotile. În timp ce Mopple gonea nestânjenit pe culoarul strâmt, măcelarul înțepeni după câteva lungimi. Oile tocmai se pregăteau să audă niște blesteme dintre cele mai cumplite la adresa lor, dar Ham doar îl urmări cu o privire mirată pe Mopple și își așeză tăcut mâinile în poală.

Mopple the Whale se întoarse cu genunchii moi pe scenă, unde se simțea mai sigur printre celelalte oi. Pierduse cârpa pe undeva prin sală.

Mopple se uită furios la Othello.

— Auzi tu, spectatori! formă el. Nu fac nimic!

Othello făcu o față încurcată.

*

Apoi oamenii din Glennkill și oile lui George Glenn se priviră muți. Nimeni nu aplaudă. Mopple, care începea treptat să prindă iar curaj, era cam dezamăgit. Pe ascuns, sperase ca lumea să-l aplaude. Poate chiar mai mult decât atât. În timpul scenetei, sub privirile atente ale oamenilor, se tot întrebase cât de bun era un Guinness.

Oile clipeau des prin fumul de țigară. Liniștea devenea din ce în ce mai apăsătoare. Zora se uita neliniștită în toate părțile. Fumul umplea sala ca o ceață nespus de răutăcioasă. Și undeva în ceața asta, un animal de pradă se pregătea să atace.

Dar nu năvăli nici unul. Încet, liniștea se risipi. La început se auziră câteva voci stinghere din rândurile din spate, unde stăteau turiștii. Întrebări și râsete înfundate. Cineva

se ridică și-l împinse pe Ham înapoi la locul lui. În scurt timp, întreaga sală vuia ca un stup de albine. Momentul în care oilor li se dăduse atenție trecuse și dreptatea nu ieșise la lumină de nicăieri.

Bărbatul cu ochelari, care-l botezase pe Othello „Satan", păși iar pe scenă. Oile fugiră din calea lui și coborâră pe rampă. Acolo se regrupară ca să vadă dacă nu avea să se întâmple totuși ceva hotărâtor.

— Aplauze pentru Peggy, Polly, Samson și Satan cel negru, care ne-au demonstrat azi că și oile se pricep la teatru modern, spuse el.

Lumea aplaudă fără tragere de inimă, dar oile avură impresia că și așa aplauzele erau adresate mai degrabă bărbatului cu ochelari decât lor.

— Stimate doamne și stimați domni. Tocmai ați luat parte la trucurile pe care cele mai talentate și mai inteligente oi din Glennkill le-au pus în scenă în cinstea dumneavoastră. Acum depinde de dumneavoastră…

În spate, în celălalt capăt al sălii, ceva se mișcă. Beth se apropia încet pe culoarul principal. În mâini ținea, delicat ca o mamă-oaie, cârpa pe care o pierduse Mopple. Beth o împăturise și, cu toată murdăria, oile recunoscură două semne roșii pe fundal alb.

Beth mergea dreaptă și neabătută spre scenă, ca și cum ar fi fost atrasă de ceva misterios. Pășea atât de calmă și de senină, încât era o plăcere s-o privești.

Se opri în fața platformei.

Bărbatul cu ochelari se uită iritat în jos spre ea.

— Mă scuzați, zise Beth. Aș dori să spun și eu ceva.

— Neapărat acum? șuieră ochelaristul spre ea.

— Da, răspunse Beth.

Bărbatul dădu din umeri.

— Doamnelor și domnilor, zise el, de data asta la microfon, întrerupem această parte a întrecerii pentru un anunț al societății caritabile.

Făcu un gest cu mâna și o invită pe Beth pe platformă, dar ea rămase acolo. Se așeză pur și simplu pe marginea scenei și-și netezi rochia cu mâinile.

— George, spuse ea. Vreau să vă povestesc ceva despre George.

*

Începând cu acel moment, în sală se auzi musca. Trucul cu atenția, care nu prea le reușiseră nici ochelaristului, nici oilor, îi reuși lui Beth fără nici un efort. Deși nu prezentase nici un truc, mulțumindu-se să se așeze pe marginea scenei și să vorbească. Uneori își mai legăna picioarele sau mai îndrepta cu grijă cutele batistei.

Se părea că batista aceea era foarte importantă pentru ea, deși mirosea îngrozitor. La început nu zise nimic despre George, povestind doar despre batistă.

— Asta eu i-am dăruit-o, zise ea. Acum o vesnicie. O veșnicie. Era tare fină. Am brodat la ea o noapte întreagă. Știam precis dinainte cum avea s-arate. Iar dimineața m-am simțit de parcă aș fi putut să plutesc, să fac totul, să spun totul. Era… – Beth ezită o clipă, poate numai ca să-și regăsească vocea care devenise din ce în ce mai subțire și era în pericol să dispară de tot – …bine.

Câțiva oameni începură să murmure.

— Iar apoi a venit clipa și eu n-am spus nimic. I-am pus doar batista în mână, fără un cuvânt. M-a privit puțin nedumerit, iar eu n-am putut să zic sau să fac nimic. Niciodată. Am înțeles dinainte, când am revăzut-o, că *asta* a fost greșeala vieții mele, nu celălalt lucru.

Oile văzură cum Beth se cutremură. Lumina reflectoarelor păru deodată s-o înghețe.

— Duminica trecută, seara târziu, a ciocănit cineva la ușă. Eram încă trează, așa că am deschis, și când colo era George. Am început să-i povestesc ceva despre Bunavestire, ca de fiecare dată când ne vedeam. Mereu vorbeam doar despre Bunavestire.

Beth clătină tristă din cap.

— Dar de data asta a fost altfel. „Beth", a spus el cu o voce blândă. „Încetează. E important." Vorbise atât de cald, că mi s-au înmuiat genunchii. Așa că m-am oprit și el a intrat înăuntru. Era cam cum îmi imaginasem odinioară că avea să fie. Dar bineînțeles că el se gândea la cu totul altceva.

„Aș vrea să-mi iau rămas-bun", mi-a spus el.

„Bineînțeles", i-am răspuns, zâmbind curajoasă. Atunci mi s-a părut un gest de curaj, dar acum știu c-am fost o lașă. „Bineînțeles, te așteaptă Europa."

„Nu", a zis el grăbit. „Nu Europa."

— L-am înțeles imediat. A fost aproape frumos că l-am înțeles așa de repede. Dar bineînțeles că eram fără cuvinte. Și apoi mi-a spus de ce venise tocmai la mine. Nu mai știu sigur ce-a urmat. Doar că l-am implorat, l-am tot implorat să renunțe. Dar n-a vrut să înțeleagă. Mereu a fost tare încăpățânat.

Degetele subțiri ale lui Beth mângâiau liniile de pe batista murdară.

„Ai așteptat atât de mult să pleci în Europa", i-am spus.

„Da", a zis el. „Am așteptat. Și încă aștept, într-un fel. Dar mi-e teamă, Beth. Nu pot. S-a făcut foarte târziu."

Beth tremura acum atât de mult, încât degetele nu-i mai puteau urmări liniile batistei. Mâinile i se încleștaseră neajutorate, frământându-se și mângâindu-se reciproc, ca și cum ar fi încercat să se liniștească una pe alta.

— N-am putut să-l încurajez. Și apoi chiar l-am ajutat să ducă la bun sfârșit ceea ce plănuise. Când mă gândesc că altfel nu l-ar fi înmormântat…

Vocea lui Beth se rătăcise parcă într-o pădure și rămase o clipă locului, tremurând.

— Aș fi venit cu el, dar n-a vrut. Într-o oră, pe câmpie, așa a spus. Am fost gata. Și am venit. Ploua cu găleata, iar el era deja mort. Dacă nici măcar atâta lucru nu pot să fac pentru el, m-am gândit, atunci ce rost mai are?

Beth zâmbi cu ochii umezi, iar oile fură surprinse. Dar apoi zâmbetul îi dispăru de pe față precum picăturile de ploaie în nisip.

— Of, suspină ea, a fost iadul. Și zilele care au urmat… A fost o greșeală, un păcat, și totuși, totuși…

— De ce? se auzi o voce răgușită din primul rând, aproape ca o șoaptă, dar clar și limpede în liniștea încordată.

Pentru prima dată de când începuse să vorbească, Beth își ridică ochii.

— De ce…, așa? murmură Ham și mai încet.

Beth îl privi iritată.

— Nu știu de ce. Trebuia să fie neapărat cu cazmaua. „Asta o să le dea de gândit", așa a spus. N-am putut să-l conving să renunțe. A fost îngrozitor.

Ham clătină din cap.

— Nu cazmaua – George.

— E așa de greu de înțeles? întrebă Beth.

Deodată păru înfuriată, ca o tânără mamă-oaie care își apără primul miel.

— Când i-am dat batista, și mie îmi mergea la fel. Uneori speranța e atât de mare, că nu mai reziști. Așa că frica devine și mai mare. Se bucurase prea mult că avea să plece în Europa. Poate… poate că nu mai avea curaj să vadă dacă o să reușească.

— Dar…

Beth nu-l lăsă să vorbească.

— Ce-i așa surprinzător? Am fost singura de-aici care a remarcat cât de singur era, mereu singur, doar el și oile lui. Bineînțeles că râdea mereu de mine, dar am observat cum s-a îndepărtat, pas cu pas, tot mai mult, spre ceva întunecat.

Oile se uitară nesigure la chipul întunecat al lui Othello. Berbecul-șef făcu o față mirată.

Beth oftă.

— Durează de atâta vreme! În urmă cu șapte ani, când m-am întors din Africa, situația se înrăutățise cu adevărat. Nu știu ce s-a întâmplat atunci și nici nu vreau să știu. Dar de atunci nu s-a mai înțeles cu nimeni de aici și nici cu Dumnezeu. La început am crezut că are legătură cu mine, cu faptul că lipsisem atât de mult, dar asta a fost doar vanitate. Și ce nu i-am spus! Dar nu m-a ascultat niciodată. Oricum, singurul lucru pe care voiam de fapt să i-l spun tot nu i l-am spus. Acum e simplu.

Suna ca și cum Beth și cu George ar fi vorbit despre moartea lui George. Dar cum putea George să știe că avea să moară? Și de ce nu fugise?

Nu avea nici un sens ce povestea Beth. Era o senzație ciudată pentru oi: înțelegeau cuvintele – erau cuvinte simple, cuvinte precum „viață", „speranță" și „singur" –, dar ce voia să spună Beth cu aceste cuvinte nu înțelegeau deloc.

La un moment dat, oile renunțară. Era obositor să se concentreze asupra cuvintelor, dacă nu le înțelegeau sensul. După un timp, vocea lui Beth nu le mai răsună în urechi decât ca o melodie încetă și tristă.

Tropăiră mirate înapoi în colțul întunecat, lângă celelalte oi.

— Cine e de fapt ucigașul lui George? întrebă într-un târziu Mopple.

Nu-i răspunse nimeni.

Apoi oile auziră un fornăit. Fosco stătea în spatele lor. Ochii îi străluceau mai aprins decât înainte, iar răsuflarea îi mirosea ciudat.

— George, spuse Fosco.

Nici una dintre oi nu reacționă la acel ecou ciudat.

Apoi Zora întrebă încet și prevăzător:

— George e ucigașul lui George?

— Exact, răspunse Fosco.

— Dar George e mort, zise Zora. George a fost omorât.

— Corect, răspunse iar Fosco.

— George s-a omorât *pe sine însuși*?

— Corect, repetă Fosco și păru deodată foarte impresionant și cenușiu.

— Minte, behăi Mopple, care purtase cârpa urât mirositoare tot drumul până la Mad Boar ca să-l dea în vileag pe ucigașul lui George. Pur și simplu nu vrea să admită că ea a fost.

Dar oile miroseau că Beth cea blândă spunea adevărul. Adevărul gol-goluț.

— Dar e o nebunie, zise Zora.

— Nu, o contrazise Fosco. E sinucidere.

Sinucidere. Un cuvânt nou. Unul pe care George nu mai putea să li-l explice.

— Așa fac uneori oamenii, spuse Fosco. Se uită la lume și hotărăsc că nu mai vor să trăiască.

— Dar, behăi Mopple, a trăi și a vrea e același lucru.

— Nu, îi explică Fosco. La oameni e uneori diferit.

— Nu e prea deștept din partea lor, zise Mopple.

— Nu? întrebă Fosco.

În ochii lui scânteiau parcă licurici.

— De unde știi? Eu particip la concursul ăsta de câțiva ani. Și dacă am învățat ceva, a fost că nu e ușor să zici ce e deștept și ce nu.

Nimeni nu-l contrazise. Oile mai tăcură o vreme, încercând să înțeleagă ce auziseră de la Fosco. În sală Beth încetase să vorbească, iar oamenii discutau agitați de-a valma.

Zora își ridică încet capul.

— Și lupul? întrebă ea.

— Lupul e înăuntru, zise Fosco.

— E ca un fel de abis? Un abis în tine? continuă Zora.

— Hm, ca un abis, da, confirmă Fosco.

Zora se gândi. Să cazi într-un abis – asta putea să-și închipuie. Dar să cazi în tine însuți?

Clătină din cap.

— Asta nu e pentru oi, hotărî ea.

— Nu, spuse Fosco. Nu e pentru oi.

Miss Maple tăcuse până atunci, cu capul înclinat, adâncită în gânduri. Acum mișcă nedumerită din urechi.

— A ieșit la lumină, spuse ea în cele din urmă. Mergem acasă.

Oile se despărțiră de Fosco, cel care putea să înțeleagă lucruri întunecate și care era încoronat pe bună dreptate an de an drept cea mai isteață oaie din Glenmkill. Tropăiră spre ieșirea din spate pe care le-o arătase Fosco. Mai întâi Othello, apoi Zora, Maple și la urmă Mopple the Whale.

Tocmai când acesta voia să se strecoare usurat afară sub cerul liber după Maple, o mână butucănoasă apucă ușa și i-o închise cu blândețe în nas.

Mopple era prins în cârciuma aceea împuțită. Încremeni.

Lângă el stătea măcelarul, cu chipul palid și ochii mijiți. Roțile căruciorului cu rotile miroseau a cauciuc. Mopple se uită disperat în toate părțile. De data asta nu mai avea scăpare.

De spaimă, Mopple se așeză pe pardoseala rece. Era prins în capcană.

— Tu, zise măcelarul cu o voce surprinzător de înceată. Tu...?

Mopple the Whale tremura ca un fir de iarbă în bătaia vântului. Toată carnea era precum iarba.

Mâna lui Ham făcu un gest neajutorat prin aer.

Mopple se trase înapoi. O clipă se temu că mâna avea să se desprindă de trupul măcelarului și să-l atace.

Dar Ham doar dădu din cap, aproape cu respect.

— Acum înțeleg, zise el. Acum știu că am meritat ce-am pățit. Ar fi trebuit să-mi dau seama cât de rău îi mergea. Nu avea în rest nici un alt prieten – și nici eu nu aveam.

Mopple îl fixa pe măcelar cu ochii măriți. Mâna din fața nasului lui se strânsese într-un pumn.

— Dar n-am făcut-o. M-am făcut că nu văd. Indiferență. Și George a pus asta la inimă.

Pumnul tremură puțin, apoi se trase cu grijă înapoi. Pe Mopple îl luă amețeala.

Deodată, ușa din fața lui se deschise iar.

Măcelarul nu mai scoase nici un cuvânt, ci doar îl privi pe Mopple cu ochi strălucitori. Mâinile îi căzuseră moi și fără viață în poală.

Trecu o vreme până înțelese ce aștepta măcelarul.

În clipa următoare, Mopple the Whale ieși ametit afară. Se întunecase, iar aerul gros și mătăsos al nopții i se revărsa în nări, incredibil de dulce și de curat.

*

Inspectorul Holmes privea buimăcit cum pe scena unde se desfășura concursul pentru cea mai isteață oaie din Glenmkill cazul lui se rezolva de la sine. Așadar, femeia cu păr cărunt umblase cu cazmaua. Nu i-ar fi trecut așa ceva prin minte niciodată. Dar, privind în urmă, nu i se mai părea atât de neobișnuit. Un om bătrân și singur, cu căsnicia distrusă și cu fiica plecată. Problemele obișnuite. De fapt, nu puteai să-i înțelegi prea bine niciodată.

Un murmur din apropierea lui îl smulse din gânduri.

Lângă Holmes apăru un bărbat în haine întunecate. Discret. Ăsta era cuvântul. Unul dintre indivizii pe care după cinci minute nu mai puteai să-i descrii clar.

— Pe câinele meu Border Collie îl cheamă Murph, spuse omul.

— Ah, zise Holmes, mă gândisem eu. Ce mai vreți? Doar v-am lăsat în pace, cum am stabilit.

— Fără îndoială. Suntem într-adevăr impresionați de capacitatea dumneavoastră de-a nu face nimic.

— Ce părere aveți de asta? întrebă Holmes și făcu un semn cu bărbia spre scenă, acolo unde femeia cu părul cărunt tocmai terminase de vorbit.

Bărbatul dădu din umeri.

— Nu ne privește. Dar nici pe dumneavoastră nu vă privește în mod deosebit, nu-i așa? V-ar plăcea să-l prindeți odată pe criminal? Singur?

Deodată, o casetă video apăru pe masă, chiar lângă berea lui Holmes. Halba cu Guinness era din nou pe jumătate goală.

— Uitați-vă la ea, spuse celălalt. Și aflați totul despre acest McCarthy. Ar putea să vă ajute în carieră.

Când Holmes vârî în sfârșit caseta îndărătnică în buzunarul de la haină, omul dispăruse de mult. Ei, și? Oricum, n-ar fi răspuns la întrebări. Holmes se uită la masă, unde un capac de bere promitea faimă și măreție cu Guinness. Un sentiment ciudat îi cuprinse stomacul, iar asta nu avea de-a face doar cu cazul Glenn.

Avea de-a face cu viața lui. Cu orele în care făcuse de pază și cu sentimentul cert că nu voia să se mai întoarcă acolo.

Își lăsă Guinness-ul pe jumătate nebăut.

23

— Poate că într-adevăr i s-a părut un simplu truc, figura cu cazmaua și cu agitația din sat. Poate că așa i-a venit mai ușor, gândindu-se la nedumerirea pe care avea s-o producă.

Rebecca sughița. Oile se adunaseră în jurul rulotei ca pe timpuri, dar acum se terminase cu romanele cu Pamela. În schimb, aveau ziare cu pagini mari și fine, din hârtie subțire. Iar lucrul cel mai minunat la aceste ziare era că în ele se vorbea despre George, despre Beth și chiar despre apariția lor la concursul pentru cea mai isteață oaie din Glennkill. Minunat era și faptul că Rebecca știa uneori mai multe decât scria acolo. Pentru că vorbise cu Beth, care plecase între timp din Glennkill ca să-și petreacă restul vieții făcând fapte bune pe o insulă.

Oilor le plăcea cel mai mult articolul „Oile au scos adevărul la lumină". În ziar fusese și o poză în care se vedeau – micuțe, cenușii și fără miros, dar inconfundabile – Maple, Mopple, Othello și Zora pe scena de la Mad Boar. Rebecca le-o ținuse chiar în fața nasului ca să vadă bine, iar Mopple încercase să mănânce o bucățică de ziar. De atunci, mai aveau voie să se uite la poze doar de la o anumită distanță.

Fusese și o poză cu George, cum stătea pe iarbă cu un miel necunoscut în brațe, cu un chip foarte tânăr și aventuros. (Cloud afirmase că ea era mielul din poză, dar celelalte n-o crezuseră.) Beth, într-o rochie de vară, la fel de tânără și cu ochii strălucitori. „O poveste de dragoste mortală", așa se chema articolul acela. Lângă „Profanatoarea de cadavre din dragoste" fusese tot o poză cu Beth, bătrână însă, așa cum o știau oile, cu guler aspru și o expresie sobră pe chip.

Rebecca se gândi mult la Beth.

— S-a schimbat mult din seara aceea, zise ea. Cred că e cel mai romantic om pe care-l cunosc…

„Seara aceea" – înțeleseră oile – era seara în care patru dintre ele luaseră parte la concursul pentru cea mai isteață oaie din Glenmkill. Ridicară cu mândrie capetele. Realizaseră în acea seară ceva hotărâtor, chiar dacă nu știau prea bine ce anume.

Treaba cu sinuciderea rămăsese în continuare un mister pentru oi. Nu reușeau să priceapă cum putuse George să facă ceva atât de straniu – tocmai George, care în rest spunea toate lucrurile astfel încât să le înțeleagă până și o oaie.

— Probabil că nu și-a dat prea bine seama până la sfârșit ce voia să facă, spuse Rebecca. Uneori mă ajută să mă gândesc la asta, să-mi închipui că a crezut până la sfârșit că o să meargă într-adevăr în Europa. Și apoi, a făcut totuși o altă călătorie…

Sughiță și-și șterse ochii roșii și umezi cu mâna. În ultimul timp, Rebecca avea mai mereu ochii roșii.

— Dar știu că nu se poate să fi fost așa de simplu. A făcut testamentul înainte, ca să puteți în orice caz să mergeți în Europa. A fost un păstor bun… L-a dus pe Tess la un adăpost pentru animale. Mi-a… scris scrisoarea.

Rebecca își șterse de pe obraz o lacrimă rătăcită. Se uita la Mopple, care stătea în primul rând și spera să mai apuce câte o bucățică din ziarul ăla gustos. O expresie absentă i se citea în ochi. Ziarul îi scăpă din mână. Uneori se întâmpla că noua păstoriță uita să citească exact în timp ce citea. Atunci trebuia să i se aducă aminte să treacă iar la muncă.

Heide și Maude behăiau tare și insistent, iar apoi le țineca isonul și Ramses.

Rebecca își ridică ochii și oftă. Deschise iar ziarul cu un foșnet și citi mai departe din articolul „Păstorul singuratic și lumea largă".

*

Când relatările despre Glenmkill din ziare deveniră din ce în ce mai scurte și mai plictisitoare, Rebecca scoase iar cartea care le impresionase pe oi încă de prima dată când le citise. Acum, la lumina zilei, oile văzură ce poză frumoasă avea pe copertă: multă iarbă, un pârâiaș, munți, copaci, stânci.

În rest, bineînțeles că era vorba tot de oameni. Puțin neliniștite, oile urmăreau aventurile unei mici turme omenești care trăia pe câmpie. Experiența cu ziarele le insuflase mult respect pentru tot ce era scris.

— Dacă oile și oamenii intră așa ușor în cărți, atunci poate că la fel de ușor *ies* ceva din ele, zise Lane, iar Ramses și Heide începură să privească neîncrezători noua carte pe care Rebecca o lăsase pe treptele rulotei după ce citise.

N-avea nimeni chef să fie surprins, în timp ce păștea liniștit, de acel Heathcliff care se purta mai degrabă ca un lup.

Dar cartea rămase pașnică.

Spre final deveni chiar romantică, date fiind cele două suflete care puteau în sfârșit să alerge libere pe câmpie, așa cum își doriseră. Oile se gândeau la George și sperau că și sufletul lui era acum pe o pășune înverzită, poate cu o mică turmă pe care o găsise pe undeva.

*

Într-o zi apăru pe cărare Ham, în căruciorul lui cu rotile. Oile se refugiară pe colină, cuprinse, ca de obicei, de panică. De acolo observau ce se întâmpla lângă rulotă. Rebecca și măcelarul se salutară.

— Să sperăm că nu ne vinde, spuse Mopple.

— N-are voie! behăi Heide. E scris în testament.

Totuși, oile se uitară curioase la cei doi oameni. Nu erau chiar așa de sigure.

Lucrurile nu arătau bine. Rebecca și măcelarul păreau să se înțeleagă. Oile nu-l scăpau din ochi pe măcelar. Li se părea serios, puțin cam îmbătrânit și nici pe departe atât de periculos cum fusese odinioară. Pentru că bătea un vânt sărat dinspre mare, nu-i mai simțeau deloc mirosul, din fericire.

Heide luă hotărârea curajoasă și incredibilă de-a se uita la măcelar mai de aproape. Privirile uimite ale celorlalte oi o urmăriră cum cobora pe colină.

— … lucrurile se leagă, spunea măcelarul. Peste tot există legături, migrația sufletelor și alte alea. Știți, acum citesc mult ca să înțeleg toate legăturile astea.

Întoarse capul și o privi pe Heide drept în față, pe jumătate încurcat, pe jumătate sfios și plin de respect. Păru chiar să dea ușor din cap, ca și cum ar fi salutat-o. Luată prin surprindere, Heide renunță la expresia furioasă și-l privi mirată pe măcelar.

Rebecca dădu din umeri.

— De ce nu? Au fost foarte mult timp împreună cu el. Așa că îmi închipui că în oi se află acum ceva din George…

Heide îi aruncă o privire obraznică măcelarului, apoi tropăi înapoi spre turmă. Oile o așteptau respectuoase. Măcelarul și Rebecca își strânseră mâinile, iar apoi măce-

larul se îndreptă iar spre stradă, spre uşurarea tuturor. Viaţa putea să meargă mai departe.

*

Şi viaţa chiar merse mai departe. Oile se apucau de lucru ca de obicei, la revărsatul zorilor, şi păşteau până la orele după-amiezii. Apoi se adunau în jurul rulotei pentru citit. În continuare păşteau iar până se retrăgeau în şură. O viaţă ordonată de oaie.

Îşi aminteau cu plăcere de George şi-i erau recunoscătoare pentru testament.

— A fost totuşi un păstor bun, spunea Cloud.

Toate oile respectau *George's Place*. Nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să se agaţe de ierburile şi de plantele de acolo. Şi totuşi, *George's Place* devenea în mod inexplicabil din ce în ce mai mic.

— E din cauză că totul are un sfârşit, explica Zora.

Într-o dimineaţă, pe când celelalte oi încă dormeau, o pată grăsuţă şi albă se strecură din îmbrăţişarea caldă a turmei până la stânci. Mopple the Whale stătu mult timp în faţa steiului de stâncă al Zorei, gândindu-se. Apoi făcu un pas în faţă. Şi încă unul. Zora putea. Al treilea. Şi Melmoth putea. Patru. Cinci. Privise drept în ochii măcelarului. Şase – şi Mopple stătea în sfârşit pe stânca Zorei. Cu grijă, îşi coborî capul ca să guste din ierburile abisului.

Mult mai des decât înainte, oile se strângeau acum în grupuleţe, în timp ce păşteau şi-şi împărtăşeau impresiile.

— A fost un truc, spuse Cordelia.

— Nici o oaie n-are voie să părăsească turma, zise Sir Ritchfield. Asta dacă nu se-ntoarce.

— Uneori e mai bine să fii singur, îl înțepă Melmoth.

— A fost o poveste de dragoste, behăi Heide și mișcă triumfătoare din urechi.

24

Rebecca închise cartea cu zgomot. Era un lucru nou. Romanele cu Pamela fuseseră din hârtie subțire și fină, și nu s-ar fi închis niciodată cu un astfel de pocnet. Ziarele, în nici un caz. Willow, care adormise în ultimul rând, tresări deodată și deschise larg ochii. Apoi se întoarse tăcută cu spatele la rulotă. Celelalte o priviră nerăbdătoare pe Rebecca.

— Ăsta e sfârșitul, le spuse ea. Mâine începem ceva nou.

Oile se strâmbară dezamăgite. Acum, după ce rezistaseră cu vitejie la toate întâmplările alea înspăimântătoare, putea să devină cu adevărat interesant. Ce aveau să facă Catherine și Heathcliff când se plimbau pe câmpie? De ce nu mai povestea acum nimeni cum mirosea mlaștina după o ploaie? Trebuia să continue într-un fel!

Dar Rebecca rămăsese pe cea din urmă treaptă a rulotei și nu se gândea să coboare mai departe. Mâna ei mângâia blând capul lui Tessy, care dădea usurel din coadă. Se vedea că nu mai dăduse din coadă de mult timp.

Într-o dimineață, Rebecca îl adusese pe Tess înapoi cu o mașină. Tess, cu niște ochi străini și triști. Câinele nu se mai năpustise ca odinioară pe pajiște. Și nici nu mai sărise în jurul rulotei, căutându-l pe George. Acum Tess se ținea

după Rebecca și-i urma rochia roșie peste tot, ca un mieluțel după mamă.

— E timpul să vă duceți la culcare, zise Rebecca.

Oile se uitară una la alta. Soarele era încă sus pe cer, umbrele nu erau mai lungi de două sărituri în galop, iar norma zilnică de păscut și rumegat nu era nici pe departe gata. În șură? La ora asta? Niciodată! În plus, Rebecca le citise mai puțin ca de obicei. Se uitară încruntate la ea.

— Încă niț-e-e-e-el! behăi Maude.

— Niț-e-e-e-el! behăiră cei trei mici.

Rebecca rămase neclintită. Oricine își putea da seama că era fata lui George.

— Povestea s-a terminat, zise ea. Asta a fost tot pentru azi.

Maude mirosi hotărârea de pe fruntea Rebeccăi și amuți, dar cei trei mici behăiră perseverenți mai departe.

Rebecca ridică din sprâncene.

— Data viitoare vă citesc *Tăcerea mieilor*, le promise ea.

Apoi se ridică de pe trepte.

Tăcerea mieilor. Suna promițător. Mai ales oile-mame puteau spera să aibă puțină liniște în timpul lecturii.

— Duceți-vă la culcare, spuse Rebecca. Mâine plecăm în Europa. Dis-de-dimineață. Nu vreau să văd nici o față adormită.

Și cu asta dispăru în rulotă, cu Tess pe urmele ei.

— Dimineață! behăi Heide.

— Europa, murmură Maude.

— E frumos că mergem în Europa, spuse Cordelia gânditoare, dar e păcat că trebuie să plecăm de-aici.

Celelalte oi erau de acord.

— Dacă am putea să mergem în Europa și să rămânem aici în același timp..., zise Mopple. Asta ar fi cu adevărat frumos. Atunci am putea să pășteam în două locuri simultan.

Reflectară câteva clipe la minunatele posibilități ale păscutului multiplu.

Apoi Melmoth își ridică deodată capul, ca și cum ar fi auzit o chemare. Ochii i se umeziră și-i deveniră sclipitori. Începu să danseze agitat.

— Veniți cu mine la stânci, le zise el. Vreau să vă povestesc ceva despre despărțire.

Oile îl însoțiră cu plăcere. Când povestea Melmoth ceva, era ca și cum un vânt de departe le-ar fi mângâiat fețele, doldora de presimțiri și miresme tainice. Îl urmară pe berbecul cenușiu cu mic cu mare până la stânci.

Ca la un semn, ciorile din copac începură să croncăne. Adevărate tipete de mâncători de cadavre, care le dădură fiori reci pe șira spinării. Fără să vrea, oile căutară din priviri animalul mort care provoca asemenea agitație. Dar nu descoperiră nimic.

Când se întoarseră iar, Melmoth dispăruse. Așa, pur și simplu. Căutară sub dolmen, în șură și după rulotă. Căutară prin tufișuri și sub copaci, deși Melmoth se aflase pe stânci și ar fi fost imposibil să ajungă până la mărăcinișuri într-un timp atât de scurt. Cu siguranță că se ascundea pe undeva, el și povestea lui despre despărțire. Dar nu era de găsit nicăieri.

Apoi Zora behăi surprinsă. Își lungise gâtul în față și se uita cu ochi scânteietori la cer. În înalt alerga un nor cenușiu de furtună, purtat de vânturi năprasnice deasupra mării.

— A devenit o oaie-nor! behăi Mopple.

— O oaie-nor! behăiră și celelalte agitate.

Cineva din turma lor reușise!

— Oare oile-nor se mai întorc? întrebă un miel după o vreme.

Othello își dezlipi ochii dinspre mal și se întoarse spre Mopple, Maple, Zora și Cloud, care încă se uitau la norul

miţos şi cenuşiu cu un amestec de respect şi tristeţe în priviri. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să le spună şi lor. Bineînţeles că Melmoth nu devenise o oaie-nor. Se petrecuse ceva mult mai misterios: berbecul cenuşiu coborâse pur şi simplu prin tunelul stâncos şi abrupt de sub pin şi o ştersese. *Uneori e mai bine să fii singur.*

Othello se hotărî să nu le spună nimic celorlalţi. N-ar fi înţeles mai mult, ci mai puţin. Ca el. Cu cât ştia mai mult despre Melmoth, cu atât îl înţelegea mai puţin. Magie. Şi mereu sentimentul neliniştitor că Melmoth înţelegea totul pe deplin. Pe el însuşi, pe Othello, pe celelalte oi, chiar şi pe păstori. Sau poate că era doar nebun.

Othello clătină din cap ca să-şi alunge tristeţea. Dar asta îi ajută la fel de puţin ca scormonitul pământului cu copitele.

Ceea ce-l ajută fu vântul.

Pentru că vântul aduse – cine ar fi putut spune de unde? – o frunză şi o aşezase atent în faţa copitelor lui Othello. O frunză aurie. Un auriu tomnatic. Era vremea când plecau rândunelele. Timpul parfumurilor, timpul împerecherii. Se întoarse iar spre pajişte, acolo unde Mopple, Maple, Zora şi Cloud se uitau pierduţi la un nor cenuşiu. Dar nu-i mai văzu pe nici unul dintre ei. Ceea ce văzu, adulmecă şi simţi cu toate cele şapte simţuri, plus alte câteva simţuri noi, de toamnă, erau trei frumuseţi mirosind înnebunitor, cu o lână orbitor de albă. Şi un concurent tânăr şi puternic, dar fără experienţă.

Othello se bucură aproape la fel de mult că avea să-şi încerce puterile şi că aveau să se petreacă noi lucruri interesante. Copitele lui răscoliră nerăbdătoare pământul, iar sângele începu să-i curgă prin vine mai repede ca de obicei.

Apoi vântul îşi schimbă direcţia şi luă cu el mirosul Zorei, al lui Cloud, Maple şi Mopple. Othello se linişti. Privi iar în jos spre mal, acolo unde Melmoth se transformase pe neobservate într-un punct călător cenuşiu, înconjurat

de cenușiul ceva mai întunecat al apei. Dacă n-ar fi știut ce și cum, Othello ar fi crezut, de la depărtarea aceea, că era vorba de un mic talaz, o fâșie de val înspumat, puțină spumă pe întinderea mării. Dar Othello nu vedea un val cenușiu. Ceea ce vedea era un concurent puternic, care se îndepărta de turmă – turma lui.

Iar Othello era mulțumit.

Avertizare

Oile din Glennkill sunt creaturi excepționale. Oile normale nu suportă nici alcoolul, nici drogurile. Aș dori de aceea să-mi rog cititorii să nu le tenteze cu substanțe narcotice. Dacă vreți să-i faceți o bucurie unei oi, încercați mai bine cu pâine sau cu iarbă!

Mulțumiri

Pentru îndemnuri și alte reacții îmbucurătoare, le mulțumesc lui M.E. Frensch, familiei mele (în special lui Hilde și lui Werner), lui S. O'Donovan, Florian O., Chloé H., Laura von O., Renate G., Ortwin D., Stefanie W., Sonja T., Stefanie S., K. La Storia și A. Bohnenkamp.

Pentru verificarea/corectarea detaliată a manuscrisului, explicații și critici prețioase, mulțumiri speciale pentru Louise C., Tanja K. și Martin S.

În plus, mulțumiri sincere Orlei O'Toole de la *Leenane Sheep & Wool Centre* (o adresă foarte bună pentru iubitorii de oi sau pentru cei care sunt pur și simplu interesați să afle mai multe despre ele) din Connemara, Irlanda, pentru informațiile referitoare la oi și pentru anecdotele care m-au inspirat.

Agentei mele Astrid Poppenhusen, precum și lectorului meu Claudia Negele, le mulțumesc din inimă pentru că au crezut în această carte și au contribuit, cu devotament și entuziasm, la publicarea ei.

Partenerului meu de viață, de scris și de citit M. D. îi mulțumesc pentru timpul și energia pe care le-a investit în această carte, pentru nenumăratele idei bune, pentru sfaturile și cuvintele potrivite, pentru răbdarea, entuziasmul și succesul hotărâtor al muncii de cercetare.

COLECŢIA RÂSUL LUMII

Cui îi e cel mai uşor s-o facă de oaie? Evident, ciobanului. *Beeeeee!* George Glenn, un proprietar de turmă discret şi afectuos, e găsit mort pe pajişte, cu o cazma înfiptă în piept. Întrebările încep să curgă, bănuielile aşijderea. Cin' să fie, cin' să fie ucigaşul? Ce minte criminală a urzit pieirea acestui om bun, care le citea mioarelor pagini de literatură universală înainte de culcare şi avea de fiecare dată grijă să le ducă unde era iarba mai multă şi mai grasă? Un veritabil conclav al detectivilor ovini începe să-şi frământe creierii şi să analizeze tot ce poate trece drept urmă, pistă sau indiciu. Mintoasa ţarcului pare să fie Miss Maple, o oaie deprinsă cu meşteşugul cugetării, despre care umblă vorba că are fler de copoi şi ascuţime de savant. O secondează, pe diverse trepte ale ierarhiei ovine, Sir Ritchfield, berbecul-şef îndrăgostit de – zi-i pe nume – spiritul de turmă, Othello cel fâşneţ (şi, să fim sinceri, destul de negru), Mopple the Whale, un mâncău nestăpânit, impulsivul Ramses, Melmoth cel misterios, blânda Cordelia sau Willow cea temătoare. Până la urmă şarada se dezleagă, deşi la început oile arată cu copita spre cine nu trebuie.

În aceeaşi colecţie:

Woody Allen
Anarhie pură

PROMO TURMA VEDE
URMA
Pret 9.63 Lei
9 789735 019846

ISBN 978-973-50-1984-6
9 789735 019846